

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

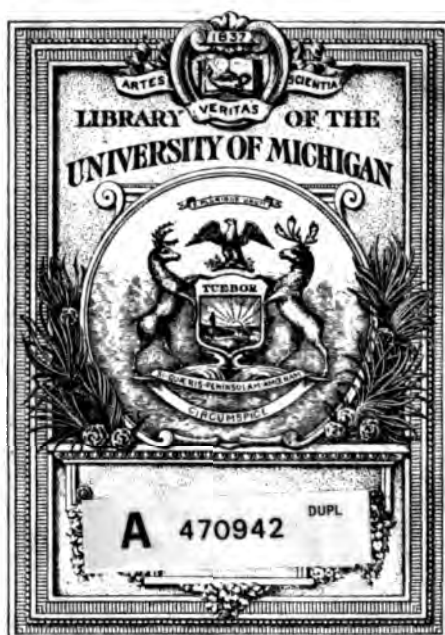
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A 470942

DUPL

Francis Fontana C.S.S.

F. D. Allen

1895.

866.

A7

BT

ARISTOPHANIS COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS
EMENDATÆ

STUDIO

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

ARGENTORATENSIS.

TOMUS II.

ARGENTORATI

Sumtibus JOH. GEORGII TREUTTEL, Bibliopolæ,
M DCC LXXXIII.

20

21

22

23

24

25

26

27

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΤΟΜ. II.

Α

320534

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Αἱ γυναῖκες συνέθεντο πάντα μηχανήσασθαι εἰς τὸ δοῦναι ἄνδρες εἶναι, καὶ ἐκκλησιάσασθαι πῦσαι παραδούναι σφίσι τὴν πόλιν, δημηγορησέσης μίαν ἐξ αὐτῶν· αἱ δὲ μηχαναὶ τοῦ δοῦναι αὐτάς ἄνδρας εἶναι, τοιαῦται. πύγωνας περιδέτους ποιοῦνται, καὶ ἀνδρείην ἀναλαμβάνουσι σπολὴν, προκίπασσαι, καὶ προεκκήσασαι τὸ σῶμα ἐαυτῶν, ὥς ὅτι μάλιστα ἀνδρικὸν ἴσως δοῦναι. μία δὲ αὐτῶν Πραξάγερα, λύχρον ἔχουσα, προέρχεται καὶ αὐτὰς συνθήκας, καὶ φησὶν, Ω ΛΑΜΠΡΟΝ ΟΜΜΑ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἐν τοῖς Σκίροις τὰ γίναῖ ἔκρινεν ἐν σπολαῖς
ἀνέρων προκαθίζοντα, γενομένης ἐκκλησίας,
περιδέμεναι πύγωνας ἀλλοτρίων τριχῶν.
ἐπαίησαν οὕτως. ὑσπεραίντες ἐν σπολαῖς
ἄνδρες γυναικῶν ἐκείδισαν· καὶ δὴ μία
δημηγορεῖ περὶ τοῦ λαβούσης τῶν ὧνων
τὴν ἐπιτροπὴν βέλινον ἄρξιν μυρίῳ·
ἐκέλευσέ τ' εἰς τὸ κοινὸν εἰσφέρειν ὅλα
τὰ χεῖματ' ἀνδρας· ὥς κεκρίσθαι τοῖς νόμοις.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ *ἀνὴρ Πραξαγόρας.*

ΑΝΗΡ ΤΙΣ.

ΧΡΕΜΗΣ.

Ο ΚΑΤΑΘΕΙΣ.

Ο ΜΗ ΚΑΤΑΘΕΙΣ.

ΚΗΡΤΞ.

ΓΡΑΞ ΤΙΝΕΣ.

ΝΕΑΝΙΣ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

- Ω λαμπρὸν ἔμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου,
κάλλιστ' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρημένον,
(γονάς τε γὰρ σὰς καὶ τίχας δηλώσαμεν·
τροχῶ γὰρ ἐλαθεῖς κερκαμικῆς οὐμης ἄπο,
5 μυκήῃσι λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις.)
ἔμμα φλογὸς σημεῖα τὰ ξυλόμενα.
σοὶ γὰρ μόνῳ δαλούμεν· εἰκότως, ἐπεὶ
κἂν τοῖσι δωκατίοισιν ΑΦροδίτης τρώων
πειρωμέναισι πλησίον παραστιατεῖς·
10 λοβδουμένων τε σωματῶν ἐπιστάτην
ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξίργει δόμων.
μόνος δὲ μηρῶν εἰς ἀπορήτους μυχοὺς
λάμπεις, ἀφείων τὴν ἐπανδουσαν τρίχην·
στοάς τε, καρπεῦ βακχίου τε νάματος
15 πλήρεις, ὑπογυῖσσι συμπαρασιατεῖς·
καὶ ταῦτα συνδρῶν, εὐ' ἁλλεῖς τοῖς πλησίον.
ἀνδ' ὦν ξυνέσει καὶ τὰ νῦν βουλευμένα,

6 ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ

ὅσα Σίρως ἔδεξε ταῖς ἐμαῖς Φίλαις.
ἀλλ' οὐδεμία παρέσθιν, ἃς ἤκειν ἐχρῆν.

80 καί τοι πρὸς ὄρθρον ἐσθίν· ἡ δ' ἐκκλησίᾳ
αὐτίκα μάλ' ἐσθαι· κατακλθεῖν δ' ἡμῶς ἔδρας,
ὡς Σφυρέμαχος ποτ' εἶπεν, εἰ μένησθ' ἔτι·

ΔΕΙ ΤΑΣ ΕΤΑΙΡΑΣ ΕΓΚΑΘΙΖΟΜΕΝΑΣ ΛΑΘΕΙΝ.

τί δ' ἄν εἴη; πότερον οὐκ ἐρρακμένους
85 ἔχουσι τοὺς πάγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν;
ἢ θαιμάτια τανόρεϊα κλειψάσαις λαθεῖν
ἢν χαλεπὸν αὐταῖς; ἀλλ' ὁρῶ τονδί λύχρον
προσίηνα. Φέρε νυν ἐκπαχῶρησά παλιν,
μὴ καί τις ὧν ἀνὴρ ὁ προσιῶν τυγχάνῃ.

ΓΥΝΗ Α.

90 ἄρα βροῖζειν, ὡς ὁ κήρυξ ῥηίως,
ἡμῶν προσιόντων, δεύτερον κεκόκκυκεν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἐγὼ δέ γ' ἡμῶς προσδοκῶς ἐξηγόρου
τὴν νύκτα πᾶσαν. ἀλλὰ, Φέρε, τὴν γείτονα
τὴνδ' ἐκκαλέσσωμαι, τρυγνῶσα τὴν θυραν.
95 δεῖ γὰρ τὸν ἀνδρ' αὐτῆς λαθεῖν.

ΓΥΝΗ Β.

ἤκουσά τοι

ὑποδομένη τὸ κνυμὸν σου τῶν δακτύλων,
αἶτ' οὐ καταδαρδοῖς. ὁ γὰρ ἀνὴρ, ὃ φιλάτῃ,
(Σαλαμίνιος γὰρ ἐσθίν, ὃ ξένειμ' ἐγώ)
τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυνέ μ' ἐν τοῖς σπρώμασιν,
40 ὥστ' ἄρτι τουτὶ θοιμάτιον αὐτοῦ λαθεῖν.

ΓΥΝΗ Α.

καὶ μὴν ἔγω καὶ Κλειναρέτην, καὶ Σωσφράτην
προσιούσαν ἦδη τήνδε, καὶ Φιλαινέτην.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐκ οὐν ἐπειξέσθ', ὡς Γλύκη κατώμοσε
φὴν ὑσιάτην ἤκουσαν οἶνου τρεῖς χοῶς

45 ἡμῶν ἀποτίσιν, κἀρεῖνδον χοίρικα.

ΓΤΝΗ Α.

τὴν Σμεκυδίωνος οὐχ ὀρᾶς Μελισίχην
σπεύδουσιν ἐν ταῖς ἐμῶσιν; κἄμοι δοκεῖ
κατὰ σχολὴν παρὰ τάνδρος ἐξελθεῖν μόνη.

ΓΤΝΗ Β.

50 τὴν τοῦ καπῆλου δ' οὐχ ὀρᾶς Γευσισράτην,
ἔχουσιν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν λαμπάδα;
καὶ τὴν Φιλοδωρήτου τε καὶ Χαιρητάδου;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ὄρῳ προσιούσας χ' ἀτίρας πολλὰς πάνυ
γυπαῖκας, ὅτι περ ἐστὶ ἔφελος ἐν τῇ πόλει.

ΓΤΝΗ Γ.

55 καὶ πάνυ ταλαιπώρως ἔγωγ', ὦ Φιλιάτη,
ἐκδράσα παρέδυν. ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην
ἔβητε, τριχίδων ἐσπείρας ἐμπλημένος.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κἀθήσθαι τοῖνυν, ὡς ἂν ἀνέρωμαι τάδε
ὑμᾶς, ἐπειδὴ ξυλλεγεμένους ὄρῳ,
ὅσα Σκίρους ἔδοξεν, εἰ δεδράκατε.

ΓΤΝΗ Δ.

60 ἔγωγε. πρῶτον μὲν γ' ἔχω τὰς μάσχαλας
λόχμης δασυτέρας, καθάπερ ἦν ξυτρίμενον·
ἔπειδ', ὅπως ἂν εἰς ἀγορὰν οἴχοιτό μου,
ἀλειψάμενη τὸ σῶμ' ὅλον, δι' ἡμέρας
ἐχλωαίνονμην ἐσθῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.

ΓΤΝΗ Ε.

65 κἀγωγε· τὸν ξυρὸν δὲ γ' ἐκ τῆς οἰκίας
ἔββαπα πρῶτον, ἵνα δασυνθῇ ἐλη,
καὶ μηδὲν εἶην ἐτι γυναῖκα προσφερέας.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἔχετε δὲ τοὺς πύγωνας, οὓς εἰρητ' ἔχειν
πάσαισιν ἡμῖν, ὅπως συλλεγομένους;

ΓΥΝΗ Δ.

70 νῆ τὴν Ἐκάτην, τὸν καλὸν ἔγωγε ταυτοῖ.

ΓΥΝΗ Ε.

κ᾿ ἔγωγ' Ἐπικράτους οὐκ ἔλγω καλλίονα.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ὁμοῖς δὲ τί φατί;

ΓΥΝΗ Δ.

Φασί· κατανύσσει γάρ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

καὶ μὴν τὰ γ' ἄλλ' ὑμῖν ἔγωπιπραγμένα.

Λακανικῆς γὰρ ἔχετε, καὶ θαληρίας,

75 καὶ θαυμαστὰ τέχνῃϊα, καθάπερ εἶπομεν.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἔγωγέ τοι τὸ σκυτάλον ἐξηνεγκάμην

τὸ τοῦ Λαμίου ταυτὶ καθεύδοντος λαθρα.

ΓΥΝΗ Α.

τοῦτ' ἔστ' ἐκείνο τῶν σκυτάλων, ὃν πέρδεται.

νῆ τὸν Δία τὸν Σωτῆρ', ἐπιτηδεύς γ' ἂν ᾦν,

80 τὴν τοῦ Πανόπλου διφθέραν ἐνημέμενος,

εἴπερ τι βουκολεῖν ἐθέλοι τὸν δῆμιον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

λέγουτ' ἂν ὅπως καὶ τὰπὶ τούτοις δράσομεν,

ἕως ἔτ' ἐσθλὴν ἄσπεκ κατὰ τὸν οὐρανόν·

ἢ ἡ κλησίμ' δ', εἰς ἣν περισκυύσμεθα

85 ἡμεῖς βαδίζειν, ἐξ ἧς γενήσεται.

ΓΥΝΗ Α.

νῆ τὸν Δί', ὥστε διῖ σε καταλαβεῖν ἔδρας

ὑπὸ τῷ λίθῳ, τῶν Πρυτανέων καλάντιμβυ.

ΓΥΝΗ Η.

ταυτί γέ τοι, νῆ τὸν Δί', ἐφερόμεν, ὥσα

πληρουμένης ξείνοισι τῆς ἐκκλησίης.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

90 πληρουμένης, τάλαινα;

ΓΥΝΗ Η.

νὴ τὴν Ἀρτιμν,
 ἔγωγε. τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀπορῶμην ἄρα
 ξκίνουτα; γυμνὰ δ' ἐστί μου τὰ παῖδια.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἰδοὺ γέ σε ξκίνουσχαν, ἣν τοῦ σώματος
 εἰς ὃν περὶ φηναί τοῖς καθημένοις ἴδει.
 95 οἰκύν καλὴ γ' ἂν πᾶθομεν, εἰ πλήρης τύχῃ
 ὁ ὄψμας ὢν, κᾶταιδ' ὑπερβαίνουσα τις
 ἀνπεπλομένη δειξίη τὸν Φορμίσιον.
 ἦν δ' ἐκκαθίζωμεσθα πρότεροι, λήσομεν
 ξυσελιχόμεναι θαιμάτια· τὸν πάγωνά τε
 100 ἔσται καθῶμεν, ὃν περιδησόμεσθ' ἐκίῃ,
 τίς οὐκ ἂν ἡμᾶς ἀνδρας ἡγήταιδ' ὀρών;
 Αἰγυμῖος γοῦν τὸν Προνόμου πάγων ἔχων
 λέληθε· καὶ τοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή.
 105 νηὶ δ', ὀρᾶς, πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει.
 τούτου γέ τοι, νὴ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν,
 τέλμημα ταλμῶμεν τοσούτον, οὐνεκα,
 ἦν πως παρκαθεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματτα
 δουλώμεθ', ὥστ' ἀγαθὸν τι πράξαι τὴν πόλιν.
 νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλευνομεν.

ΓΥΝΗ Η.

110 καὶ πᾶς γυναικῶν θηλύφρων ξυνουσία
 δαιμυορήσει;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πολύ μὲν οὖν ἀριστὰ πον.
 λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι
 πλεῖστα σποδοῦνται, δεινोटότους εἶναι λέγουσι
 ἡμῖν δ' ὑπάρχει τούτο κατὰ τύχην τινά.

ΓΥΝΗ Η.

115 οὐκ οἶδα· δεινὸν δ' ἐστὶν ἢ μὴ ἴμπειρία.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελίγμεν ἐνθάδε,
ὅπως προμελετήσωμεν, ἀλλ' οὐκ εἰς λέγειν.
οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη,
ἀλλὰ θ' ὅσαι λαλεῖν μεμελετήκασι πού;

ΓΥΝΗ Θ.

120 τίς δ', ὦ μέλ', ἡμῶν οὐ λαλεῖν ἐπίστανται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἴθι δὴ σὺ περιδοῦ, καὶ ταχέως ἀνὴρ γενεῶ.
ἐγὼ δὲ θύσσω τοὺς σιέφανους, περιδήσομαι
καὶ αὐτὴ μεθ' ὑμῶν, ἣν τι μοι δέξῃ λέγειν.

ΓΥΝΗ Β.

125 δεῦρ', ὦ γλυκυλότῃ Πραξαγόρᾳ, σκέψαι τάλαρ,
ὡς καὶ καταγέλαστον τὸ πρᾶγμα φαίνεται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πῶς καταγέλαστον;

ΓΥΝΗ Β.

ὥσπερ εἴ τις σηπίαις
πώγωνα περιδήσειεν ἐστρατευμέναις.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

130 ὁ Περισίττης, περιφέρειν χερὶ τὴν γαλῆν,
παρίθ' εἰς τὸ πρόσθεν. Ἀρίφραδες, παῦσαι λαλῶν·
κάθιζε παριών. τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΓΥΝΗ Θ.

ἐγώ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

περίθου δὴ τὸν σιέφανον τύχῃ ἁδῆ.

ΓΥΝΗ Θ.

ἴδοι'.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

λέγοις ἄν.

ΓΥΝΗ Θ.

εἴτα πρὶν πιεῖν λέγω;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἰδοὺ ΠΙΝΕΙΝ.

ΓΤΝΗ Θ.

τί γάρ, ὦ μὲλ', ἐσιφανωσάμεθα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἄπειθ' ἐκποδῶν· τοιαῦτ' ἂν ἡμᾶς εἰργάσθω
κῆμαϊ.

135

ΓΤΝΗ Θ.

τί δ'; οὐ πίνουσι καὶ τῇ κλησίᾳ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἰδοὺ γέ σοι ΠΙΝΟΥΣΙ.

ΓΤΝΗ Θ.

νῆ τὴν Ἀρτεμιν,

καὶ ταῦτά γ' εὐζωρον. τὰ γοῦν βουλευμένα

αὐτῶν, ὅς' ἂν πράξωσιν ἐνδυμνυμένοις,

ὥσπερ μεθύοντων, ἐστὶ παραπίπλωμένα.

140

καὶ, νῆ Δία, σπείνδουσί γ' ἢ τίνας ἂν χάρις

τοιαῦτ' ἐπιύχοι, εἴπερ οἶνος μὴ παρῇ;

καὶ λαιδοροῦνται γ', ὥσπερ ἐμπατωκότες·

καὶ τὸν παροινούντ' ἐκφέρουσ' οἱ τυξόται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

σύ μὲν βιάδιζι, καὶ κάδιζ'· οὐδὲν γὰρ εἴ.

ΓΤΝΗ Θ.

145

νῆ τὸν Δί', ἢ μοι μὴ γνησῇν κρεῖττον ἦν;

δέψαι γάρ, ὡς ἴσκειν, ἀφαικνυθήσομαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἴσθ' ἥτας ἐτέρα βούλεται λίσσιν;

ΓΤΝΗ Ι.

ἐγώ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἴθι δὴ σιφαινοῦ· καὶ γὰρ τὸ κῆμ' ἐργάζεταιται,

ἄγε νυν ὅπως ἀνδρῶσι καὶ καλῶς ἐρεῖς,

150

διαρυσμένη τὸ σχῆμα τῇ βασιλείᾳ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ καὶ τὰ τρυφάδια
κακῶς κηραμεύειν, τὴν δὲ πέλιν εὖ καὶ καλῶς.

ΓΥΝΗ Α.

τί δ', ἢ Νεοκλείδης ὁ γλαύμων σε λαιδορῇ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

255 τούτῃ μὲν ἂν εἴπωμι ἐς κυνὸς πυγὴν ὄρα.

ΓΥΝΗ Α.

τί δ', ἢν ὑποκρούσωσί σε;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

προσκυνήσομαι,
ἅτ' οὐκ ἄπειρος οὐσα πολλῶν κρουμάτων.

ΓΥΝΗ Α.

ἐκείνο μόνον ἄσπεπτον, ἢν σε τοξόται
ἐλκυσιν, ὅ τι δράσεις ποτέ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

260 ἔξαγκονίῳ
ἀδ'· μέση γὰρ οὐδέποτε ληθθήσομαι.

ΓΥΝΗ Α.

ἡμεῖς δὲ γ', ἢν αἴρωσ', ἔἴην κελεύσομεν.

ΓΥΝΗ Β.

ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμησαι καλῶς·
ἐκείνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ἔτῃ γρόπῃ
τὰς χεῖρας αἶρειν μνημονεύσομεν τότε.
265 εἰδισμέναι γὰρ ἐσμέν· αἶρειν τὰ σκέλη.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

χαλκῶν τὸ πρᾶγμ'· ὅμως δὲ χειροτονηίῃσιν
ἐξωμισάσας τὸν ἕτερον βραχίονα.
ἄγε νῦν ἀναστέλλεσθ' ἄνω τὰ χιτάνια·
ὑποδείτθε δ' ὡς τάχιιστα τὰς Λακωνικὰς,
270 ὅπως τὸν ἄνδρα θεῖσθ', ὅτ' εἰς ἐκκλησίαν
μέλλοι βαδίζειν, ἢ δύραρ' ἐκαστοτε.
ἔπειτ', ἐπειδὴν ταῦτα πάντ' ἔχη καλῶς,

περιδύσθαι

275 περιδείσθε τοὺς πώγωνας. ἡνὶκ' αὖν δέ γε
 τούτους ἀκριβώσητε περιηρισμέναι,
 καὶ θαιμάτια τ' ἀνδρῶν γ', ἅπτερ ἐκλέψατε,
 ἐπαναβάλεσθε, κατὰ ταῖς βασιλείαις
 ἐπιτευδόμεναι βαδίζετ', ἄδουσαι μέλος
 πρεσβυτικόν τι, τὸν τρόπον μιμούμεναι
 τὸν τῶν ἀγροίκων.

ΓΤΝΗ Β.

280 εὖ λέγεις· ἡμῖς δέ γε
 πρῶτον αὐτῶν. καὶ γὰρ ἐτίρας οἶμαι
 ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν Πνύχ' ἤξειν ἄντικρυς
 γυναικας.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ σπειύσαθ', ὡς εἶωθ' ἱκαῖ
 τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίως εἰς τὴν Πνύκα,
 ὑπασπείρεσθιν ἔχουσι μηδὲ πάτταλον.

ΧΟΡΟΣ.

285 ὦρα προβαίνειν, ὧ' ἄνδρες, ἡμῖν ἐστί, τοῦτο γὰρ χρεὶ
 μεμνημένους αἰεὶ λέγειν, ὡς μὴ ποτ' ἐξολίσθη,
 ἡμᾶς. ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρὸς, ἢ ἀλώμεν
 ἐνδύομεναι κατὰ σκότον τόλμημα τηλακῶτον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

290 χυφῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὧ' ἄνδρες· ἠπειλάσθι γὰρ.
 ὁ Θεσμοδέτης, εἰς αὖν μὴ πρῶ πάντων τοῦ κνέφους
 ἤκη κεκνημένος, βλέπων ὑπὸ τριμήλια,
 εἰργῶν σκοροδαίμην, μὴ δώσθιν τὸ τριώβολον.
 ἀλλ', ὦ Χαριτιμίδην, καὶ Σμίκυδι, καὶ Δράκην,
 ἔπου κατεπίγωνσαντες, προσέχων, ὅπως
 295 μηδὲν παραχειριεῖς, ὧν δέ σ' ἀποδείξαι·
 ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλη-
 σίον καθιδούμεθ', ὡς αὖν χειροτονῶμεν
 ἀπαυθ', ὅπως αὖν δέη τὰς ἡμετέρας φίλας.
 καὶ τοι τί λέγω; φίλους γὰρ χρεὶν μ' ὀνομάζειν.

ΤΟΜ. II.

B

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

300 ὅρα δ' ὅπως ὠδήσομεν τούσδε τοὺς ἐξ ἁσέας
 ἤκοντας, ὅσπερ προτοῦ μὲν, ἥνικ' ἐλθόντας ἴδω
 λαβεῖν ἑσπερὸν μόνον, κάθηκτο λαλοῦντες·

νυκτὶ δ' ἐγχολοῦσ' ἄγαν. ἀλλ' οὐχί, Μυραπιδῆς
 ὅτ' ἤρχεν ὁ γεννᾶδας, οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα

305 τὰ τῆς πόλεως διοικεῖν, ἀργύριον λαβών·

ἀλλ' ἦκεν ἑκάστος ἐν αἰσινδύφῳ φέρων
 πικρὴν, ἅμα τ' ἄρτον, καὶ δύο προμμύω,
 καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας. νυκτὶ δὲ τριώβολον

ζητοῦσι λαβεῖν, ἥσαν πράττωσί τι κρινόν,

310 ὥσπερ πηλοφοροῦντες.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ, ΑΝΗΡ ΤΙΣ, ΧΡΕΜΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

Τί τὸ πρᾶγμα; ποῖ ποθ' ἡ γυνὴ Φρούδη ἔστι μοι;
 ἔπει πρὸς ἔω νῦν γ' ἔστιν· ἢ οὐ φαίνεται.
 ἐγὼ δὲ κατὰκειμαι πάλαι χεζητιῶν,
 τὰς ἐμβαδάς ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ
 315 καὶ θοιμάτῃ· ὅτε δὴ δ' ἐκείνη ἀηλαφῶν
 οὐκ ἐθνηκίμην εὐρεῖν, ἐ δ' ἤδη τὴν θύραν
 ἔπειχε κρυῶν ὁ Κοπερκίος, λαμβάνων
 τοῦτ' ἐπὶ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοῖδιν,
 καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι.
 320 ἔλ' ἐν καθ' ἑμὲ ποῦ, ποῦ τις ἂν χέσας τύχῃ;
 ἢ παύλαχ' οὐ νοῦός ἐστιν ἐν καλῷ.
 οὐ γὰρ με νῦν χέζοντά γ' οὐδεὶς ὄψεται.
 οἶμοι παροδαίμων, ὅτι γέρον ὦν ἠγόμεν
 γυναιχ'· ἔσας εἴμ' ἄξιός πληγὰς λαβεῖν.
 325 οὐ γὰρ ποθ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐξεληλύθει
 θράσους· ἔμωσ δ' οὐν ἔστιν ἀπειτακτησίον.

ΑΝΗΡ.

τίς ἐστιν; οὐ δὴ ποῦ Βλέπτρος ὁ γαιτιῶν;
 γὰρ τὸν Δί', αὐτὸς δὴτ' ἐκείνος. εἴπ' ἐμοί,
 τί τοῦτό σοι τὸ πρῶτον ἐστιν; αὐτὶς ποῦ
 330 Κνησίας σου καταλιτλάμεν ποθεν;

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

οὐκ· ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐξεληλύθα
 τὸ κρηνωτίδιον ἀμπισχόμενος, ὑνδύεται.

ΑΝΗΡ.

τὸ δ' ἱμάτιόν σου ποῦ ἔστιν;

ΒΑΡΕΠΤΡΟΣ.

οὐκ ἔχω φράσαι.

ζητῶν γὰρ αὐτ' οὐχ εὖρον ἐν τοῖς σπρώμασιν.

ΑΝΗΡ.

335 εἴτ' οὐδὲ τὴν γυναῖκ' ἐκίλευσάς σοι φράσαι;

ΒΑΡΕΠΤΡΟΣ.

μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἔνδον οὔσα τυγχάνει.

ἀλλ' ἐκτετρώσκειν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν·

ὃ καὶ δίδωκα μὴ τι δρῆν νώτερον.

ΑΝΗΡ.

340 νῆ τὸν Ποσειδῶ, ταυτὰ τούτων ἀντακρῆς
 ἐμοὶ πέπονδας. καὶ γὰρ, ἦ ξύνιμι' ἐγὼ,
 Φρουδῇ ἔσ', ἔχουσα θοιμάτιον, οὐ γὰρ Φόρον
 καὶ τοῦτο λυπεῖ μ'· ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμβάδας
 σὺκου λαιβεῖν γ' αὐτάς ἐδυνάμην σὺδαμοῦ.

ΒΑΡΕΠΤΡΟΣ.

345 μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδ' ἄρ' ἔγωγε τὰς ἐμάς
 Λακωνικάς· ἀλλ' ὡς ἔτυχον χειρητιῶν,
 εἰς τὴν καθόρου τὴν πόδ' ἐνθεῖς ἴμην,
 ἵνα μὴ ἴχέσαιμ' εἰς τὴν σισύραν· φανὴ γὰρ ἦν,

ΑΝΗΡ.

τί δῆτ' αὖ εἶπες; μᾶν ἔπ' ἄξιστον γυνὴ
 κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων;

ΒΑΡΕΠΤΡΟΣ.

γνώμην γ' ἐμήν.

350 οὐκουσι πονηρά γ' ἔστιν, ὃ τι καμ' εἰδέναι.

ΑΝΗΡ.

ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονίαν τιν' ἀποσπατῆς· ἐμοὶ δ'
 ὥρα βαδίζειν ἔστιν εἰς ἐκκλησίαν,
 ἥναρ λάβω θοιμάτιον, ὅπερ ἦν μοι μόνον.

ΒΑΕΠΤΡΟΣ.

355 πῶ γὰρ, ἐπειδὴν ἀποπατήσω· νῦν δ' ἐμοῦ
ἀχρεῖς τις ἐβλαΐτας· ἔχμ' τὰ στήτια.

ΑΝΗΡ.

μῶν ἢ Θρασύβουλος εἶπαι τοῖς Λακωνικοῖς;

ΒΑΕΠΤΡΟΣ.

360 νῆ τὸν Διόνυσον, ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα.
ἀτὰρ τί δράσω; καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με
μόνον τὸ λυπεῖν ἐστίν, ἀλλ' ὅταν φάγω,
ὅπποι βαδιῖται μοι τολοπὸν ἢ κόπρος.
νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
ὅστις ποτ' ἐστ' ἀνδρῶπος Ἀχραδύσιος.
τίς ἂν οὖν ἰατρὸν μοι μετέλθοι, καὶ τίνα;
365 τίς τῶν κατὰ πρῶκ' ἐν δεινὸς ἐστὶ τὴν τέχνην;
ἄρ' οἷδ' Ἀμύνων· ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται.

370 Ἀντισθὴν τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ.
οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἔνθα γε σιναγμαμάτων
οἶδεν τί προπλὸς βούλεται χεζητιῶν.
ὦ πότνι' Εἰλείθυια, μὴ με περιῖθης
διαβλαγέιντα, μηδὲ βεβαλάνωμενον,
ᾧ μὴ γίνεσθαι σπουδαίης κομφοδικῆς.

ΧΡΕΜΗΣ.

οὗτος, τί ποιεῖς; οὐ τι που χεζίμης;

ΒΑΕΠΤΡΟΣ.

ἐγώ;
οὐ δὴτ' ἔτι γι, μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἀνίσταμαι.

ΧΡΕΜΗΣ.

τί δὲ σῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιτῶνιον;

ΒΑΕΠΤΡΟΣ.

375 ἐν τῷ σκότῳ γὰρ τοῦτ' ἔτυχον ἔνδον λαβῶν.
ἀτὰρ ποῦδιν ἤμεις ἐτείεν;

ΧΡΕΜΗΣ.

ἐξ ἐκκλησίας.

παραβλέπουσα θάτερον,
 πάλιν μετασκέυαζε σαυτὴν αὐθις, ἥπερ ἦσθα,
 500 καὶ μὴ βράδυν· ὥς τῆδε καὶ δὴ τὴν στρατηγὸν ἡμῶν
 χωροῦσαν ἐξ ἐκκλησίας ὁρῶμεν. ἀλλ' ἐπιίγου
 ἅπασα, καὶ μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθων ἔχουσα·
 χ' αὐταὶ γὰρ ἤκουσιν, πάλαι τὸ σχῆμα τευτ' ἔχουται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ταυτὶ μὲν ἡμῖν, ὦ γυναῖκες, εὐτυχῶς
 505 τὰ πράγματ' ἐκδίδηκιν, ἄβουλεύσαμεν.
 ἀλλ' ὥς τάχις, πρὶν τιν' ἀνδρῶπων ἰδεῖν,
 ῥητρεῖτε χλαῖνας· ἐμβὰς ἐκποδὼν ἴτω·
 χαλαρτε συναπτῶς ἡνίας Λακωνικάς·
 βακλῆράς ἄφισθε· καὶ μέντοι σὺ μὲν
 510 ταύτας κατενρίπιζ'· ἐγὼ δὲ βούλομαι
 ἔσω περὶπύσασα, πρὶν τὸν ἄνδρα με
 ἰδεῖν, καταδίσθαι δοιμάτιον αὐτοῦ πάλιν,
 ὅθιν περ ἔλαβον, τᾶλλα δ', ἃ ἔξηνηκάμην.

ΧΟΡΟΣ.

ἦδη κῆται πάνθ', ἅπερ εἶπας· σὸν δ' ἔργον τᾶλλα διδάσκουσιν,
 515 ὅ τι σοι δρῶσαι ξύμφορον ἡμεῖς δόξομεν ὀρθῶς ὑπακούειν.
 οὐδαμῶ γὰρ δεινότερα σου συμμιξας' οἶδα γυναῖκα.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

περιμένετε νῦν, ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἄρτι περὶ τοῦτον ἔρημαι,
 ξυμβούλοιςιν ἀπάσαις ὑμῖν χρῆσωμαι. καὶ γὰρ ἐκεί μοι
 ἐν τῷ θορύβῳ καὶ τοῖς δεινοῖς ἀνδριόταται γεγένησθε.

ΧΟΡΟΣ.

(λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ φωνή.)

ΒΑΕΠΤΡΟΣ.

κατὰ τί;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πολλῶν οὐνεκα.

560 οὐ γὰρ ἔτι τοῖς τολμῶσιν αὐτὴν αἰσχροῦ δρᾶν
 ἔσθαι τολοιπόν· οὐδαμοῦ δὲ μαρτυρεῖν,
 οὐ συκοφαντεῖν.

ΒΑΕΠΤΡΟΣ.

μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
 ταυτὶ ποιήσης, μηδ' ἀφίλης μου τὴν βίον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δαιμόνι ἀνδρῶν, τὴν γυναῖκα ἔα λέγειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

565 μὴ λοποδυτῆσαι, μὴ φθονεῖν τοῖς πλησίον,
 μὴ γυμνὸν εἶναι, μὴ πένητα μηδένα,
 μὴ λοιδορεῖσθαι, μὴ ἵκχυραζόμενον φέρειν.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, μεγάλη γ', εἰ μὴ ψεύδεται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

570 ἀλλ' ἀποφανῶ τοῦδ', ὥσ' ἐμοί σε μαρτυρεῖν,
 καὶ τοῦτον αὐτὸν μηδὲν ἀντιπεῖν ἐμοί.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὰν φρένα, καὶ
 φιλόσοφον ἐγείρειν φροντίδ', ἐπισταμένην
 ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν. κοινὴ γὰρ ἑῶ' εὐτυχίασιν
 ἔρχεται γνώμης ἐπίνοια, πόλιν
 575 δῆμον ἐπαγλαϊοῦσα μυρίασιν εὐτυχίαισι βίου,
 δηλοῦν, ὅ τι περ δύναται καιρός.
 δεῖται γὰρ τι σοφοῦ ἑυεμήματος ἢ πόλιν ἡμῶν.
 ἀλλὰ πέρι μόνον μῆτι διδραμένα, μὴτ'
 εἰρημένα πω πρότερον.

580 μισοῦσι γὰρ, ἣν τὰ παλαιὰ πολλὰκις θεῶνται.
 ἀλλ' οὐ μέλειν, ἀλλ' ἀπίσθαι καὶ δὴ χρὴ ταῖς διανοαῖς,

ὡς τὸ

ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλείστον παρὰ τοῖσι θεαταῖς.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

καὶ μὴν ὅτι μὲν χρηστὰ διδάξω πιστεύω τούσδε θεατάς,
εἰ καινοτομεῖν ἐβέλησουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἡδέσι λίαν
585 τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν· τοῦτ' ἔσθ', ὃ μάλα μοι δίδουκα.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

περὶ μὲν τούτων τοῦ καινοτομεῖν μὴ δέισθης· τοῦτο γὰρ ἡμῖν
ἄρτι ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστὶ, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελήσας.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ

μὴ τιν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντίπαρ, ὑποκρούσας,
πρὶν ἐπίστασθαι τὴν εἰσιναικν, καὶ τοῦ φράζοντος ἀκούσας.
590 καινοτομεῖν γὰρ πάντα φήσω χεῖναι, πάντων μετέχοντες,
καὶ ταυτοῦ ζῆν, καὶ μὴ τὸν μὲν πλουτεῖν, τὸν δ' ἔθλιον εἶναι.
μηδὲ γνωστὴν τὸν μὲν πολλὴν, τῷ δ' εἶναι μηδὲ ταφῆναι·
μηδὲ ἀνδραπέδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς, τὸν δ' οὐδ' ἀκολουθεῖν.
ἀλλ' εἴνα κοινὴν πᾶσιν βίον, καὶ τούτου ὅμοιον.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

595 πῶς οὖν εἶσθαι κοινὸς ἄπασιν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κατείδι σπέλιεθον πρότερός μου.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

καὶ τῶν ἐπιλείθων κοινωνοῦμεν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἔφθης μ' ὑποκρούσας.
τούτο γὰρ ἡμέτερον ἐγὼ λέξειν. τὴν γῆν πρῶτιστα ποιήσω
κοινὴν πάντων, καὶ ἀργύριον, καὶ τὰ ἄλλα, ὅπως ἐστὶν ἐκάστω.
εἰς ἀπὸ τούτων κοινῶν ὄντων ἡμεῖς βοσκήσομεν ὑμᾶς,
600 ταμιευόμεναι, καὶ φειδόμεναι, καὶ τὴν γυνάμην προσέχουσαι.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

πῶς οὖν ὅστις μὴ κίχληται γῆν ἡμῶν, ἀργύριον δὲ
καὶ Δαρεικοὺς, ἀφάνη πλουτοῦ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ταῦτ' εἰς τὸ μέσον καταθήσει,

καὶ μὴ καταθῆις ψευδορκήσει.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

καλέησατο γὰρ διὰ τοῦτο.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' οὐδὲν τοι χρήσιμον ἔσται πάντως αὐτῷ.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

κατὰ δὲ τί;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

605 οὐδεὶς οὐδὲν πενία δρᾶται· πάντα γὰρ ἔχουσιν ἅπαντες,
ἄρτους, τεμάχια, χλαίνας, οἶνον, σιφάνους, ἐρεβίνθους.
ὥστε τί κέρδος μὴ καταδεῖναι; σὺ γὰρ ἐξευρὼν ἀποδείξον.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

οὐκ οὐν νῦν οὗτοι μαῶλλον κλέπτουσ', οἷς ταῦτα πάριστι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πρότερόν γ', ὡς τὰν, ὅτε τοῖσι νόμοις διεχραμέθα τοῖς προτέροις·
610 νῦν δ', ἔσται γὰρ βίος ἐκ κοινοῦ, τί τὸ κέρδος μὴ καλῶδεῖναι;

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

ἢν μείρακ' ἰδῶν, ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλαθῦρῃαι,
ἔξει, τούτων ἀφελὼν, δοῦναι· τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθέξει
ἐν καταδαρδῶν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' ἔξισται προῖκ' αὐτῷ ἐν καταδαρδῶν.

καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατακίεσθαι,
615 καὶ παιδοποιεῖν τῷ βουλευμένῳ.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

πῶς οὖν, εἰ πάντες ἴσιν,
ἐπὶ τὴν ὠραιότητα αὐτῶν, καὶ ζητήσουσιν ἐρεῖδειν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σιμὰς καθεδοῦνται·
κατ' ἣν ταύτης ἐπιθυμήσῃ, τὴν αἰσχρὰν πρῶθ' ὑποκρούσιν.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

καὶ πῶς ἡμᾶς τοὺς πρεσβύτας, ἢν ταῖς αἰσχυραῖσι συνῶμεν,
620 οὐκ ἐπιλείψει τὸ πῶς πρότερον, πρὶν ἐκεῖθ', ὃ φης, ἀφικέσθαι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐχὶ μαχοῦνται.

ΒΑΕΠΥΡΟΣ.

περὶ τοῦ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

θάβῃ, μὴ δέισις, αὐχὶ μαχοῦνται.

ΒΑΕΠΥΡΟΣ.

περὶ τοῦ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τοῦ μὴ ξυκαλιαδερθεῖν. καὶ σοὶ τοιοῦτον ὑπάρχει.
τὸ μὲν ἡμέτερον γνώμην τὴν ἔχει. προεβούλευται γὰρ ὅπως ἂν
μηδαιμᾶς ἢ γρύππημα κενόν.

ΒΑΕΠΥΡΟΣ.

τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τί ποιήσει;

625 φεύγονται γὰρ τοὺς αἰσχύους, ἐπὶ τοὺς δὲ καλοὺς βαδιῶνται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ φυλάξουσ' αἱ Φαυλότεραι τοὺς καλίσους ἀπιόντας
ἀπὸ τοῦ δέιπνου· καὶ τηρήσουσ' ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν
αἱ Φαυλότεροι· οὐκ ἔστιαι παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδερθεῖν
ταῖσι γυναιξίν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖσι μικροῖς χαρίσασθαι.

ΒΑΕΠΥΡΟΣ.

630 ἡ Λυσικράτους ἄρα νῦν βίς ἴσα τοῖσι καλοῖσι φρονήσει.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τὴ τὸν Απόλλω· καὶ δημοτικὴ γ' ἡ γνώμη, καὶ καλὴ κήνη
τῶν σιμνοτέρων ἔστιαι πολλή, καὶ τῶν σφραγίδας ἔχοντων,
ὅταν ἐμβὰς δὴ γ' εἴπῃ· Προτέρω παραχώρει, κτ' ἐπιτήρει,
ὅταν ἤδη γὰρ διαπραξιμένος παραδῶ σοι, διευτεριάζειν.

ΒΑΕΠΥΡΟΣ.

635 πῶς οὖν, οὕτω ζώων ἡμῶν, τοὺς αὐτοῦ παιδᾶς ἰκασθῶς.
ἔστιαι δύνατος διαγυγνώσκειν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τί δὲ διῖ; πατίρας γὰρ ἀπαλίας
τὸς πρεσβυτέρους αὐτῶν εἶναι τῶσι χρόνιοις νομινοῦσιν.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

οὐδὲ κυβέουσιν ἄρ' ἀνδρῶσι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

περὶ τοῦ γὰρ τοῦτο ποιήσῃ;

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

τὴν δὲ δίκαιαν τίνα ποιήσῃ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κοινὴν πᾶσιν, τὸ γὰρ ἄστυ

μῖαν οἶκῃσιν Φημί ποιήσιν ξυρρήξας· εἰς ἓν ἄπαντα,

675 ὥστε βαδίζῃν ὡς ἀλλήλους.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

τὸ δὲ δεῖπνον ποῦ παραθήσῃ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τὰ δικαστήρια καὶ τὰς σίνας, ἀνδρῶνας πάντας ποιήσω.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τούς κρατήρας καταθήσω,

καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ βαψφδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοις

τούς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ τις δειλὸς γεγένηται,

680 ἵνα μὴ δειπνῶσ' αἰσχυνόμενοι.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

νῆ τὸν Ἀπόλλω, χαίρῃν γε.

τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψῃ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

εἰς τὴν ἀγορὴν καταθήσω·

κατὰ εἰρήσασα παρ' Ἀρμόδιον κληρώσω πάντας, ἕως ἂν

εἰδῶς ὁ λαχὼν ἀπὴν χαίρων ἐν ἐποίῳ γραμματί διππῇ

καὶ κηρύξῃ τοὺς ἐκ τοῦ Βητ' ἐπὶ τὴν σίωαν ἀκολουθεῖν

685 τὴν Βασιλείον δειπνήσαντας· τοὺς ὧτ' εἰς τὴν παρὰ ταύτην·

τούς δ' ἐκ τοῦ Κάππ' εἰς τὴν σίωαν χωρεῖν τὴν Αλφειόπυλιν.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

ἴνα κατέψῃ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μά Δί', ἀλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπῶσιν.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

ὅτῳ δὲ τὸ γράμμα

μὴ ἔλκευσθῇ, καὶ ὁ δειπνήσει, τούτους ἀπειλῶσιν ἅπαντες.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' οὐκ ἔστι τοῦτο παρ' ἡμῖν.

690 πᾶσι γὰρ ἄφθονα πάντα παρέχομεν·

ὥστε μεθύσθεις αὐτῷ σιφάνῳ

πᾶς τις ἄπεισι τὴν δῖδαν λαβών.

αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους

προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ δείπνου,

695 τὰδε λίσσουσιν· Δεῦρο παρ' ἡμᾶς·

ἐνθάδε μίραξ ἔσθ' ὡραία.

Παρ' ἡμοῖ δ', ἑτέρα φήσει τις ἄνωθ'

ἐξ ὑπερώου, καὶ καλίστη,

καὶ λευκοτάτη· πρότερον μέντοι

700 δεῖ σε καθεύδειν αὐτῆς παρ' ἡμοῖ.

τοῖς δ' εὐπρεπέσιν γ' ἀκολουθοῦντες

καὶ μαιρακίοις αἱ φαυλότεραι

τοιαῦδ' ἐρουῦσιν· Ποῦ θεῖς οὗτος;

πάντως οὐδὲν δράσεις ἐλθὼν·

705 τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς

ἐψηφισθαι πρότεροις βινεῖν·

ἡμᾶς δὲ τέως θρία λαβόντας

διφόρου συκῆς

ἐν τοῖς προθύροις διέφισθαι.

710 Φέρε νῦν, φράσον μοι, ταῦτ' ἄρ' ἐστὶ σφῶν;

ΒΛΕΠΤΡΟΣ.

πάντ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Βαδίσειον τ' ἄρ' ἔστιν εἰς ἀγορὰν ἡμοῖ,

ἵν' ἀποδεχώμαι τὰ προσιόντα χρήματα,

λαβοῦσα κηρύκαιναν εὐφρονὲν τινά.
 ἐμὲ γὰρ ἀνάγκη ταῦτα δεῖν, ῥημένῃν·
 715 ἀρχεῖν, καταστῆσθαι τε τὰ ζῆτυτικά,
 ὅπως ἂν εὐαχῆσθε πρώτων τήμιζον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἦδη γὰρ εὐαχῆστέμισθα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Φῆμ' ἐγώ.

ἔπειτα τὰς πόδας καταπαύσαι βούλομαι
 ἀπαξάπασας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἴνκτι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

δῆλον τουτογί·

720 ἴνα τῶν νέων ἔχωμεν αὐταὶ τὰς ἀκμάς,
 καὶ τὰς γε δούλας οὐχὶ δι' κοσμευμένας
 τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑπερπάζειν Κύπριν,
 ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοις κοιμᾶσθαι μένον,
 κατωανάκη τὸν χεῖρον ἀπογετιλμένας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

725 Φέρε νυν ἐγὼ σὺν παρακολουθῶ πλησίον,
 ἵν' ἀποβλέπωμαι, καὶ λέγῳσί μοι ταῦτά·

ΤΟΝ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΤΟΥΤΟΝ ΟΥ ΘΑΥΜΑΖΕΤΕ;

ΧΟΡΟΣ.

(λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ψῆδῃ.)

ΑΝΗΡ Α, ὁ καλῶν, ΑΝΗΡ Β, ὁ μὴ καλῶν,
ΚΗΡΥΞ, ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΗΡ Α.

- Εἰπὼν, ὃν εἰς ἀγορὴν γε τὰ σκεύη φέρω,
προχειριῶμαι, ἀξιετάσω τὴν οὐσίαν.
720 χῶρε, σὺ δέυρο, κινάχουρα καλὴ καλῶς,
τῶν χρημάτων θύραζε πρώτη τῶν ἐμῶν,
ὥπως ἂν ἐντέριμμένη κατηφορῇς,
παλῶς κάτω δὴ θυλάκους σπρέψας ἑμούς.
735 παῦ' σθ' ἢ διφροφόρος; ἢ χύτρα, δέυρ' ἔξειθι,
τὴν Δία, μέλαινα γ', οὐδ' ἂν, εἰ τὸ φάρμακον
ἐλθὼς ἔτυχες, ὧς Λυσικράτης μελαίνεται.
ἴστω παρ' αὐτὴν, δέυρ' ἔθ', ἢ κομμώτρια·
φέρει δέυρο τχύτην τὴν ὑδρίαν, ὑδρικφορε,
ἐνταῦθα· σὺ δὲ δέυρ', ἢ καθαρηδός, ἔξειθι,
740 πολέως ἀνασκήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν
ἀπὸ πυλῶν διὰ τὸν ὄρθριον νόμον.
ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προίτω, τὰ κηρῶ
πέμψι, σὺς θαλάους καθίστη πλησίον,
καὶ τὴν τρίποδ' ἐξείνιψι, καὶ τὴν λήκυθον·
745 τὰ χυτρίδι ἦδη καὶ τὸν ὄχλον ἀφίετε.

ΑΝΗΡ Β.

- εἰπὼ πεπαθήσω τὰ μέγα; κακοδαίμων ἄρτι
αἰτὴρ ἔσομαι, καὶ νῦν ὀλίγον κεκλημένος.
μὰ τὸν Ποσειδῶ γ' οὐδέποτε, ἀλλὰ βασιανῶ
πρωτίστον αὐτὰ πολέως καὶ σκέψομαι.
750 οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἰδῶτα καὶ φειδωλίσαι

λαβούσα κηρύκαιναν εὐφρονόν τινα.

715

ἐμὲ γὰρ ἀνάγκη ταῦτα δεῖν, ῥημένην
ἀρχεῖν, καταστήσασθαι τε τὰ ξυστίτιχ,
ὅπως ἂν εὐωχῆσθε πρῶτον τήμερον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἤδη γὰρ εὐωχῆσόμεσθα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Φίμ' ἐγώ.

ἔπειτα τὰς πόρναις καταπαύσαι βούλομαι
ἀπαξασάσας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἰνκί;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

δῆλον τούτοις·

720

ἵνα τῶν νέων ἔχωμεν αὐταὶ τὰς ἀκμάς,
καὶ τὰς γε δούλας οὐχὶ δι' κοσμευμένας
τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφ' ἀρπάζειν Κύπριν,
ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοις κοιμᾶσθαι μένον,
κατωνάκη τὸν χεῖρον ἀπογετιλμένας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

725

Φέρε νυν ἐγὼ σὺ παρακολουθῶ πλησίον,
ἵν' ἀποβλέπωμαι, καὶ λέγῳσί μοι ταδί·

ΤΟΝ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΟΤ ΘΑΤΜΑΖΕΤΕ;

ΧΟΡΟΣ.

(λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ψῆδῃ.)

ΑΝΗΡ Α, ὁ καλαθεὺς, ΑΝΗΡ Β, ὁ μὴ καλαθεὺς,
ΚΗΡΥΞ, ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΗΡ Α.

- Εἰ γὰρ, ἵν' εἰς ἀγορὰν γέ τ' αὖ σκεῦ' φέρω,
προχειριῶμαι, καξίτάσω τὴν οὐσίαν.
720 καὶ σὺ δέυρο, κινάχυντα καλὴ καλῶς,
τῶν χρημάτων θύραζε πρώτη τῶν ἐμῶν,
ἔπως ἂν ἐντέριμμένη κωνοφόρῃς,
παλῶς κάτω δὴ θυλάκους σπρέψας ἑμούς.
735 καὶ σὺ ἢ διφοφόρος; ἢ χύτρα, δεῦρ' ἔξειδι,
τῇ Δία, μέλαινα γ', οὐδ' ἂν, εἰ τὸ φάρμακον
ἐλευσ' ἔτυχες, ὃ λυσιτελεῖς μελαίνεταί.
ἴστω παρ' αὐτὴν, δεῦρ' ἔξ', ἢ κομμάτριά·
Φέρε δέυρο τρύτην τὴν ὕδριαν, ὕδριαφόρε,
ἐνταῦθα· σὺ δὲ δέυρ', ἢ καθαρθὸς, ἔξειδι,
740 πολλὰς ἀνασπέρσας μ' εἰς ἐκκλησίαν
ἀεὶ νυκτῶν διὰ τὸν ὄρθριον νόμον.
ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προίτω, τὰ κηρῶ
πέμψε, σοὺ; θαλάμους καθίστη πλησίον,
καὶ τὼ τρίποδ' ἐξένευσε, καὶ τὴν λήκυθον·
745 τὰ χυτρίδα πῶς καὶ τὸν ὄχλον ἀφίετε.

ΑΝΗΡ Β.

- εἰ γὰρ πεπαθήσω τὰ μὲν; καταδαίμων ἄρ' ἔσται
ἀνὴρ ἔσομαι, καὶ νῦν ὀλίγον κεκλημένος.
750 μὰ τὸν Ποσειδῶ γ' οὐδέποτε, ἀλλὰ βασανῶ
πρώτιστον αὐτὰ πολλὰς καὶ σκίψομαι.
οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἰδῶτα καὶ φειδωλῶτα

οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ,
 πρὶν ἐκπύδωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ἔπως ἔχει.
 οὗτος, τί τὰ σκευᾶρια ταυτὶ βούλεται;
 πότερα μεταποιζόμενος ἐξενήνοχας
 αὐτ', ἢ Φέρις ἐνέχυρα θήσων;

755

ANH P A.

οὐδαμῶς.

ANH P B.

τί δῆτ' ἐπὶ στοίχου ὄνιν οὕτως; οὐ τι που
 Ἰέρωνι τῷ κήρυκι πομπὴν πέμπετε;

ANH P A.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀποφέρειν αὐτὰ μέλλω τῇ πόλει
 εἰς τὴν ἀγορὰν, κατὰ τοὺς δεδογμένους νόμους.

ANH P B.

760

μέλλεις ἀποφέρειν;

ANH P A.

πάνυ γε.

ANH P B.

κακιδάιμων ἄρ' εἶ,

νῆ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα.

ANH P A.

πῶς;

ANH P B.

ὅπως; βεβδῶς.

ANH P A.

τί δ'; οὐχὶ παιδαρχεῖν με τοῖς νόμοις δεῖ;

ANH P B.

ποίοισιν, ὦ δύσηπτε;

ANH P A.

τοῖς δεδογμένοις.

ANH P B.

δεδογμένοις; ὡς ἀνόητος ἦσθ' ἄρα.

ΑΝΗΡ Α.

965 ἀνέητος;

ΑΝΗΡ Β.

οὐ γάρ; ἡλιθιώτατος μὲν οὖν
ἀπαξυπαάντων.

ΑΝΗΡ Α.

ἔτι τὸ τατρίόμενον ποιῶ;
τὲ τατρίόμενον γὰρ δι' ποιῶν τὸν σῶφροντα
μάλιστα πάντων.

ΑΝΗΡ Β.

τὸν μὲν οὖν ἀβέλιτρον.

ΑΝΗΡ Α.

σὺ δ' οὐ καλαδιῖναι διανοεῖ;

ΑΝΗΡ Β.

Φυλάξομαι,

770 πρὶν ἂν γ' ἴδω τὸ πλῆθος ὃ τι βουλευέται.

ΑΝΗΡ Α.

τί γὰρ ἄλλο γ', ἢ φέρειν παρσκευασμένοι
τὰ χρήματ' εἰσίν;

ΑΝΗΡ Β.

αἰὲν ἰδὼν ἂν ἐπιθόμην.

ΑΝΗΡ Α.

λέγουσι γοῦν ἐν ταῖς ὁδοῖς.

ΑΝΗΡ Β.

λέξουσι γοῦν.

ΑΝΗΡ Α.

καὶ φασὶν οἷσιν ἀρέμενοι.

ΑΝΗΡ Β.

Φήσους γοῦν.

ΑΝΗΡ Α.

775 ἀπολαῖς ἀπιστῶν πάντ'.

ΑΝΗΡ Β.

ἀπιστῶνται γοῦν.

ΑΝΗΡ Α.

ὁ Ζεὺς σέ γ' ἐπιτρίψιν.

ΑΝΗΡ Β.

ἐπιτρίψουσι γούν.

οἶσιν δοκεῖς τιν', ὅσιν αὐτῶν νοῦν ἔχει;
 οὐ γὰρ πάτριον τοῦτ' ἐσθλὸν, ἀλλὰ λαμβάνειν
 ἡμᾶς μόνον δεῖ, νῆ Δία. καὶ γὰρ οἱ θεοί·
 780 γνῶσκει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν γε· καὶ τὰ γάλακτα,
 ὅταν γὰρ εὐχόμεσθα διδόναι τὰ γαῖα,
 ἔσθλ' ἐκλείοντα τὴν χεῖρ' ὑπέρβαν,
 οὐχ ὥστε δῶσιν, ἀλλ' ὅπως τι λήψεται.

ΑΝΗΡ Α.

ὦ δαιμόνι ἀνδρῶν, σὺ γ' ἐμ' εἰα πρὸ ὕργου τι δρῆν.
 785 ταυτὶ γὰρ ἐσθλὸν σινδετέα. ποῦ μοι σθ' ἰμάς;

ΑΝΗΡ Β.

ὄντως γὰρ οἶσεις;

ΑΝΗΡ Α.

ναὶ μά· Δία, καὶ δὴ μὲν οὖν
 τῶδε ξυνάπλω τῶ τρίποδε.

ΑΝΗΡ Β.

τῆς μωρίας,

τὸ μὴδ' ἐπιμένειντα τοὺς ἄλλους ὅ τι
 δράσουσιν, εἴ γε τηλικαῦτ' ἤδη—

ΑΝΗΡ Α.

τί δρῆν;

ΑΝΗΡ Β.

790 ἐπικναμένειν· ἔπειτα διχτρίβειν ἔτι.

ΑΝΗΡ Α.

ἴνα δὴ τί;

ΑΝΗΡ Β.

σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλῶν,
 ἢ πῦρ ἀπὸ τῆς ὀρεῖς, ἢ διὰ ξέου γαλῆ,
 παύσαντ' ἂν εἰσφέροντες, ὥ μὲν ἐν τῇ σὺ.

ΑΝΗΡ Α.

χαρίντα γούν πάδοιμ' αν, ει μη' χοιμ' οποι
ταυτα καταδειν.

795

ΑΝΗΡ Β.

μη γαρ ου' λα'οις οποι.

θα'ρρι, καλαθησεις, καν' ενην ελδης.

ΑΝΗΡ Α.

τιη;

ΑΝΗΡ Β.

εγ'αδα τούτους χειροτονους μεν ταχεις·
π'τ' αν δε' δεξη, ταυτα π'αλν αρνουμενου.

ΑΝΗΡ Α.

οισουσιν, ω' τ'αν.

ΑΝΗΡ Β.

ην δε' μη' κομισωσι, τι;

ΑΝΗΡ Α.

800

α'μελει κομιουσι.

ΑΝΗΡ Β.

ην δε' μη' κομισωσι, τι;

ΑΝΗΡ Α.

μαχουμεθ' αυτοις.

ΑΝΗΡ Β.

ην δε' κρειττους ωσι, τι;

ΑΝΗΡ Α.

α'πειμ' ε'ατας.

ΑΝΗΡ Β.

ην δε' πωλωσ' αυτα, τι;

ΑΝΗΡ Α.

διαβ'αγειης.

ΑΝΗΡ Β.

ην διαβ'αγω δε', τι;

ΑΝΗΡ Α.

καλωσ' ποιησεις.

850

ἐμβὰς δὲ κεῖται, καὶ τρίβων ἐβήμιμενος.
πρὸς ταῦτα χαριῖς, ὡς ὁ τὴν μάζαν φέρων
ἔσθιεν· ἀλλὰ τὰς γνώθους διοίγνυτε.

ANHP B.

οὐκοῦν βαδισύμαι δῆτα. τί γὰρ ἔσθιεν ἔχων
ἐνταῦθα, ἐπειδὴ τῇ πόλει ταυτὶ δοκεῖ;

ANHP A.

855

καὶ πρὶ βαδιῇ σὺ, μὴ καταθείς τὴν εὐσίαν;

ANHP B.

ἐπὶ δεῖπνον.

ANHP A.

οὐ δὴτ', ἣν γ' ἐβλίναις νοῦς ἐγὼ,
πρὶν γ' ἂν ἀπενέγκης.

ANHP B.

ἀλλ' ἀποιώσω.

ANHP A.

πηνίκα;

ANHP B.

οὐ τοῦμόν, ὥ· τὰν, ἐμποδὼν ἔσθαι.

ANHP A.

τί δὴ;

ANHP B.

ἐτέρους ἀποιώσιν φῆμ' ἔθ' ὑστέρους ἐμοῦ.

ANHP A.

860

βαδιῇ δὲ δειπνήσαν ὅμως;

ANHP B.

τί γὰρ πάθω;

τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν
τοὺς εὐ φρονούντας.

ANHP A.

ἦν δὲ καλύπτωσι, τί;

ANHP B.

ὁμόσ', εἴμι κύψας.

ANHP A

ΑΝΗΡ Α.

ἦν δὲ μαστιγῶσι, τί;

ΑΝΗΡ Β.

παλούμεθ' αὐτάς.

ΑΝΗΡ Α.

ἦν δὲ καλχυγῶσι, τί;

ΑΝΗΡ Β.

865 ἐπὶ ταῖς θύραις ἐστὼς —

ΑΝΗΡ Α.

τί δράσεις; εἰπ' ἐμοί.

ΑΝΗΡ Β.

τῶν εἰσφερόντων ἀρπάσσομαι τὰ σιτία.

ΑΝΗΡ Α.

βαδίζει ταῖν τε υἱέρος· σὺ δ', ὦ Σίμων,
καὶ Παρμίνων, αἴρεσθε τὴν πικραμένην.

ΑΝΗΡ Β.

Φέρε νυν ἐγὼ σοὶ συμφέρειν.

ΑΝΗΡ Α.

σὺ; μηδαμῶς.

870 δέδοικα γὰρ μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι,
ἔσται καλῶς, προσποιῇ τῶν χρημάτων.

ΑΝΗΡ Β.

νῆ τὸν Δία, δεῖ γοῦν μηχανήματός τις,
ὅπως τὰ μὲν ὄντα χρήμαθ' ἔξω, τοῖσδε δὲ
τῶν μαρτομένων κοινῇ μετέξω πως ἐγώ.875 ἄρδῶς ἔμοιγε φαίνεται· βασιλείου
ἑμὸς ἐστὶ διωπνήσοντα, καὶ μελλήσιον.

ΧΟΡΟΣ.

(λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ψῆδ.)

ΓΡΑΤΣ Α.

οὐκ αὖν ἐπ' ἐκφορὰν γι.

NEANIS.

καινὴν γ', ὡς σαφρά.

ΓΡΑΤΣ Α.

οὐ δῆτα.

NEANIS.

τί γὰρ αὖν γραῦς καπρῶσά τις λέγει;

ΓΡΑΤΣ Α.

οὐ τοῦ μὲν ὀδυνᾷσι σε γῆρας.

NEANIS.

ἀλλὰ τί;

ἢ ἔχουσα μάλλον, καὶ τὸ σὸν ψιμύδιον;

ΓΡΑΤΣ Α.

930

τί μοι διαλέγεις;

NEANIS.

σὺ δὲ τί διακύνῃεις;

ΓΡΑΤΣ Α.

ἐγὼ δέ

ᾄδω πρὸς ἑμαυτὴν Ἐπιγένοι τῷ μῶ φίλῳ.

NEANIS.

σοὶ γὰρ φίλος τις ἐστὶν ἄλλος, ἢ Γέρης;

ΓΡΑΤΣ Α.

δείξει γι καὶ σοί. τάχα γὰρ εἶσιν ὡς ἐμέ.

οἳ γὰρ αὐτοὶ ἐστίν.

NEANIS.

οὐ σοῦ γ', ὡς λείθρι,

935

δεόμενος οὐδέ τ.

ΓΡΑΤΣ Α.

τῇ Δί', ὡς φθίνουσα σὺ.

NEANIS.

δείξει τάχα αὐτός, ὡς ἐγώ· ἀπείρχομαι.

ΓΡΑΤΣ Α.

κᾶγων, ἵνα γῆς ὡς πολύ σου μῖζον φρονῶ.

NEANIAΣ.

940 εἶδ' ἱξῆν παρὰ τῇ νείᾳ καθεύδειν,
καὶ μηδὲν πρότερον διασποδῆσαι
ἀνέσιμον ἢ πρεσβύτερον. οὐ γὰρ ἀνασχετὸν
τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ.

ΓΡΑΤΣ Β.

οἰμώζων ἄρα, τῇ Δία, σποδῆσεις.
οὐ γὰρ τάπῃ Χαριξίνης τὰδ' ἐσλίν.
κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν
945 ἐσλιν δίκαιον, εἴ γε δημοκρατούμεθα.
ἀλλ' εἴμι τηρήσους, ἔ τι καὶ δράσει ποτέ.

NEANIAΣ.

εἶδ', ὦ θοι, λάβοιμι τὴν καλὴν μένην,
ἐφ' ἣν πιπωκῶς ἔρχομαι ποθῶν παλαι.

NEANIS.

950 ἱξήπλησα τὸ κλέαρατον γράδιον·
Φρούδῃ γὰρ ἐσλιν, οἰομένη μ' ἔνδον μένειν.

ΓΡΑΤΣ Α.

ἀλλ' οὐτοσί γὰρ αὐτός, οὐ μεμνήμεθα.
δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ, φίλον ἐμέν, δεῦρό μοι
πρόσσελθε, καὶ ξύνευνός μοι
τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει. πάνυ γὰρ τις ἔρωσ με δονεῖ
955 τῶνδε τῶν σῶν βοσφύγχων.
ἄτοπος δ' ἔγκειται μοί τις πόθος,
ὅς με διακναίσας ἔχει.
μή τις, ἱκνούμαι σ', Ἐρως, καὶ ποιήσεν τένδ' εἰς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκίσθαι.

NEANIAΣ.

960 δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ καὶ σύ μοι
καλαδραμούσα τὴν θύραν ἀνοιξον
τὴνδ'· εἰ δὲ μὴ, καλαπιστῶν κίεσμαι.

φίλον, ἀλλ' ἐν τῷ σῷ βούλωμαι κόλῳ
 πληκίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς.

965 Κύρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ;
 μέγας, ἰκνοῦμαι σ', Ἐρως, καὶ ποίησον τήνδ' ἔς εὐνὴν
 τὴν ἐμὴν ἰκέσθαι.

καὶ ταῦτα μὲν μοι μετρίως
 πρὸς τὴν ἐμὴν ἀνάγκην εἰρημὴν ἐστί· σὺ δ' ἔμοι,
 970 φίλτατον, ὡ ἰκετεύω,
 ἄνοιξον, ἀσπάζου με· διὰ τοι σὲ πόνοὺς ἔχω.
 ὡ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα,
 Κύπριδος ἔρως, μέλιτ' αὖ Μούσης, Χαρίτων θρήμμα,
 Τρυφῆς πρόσωπον,

975 ἄνοιξον, ἀσπάζου με, διὰ τοι σὲ πόνοὺς ἔχω.

ΓΡΑΤΣ Α.

οὔτος, τί κύπρις; μὲν ἐμὲ ζητεῖς;

NEANIAΣ.

πόθεν;

ΓΡΑΤΣ Α.

καὶ τὴν θύραν γ' ἤρατ' εἰς.

NEANIAΣ.

ἀποθάνοιμ' ἄρα.

ΓΡΑΤΣ Α.

τοῦ δὲ σὺ δέχομενος δᾶδ' ἔχων εἰλήκουτος;

NEANIAΣ.

ἀναφλύσῃς ζητῶν τιν' ἀνδρῶπον.

ΓΡΑΤΣ Α.

τίνα;

NEANIAΣ.

980 αὐτὴν σε κινεῖνδ', ὃν σὺ προσδοκᾷς ἴσως.

ΓΡΑΤΣ Α.

νὴ τὴν Αφροδίτην, ἣν τε βούλῃ γ', ἣν τε μὴ.

NEANIAΣ.

ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπεριξηκοντέεις

ΓΡΑΤΣ Β.

1000 μὰ τὴν Αφροδίτην, ἥ μ' ἔλαχεν κληρουμένη,
μὴ γώ σ' ἀφίσω.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

παρὰφρονεῖς, ὦ γράδιον.

ΓΡΑΤΣ Β.

ληρεῖς· ἐγὼ δ' ἄξω σ' ἐπὶ τὰ μὰ σπρώμαίλα.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τί δῆτα κρεάγρχας τοῖς κἀδοῖς ὠνοίμεθ' αἶν,
ἔξον, καθιέντα γράδιον τοιουτονί,
ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κἀδους ξυλλαμβάνειν;

ΓΡΑΤΣ Β.

1005 μὴ σκώπῃς μ', ὦ τάλαν, ἀλλ' ἔπου δεῦρ' ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη μοι εἶν, εἰ μὴ τῶν ἐμῶν
τὴν πεντακοσίσην κατέδηκας τῇ πόλει.

ΓΡΑΤΣ Β.

νῆ τὴν Αφροδίτην, δεῖ γὰρ μέντοι. ὡς ἐγὼ
τοῖς τηλικούτοις ξυκαδεύδουσ' ἤδομαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

1010 ἐγὼ δὲ ταῖς γὰρ τηλικαύταις ἄχθομαι,
οὐκ ἂν παιδίμην οὐδέποτε.

ΓΡΑΤΣ Β.

ἀλλὰ, νῆ Δία,

πταίσμαςί σου.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τοῦτο δ' εἶσι τί;

ΓΡΑΤΣ Β.

ψηφισμα, καθ' ὃ σε δεῖ βαλίζειν ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

λέγ' αὐτὸ, τί ποτε κἄσι.

ΓΡΑΤΣ Β.

καὶ δὴ σοὶ λέγω.

1015

Ἐδοξε ταῖς γυναῖξιν, ἣν ἀνὴρ νέος
νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σπαδεῖν αὐτήν, πρὶν ἂν
τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἣν δὲ μὴ θέλῃ
πρότερον προκρούειν, ἀλλ' ἐπιθυμῇ τῆς νέας,
ταῖς πρεσβυτέραις γυναῖξιν ἔσω τὸν νέον
ἔλπει ἀνατεῖ, λαβόμενας τοῦ πατρίалу.

1020

NEANIAΣ.

αἶμαι· Προκρούσῃς τήμερον γενήσασμαι.

ΓΡΑΥΣ Β.

τοῖς γὰρ νόμοις τοῖς ἡμετέροις πεισίεον.

NEANIAΣ.

τί δ', ἣν ἀφαιρῇται μ' ἀνὴρ τῶν δημοτῶν
ἢ τῶν φίλων ἰλθῶν τις;

ΓΡΑΥΣ Β.

ἀλλ' οὐ κύριος

1025

ὑπὲρ μίδμενον ἔσ' ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι.

NEANIAΣ.

ἔξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν;

ΓΡΑΥΣ Β.

οὐ γὰρ δεῖ σιροφῆς.

NEANIAΣ.

ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήφομαι.

ΓΡΑΥΣ Β.

κλαύσει γι σύ.

NEANIAΣ.

τί δῆτα χρὴ δρᾶν;

ΓΡΑΥΣ Β.

δεῦρ' ἀκολουθεῖν ὡς ἐμέ.

NEANIAΣ.

παῖ ταῦτ' ἀνάγκη μοι ὅτι;

ΓΡΑΥΣ Β.

Διομήδεά γε.

D 5

NEANIAΣ.

1030 ὑποσφόρεσάι νυν πρῶτα τῆς ὀργάνου,
καὶ κλήμαδ' ὑπόδου ξυκλάσασα τέτλαρα,
καὶ ταινίωσαι, καὶ παράδου τὰς ληνύδους,
ὑδατός τε κατὰδου τοῦστρακον πρὸ τῆς θύρας.

ΓΡΑΥΣ Β.

ἢ μὴν ἔτ' ὠνήσει σὺ καὶ σιφάνην ἐμοί.

NEANIAΣ.

1035 νῆ τὸν Δί', ἣν περιῆς γε που τῶν κηρίων.
οἶμαι γὰρ ἔνδον διαπεσιῖσθαι σ' αὐτίκα.

NEANIS.

ποῖ τοῦτον ἔλκεις σὺ;

ΓΡΑΥΣ Β.

τὸν ἐμαυτῆς εἰσάγω.

NEANIS.

1040 οὐ σωφρονοῦσά γ'. οὐ γὰρ ἡλικίαν ἔχει
παρὰ σοὶ καθεύδειν τηλικούτος ὢν· ἐπεὶ
μητὴρ ἂν αὐτοῦ μάλλον εἴης ἢ γυνή.
ὥσ' εἰ καταστήσεις τοῦτον τὸν νόμον,
τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσεις.

ΓΡΑΥΣ Β.

ὦ παμῶδ' ἄλυρα, φθονοῦσα τόνδε τὸν λόγον
ἐξεῦρες· ἀλλ' ἐγὼ σε τιμωρήσομαι.

NEANIAΣ.

1045 νῆ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, κεχάρισάι γ' ἐμοί,
ὦ γλυκύτατον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξά μου·
ὥσ' ἂντ'ι τούτων τῶν ἀγαθῶν εἰς ἐσπέραν
μεγάλην ἀποδώσω καὶ παχεῖάν σοι χάριν.

ΓΡΑΥΣ Α.

1050 αὕτη σὺ, ποῖ παραβᾶσα τόνδε τὸν νόμον
ἔλκεις, παρ' ἐμοί τῶν γραμμάτων εἰρηκότων
πρότερον καθεύδειν αὐτόν;

NEANIAΣ.

οἱμοι δειλάως.

πότεν ἐξέκυλῃς, ὦ πάκιστ' ἀπολουμένη;
τοῦτο γὰρ ἐκείνου τὸ κακὸν ἐξωλέσθησιν.

ΓΡΑΤΣ Α.

βάδιζε δεῦρο.

NEANIAΣ.

μηδ' αὖτως με περιῶδες

1055 ἐλκόμενον ὑπὸ τῆσδ', ἀντιβόλῳ σ'.

ΓΡΑΤΣ Α.

ἀλλ' οὐκ ἐγώ,

ἀλλ' ὁ νόμος ἔλκει σ'.

NEANIAΣ.

οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ' Ἐμποῦσά τις

ἐξ αἵματος φλύκισαν ἡμφισμένη.

ΓΡΑΤΣ Α.

ἔπου, μαλακίων, δεῦρ', ἀνύσας, καὶ μὴ λάλη.

NEANIAΣ.

ἔθι πν ἔασον εἰς ἄφοδον πρῶτιστά με

1060 ἐλθόντα θαρρήσας πρὸς ἑμαυτόν· εἰ δὲ μὴ,

αὐτοῦ τι θρῶντα πυρρὸν ὄψει μ' αὐτίκα

ὑπὲρ τοῦ θεοῦ.

ΓΡΑΤΣ Α.

Θάρρει, βάδιζ'· ἔνδον χριστῆ.

NEANIAΣ.

δέδωκα καὶ γὰρ, μὴ πλέον γ', ἢ βούλομαι

ἀλλ' ἐργητάς σοι καταστήσω δύο

1065 ἀξιοχρεῶς.

ΓΡΑΤΣ Α.

μή μοι καδίση.

ΓΡΑΤΣ Γ.

ποι' σὺ, ποι'

χωρεῖς μετ' αὐτῆς;

NEANIAΣ.

οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἔλκομαι.

ἀτὰρ, ἥτις εἴ γε, πέλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι,
 ὅτι μ' οὐ περιμίδες ἐπιτριβέντ'. ὦ Ἡράκλεις,
 ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρω,
 1070 τοῦτ' αὖ πολὺ τούτου τὸ κακὸν ἐξωλέσθηρον.
 ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἐστ', ἀντιβόλῳ, τουτί ποτε;
 πότερον πίδακος ἀνάπλωις ψιμυδίου,
 ἢ γραῦς ἀνεσθηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων;

ΓΡΑΥΣ Γ.

μὴ σκυπλίε μ', ἀλλὰ δεῦρ' ἔπου.

ΓΡΑΥΣ Α.

δευρὶ μὲν οὖν.

ΓΡΑΥΣ Γ.

1075 ὥς οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέ ποτ'.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐδὲ μὴν ἔγω'.

NEANIAΣ.

διασπᾶσθε μ', ὥς κακῶς ἀπολούμεναι.

ΓΡΑΥΣ Γ.

ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ' ἔδει κατὰ τὸν νόμον.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐκ, ἢν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ' αἰσχρῶς φανῇ.

NEANIAΣ.

1080 ἢν οὖν ὑφ' ὑμῶν πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς,
 φέρε, πῶς ἐπ' ἐκείνῃ τὴν καλὴν ἀφίξομαι;

ΓΡΑΥΣ Γ.

αὐτὸς σκόπει σύ· τὰδε δέ σοι ποιητέον.

NEANIAΣ.

πατέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐκ οἶσθα; βαδιεῖ δεῦρ'.

NEANIAΣ.

μὴ πρὸς θεῶν.

ἐν γὰρ ξυνίχουσαι κρείττον ἢ δυοῖν κακοῖν.

ΓΡΑΤΣ Γ.

τὴ τὴν Ἐκάτην, εἴαν τε βούλῃ γ', ἢν τε μή.

NEANIAΣ.

ὦ τρισκαποδαίμων, εἰ γυναῖκα δι' σαφραὶν
βινεῖν ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν·

1100 κἄπειτ', ἐπειδὴν τῆσδ' ἀπαλλαγῶ, πάλιν
Φρύνην ἔχουσιν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθαις.
ἀρ' οὐ καποδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν,
τὴ τὴν Δία τὸν Σωτήρ', ἀνὴρ, καὶ δυστυχῆς,
ὅστις τωόντος θηρίους ξυνήξαμαι.

1105 ὅμως δ', εἴαν τι πολλὰ πολλὰκις πάθω
ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδων, δευρ' ἐσπείων,
θάψαι μ' ἐν αὐτῇ τῇ στίματι τῆς ἐσθλῆς·
καὶ τὴν ἄνωδιν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος
ζῶσαν κἀλαπιτῶσαντας, εἴτα τὼ πόδε
1110 μολυβδοχοήσαντας κύκλῳ περὶ τὰ σφυρὰ,
ἄνω ὀπιθεῖναι πρόφασιν ἀντὶ ληκυθίου.

ΧΟΡΟΣ.

(λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

ὦ μακάριος μὲν δῆμος, εὐδαίμων δ' ἐγώ,
αὕτη τε μοι δέσπεινα μακαριωτάτη,
ὑμεῖς δ' ὅσαι πάρεσθ' ἐπὶ ταῖσδε ταῖς θύραις,
1115 οἱ γείτονές θ' ἅπαντες, εἴ τι δημέται,
ἐγὼ τε πρὸς τούτοις ἢ διάκονος,
ἥτις μεμυρίσμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν,
ἀγαθοῖσιν, ὦ Ζεῦ· πολὺ δ' ὑπερέπαικιν αὖ
τούτων ἁπάντων τὰ θάσι ἀμφορείδια.
1120 ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον·
τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέσπαιτο·

1145 καὶ μὴ πρᾶλείψῃς μηδὲν, ἀλλ' ἐλευθέρας
καλῶν γέροντα, μαιράκιον, παίδισκον· ὡς
τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἔστ' ἐπισκευασμένον
ἐπαξάσασιν, ἣν ἀπίωσιν οἰκᾷδε.

ΧΟΡΟΣ.

1150 ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη πείθομαι,
ἔχουσά τοι καὶ δᾶδα τρυγητὶ καλῶς.
τί δῆτα διατρίβεις ἔχων, ἀλλ' οὐκ ἄγεις
τασθὶ λαβῶν; ἐν ὧν δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ
ἐπαύσομαι μέλος τι μέλῳ δειπνικόν.

σμίκρον δ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι.

1155 τοῖς σοφοῖς μὲν, τῶν σοφῶν μεμνημένους κρίνειν ἐμέ·
τοῖς γιγῶσι δ' ἠδέως, διὰ τὸν γίγαν κρίνειν ἐμέ·
σχιδὸν ἅπαντας οὐν κτελεύω δηλαδὴ κρίνειν ἐμέ.
μηδὲ τὸν κλῆρον γενέσθαι μηδὲν ἡμῖν αἵτιον,
ὅτι προέilah· ἀλλ' ἅπαντα ταῦτα χρεὶ μεμνημένους
1160 μὴ πειροκῆν, ἀλλὰ κρίνειν τοὺς χοροὺς ἐρῶς αἰεί·
μηδὲ ταῖς κακαῖς ἐταίραις τὸν τρόπον προσκινέσθαι,
αἱ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων αἰεί·

ὦ, ὦ, ὦρα θῆ, φίλκι

γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν τὸ χρεῖμα ὀρεῖν,

1165 ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν. Κρητικῶς οὐν τῷ πρὸς
καὶ σὺ κίνει.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τεῦτο ὄρω.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ τάσδε νῦν λαγαράς
τοῖν σκελίσκοιν τὸν βυθμόν. τάχα γὰρ ἐπισσι
1170 λεπαδοτεμαχοστελαχογαλεο-
κρανιολεψανοδριμυποτίριμματα-
σιλφιοσπαρασμιλιτκαλιακιχυμινο-
κωλεπικοσσυφοπερισίρα-
λεκρυνοσπιεμεθαλλιοκικλοπιε-
λειολαγωσσιρμωδαφητραγανοσιεργων.

σὺ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Στρεψιάδου.

ΜΑΘΗΤΑΙ Σωκράτους,

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ ΝΕΦΕΛΩΝ.

Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Ο ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ΠΑΣΙΑΣ δανειής.

ΜΑΡΤΥΣ Πασίου.

ΑΜΥΝΙΑΣ δανειής.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

29 ὅπως οὐ φείλω, καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους.
 Φέρ' ἴδω, τί οὐ φείλω; δώδεκα μῶς Πασίᾳ.
 τοῦ δώδεκα μῶς Πασίᾳ; τί ἐχρησάμην;
 αὖτ' ἐπρίμην τὸν κρηπάλαν. οἶμοι τάλαν,
 εἶδ' ἐξεκοπὴν πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίδφι

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

35 Φίλων, ἀδελφεῖς. ἔλαυνε τὸν σκυτοῦ δρόμον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοῦτ' ἐστὶ τοῦτο τὸ κκκόν, ὃ μ' ἀπολώλεκεν.
 ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθύδων ἱππικὴν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους. —

30 ἀτὰρ τί χρεὸς ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;
 τρεῖς μῆαί διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνίᾳ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσσας οἰκαδε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ', ὦ μὲλ', ἐξηλίκας ἐμὲ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν,
 ὅτε καὶ δίκας ὠφλῃκα, χ' ἄτεροι τόκου

35 ἐνιχυράσσεσθαι φασιν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἱτέον, ὦ πάτερ,

τί δυτλοαίνεις, καὶ σιρέφει τὴν νύχθ' ὄλη;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν σπρωμάτων,

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρδεῖν τι με.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

30 σὺ μὲν οὖν κἀνδεῖ· τὰ δὲ χρεῖα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι
 εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται. —

τούτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκρίζετε;
 Όταν σὺ μέγας ὦν ἀρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,
 70 ὥσπερ Μεγακλῆς, ξυστὶδ' ἔχων — ἐγὼ δ' ἔφην·
 Όταν μὲν οὖν τὰς αἰγὰς ἐκ τοῦ Φελλέως,
 ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος —
 ἀλλ' οὐκ ἐπίθετο ταῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγους,
 ἀλλ' ὑπερέν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων.
 75 νῦν οὖν ἔλπῃ τὴν νύκτα φροντίζων, ὁδοῦ
 μίαν εὖρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ,
 ἦν, ᾗ ἀναπέσω ταυτοῖ, σωθήσομαι.
 ἀλλ' ἐξεγείραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.
 πῶς θῆτ' ἂν ἡδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραμι; πῶς;
 80 Φειδιππίδῃ, Φειδιππίδῳ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τί, ὦ πάτερ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κύσεν με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἰδοῦ. τί ἐστίν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἴπ' ἐμοί, Φιλεῖς ἐμέ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

νῆ τὸν Ποσειδῶ ταυτοῖ τὸν Ἰππιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μή μοι γε ταῦτον μηδαμῶς τὸν Ἰππιον.

85 οὐτὰ γὰρ ὁ Θεὸς αἰτίος μοι τῶν κακῶν.
 ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως Φιλεῖς,
 ὦ παῖ, πιδού.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τί οὖν πίδωμαι δῆτά σοι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐκτρέφον ὡς τάχιστα τοὺς σουτοῦ τρόπους,
 καὶ μάνθαν' ἰλθὼν ἅ' ἐγὼ παραινέσαι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ.

90 λέγε δὴ, τί κελύεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καί τι πείσι;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ.

πίσσομαι,

ὅη τὸν Διόνυσον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

δεῦρό νῦν γ' ἀπόβλεπ.

εἶς τὸ θύρον τοῦτο καὶ τῷ κίδιον;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ.

ὦρδ. τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτιόν, ὦ πάτερ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον.

95 ἐντὺ δ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες, οἱ τὸν οὐρανὸν

λέγοντες ἀναιπίθουσιν, ὡς ἐστὶν πνιγεύς,

κῆσθιν περὶ ἡμῶν οὗτος· ἡμεῖς δ' ἀνδραγες.

οὗτοι διδ' ἐσθουσ', ἀργύριον ἢ τις διδῶ,

λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια καδίκαι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ.

100 εἰσὴν δὲ τίς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ οἶδ' ἀκριδῶς τεύνομα·

μιμνοφροντιστὰ καλοῖ τε ἀγαθοί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ.

αἰετοῖ· πανηροὶ γ', οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας,

τοὺς ὠχρῶντας, τοὺς ἀνυποδῆτους λέγεις,

ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

105 ἦ, ἦ, σιώπα· μηδὲν εἴπης νήπιον.

ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῶων ἀλφίτων,

τούτων γένου μαι, σχιστάμενος τῆς ἐπαυρίας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἂν, μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γ' ἐμοὶ
τοὺς Φασιατοὺς, οὓς τρέφει Λεωγέρας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

110 ἴθ', ἀντιβῶ σ' ὡς φίλτατ' ἀνθρώπων ἐμοί,
ἐλθὼν ἀδασκου.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

καὶ τί σοι μαθήσομαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἶναι περ' αὐτοῖς Φασὶν ἄμφω τῷ λόγῳ,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥτιονα.
τούτων τὸν ἕτερον τοῖν λόγῳ, τὸν ἥτιονα,
115 νικᾶν λέγοντα Φασὶ τ' ἀδικώτερον.
ἦν οὖν μάθης μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον,
ἃ τῶν ἐφείλω διὰ σέ, τούτων τῶν χρεῶν
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ἐβολὸν οὐδενί.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἂν πιδοίμην. οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
119 τοὺς ἱππίας, τὸ χρώμα διακεκνησμένος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ ἄρα, μὰ τὴν Δήμητρα, τῶν γ' ἐμῶν ἴδει,
οὐτ' αὐτός, οὐδ' ὁ ζυγίος, οὐδ' ὁ σαμφοράς·
ἀλλ' ἐξελῶ σ' εἰς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐ περιόψεται μ' ὁ θεὸς Μεγακλῆος
125 ἄγχιπτον. ἀλλ' εἵσεμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πετῶν γε κρίσομαι·
ἀλλ' εὐχόμενος τοῖσιν θεοῖς, διδάξομαι
αὐτοὺς, βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.
πῶς οὖν γέραν ἂν, καπυλίσμων, καὶ βραδύς,
130 λόγων ἀκριδῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι;
ἰηπτεόν, τί ταῦτ' ἔχων σπράγξεύομαι,

αἰὲν οὐχὶ κόπιω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Ὁ αἰὲν εἰς κόρακας. τίς ἐστὶ ὁ κόπας τὴν θύραν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Φείδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυνόθεν.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

135 αἰμαδὴς γε, γῆ Δί', ὅστις οὕτως ἐφόδρα
ἀπεριμερίμνος τὴν θύραν λαλῶντικας,
καὶ φροντὶδ' ἐξημῶλως ἐξυρμήτην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ξύβηνθι μοι· τηλαῦ γὰρ ῥίκα τῶν ἀγρῶν.
αἰὲν εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐξημῶλωμένου.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

140 αἰὲν σὺ δέ μιν πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

λέγε νυν ἔμοι θαρσύν. ἐγὼ γὰρ οὕτως
ἤκω μαθητῆς εἰς τὸ φροντιστήριον.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

λέξω. νόμισαι δέ σε ταῦτα χρὴ μνηστῆρια.

145 ἀνῆρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
ψύλλαν, ὅπισθους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας.
δακρυῖτα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τῆς ὀφρύν,
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφῆλατο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησι;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

δεξιάτατα.

150 κηρὸν διατήξας, εἴτα τὴν ψύλλαν λαβὼν
ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τῷ πόδε·
κᾶτα ψυγίστη περιέφυσαν Περσικαί.
ταύτας ὑπολύσας, ἀνέμετρε τὸ χαρῖον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρονῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μήπω γέ, μήπω γ'. ἀλλ' ἐπιμεινάντων, ὅσας
αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτων ἐμὸν.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὐχ' οἷόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν αἴρα
ἔξω διατρέχειν πάλιν ἄγαν ἐσθλὸν χρόνον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

300 πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τάδ' ἐσθλόν; εἴπ' ἐμοί.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Ἀστρονομία μὲν αὐτῇ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τουτὶ δέ, τί;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Γεωμετρία.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τουτ' οὖν τί ἐσθλὸν χρήσιμον;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

γῆν ἀναμετρεῖσθαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πότ' ἂν τὴν κληρουχικὴν;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

οὐκ' ἀλλὰ τὴν ξύμπασσαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀσθεῖον λέγεις.

205 τὸ γὰρ σοφισμα δημοτικὸν καὶ χρησιμον.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης. ἐράς;
αἶδε μὲν Ἀθῆναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι.

ἐπεὶ δικαστὴς οὐχ' ἐρῶ καθήμενους.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

ὡς τουτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τί με καλεῖς, ὦ ῥήμερε;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πρῶτον μὲν ὃ τι δρᾷς, ἀντιβोलῶ, καί τειπέ μοι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

225 αἰροῦσά τῳ, καὶ περιφερῶν τὸν ἥλιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔπειτ' ἀπὸ ταύρου τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,

ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς; εἴπερ —

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐ γὰρ ἂν ποτε

ἔξευρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα,

εἰ μὴ κριμάσας τὸ νόημα, καὶ τὴν φροντίδα

230 λεπτήν κλισμίζας εἰς τὸν ὅμιον αἶρα·

εἰ δ' ὦν χαμαὶ πάνω κάτωθεν ἐσκόπουν,

οὐκ ἂν ποδ' εὖρον. οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ

ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.

πάσχει δὲ ταυτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

235 τί φῆς;

ἡ φροντίς ἔλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα;

ἴδι νῦν, κατὰ βῆθ', ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμέ,

ἴνα μ' ἐκδιδάξης, ὡς περ οὐτεκ' ἐλήλυθα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἤλθεις δὲ κατὰ τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

βουλόμενος μαθεῖν λέγειν.

240 ὑπὸ γὰρ τόκων, χρήστων τε δυσκολαίτων,

ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαδεις γενόμενος;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νόσος μ' ἐπέτρυνεν ἰσπικὴν, δεινὴ φαγεῖν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τί με καλεῖς, ὦ ἡμέρι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πρῶτον μὲν ὅ τι δρᾷς, ἀντιβόλῳ, κάτειπέ μοι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

225 αἰροῦσά τῳ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔπειτ' ἀπὸ ταύρου τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,

ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς; εἴπερ —

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐ γὰρ ἂν ποτε

230 ἐξεύρον ἐρδῶς τὰ μετέωρα πράγματα,
εἰ μὴ κριμάσας τὸ νόημα, καὶ τὴν φροντίδα
λεπλὴν καλὰ μίξας εἰς τὸν ὅμοιον αἶρα·

εἰ δ' ὦν χαμαὶ τάνω κάτωθεν ἐσκέπουν,
οὐκ ἂν ποθ' εὗρον. οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίβη
ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.
πάσχει δὲ ταυτὶ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

235 τί φῆς;

ἡ φροντίς ἔλκει τὴν ἰκμάδα εἰς τὰ κάρδαμα;
ἴδι νῦν, κατὰ βῆθ', ὡ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμὶ,
ἴνα μ' ἐκδοῦάης, ὥσπερ οὐκ ἐλκνύδα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἤλθες δὲ κατὰ τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

240 ὑπὸ γὰρ τόκων, χρήστων τε διὰ
ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρῆ-

ΣΩΚΡ

πόθεν δ' ὑπόχρεως σὺ

ΣΤ

νόστος μ' ἐπίτ

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἶτα δὴ τί κερδανῶ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

260 λέγειν γενήσιν τρίμμα, κρόταλον, παιπαύλη,
ἀλλ' ἔχ' ἀτρίμας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὰ τὸν Δί' οὐ ψεύσει γ' ἐμέ.

καταπατρίομενος γὰρ παιπαύλη γενήσομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

εὐφημεῖν χρεὶ τὸν πρεσβύτερον, καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.
ὦ δέσποϊ ἀναξ, ἀμέτρη' Ἀἰὲρ, εἰς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον,
265 λαμπρὸς τ' Αἰθέρ, σιμναί τε θιὰ Νεφέλαι βροθήσασκεραυται,
ἄρδῃτε, Φάνη', ὦ δέσποιναι, τῷ Φροντιστῇ μετέωροι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μήπω, μήπω γε, πρὶν ἂν τοῦτ' πλυθῶμαι, μὴ καλὰ βεχθῶ.
τὸ δὲ μὴ κύνειν οἰκῶθεν ἔλθειν ἐμέ τῶν κακοδαίμων ἔχοντα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἔλθει δὴτ', ὦ πολυτίμηλοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν,
270 εἴτ' ἐπ' Ολύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοδλήτοισι κἀθησθε,
εἴτ' Ωκεανῷ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε Νύμφαις,
εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσίης ἀρύττεσθε πρόχουσαι,
ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχειτ', ἢ σκόπελον νιφόντα Μίμαντος·
ἑπακούσατε διζήμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱερεῖσι χαρεῖσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

275 αἰέναιοι Νεφέλαι
ἀρδῶμεν Φανερὰι,
δροσεράν φύσιν εὐάγνηται,
πατρὸς ἅπ' Ωκεανῷ βαρυαχέος
ὑψηλῶν ὄρεων κορυφαῖς ἐπὶ
280 δεινδροκόμους, ἵνα
τηλεφανεῖς σπινθίαις ἀφορώμεθα,
καρπούς τ' ἀλδομέναν ἱερὰν χθόνα,
καὶ πόδαμν' ἑσθλῶν κελυγμάτων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἶτα δὴ τί κερδαῖω;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

260 λέγειν γενήσῃ τρίμμα, κρόταλον, παιπαύλη,
ἀλλ' ἔχ' ἀτρίμας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὰ τὸν Δί' οὐ ψεύσει γ' ἐμέ.

καταπατίζομενος γὰρ παιπαύλη γενήσομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτερον, καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.
ὦ δέσποϊ ἄναξ, ἀμέτρη' Ἀἰὲρ, ὅς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον,
265 λαμπρὸς τ' Αἰθὴρ, σιμναί τε θεῶι Νεφέλαι βροθήσασκεραυται,
ἄρδῃτε, φάνη', ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ μετέωροι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μήπω, μήπω γε, πρὶν ἂν τοῦτ' ἐλύξωμαι, μὴ καλὰ βρεχθῶ.
τὸ δέ μ' ἔκνευεν οἰκῶν ἐλθεῖν ἐμέ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἔλθ' ἔλθ' ὅτ' ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν,
270 εἴτ' ἐπ' Ολύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοδμήτοισι κάθησθαι,
εἴτ' Ὀκεανῷ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἴσolate Νύμφαις,
εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέης ἀρύττισθε πρέχουσιν,
ἢ Μαιώτιν λίμνην ἔχειτ', ἢ σκόπελον νιφόντα Μίμαντος·
ὑπακούσατε δεξιόμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαμεῖσαι.

ΧΟΡΟΣ.

275 αἰνάοι Νεφέλαι
ἀρδῶμεν φανεραὶ,
δρυστέραν φύσιν εὐάγνηται,
πατρὸς ἅπ' Ὀκεανῷ βαρυαχέος
ὑψηλῶν ὄρεων κορυφαῖς ἐπὶ
280 δενδροκόμους, ἵνα
τηλεφανεῖς σκυπιαῖς ἀφορώμεθα,
καρπύους τ' ἀλδομέναν ἱερὰν χθόνα,
καὶ πόταμῶν ζαθέων κελυγμάτων.

εὐκλάδων τε χορῶν ἐρεθίσματος,
καὶ Μοῦσᾶ βαρύνερος αὐλῶν.

Σ Τ Ρ Ε Ψ Ι Α Δ Η Σ.

πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβῶν σε, Φράσον, τίνες εἰς, ὧ Σώκρατες, αὐταί,
315 αἱ Φθηγόμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν, μὲν Ἡρῶνάί τινες εἰσιν;

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.

ἥκιστ', ἀλλ' οὐρ' ἐνίκι Νεφέλει, μεγάλας θύαι ἀνδράσιν ἀγνοῖς,
αἵτις γνέμην, καὶ δικάζειν, καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι,
καὶ τεργαίαν, καὶ περίλξιν, καὶ κρούσιν, καὶ καλίστην.

Σ Τ Ρ Ε Ψ Ι Α Δ Η Σ.

τοῦτ' ἄρ' ἀκούσας αὐτῶν τὸ Φθέγμ' ἡ ψυχὴ μου πεπότηται,
320 καὶ λεύλογεῖν ἔδη ζητεῖ, καὶ περὶ κεινοῦ σινολισχεῖν,
καὶ γνωμιδίῳ γνέμην νύξας' ἐτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι·
ὥστ', εἴ πως ἐστίν, ἰδεῖν αὐτάς ἥδη φανερώς ἐπιδυμῶ.

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.

βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάριθδ'. ἥδη γὰρ ἐρῶ κατιούσας
ἥσυχα τούτας.

Σ Τ Ρ Ε Ψ Ι Α Δ Η Σ.

Φέρε, ποῦ; δείξον.

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.

χωρὸν αὐταὶ πάνυ πολλὰ
325 διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων αὐταὶ πλαγίαι.

Σ Τ Ρ Ε Ψ Ι Α Δ Η Σ.

τί τὸ χρεῖμα,

ὅς οὐ καθαρῶ;

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.

παρὰ τὴν ἑσόδον.

Σ Τ Ρ Ε Ψ Ι Α Δ Η Σ.

διχθρῶ νυνὶ μάλας ἥδη.

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.

νῦν γέ τοι ἥδη καθαρᾶς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾶς κολοκύνταις.

Σ Τ Ρ Ε Ψ Ι Α Δ Η Σ.

νὴ Δί', ἔγωγ' ὧ πολυλίμπτοι. πάντα γὰρ ἥδη κατέχουσι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νῆ Δί' ἔγωγ'· εἶτα τί τοῦτο;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

γίγνοιαι πάνθ' ὅ τι βούλονται· κατ' ἣν μὲν ἴδωσι κομήτην,
 ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, εἶν περ τὸν Ξενοφάνειον,
 350 σκώπυσσαι τὴν μαίναν αὐτοῦ, Κενταύροις ἥκασαν αὐτάς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δ' ἄρ' ; ἣν ἄρπαγα τῶν δημοσίων καλῶσιν Σίμωνα, τί θρῶσιν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀποφαίνουσιν τὴν φύσιν αὐτοῦ, λύκοι ἐξάκφνης ἐγένοντο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλειώνυμον αὐται τὸν ἥλυσαν χθρὲς ἰδοῦσαι,
 ἔτι διλότατον τούτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ' ἐγένοντο.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

355 καὶ νῦν ἔτι Κλεισθένη εἶδεν, ἑρᾶς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναικας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

χαίρετε τοῖνυν, ὧ δέσποιναι· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κᾶλλω,
 οὐρανομήκη ῥήξατε καὶ μοι Φωνήν, ὧ παμβασίλειαι.

ΧΟΡΟΣ.

χαῖρ', ὧ πρεσβύτα παλαιγενεῖς, θηραλὰ λόγων φιλομούσων,
 σύ τε, λεπιοτάτων λήρων ἱερεῦ· φράζε' πρὸς ἡμᾶς ὅ τι χηρῆεις.
 360 οὐ γὰρ ἂν ἄλλω γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσκοφιστῶν,
 πλὴν ἢ Προδίκω· τῷ μὲν, σοφίας καὶ γνώμης οὐνεκά· σοὶ δέ,
 ὅτι βρεθῆναι τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τῷ θάλαμῳ παραβάλλει,
 ἡμυνπόδῃτος κακὰ πόλιν ἀνέχει, καὶ ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ Γῆ, τοῦ φθίγματος ὥς ἱερὸν, καὶ σεμνόν, καὶ τερατώδες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

365 αὐταὶ γάρτοι μῆναι εἰσι θεαί· τᾶλλα δὲ πάντ' ἐστὶ Φλύαρες.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ Ζεὺς δ' ἡμῖν, Φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, οὐλύμπιος εὐ θεός ἐστι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ποῖος Ζεὺς; οὐ μὴ ληρήσεις. εὐδ' ἐστὶ Ζεὺς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀπὸ σαυτοῦ γ', ὥς σε διδάξω.

ἤδη ζωοῦ Παναθηναίους ἐμπληθεῖς, εἴτ' ἐταράχθης
τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεμποροῦνγαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινὰ ποιεῖ γ' εὐδύς μοι, καὶ τεταράσσει,
χρῆσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκρυγεν.

390 ἀτρέμας πρῶτον παῖξ, κῆτα παπᾶξ ἐπάγει, κῆπειλα παπαπαπᾶξ·
χρῆταν χέζω, κομιδὴ βροντᾶ παπαπαπαπᾶξ, ὥσπερ ἐκύναι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

σκεῖψαι τοῖνυν ἀπὸ γαστρίδου τυννοτουὶ οἷα πίπτορας·
τὸν δ' αἶρα τόνδ', ὅντ' ἀπέρχοντο, πῶς οὐκ εἰκὸς μέγα βροτῆν;
ταυτ' ἄρα καὶ τῷ νύματ' ἀλλήλοιν βροντὴ καὶ πορὸν ὁμοίω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

395 ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν ἂν φέρεται, λάμπων πυρί; τοῦτο διδάξον·
καὶ καταφρύγει βάλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει.
τοῦτον γὰρ δὴ φανερώς ὁ Ζεὺς ἴησ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ, καὶ Κρονίων ὅζων, καὶ βεκεισεύληνε,
εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, πῶς οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν,
400 οὐδὲ Κλεώνυμον, οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ' εἰς' ἐπιόρκαι.
ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεῶν βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν,
καὶ τὰς δρυς τὰς μεγάλας· τί παθῶν; οὐ γὰρ δὴ δρυς ἐπιόρκει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φάνει. τί γὰρ ἐσθὶν δῆδ' ὁ κεραυνός;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ,
405 ἔνδοθεν αὐτὰς, ὥσπερ κύστιν, φουσᾷ· κῆπειδ' ὑπ' ἀνάγκης
ῥήξας αὐτὰς, ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνοτήλην,
ὑπὸ τοῦ ροιέου καὶ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἐαυτὸν κατακαίων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νὴ Δί', ἔγωγ' οὐκ ἀτεχνῶς ἔπαθον τοῦτ' ἐπεὶ Διαισίοισιν.
ὥπιων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσιν, κῆτ' οὐκ ἔσχατον ἀμείλησας.

ΧΟΡΟΣ.

435 τεύξει τούτων, ὧν ἱμαίρεις. οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς.
ἀλλὰ σεκυτὸν παρὰδος θάρβῃν τοῖς ἡμετέροις προπέλοισι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

δράσω τοῦδ', ὑμῖν πιστεύσας. ἢ γὰρ ἀνέγκη με πιέζει,
διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοπωπάτας, καὶ τὸν γάμον, ὅς μ' ἐπέτρηλε.

νῦν οὖν χρήσθων, ὅ τι βούλονται.

440

τούτῃ τὸ γ' ἐμὲν σῶμ' αὐτοῖσιν
παρέχω τύπειν, πεινῇν, διψῇν,
αὐχμειν, βιγουν, ἀσπὲν δαίρειν·
εἴπερ τὰ χρεῖα διαφευξοῦμαι,
τοῖς ἀνδρώπθεσ τ' εἶναι δόξω

445

θρασύς, εὐγλωττός, τολμηρὸς, ἴτης,
βδελυρὸς, ψευδὴν ξυκολλητὴς,
εὐρησιεπὴς, περίτρημμα δικῶν,
κύρως, πρόταλον, κίναδος, τρύμη,
μάσθλης, εἶρων, γλοιὸς, ἀλαζῶν,

450

κένηρον, μικρὸς,
σφρέφης, ἀργαλῆος, ματτιολαιχός.
ταῦτ' εἰ με λέγουσιν ἀπαντᾶντες,
δρώντων ἀτεχνῶς ὅ τι χερῶν
καὶ βούλονται, νῆ τὴν Δημητῆ',

455

ἐκ μου χορὸν
τοῖς φροντιαῖς παρεθίναω.

ΧΟΡΟΣ.

λῆμα μὲν πύρεσσι τῶδ' ἐγ'
οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἔτοιμον. ἴσθι δ' ὥς
ταῦτα μάδων παρ' ἐμοῦ, κλέος οὐρανόμηνες
ἐν βροτοῖσιν ἔξεις.

460

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί πείσομαι;

ΧΟΡΟΣ.

τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ

ξηλωτότατον βίον ἄν
θρώπων διχέεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

465 ἀρά γε τοῦτ' ἄν ἐγώ
ποτ' εἴδομαι;

ΧΟΡΟΣ.

ὥστε γε σοῦ πολλοὺς
ἐπὶ ταῖσι θύραις
αἰὶ καθῆσθαι,
470 βουλομένους ἀνακοινοῦσθαι τε,
καὶ ἐς λόγους εἰλθεῖν,
πράγματι, κήληγχαφάς,
πολλῶν ταλάντων
ἄξια σῇ φρενί,

475 συμβουλευομένους μετὰ σοῦ.
ἀλλ' εἰσφέρει τὸν πρεσβύτερον, ὅς τι περ μέλλεις, προδιδάσκειν,
καὶ διακίβηται τὸν νῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

480 ἄγε δὴ, κάτεπαί μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον,
ἢ αὐτὸν εἰδώς, ὅστις ἐστὶ, μηχανάς
ἤδη πὶ τούτοις πρὸς σέ καίνεας προσφέρω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐκ· ἀλλὰ βραχέα σου πυθεῖσθαι βούλομαι,
εἰ μνημονικὸς εἶ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

485 δύο τρόπων, νῆ τὸν Δία.
ἢν μὲν γ' ἐφείληται τι μοι, μνημῶν πάντ'
εἰάν δ' ὀφείλω, σχέτλιος, ἐπιλήσμων πάντ'.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἐπεὶ δὴ τά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

λέγει μὲν οὐκ ἔνест'· ἀποσπείρειν δ' ἐνι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

πῶς οὐ δύνηται μανθάνειν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀμέλει, καλῶς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

490 ἄγε νῦν, ὅπως, ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν
περὶ τῶν μετιώρων, εὐθέως ὑφηρετήσεις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δαί; κνηδὸν τὴν σοφίαν σιγήσομαι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὐτοσί καὶ βάρβαρος.
δέδοικά σ', ὥ πρεσβύτεα, μὴ πλεγῶν δέει.
Φέρ' ἴδω, τί δρᾷς, ἥν τις σε τύπη;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τύπιομαι.

495

κᾶπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον, ἐπιμαρτύρομαι·
εἴτ' αὐθις ἀκαρῇ διαλιπὼν, δικάζομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἴθι νῦν, καλλίδου δοιμάτιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἡδίκηκά τις;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐκ· ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' οὐχὶ Φωρέσαν ἔγωγ' εἰσέρχομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

500

κατάδου. τί ληρεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἰπέ δὴ νῦν μοι τοδί.

ἦν ἰσιμελής ὧ, καὶ προθύμως μανθάνω,
τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφερὴς γένησομαι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐδὲν διοίσεις Χαριφῶντος τὴν φύσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

βίμοι κακοδαίμων, ἡμετέρας γενήσομαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

305 οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί, ἀνύσας τὰ δευρὶ θάλλον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔς τῷ χεῖρέ τιν
δός μοι μελιτοῦνται πρότερον ὥς δέδοικ' ἐγὼ
ἔσω καταβαλὼν, ὥσπερ ἐς Τροφονίου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

χαίρει τί κυψιάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

ΧΟΡΟΣ.

510 ἀλλ' ἴθι χαίρων, τῆς ἀνδρείας
οὐνεκα ταύτης.

εὐτυχία γένοιτ' ἀν-
θρώπῳ, ὅτι προήκων
ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας,
515 νεώτεροις τὴν φύσιν αὐτοῦ
πράγμασι χρωτίζεσθαι,
καὶ σοφίαν ἐπασκεί.

Ω θεώμενοι, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρας
παλᾶθῃ, νῆ τὸν Διόνυσον, τὸν ἐκθρέψαντά με.
520 οὕτω νικήσασαί μ' ἐγὼ, καὶ νομιζομένη σοφός,
ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος εἶναι θεατὰς δέξιους,
καὶ ταύτῃ σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμωδιῶν,
πρώτους ἡξίωσ' ἀναιχεῖν ὑμᾶς, ἢ παρέσχε μοι
ἔργον πλεῖστον· εἴτ' ἀνεχώρουν ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν
525 ἡτληθεὶς, οὐκ ἄξιος ὢν. ταῦτ' οὖν ὑμῖν μέμφομαι
τοῖς σοφοῖς, ὧν οὐνεκ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπεπραγματιεύομαι.
ἀλλ' οὐδ' ὡς ὑμᾶς περὶ ἐκὼν πρεδώσω τοὺς δέξιους.

- ἔξοτου γὰρ ἐνθάδ' ὑπ' ἀνδρῶν, οἷς ἦδ' καὶ λέγειν,
 ὃ σῶφρων τε χῶ κατὰπύγων ἀρίστ' ἠκουσάτην,
 530 καὶ γὰρ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν, κοῦκ ἐξῆν πῶ μοι τεκεῖν,
 ἐξέθικας, παῖς δ' ἐτίεα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο,
 ὑμεῖς δ' ἐξεδρέψατε γυναιῶς, καπαίδιυσάτε,
 ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ' ὑμῖν γνώμης ἔσθ' ὄρεκτα.
 νῦν οὖν, Ηλέκτρην κατ' ἐκείνην, ἥδ' ἡ κωμωδία -
 535 ζητοῦσ' ἦλθ', ἣν που περὶ γῆς θεαταῖς οὕτω σοφοῖς.
 γινώσεται μὲν, ἣν περ ἴδῃ, τὰ δὲ λυγρὰ τὸν βόστυλον.
 ὡς δὲ σῶφρων ἐστὶ φύσει, σκέψασθ' ἢ τις πρῶτα μὲν
 οὐδὲν ἦλθε βλαψαμένη σκύτινον καθεμιμένον,
 ἐρυθρόν ἐξ ἄκρου, πικρὸν, τοῖς παισὶν ἢ γέλως.
 540 οὐδ' ἔσκηψε τοὺς Φαλακρούς, οὐδ' ἐκέρδαχ' εἰλκυσειν·
 οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τῆς, τῇ βακχίῃ
 τύπτει τὸν παρόντ', ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα.
 οὐδ' εἰσῆξε δᾶδας ἔχουσ' οὐδ' Ἰοῦ, Ἰοῦ, βοᾶ·
 ἀλλ' αὐτῇ καὶ τοῖς πασι πιστεύουσ' ἐλήλυθε.
 545 καὶ γὰρ μὲν τοιούτους ἀνὴρ ὢν ποιητής, οὐ καμῶ,
 οὐδ' ὑμᾶς ζητῶ ἔκαπταιν, δις καὶ τρεῖς ταῦτ' εἰσάγων·
 ἀλλ' αἰ καὶ καὶνὰς ἰδέας εἰσφέρειν σοφίζομαι,
 οὐδὲν ἀλλήλοισιν ὁμοίας, καὶ πάσας δεξιᾶς.
 ὅς μὲν γὰρ οὖν ὅττα Κλέων ἔπεισ' εἰς τὴν γαστήρα,
 550 κοῦκέτ' ἐσαυθὶς γ' ἐπεπνῆσά γ' αὐτῷ κειμένῳ.
 οὔτοι δ', ὡς ἄπαξ παρ' ἰδοῦσιν λαβὴν Υπερβόλου,
 τοῦτον δειλαῖον κολετρῶσ' αἰεὶ καὶ τὴν μητέρα.
 Εὐπολὺς μὲν τὸν Μαρκίαν πρῶτιστον παρεἰλκυεν
 ἐξεδρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἰσπείας κακὸς κακῶς·
 555 προσέειπε αὐτῷ γραῦν μεθύσθην, τοῦ κέρδακος οὐνεχ', ἦν
 Φρύνιχος πάλαι πεποικῆχ', ἦν τὸ κῆτος ἥσθιεν.
 εἰδ' αὐθις Ερμειππος ἐποίησεν εἰς Υπερβόλον·
 ἄλλοι τ' ἦδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Υπερβόλον,
 τὰς εἰκούς τῶν ἐσχέλων τὰς ἐμαῖς μιμούμενοι.
 560 ὅστις οὖν τούτοις γέλω, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαίρετω;

ἂν δ' ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνησθ' εὐρήμασιν,
εἰς τὰς ὥρας τὰς ἐτέρας εὐφρονεῖν δοκῆσιν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἰψυμένοντα μὲν θιωῖν
Ζῆνα τύραννον εἰς χορὸν
565 πρῶτα μέγαν κικλήσκω·
τὸν τε μεγασθενὴ τριαίνης ταμίαν,
γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς
θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν·
καὶ μεγαλύνουμον ἡμίτερον πατέρ',
570 Διδύρα σιμόντιον, βιοδρέμωνα πάντων·
τόν δ' ἱππονόμεον, ὃς ὑπερ-
λάμπροις ἀκλίσιν κατέχει
γῆς πίδον, μέγας ἐν θεοῖς,
ἐν θεοῖσιν τε, δαίμων.

ΧΟΡΟΣ.

575 Ω σοφώτατοι διαταῖ, δειρὸ τὸν νοῦν προσέχετε.
ἀδραμίναι γὰρ ὑμῖν, μεμφόμεσθ' ἐναντίον.
πλεῖστα γὰρ θιωῖν ἀπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν,
δαμόνων ἡμῖν μόναίς οὐ θύειτ' οὐδὲ σπένδετε,
αἱ τινες τηρούμεν ὑμᾶς. ἦν γὰρ ἢ τις ἔξοδος
580 μηδὲν ξὺν ᾧ, τότ' ἢ βροντῶμεν, ἢ ψεκάζομεν.
αἶψα τὸν θεῶσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόντα
ἠήχ' ἤρυσθε στρατηγὸν, τὰς ἐφρῶς ξηνήγομεν,
κρῖνομεν δινὰ· βροντὴ δ' ἐβλάγη δι' ἀσπραπῆς·
ἢ σιλήνη δ' ἐκλέλειπε τὰς ἑσπείρας· ὁ δ' ἥλιος,
585 τὴν θρυαλλίδα εἰς ἑαυτὸν εὐθείως ξυνηλκύσας,
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.
ἀλλ' ὅμως εἰδέναι τοῦτον. φασὶ γὰρ δυσουλίας
τῆδε τῇ πόλει προσεῖναι· πάντα μέντοι τοὺς θεοὺς,
αἵτι' ἂν ὑμῖς ἔξαμαρτήη, ἐπὶ τὸ βέλιον τρέψω.
590 ὥς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσι, βράδυν διδάξομεν.

ἢν Κλέωντα τὸν λάρον δάρον ἐλόντες καὶ κλοπῆς,
εἴτα Φιμώσπτε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα,
αὐθις ἐς τὰρχιον ὑμῖν, εἴ τι κρῆνημαρτετε,
ἐπὶ τὸ βέλγιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

595

Ἀμφί μοι αὐτε, Φοῖβ' ἄναξ
Δήμιε, Κυνθίαν ἔχων
ὕψικέρατα πέτραν·

ἦ γ' Εφέσου μάκαιρα πάχρυσον ἔχεις
οἶκον, ἐν ᾧ κόραι

600

σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν·

ἦ γ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεῖς,
αἰγίδος ἡνίοχος, πολίουχος Ἀδ' ἄνα·

Παινασίαν δ' ὅς κατέχων
πέτραν, σὺν πεύκαις πειλαγῆι,

605

Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπερέων,
καμασθῆς Διόνυσος.

ΧΟΡΟΣ.

Ἡνίχ' ἡμῖς δεῦρ' ἀφορμαῖσθαι παρσιπνεύσμεθα,
ἦ Σιλήνη ξυττυχεύς ἡμῖν, ἐπέσπειλε φράσαι,
πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι, καὶ τοῖς ξυμμαχοῖς·

610 εἴτα θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πιπονδένει,
ἀφειλὸς ὑμᾶς ἅπαντας, οὐ λόγους, ἀλλ' ἐμφατῶς.
πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς εἰς δαδ' οὐκ ἔλαττον, ἢ δραχμὴν,
ἄσπε καὶ λέγειν ἅπαντας, ἐξίσοντας ἐσπέρας·

Διὴ πρῶτα, παῖ, δαδ', ἐπειδὴ φῶς Σιληνικῆς καλόν.

615 ἄλλα τ' ἐὺ δρᾶν φησὶν· ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας
οὐδὲν ὀφθαῖς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπαῖν.

Ἄσπ' ἀπειλεῖν φησὶν αὐτῇ τοῖς θεοῖς ἐκάεστε,

καὶ ἂν ψευθῶσι δειπνεῖν, καπνίσων οἴκαδε,

καὶ τῶν μὲν τυχεύτες, κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.

καὶ τῶν γὰρ θύειν δέη, σίμεθλοῦτε καὶ δικάζετε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.
ΧΟΡΟΣ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Μὰ τὴν ἀναπνοήν, μὰ τὸ Χάος, μὰ τὸν Αἴρα,
οὐκ εἶδον οὕτως ἀνδρ' ἀγροικόν οὐδένα,
οὐδ' ἄπορον, οὐδὲ σκαιόν, οὐδ' ἐπιλήσμονα.
630 ὅστις σκαλαθυρμάτι ἄτλα μικρὰ μανθάνων,
ταῦτ' ἐπιλέλυσθαι, πρὶν μαθεῖν. ὅμως γέ μιν
αὐτὸν καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ Φῶς.
ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει, τὸν ἀσκήντην λαβών.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Ἄλ' οὐκ ἔως μ' ἐξενεμένῳ οἱ κέρεις.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

635 ἀνύσας τι κατάθου, καὶ πρόσχει τὸν νοῦν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἰδοῦ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἄγε δὴ, τί βούλει πρῶτα νυτὶ μανθάνειν,
ὣν οὐκ ἐδδάχθης πώποτ' οὐδέν; εἰπ' ἐμοί.
πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

640 περὶ τῶν μέτρων ἔγωγ'· ἑναίχης γάρ ποτε
ὕπ' ἀλφειταμοιβῶν παρεκόπη διχοινίκῃ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ'· ἀλλ' ὅ τι κάλλιστον μέτρον
ἡγεῖ· πότερα τὸ τρίμετρον, ἢ τὸ τετράμετρον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔγωγ' αὖ μὲν οὐδὲν πρότερον ἡμιστίλινον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

660 ἀλλ' οἷδ' ἔγωγε τάρβην, εἰ μὴ μαλινόμεαι.
κρίως, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὄρεξ' ἂ πάσχεις; τὴν τε θήλειαν, καλεῖς
ἀλεκτρυόνα κατὰ ταυτὸ, καὶ τὸν ἄρβινα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς δὴ; φέρε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

πῶς; ἀλεκτρυὸν καὶ ἀλεκτρυόν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

665 γῆ τὸν Ποσειδῶ. νῦν δὲ πῶς με χρὴ καλεῖν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἀλεκτρυόμιναν· τὸν δ' ἕτερον, ἀλέκτορα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλεκτρυόαιναν; εὐγε, γῆ τὸν Αἶρα·
ὥστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου
διαλεχθῶσώ σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

670 ἰδοὺ μάλα' αὐθις τοῦδ' ἕτερον· τὴν κάρδοπον
ἄρβινα καλεῖς, θήλειαν οὖσαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τῷ τρεῖσι

ἄρβινα καλῶ γὰρ κάρδοπον;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

μάλιστα γὰρ

ὥσπερ καὶ Κλεινύμην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς δὴ; φράσον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ταυτὸν δύναται σοὶ κάρδοπος Κλεινύμην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

675 ἀλλ', ὦ γὰρ, οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεινύμην·

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ οὐν δίκαιος, ὅστις οὐ σφρατίζεται;
ἀτὰρ τί ταῦθ' ἂ πάντες ἴσμεν, μανθάνω;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐδὲν, μὰ Δί'· ἀλλὰ καὶ ἀκλινὲς διερῶ —

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δρῶ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

695 ἐκφρόντισόν τι τῶν σιαυτοῦ πραγμάτων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὴ δὴθ', ἱκετεύω σ', ἐνθάδ' ἄλλ', εἴπω γὰρ καὶ
χαμαὶ μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐκ ἐστὶ παρὰ ταῦτ' ἄλλα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κακοδαίμων ἐγώ,

εἴαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

700

φρόντιζε δὴ καὶ διάδρι·

πάντας τρόπους σιαυτοῦ

σφίξει πικνώσας·

ταχὺς δ', ὅταν εἰς ἄπορον

πίσης, ἐπ' ἄλλο πῆδα

705

νόημα φρονός· ὕπνος δ' ἀπίστω

γλυκύθυμος ὁμμάτων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἰατρίαι, ἰατρίαι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τί πάσχεις; τί κάμνεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀπόλλυμαι δειλῆος· ἐκ τοῦ σκίμματος

710

δακνύσι μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι,

καὶ τὰς πλευρὰς δαυδάπτουσιν,

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Φέρε νυν, ἀθήσω πρῶτον, ὅ τι ἔρε, ταυτοῖ.
 ουτος, καθεύδεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μα τὸν Απόλλω, γὰρ μὲν οὐκ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἔχεις τι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μα Δί', οὐ δὴτ' ἔγωγ'.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὐδὲν πάντῃ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐδὲν γέ, πλὴν ἢ τὸ πῖος ἐν τῇ δεξιᾷ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

735

οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντισίς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

περὶ τοῦ; πῶ γάρ μοι τοῦτο φράσον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

αὐτός ὅ τι βούλει πρῶτος ἐξευρεῖν λέγε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀκήκοάς μυριάκις, ἄγῳ βούλομαι.

περὶ τῶν τέκων, ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

740

ἴθι νυν, καλύπτον, καὶ σχάσας τὴν φροντίδα
 λεπτὴν, κατὰ μικρὸν περιφρονεῖ τὰ πράγματα,
 ὁρῶς διαίρων καὶ σκοπῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἶμοι τάλας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ἔχ' ἀτρέμα· κἄν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων,

ἀφείς ἀπειλθε· κἄτα τὴν γνώμην πάλιν

745

κίνησον αὐτίς ἐς αὐτὸ, καὶ ἐξηώδισσον.

λινόδετον ὥσπερ μελλόνθην τοῦ ποδός.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὐρηκ' ἀφάνισιν τῆς δίκης σοφωτάτην,

765 ὥστ' αὐτὸν ὁμολογεῖν σ' ἰμοί.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ποῖαν τίνας;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἥδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον

ταύτην εἴωρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανή,

ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἀπίουσι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

τὴν ὕαλον λέγεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔγωγε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Φέρε, τί δὴτ' ἄν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εἰ ταύτην λαβὼν,

770 ὅποτε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεὺς,

ἀπωτέρω σίās ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον,

τὰ γράμματα ἐκλήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

σοφῶς γε, νῆ τὰς Χάριτας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οἴμ', ὡς ᾔδομαι,

ὅτι πεντετάλαστος διαγέγραπταί μοι δίκη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

775 ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάραπσον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τὸ τί;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ὅπως ἀποσφρίψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην,

μέλλων ἐφλήσσειν, μὴ παρόντων μαρτύρων.

795

εἰ σοὶ τις υἱὸς ἐστὶν ἐκτεθραμμένος,
πέμπειν ἐκείνον ἀντὶ σαυτοῦ μανθάνειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀλλ' ἐστὶ μοι γ' υἱὸς καλὸς τε καὶ γαδρός·
ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. τί δ' ἐγὼ πάθω;

ΧΟΡΟΣ.

σὺ δ' ἐπιτρέψεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὐσωματῇ γὰρ καὶ σφριγᾷ.

800

κῆρ' ἐκ γυναικῶν εὐπείρων τῶν Κοισύρας.
ἀτὰρ μέτειμί γ' αὐτόν· ἦν δέ μ' ἡ θέλη,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ ἔκ τῃς οἰκίας.
ἀλλ' ἐπαναμείνιν μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον.

ΧΟΡΟΣ.

805

ἀρὰ γ' αἰσθάνει πλεῖστα
δι' ἡμᾶς ἀγάθ' αὐτίχ'
ἔξω μένας θεῶν;
ὡς ἔτοιμος ὃδ' ἐστὶ
πάντα δρᾶν, ὅσ' ἂν κελεύῃς.
σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου,

810

καὶ φανερώς ἐσηρμένου
γνοὺς ἀπολάψεις, ὃ τι πλεῖστον δύνασαι.
ταχέως φιλεῖ γὰρ πως τὰ τοι-
αῦθ' ἐτέρως τρέπεται.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ,
ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ,
ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

815 Οὐ τοι, μὰ τῇ Ομήλῃ, ἔτ' ἐνταυθοὶ μενῆς
ἀλλ' ἔσθι' ἑλθὼν τοὺς Μεγακλείους κίονας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ὦ δαιμόνι· τί χεῖμα πάσχεις, ὦ πάτερ;
οὐκ εὖ φρονεῖς, μὰ τὸν Δία τὸν Ολύμπιον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἰδοὺ γ', ἰδοὺ ΔΙ' ΟΛΥΜΠΙΟΝ· τῆς μαυρίας,
τὸν Δία νομίζειν, ὅττα τηλικουτοῖ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

820 τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐνδυμούμενος,

ὅτι παῖδάρισον εἶ, καὶ φρονεῖς ἀρχαῖκᾳ.
ὅμως γε μὴν πρόσελθ', ἵν' εἰδῆς πλείονα,
καί σοι φράσω πρᾶγμ', ὃ εὖ μαθὼν, ἀνὴρ ἔσσι.
ἔπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξεις μηδένα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

825 ἰδοὺ· τί εἰπὴν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ῥήσας νῦν ΝΗ ΔΙΑ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἔγωγ'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὅρα γοῦν, ὡς ἀγαθὸν τὸ μαθήσασθαι.
οὐκ ἔστιν, ὦ Φειδιππίδη, Ζεύς.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλλὰ τίς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Δῖος βασιλεῦσι, τὸν Δί' ἐξολοκλῶς.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

αἰεὶ, τί ληεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἴσθι τεῦθ' οὕτως ἔχον.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

830

τίς φησι ταῦτα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Σωκράτης ὁ Μήλιος,
καὶ Χαιρεφῶν, ὅς οἶδε τὰ ψυλῶν ἔχνη.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

σύ δ' εἰς τοσοῦτε τῶν ματιῶν ἐλήλυδας,
ὥστ' ἀνδράσιν πείθει χολῶσθαι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὐστόμει,

835

καὶ μηδὲν εἴπης φλαῦρον ἀνδρας δεξιούς,
καὶ νῦν ἔχοντας ὧν, ὑπὸ τῆς Φειδωλίας,
ἀπικαίρατ' οὐδεὶς πώποτ', οὐδ' ἠλείψατο,
οὐδ' εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. σύ δέ
ὥσπερ τεθνεώτες μου καταλόνει τὸν βίον.
ἀλλ' ὡς τάχιστα ἔλθων ὑπὲρ ἑμοῦ μάνθανε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

840

τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθαι χρηστόν τις ἂν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἄληθεις; ὅσαπερ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά.
γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς.
ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ἐλέγον ἐνταυτοῦ χρόνον.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ὃν πρῶτον ὁδολὸν ἔλαβον Ἡλιασίπιδον,
 ἔτ' ἐπιδόμην σοι Διασίσις ἁμαξίδα.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

865 ἦ μὲν σὺ τούτοις τῷ χρένῳ ποτ' ἀχθεῖσαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

εὐγ', ὅτι ἐπίσθης. δεῦρο, δεῦρ', ὦ Σάκρατες,
 ἔξειθ'· ἄγω γὰρ σοι τὸν υἱὸν τουτονί,
 ἄκοντ' ἀναπείσας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

νηπύτιος γὰρ ἔσ' ἔτι,
 καὶ τῶν γε κρεμαδρῶν εὐ τριβῶν τῶν ἐνθάδε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

870 αὐτὸς τριβῶν εἴης ἂν, εἰ κρέμαιό γε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ εἰς κόρακας; κατὰρ σὺ τῷ διδασκάλῳ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Ἰδοὺ ΚΡΕΜΑΙ'. ὡς κλίδιον ἐφθέγγετο,
 καὶ τοῖσι χεῖλεσιν διεβήνκοσι.
 πῶς ἂν μάθοι ποδ' οὗτος ἀπὸ Φευξιν δίκης,
 875 ἢ κλῆσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπεισκήριον;
 καίτοι ταλάντιον τοῦτ' ἔμαθιν ὑπέρβολος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

αἰμέλει, διδάσκει. θυμόσσοφός ἐστιν φύσει.
 εὐθὺς γέ τοι, παιδάριον ὦν τυντουτονί,
 ἔπλαττειν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἐγλυφει,
 880 ἁμαξίδας τε σκυτίνας εἰργάζετο,
 καὶ τῶν σιδήων βατράχους ἐποίει, πῶς δοκεῖς.
 ὅπως δ' ἐκείνῳ τῷ λόγῳ μαθήσεται,
 τὸν κρείττον', ἔτις ἐσθι, καὶ τὸν ἥτιονα,
 885 ὃς, τὰδ ἰκα λέγων, αὐατρίπτει τὸν κρείττονα.
 εἰάν δὲ μὴ, τὸν γεῦν ἄδικον πάσῃ τέχνῃ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

αὐτὸς μαθήσεται παρ' αὐτοῖν τῶν λόγων.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

900

τὰ δίκαια λέγων.

ΑΔΙΚΟΣ.

ἀλλ' ἀντιτρέψω
ταῦτ', ἀηλιέγων. οὐδὲ γὰρ εἶναι
πάνυ φημι δίκην.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

οὐκ εἶναι φῆς;

ΑΔΙΚΟΣ.

φέρει γὰρ, ποῦ ἔστιν;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

παρὰ τοῖσι θεοῖς.

ΑΔΙΚΟΣ.

905

πῶς δῆτα δίκης οὐσης, ὁ Ζεὺς
οὐκ ἀπόλλωλεν, τὸν πατέρ' αὐτοῦ
δήσας;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

αἰδοῖ· ταυτὶ καὶ δὴ
χωρεῖ τὸ κακόν· ὅτε μοι λεκάνην.

ΑΔΙΚΟΣ.

τυφονέβων εἰ, κἀνάρμοστοι.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καταπύγων εἰ, κἀναίσχυντος —

ΑΔΙΚΟΣ.

910

ῥόδα μ' εἰρηκας.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ βωμολόχος —

ΑΔΙΚΟΣ.

κρίνεσι στεφανοῖς.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ παρὰλοίας.

ΑΔΙΚΟΣ.

χρυσῷ πάλῳ μ' ἐν γιγνώσκεις.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἣν ἐπὶ ὤμῳ.

ΧΟΡΟΣ.

παύσαθε μάχης καὶ λαιδορίας.

935

ἀλλ' ἐπίδειξαι, σὺ τε, τοὺς προτέρους

ἅτ' ἐδίδασκες· σὺ τε τὴν κληνὴν

παίδευσιν· ὅπως ἂν ἀκούσας σφῶν

ἀντιλογούντων, κρίνας Φειτᾶ.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ὄρῃν ταῦτ' ἐθέλω.

ΑΔΙΚΟΣ.

κἄγωγ' ἐθέλω.

ΧΟΡΟΣ.

940

Φέρε, τίς λέξει πρότερός γ' ὑμῶν;

ΑΔΙΚΟΣ.

τούτῳ δώσω κἄτ' ἐκ τούτων,

ὧν ἂν λέξῃ, ῥηματίσιν

καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοαῖς

κλῖταξεύσω.

945

τὰ τελευταῖον δ', ἣν ἀνὰ γῆν,

τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τῷ φθελμῷ

κεντούμενος, ὥσπερ ὑπ' ἀνέμων.

ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπελαίται.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δεῖξιν τῷ πισύνῳ

950

τοῖς περιδελίοισι

λόγισι, καὶ φροντίσι, καὶ

γνωμοτυπείαις μερίμναις,

ἐσπότερος αὐτοῖν λόγων

ἀμείνων φανήσεται.

955

νῦν γὰρ ἅπας ἐνταῦθα κίνδυνος

ἀνείτχαι σοφίας,

ἥς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις

σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐνητυλίχθαι·
 ὅσῃ μ' ἀπαίχισθ', ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίους δέον αὐτοὺς,
 τὴν ἀσπίδα τῆς καλῆς προέχων, ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας.

990 πρὸς ταῦτ', ὦ μενράκιον, θαρρῶν ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἰροῦ·
 κἀπισησεί μετ' ἄγορὰν, καὶ βαλανεῖων ἀπέχεσθαι,
 καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἂν σκώπῃ τίς σε, φλέγεσθαι·
 καὶ τῶν θακῶν τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι·
 καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν, ἄλλο τι μὴδὲν
 995 αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλεις τ' ἀγαλμ' ἀναπαλάττειν·
 μὴδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνῶς,
 μῆλ' βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀπαθραυσθῆς·
 μὴδ' ἀντιπεῖν τῷ πατρὶ μὴδὲν, μὴδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα
 μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεστί τοι τροφῆθης.

ΑΔΙΚΟΣ.

1000 εἰ ταῦτ', ὦ μενράκιον, πείσει τούτῳ, ἢ τὸν Διόνυσον,
 τοῖς Ἰωπακράτους υἱέσιν εἴξεις, καὶ σε καλοῦσι βλιτομάμαν.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐκ λιπαρὸς γε καὶ εὐανδρὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις,
 οὐδ' στωμύλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτρίαιε', οἷά περ οἱ νῦν,
 οὐδ' ἐλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεῖται τρίπιδου.

1005 ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατιῶν, ὑπὸ ταῖς μαρίαις ἀπαθρέξεις,
 σιεφαναωσάμενος καλὰ μὲν λευκῷ μετὰ σῶφρονος ἡλικιώτου,
 σμίλακος ὄζων, καὶ ἀπαρταμοσύνης, καὶ λεύκης φυλλοβολούσης,
 ἥρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὅπῃ ταν πλάτανος πτελέα ψιθυρίζῃ.

ἢν ταῦτα ποιῆς, ἄγῳ φράζω,

1010 καὶ πρὸς τούτοις προσέχης τὸν νοῦν,
 εἴξεις αἰεὶ σῆθος λιπαρὸν,

χροῖαν λαμπρὰν, ὠμούς μεγάλους,
 γλωττῶν βαιῶν, πυγὴν μεγάλην,
 πόσθην μικράν· ἢν δ', ὥπερ οἱ νῦν,

1015 ἐπιτηδεύης, πρῶτα μὲν εἴξεις
 χροῖαν ὥχραν, ὠμούς μικροὺς,
 σῆθος λεπτὴν, γλωττῶν μεγάλην,

ΑΔΙΚΟΣ.

ἐπίσχε· εὐθύς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυσιν.
καί μοι Φράσον, τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἀνδρ' ἀρίστον
ψυχὴν νομίζεις, εἰπὲ, καὶ πλείστους πόρους πονῆσαι;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

1050 ἐγὼ μὲν οὐδέν' Ἡρακλείους βελτίον' ἀνδρα κρίνω.

ΑΔΙΚΟΣ.

ποῦ ψυχρὰ δῆτα πώποτ' εἶδες Ἡράκλεια λουτρά;
καίτοι τίς ἀνδρείοτερός ἦν;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ταῦτ' ἐστὶ ταῦτ' ἐμῶνα,
ἃ τῶν νεανίσκων αἰεὶ δι' ἡμέρας λαλούντων
πληρὲς τὸ βαλκυνῖον ποιῖ, κενὴς δὲ τὰς παλαιόστρας.

ΑΔΙΚΟΣ.

1055 εἴτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις· ἐγὼ δ' ἐπαυῶ.
εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὀμηρος οὐδέ ποτ' ἂν ἐποίησι
τὸν Νέστορ' ἀγασσάμενον ἂν, οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἀπαντας.
ἀνέμι δῆτ' ἐντεύθεν εἰς τὴν γλῶττιαν, ἣν ὀδὶ μὲν
οὐ φησὶ χεῖναι τοὺς νέους ἀσκεῖν· ἐγὼ δὲ φημι.

1060 καὶ σωφρονεῖν αὐτὸ φησὶ χεῖναι. δύο κακὰ μεγίστω.
ἐπίστυ' διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη
ἀγαθὸν τι γινόμενον; Φράσον, καί μ' ἐξέλεγξον εἰπών.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

πολλοῖς. ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβεν διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν.

ΑΔΙΚΟΣ.

1065 ἡ μάχαιραν; ἀσχεῖν γὰρ κέρδος ἔλαβεν ὁ κκοδοῖμον.
1065 Ὑπερόλοσ δ' ἐκ τῶν λύχων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ
εἴληφε διὰ πονηρίαν· ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ μάχαιραν.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ τὴν Θέτιν δ' ἐγῆμε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεὺς.

ΑΔΙΚΟΣ.

κατ' ἀπολιπνοῦσά γ' αὐτὸν ὦχετ'. οὐ γὰρ ἦν ὑδριστὴς,
οὐδ' ἠδὺς ἐν τοῖς σπρώμασιν τὴν νύκτα παννυχίζων·

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἐξ εὐρυπράκτων.

ΑΔΙΚΟΣ.

εὐ λέγεις.

καὶ δημοσίων οὐκ ἐκ τίνων;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἐξ εὐρυπράκτων.

ΑΔΙΚΟΣ.

ἀρα δὴτ'

1095

ἐγνώκας ὡς οὐδὲν λέγεις;

καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους, σκόπει.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

καὶ δὴ σκοπῶ.

ΑΔΙΚΟΣ.

τί δὴθ' ὁρᾷς;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

πολὺ πλείονας, νῆ τοὺς θεοὺς,

τοὺς εὐρυπράκτους. τούτων γοῦν οἶδ' ἐγώ,

1100

ἀρκεινόνι, καὶ τὸν κομήτην τούτονι.

ΑΔΙΚΟΣ.

τί δὴτ' εἶπες;

ΔΙΚΑΙΟΣ.

ἡτλήμεθ'. ὧ κινούμενοι,

πρὸς τῶν θεῶν, δέξασθ' μου

δοιμάτιον, ὡς

ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

1105

τί δὴτα; πότερον τούτων ἐπαγγεσθαι λησὼν

βούλει τὸν υἱόν, ἢ διδάσκω σοι λέγειν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

δίδασκε, καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως

εὐ μοι σιομῶσις αὐτόν· ἐπὶ μὲν θάτερα,

εἶαν δικαίους· τὴν δ' ἐτέραν αὐτοῦ γνάθω.

ὡς ἡδομαί σου πρῶτα τὴν χροῖαν ἰδὼν.
 νῦν μὲν γ' ἰδεῖν εἰ πρῶτον ἐξαρηνητικός,
 κἀντιλογικός, καὶ τοῦτο τοῦ πιχωρίου
 ἀπερχῶς ἐπαυδί, τὸ ΤΙ ΛΕΓΕΙΣ ΣΤ; καὶ δοκεῖν
 1175 ἀδικοῦντ' ἀδικεῖσθαι, καὶ κακοῦργοῦντ', οἷδ' ὅτι·
 ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέψας.
 νῦν οὖν ὅπως σῶσεις μ', ἐπεὶ κἀπώλεσας.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ.

φοβῶ δὲ δὴ τί;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τὴν ἔτην τε καὶ νέαν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ.

ἔτη γὰρ ἐστὶ καὶ νέα τις ἡμέρα;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

1180 εἰς ἣν γε θήσῃ τὰ πρυτανεῖα Φασί μοι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ.

ἀπολοῦντ' ἅρ' αὐθ' οἱ θέντες. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
 μί' ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέραι δύο.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ ἂν γένοιτο;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ.

πῶς γὰρ; εἰ μήπερ γ' ἅμα

αὐτὴ γένοιτο γραῦς τε καὶ νέα γυνή.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

1185 καὶ μὴν νεόμῳσθαί γ'.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ.

οὐ γὰρ, οἶμαι, τὸν νόμον

ἴσασιν ὀρθῶς, ὅ τι νοῦ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

νοῦ δὲ τί;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ.

ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν Φιλόδημος τὴν φύσιν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοῦτ' ἐμὲν οὐδὲν πρὸς ἔτην τε καὶ νέαν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ

ΠΑΣΙΑΣ.

1315 εἴτ' ἄνδρα τῶν αὐτοῦ τι χρεὶ προίεναι;
 οὐδέ ποτέ γ'. ἀλλὰ κρείττον ἦν εὐδύς τότε
 ἀπειρυθριάσσαι γε μάλλον, ἢ σχεῖν πράγματα·
 ὅτε τῶν ἑμαυτοῦ γ' ἔνεκα νυνὶ χρημάτων
 ἔλκω σε κλητεύουσα, καὶ γενήσομαι
 ἐχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοιςιν ἀνδρὶ δημότη.
 1220 ἀτὰρ οὐδέ ποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ
 ζῶν, ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην —

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τίς οὐτοσί;

ΠΑΣΙΑΣ.

εἰς τὴν ἔτην τε καὶ νέαν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μαρτύρομαι,

ὅτι εἰς δὴ εἶπεν ἡμέρας. τοῦ χρημάτος;

ΠΑΣΙΑΣ.

1225 τῶν δώδεκα μῶν, ἃς ἑλαβες, ὠνούμενος
 τὸν ψαρόν ἵππον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἵππον; οὐκ ἀκούετε,

ὃν πάντες ὑμεῖς ἴσθε μισοῦνθ' ἱππικὴν;

ΠΑΣΙΑΣ.

καὶ, νῆ Δί', ἀποδώσειν γ' ἐπώμους τοὺς θεούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

μὰ τὸν Δί' οὐ γὰρ πῶ τίτ' ἐξηπίσταντο
 Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.

ΠΑΣΙΑΣ.

1230 νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρκος εἶναι διανοῖ;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος;

ΠΑΣΙΑΣ.

καὶ ταῦτ' ἐθέλεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς,

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ποῦ ἔσθ' οὗτος ὥπαιτων με τάργυριον; λέγε,
τουτὶ τί ἐστί;

ΠΑΣΙΑΣ.

τοῦθ' ὅ τι ἐστί; κάρδοπος.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔπειτ' ἀπαιτῆς τάργυριον, τοιοῦτος ὢν;
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὄβολον οὐδενί,
ὅστις καλέσῃ κάρδοπον τὴν καρδύωπν.

1350

ΠΑΣΙΑΣ.

οὐκ ἂρ' ἀποδώσεις;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐχ, ὅσον γ' ἐμ' εἰδέναι.

οὐκὸν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταγμῆς
ἀπὸ τῆς θύρας;

ΠΑΣΙΑΣ.

ἄπειμι· καὶ τοῦθ' ἴσθ', ὅτε

1355

θῆσω πρυτανί', ἥ μῆκετι ζῆν ἔγω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

προσαποβαλεῖς ἂρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα.
καίτοι σε τοῦτό γ' οὐχ) βούλομαι παθεῖν,
ἐτιη' κάλεσας εὐηδικῶς τὴν καρδύωπν.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ὦ μοί μοι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.*

ἴα.

1360

τίς οὐτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; οὐ τι ποθ'
τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθίγξατο;

ΑΜΥΝΙΑΣ.

τί δ'; ὅστις εἰμι, τοῦτο βούλεσθ' εἰδέναι;
ἀνὴρ κακοδαίμων.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κατὰ σικαντόν τιν' τρέψου.

1280 ὕειν ὕδωρ ἐκάστωτ', ἡ τὸν πλιν
 ἔλκειν κάτωθεν ταυτὸ τοῦθ' ὕδωρ πάλιν.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

οὐκ εἶδ' ἔγωγ' ὁπότερον, οὐδ' ἐμοὶ μέλει.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τὰργυρίον δίκαιος εἶ,
 εἰ μὴδὲν οἶσθα τῶν μετεώρων πραγμάτων;

ΑΜΥΝΙΑΣ.

1285 ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τὰργυρίου μοι τὸν τόκος
 ἀπόδος γε.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοῦτο δ' εἶσθ' ὁ τόκος τί θηρίον;

ΑΜΥΝΙΑΣ.

τί δ' ἄλλο γ', ἡ κατὰ μῆνα, καὶ κατ' ἡμέραν,
 πλεόν πλεόν τὰργυρίον αἰεὶ γίγνεται,
 ὑπορρέοντος τοῦ χρένου;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καθῶς λέγεις.

1290 τί δῆτα; τὴν θάλατταν εἰςθ' ὅτι πλείονα
 νηὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ;

ΑΜΥΝΙΑΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἴσθην.

οὐ γὰρ δίκαιον πλείον εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

κατὰ πῶς

αὕτη μὲν, ὡ κακὸδαίμων, οὐδὲν γίγνεται,
 ἐπιρρέοντων τῶν ποταμῶν, πλείων; σὺ δὲ

1295 ζητεῖς ποιῆσαι τὰργυρίον πλείον τὸ σόν;

οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας;

Φέρε μοι τὸ κέντρον.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ,
ΧΟΡΟΣ, ΜΑΘΗΤΑΙ Σωκράτους,
ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Ιού, ιού.

ὦ γείτονες, καὶ ξυγγεῖς, καὶ δημόται,
ἀμύνατέ γ' ἐμοὶ τυπιομένῳ πάσῃ τέχνῃ.
οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς, καὶ τῆς γνάθου.
ὦ μιὰρὲ, τύπλις τὸν πατέρα;

1325

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

Φημ', ὦ πάτερ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὄραθ' ὁμολογοῦνθ', ὅτι με τύπλις.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

καὶ μάλα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὦ μιὰρὲ, καὶ πατραλοῖα, καὶ τοιχωρύχι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

αὐθὶς με ταυτὰ ταῦτα, καὶ πλείω λέγε.
ἄρ' ἴσθ' ὅτι χαίρω πόλλ' ἀκλύων καὶ κακῶν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

1330

ὦ λακκόπρωπτε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

πάτ' εἰ πολλοῖς τοῖς ῥόδοις.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τὸν πατέρα τύπλις.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀποφανῶ γε, νῆ Δία,

ὡς ἐν δίκῃ σ' ἔτυπλον.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

καὶ μὴν ἔθεν γε πρῶτον ἡρέξιμεθα λοιδορεῖσθαι,
 ἰγὼ φράσω. ἱπιδὴ γὰρ εἰσιώμεθ', ὥσπερ ἴσθι,
 1355 πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ' ἰγὼ κέλευσα
 ἄσαι Σιμωνίδου μέλος ΤΟΝ ΚΡΙΟΝ ΩΣ ΕΠΕΧΘΗ·
 ὁ δ' εὐθύς ὡς ἀρχαῖον εἶναι φασκε τὸ καθαρίζειν,
 ἄδειν τε πίνουσ', ὥσπερ καὶ χρυσοῦ γυναικ' ἀλούσαν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ.

οὐ γὰρ τὸτ' εὐθύς χρὴν σ' ἄρα τυπτεῖσθαι τε καὶ πατεῖσθαι,
 1360 ἄδειν κελεύουσ', ὥσπερ εἰς τῆλ' ἰγας εἰσιόντας;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοιαῦτα μέντοι καὶ τὸτ' ἔλεγεν ἔνδοι, οἳά περ ἦν·
 καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔφασκε εἶναι κακὸν ποιητήν.
 καὶ γὰρ μόλις μὲν, ἀλλ' ὅμως ἠνεσχόμεν τὸ πρῶτον.
 ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν, ἀλλὰ μνηστῆρ' ἑλθόντα,
 1365 τῶν Αἰσχύλου λέξαι τι μοι· καὶ οὗτος εὐθύς εἶπεν·
 Ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,
 ψόφον πλέων, ἀξυβίατον, σιόμφακα, κρηματοποιόν·
 κἀνταῦθα πῶς οἶσθέ μοι τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;
 ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακνὼν ἔφην· Σὺ δ' ἀλλὰ τούτων
 1370 λέξον τι τῶν νεωτέρων ἅτ' ἐστὶ καὶ σοφὰ ταῦτα.
 ὁ δ' εὐθύς ἥσ' Εὐριπίδου ῥῆσιν τιν', ὡς ἐκίνει
 ἀδελφός, ὦ Λεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφὴν.
 ἐγὼ δ' ἔτ' οὐκ ἠνεσχόμεν· ἀλλ' εὐθύς ἐξαπατήσω
 πολλοὺς κακοὺς καὶ σχροῖσι· κατ' ἐντεῦθεν, οἷον εἰκός,
 1375 ἔπος πρὸς ἔπος ἠρείδεμιν· εἰδ' οὗτος ἐπαναπαυθεῖς,
 καὶ περὶ ἑφλάμμε, καὶ σπώδε, καὶ πνιγε, καὶ πέτριθε.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ.

οὐκ οὐν δικαίως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπεινείης,
 σφώταλον;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

σφώταλόν γ' ἐκαῖνον; ὦ, τί σ' εἶπω;
 καὶ αὐτῇ αὖ τυπήσομαι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τὴ τὸν Δί', ἐνδίκως γάρ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

1380 καὶ πῶς δικαίως; ὅστις, ὦ ναίσχυντέ, σ' ἐξέδραψα,
αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος, ὅτι νοαῖς.
εἰ μὲν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνωθὲς ἂν πεινῶ ἐπίσχον·
μαμμάων δ' ἂν αἰτήσαίην, ἥκόν σοι φέρον ἂν ἄρτον·
κακῶν δ' ἂν οὐκ ἔβθης φράσαι, καὶ γὰρ λαδῶν θύραζε,
1385 ἐξίφισον ἂν, καὶ προσσχόμεν σι. σὺ δ' ἐμὲ νῦν ἀπάγχων
βεῶντα, καὶ περσγυρόθ', ὅτι
χειρτιφῆν, οὐκ ἔτλης
ἔξω ἔνι κελῖν, ὦ μαργή,
θύραζε μ', ἀλλ' ἀποσπινγόμενος
1390 αὐτοῦ ποίησα κακῶν.

ΧΟΡΟΣ.

οἶμαί γε τῶν κατέρων τὰς καρδίας
πῶδ' ἄν, ὅ τι λέξει.
εἰ γὰρ τοιαῦτά γ' οὗτος ἐξεργασμένος
λαλῶν ἀναπείσει,
1395 τὸ δέσμα τῶν γεραιτέρων λάβωμεν ἂν
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρευνῶν.
οἶν ἔργον, ὦ καινῶν ἐσῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ,
πιδῶ τίνα ζητεῖν, ὅπως δοῦναι λέγειν δίκαια.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιόις ὀμολεῖν,
1400 καὶ τῶν κατ' ἐσπέρων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι.
ἐγὼ γὰρ, ὅτε μὲν ἐπαικῆ τὸν νοῦν μόνῃ προσῆχον,
οὐδ' ἂν τρεῖς ἐπαῖν ῥήμαθ' οἶός τ' ἦν, πρὶν ἐξαμφοτέρῃ
καὶ δ' ἐπαῖδ' μ' οὗτοσι τούτων ἔπαυσεν αὐτός,
γνώμαις δι' ἐπιπλοῦς καὶ λόγοις ζήτημι καὶ μερίμνας,
1405 οἶμαι διδάξειν, ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔπειθε τοίνυν, τὴ Δί', ὡς ἔμοιγε κρεῖττον εἶπαι

ἵππων τρέφειν τίδριππον, ἢ τυπόμενον ἱπιτριβήναι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἐκείστ' δ', ὅθεν ἀπίσχισάς με, τοῦ λόγου μέτειμι,
καὶ πρῶτ' ἐρήσομαι σὺ ταυτί· παῖδά μ' ὄντ' ἔτυπες;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

1410 ἔγωγέ σ', εὐνοῶν τε καὶ κηδόμενος.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

εἰπέ δὴ μοι,

οὐ καί με σοὶ δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁμοίως
τυπείοντ', ἐπειδὴ περ γε τοῦτ' ἐστ' εὐνοεῖν, τὸ τυπείν;
πῶς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα χρεὶ κληγῶν ἀδῶον εἶναι,
τοῦμόν δέ μή; καὶ μὴν ἔφυν ἐλευθέρως γε καγῶ.

1415 κλάουσι παῖδες, κατέρρα δ' οὐ κλάειν δεκαῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τίη δὴ;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

Φήσεις νομίζεσθαι σὺ παῖδες τοῦτο τοῦργον εἶναι·
ἐγὼ δέ γ' ἀντίποιμ' ἂν, ὡς δις παῖδες οἱ γέροντες,
εἰκὸς δὲ μᾶλλον τοὺς γέροντας, ἢ νέους τι κλάειν,
ὅσῳ περ ἐξαμαρτάνειν ἤτιον δίκαιον αὐτούς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

1420 ἄλλ' οὐδαμοῦ νομίζεται τὸν πατέρα τοῦτο πάσχειν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐκ οὐν ἀνὴρ, ὁ τὸν νόμον θεῖς τοῦτον, ἦν τσπρῶτον,
ὥσπερ σὺ καγῶ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς;
ἤτιον τί δὴτ' ἐξεστὶ καί μοι καίνον αὐ τοιοῦτον
θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπλιν;

1425 ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν, πρὶν τὸν νόμον τιθῆναι,

ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συνηκόφθαι.

σκεῖψαι δὲ τοὺς ἀλεκληρόνας· καὶ τᾶλλα τὰ βοτὰ ταυτί,

ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται· καί τοι τί διαφέρουσιν

ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλην ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσι;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

1430 τί δὴτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκληρόνας ἅπαντα μιμεῖ,

οὐκ ἐσθίεις καὶ τὴν κόπρον, καὶ ξύλου καθεύδεις·

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐ ταυτὸν, ὦ τᾶν, ἐστίν, οὐδ' ἂν Σωκράτει δοκῇ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πρὸς ταῦτα μὴ τύψ'· εἰ δὲ μὴ, σκαυτὸν ποτ' αἰτιάσει.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

καὶ πῶς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐπεὶ αἱ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν·

1435 σὺ δ', ἥν γίνηται σοι, τὸν υἱόν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἥν δὲ μὴ γένηται,

μάτηρ ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐσχάνων τεθνήξει;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐμοὶ μὲν, ὦ ἄδρες ἡλικίαι, δοκεῖ λέγειν δίκαια·

πῆμα γὰρ συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοις τάπεισι.

κλαίειν γὰρ ἡμᾶς εἰκὸς ἐστ', ἥν μὴ δίκαια δρωμεν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

1440 σκέψαι δὲ χ' αἰτέραν ἔτι γυνάμην.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν ἴσως γ' οὐκ ἀχθεῖσαι παθὼν, ἃ νῦν πέπονθας.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

πῶς δ' ἡ; διδάξον γὰρ, τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελέσεις;

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

τὴν μητέρα, ὥσπερ καὶ σὺ, τυπήσω.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί φῆς; τί φῆς σὺ;

τοῦθ' ἴτερον αὖ μᾶλλον κακόν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

1445 τί δ', ἥν ἔχων τὸν ἥτις

λόγον, σὺ κλήσω λέγων·

τὴν μητέρα ὡς τύπῃεν χρεῶν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δ' ἄλλο γ' ἢ ταυτὶ ποιῆς,

οὐδὲν σε καλύπτει ταυτὸν ἐμβαλεῖν

1450

εἰς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους,

καὶ τὸν λόγον τὸν ἤτω.

ταυτὶ δὲ ὑμᾶς, ὦ Νεφέλαι, πέπονθ' ἐγώ,

ὑμῖν ἀναδείξω ἅπαντα τὰ μὰ πράγματα.

ΧΟΡΟΣ.

αὐτὸς μὲν οὖν σαυτῷ σὺ τοῦτων αἴτιος,

1455

σπρέψας σεαυτὸν εἰς πονηρὰ πράγματα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί δῆτα ταῦτ' οὐ μοι τότ' ἠγορεύσατε,

ἀλλ' ἀνδρ' ἀγροικοὶ καὶ γίροντ' ἐσθλάτε;

ΧΟΡΟΣ.

αἰεὶ ποιοῦμεν ταῦθ' ἐκαστοδ', ὅταν τινα

γνώμεν πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων,

1460

εἰς αὐτὸν ἐμβαλάμεν εἰς κακόν,

ὅπως ἂν εἰδῇ τοὺς θεοὺς δεδομέναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ῥ' μοι, πονηρὰ γ', ὦ Νεφέλαι, δίκαια δέ.

οὐ γὰρ μ' ἐχρῆν τὰ χρέμαθ', ἀδανεισάμην,

ἀποστερεῖν. νῦν οὖν ὅπως, ὦ φίλτατε,

1465

τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μισρεν, καὶ Σωκράτην

ἀπολεῖς, μετ' ἐμοῦ γ' ἔλθ', οἷ σε καμ' ἐξηπάτων.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ναί, ναί, καταιδέσθῃ Πατρῶν Δία.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ἰδοὺ γε ΔΙΑ ΠΑΤΡΩΝ. ὡς ἀρχαῖος εἶ.

1470

Ζεὺς γὰρ τις ἐστίν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἔστιν.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἔστιν γ', ἵππαι

Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξηλλακώς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

οὐκ ἐξηλλάκ'· ἀλλ' ἐγὼ τὸτ' ὤμην

Δία τούτῳ τὸν δῖνον. ᾧ μοι δαίματος,

ὅτι καὶ σὲ χυτρεῶν ὄντα θεὸν ἠγασάμην.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

1475 ἔνταυθα σαυτῷ παραφρόνει, καὶ φληνάφα.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἄ μοι παρατοίας· ὡς ἱμαινόμεν ἄρα,

ὅτ' ἐξέβαλον καὶ τοὺς θεοὺς διὰ Σωφράτην.

ἀλλ', ὦ φίλ' Εὐμῆ, μηδαμῶς θύμαίνε μοι,

μηδὲ μ' ἐπιτρίψης· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει,

1480 ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ.

καὶ μοι γινῶ ξύμβουλος, εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν

διακείδω γραφάμενος, εἴθ' ὅ τι σοι δοκεῖ.

ὁρῶς παραινεῖς, οὐκ ἔω δικορῶσαι.

ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπιμπράναι τὴν οἰκίαν

1485 τῶν ἀδολεσχῶν. δεῦρο, δεῦρ', ὦ Ξανδίᾳ,

κλίμακα λαβὼν ἐξέλθε, καὶ σμινύην φέρον,

κἄπειτ' ἐπαναβάς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον,

τὸ τίγος κατὰ σκαπὶ, εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην,

ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλης τὴν οἰκίαν.

1490 ἐμοὶ δὲ δῶδ' ἐνέκαστ' τις ἡμμένην·

κἄγώ τι αὐτῶν τέμερον δούναι δέκην.

ἐμοὶ ποιήσω, καὶ σφύδρα γ' εἰς ἀλαζόνες.

ΜΑΘΗΤΗΣ Α.

ἰοῦ, ἰοῦ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

σὸν ἔργον, ᾧ δᾶς, ἵγαι πολλὴν φλόγα.

ΜΑΘΗΤΗΣ Α.

195 ἄνθρωπε, τί ποιεῖς;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ

διαλεπτολογεῖσθαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας;

ΜΑΘΗΤΗΣ Β.

οἶμαι, τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἐκεῖνος, οὐπερ δοιμάτιον εἰλήφατε.

ΜΑΘΗΤΗΣ Β.

ἀπολλεῖς, ἀπολλεῖς.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τοῦτ' αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι,

1500

ἢ ἡ σμινύη μοι μὴ προδῇ τὰς ἐλπίδας,
ἢ γὰρ πρέτερόν πως ἐλραχλησθῶ πεισῶν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεον, οὐπὶ τοῦ τέλους;

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ἀεροβαστῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

οἶμοι τάλας, δειλαῖος ἀποπνευγῆσομαι.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

1505

ἐγὼ δὲ κακοδαίμων γε κατακαυθήσομαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

τί γὰρ μαθόντ' εἰς τοὺς θεοὺς ὕβριζετον,
καὶ τῆς Σιληνῆς ἐσκαπεῖσθον τὴν ἔδραν;
δίακε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὐτέκα,
μάλιστα δ' ἐγὼς, τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.

ΧΟΡΟΣ.

1510 ἡγείσθ' ἔξω. καχόρευται γὰρ μετρίως τόγε τήμερον ἡμῖν.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΦΕΛΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας τὸ μέγιστον ἦν κλέος, αὐτέχθεσι γένεσθαι· φιλοτιμία πρώτη, τὸ, μηδέπω μηδεμιᾶς πέλειως Φανείσης, αὐτὴν πρῶτον ἀναδραστήσαι. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ὑπὸ προσιώτων πονηρῶν καὶ πολιτῶν δυσχερῶν ἀντίτραπτο, καὶ διαρθεύτο πάλιν. ἐπὶ οὖν τοῦ Δικαιολοῦ πόλεμου, πονηρῶν τινῶν τὰ πρᾶγματα ἐσχισθέντων, ἐπισφαλὲς γέγονεν ἡ παρ' αὐτῶν κατάστασις. καὶ ἐν μὲν ἄλλαις δράμασι διὰ τῆς καμικῆς αἰδέας ἐλάττω Ἀριστοφάνης τοὺς κακῶς πολιτευομένους, Φαειρῶς μὲν αὐδαμῶς, οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ ἦν, λεληθότως δέ, ὅσον ἀνῆκεν ἀπὸ καμικῆς προσπαροῦν. ἐν δὲ τοῖς ΟΡΝΙΣΙ καὶ μέγα τι δεικνύσθαι. ὡς γὰρ αἰδιόρδωτον ἤδη νόσον τῆς πολιτείας νοσήσης, καὶ διεφθαρμένης ὑπὸ τῶν προσιώτων, ἄλλην τινὰ πολιτείαν αἰνίττεται, ὥσαντι συζηχόμενον τῶν καθεστώτων· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸ σχῆμα ὅλον καὶ τὴν φύσιν, εἰ δέοι, συμβουλεύει μελατίδισθαι πρὸς τὸ ἡρεμαίως βιοῦν. καὶ ἡ μὲν ἀπόστασις αὕτη. τὰ δὲ κατὰ θεῶν βλάσφημα ἐπιτηδείως φηονόμηναι. καινῶν γάρ φησι τὴν πόλιν προσδεῖσθαι θεῶν, ἀφροντιστούντων τῆς καταικίας Ἀθηνῶν τῶν ὄλων, καὶ παντελῶς ἡλιοκρατέων ἐαυτοὺς τῆς χώρας. ἀλλ' ὁ μὲν καθόλου σίχρος τοιοῦτος. ἕκαστος δὲ τῶν κατὰ μέρος, οὐκ εἰκὴ, ἀλλ' ἀντικρὺς Ἀθηναίων, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐσχισσόμενων τὰ κοινὰ, ἐλάττω τὴν φαύλην διάθεσιν, ἐπιδυμῶν ἐκκαταστρίψαν τοῖς ἀκούουσιν, ἀπαλαγνῆσαι τῆς πονηρᾶς ἐνστάσης πολιτείας. ὑποτίθεται γὰρ ὑπὲρ τὸν αἶρα πόλιν, τῆς γῆς ἀπάσης ἀπαλλάσσαν· ἀλλὰ καὶ βουλαὶ καὶ συνόδοι ὀρίθων, ταῖς Ἀθηναίων δυσχεραίναν. ἀλλὰ καὶ ὅσα παίζει, ἐπίσκοπον, ἢ ψηφισματογράφον, ἢ τοὺς λοιποὺς εἰσάγων, οὐχ ἀπῶς· ἀλλὰ γυμνοὶ τὰς ἀπάντων προαιρέσεις, ὡς αἰσχροκερδίας ἔνεκεν χρηματίζοντας. εἰδ' ὕψιστον καὶ τοὺς θεοὺς εἰς ἀπονοησίαν κομῶν. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν γερόνων πεποιήται, ὡς εἰ πεπρωτοῖν ἕτερος τῷ ἑτέρῳ, καὶ ἐλπίδι εἶσθαι ἐν βελτίῳ. τινὲς δὲ φασὶ τῶν ποιητῶν τὰς ἐν ταῖς τραγωδίαις τετραλογίας ἐν μὲν ἄλλαις διελίχθαι· ἐν δὲ τοῖς νῦν τὴν τῆς Γραμματομαχίας

συμπλασθὲν ἔωλον ἀνοφελίων, ὅρμισιν ἔδωκε διαφίρεσθαι πρὸς θεοὺς περὶ τῆς ἀρχῆς.

Ἐπὶ Χαβρίου τὸ δράμα καθήκειν εἰς ἄστυ, διὰ Καλλιφράτου· εἰς δὲ Ἀπτάια τὸν Ἀμφιάραον ἰδίδαξε διὰ Φιλωνίδου. λάβω δ' ἂν τις τοὺς χρόνους ἐκ τῶν πέρυσι γενομένων ἐπὶ Ἀριστομένησου, τοῦ πρὸ Χαβρίου. Ἀθηναῖοι γὰρ πέμπουσι τὴν Σαλαμινίαν, Ἀλκιβιάδην μεταστειλόμενοι ἐπὶ κρίσει τῆς τῶν μυστηρίων ἐκμμήσεως. ὁ δὲ ἄχρι μὲν Θουρίου ἐπίπλο τοῖς μεθηπουσιν. ἐκείθεν δὲ δρασμὸν ποιησάμενος, εἰς Πελοπόννησον ἐπικραυώθη. τῆς δὲ μεταπλάσεως μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης, ἀπακρυάων μὲν τὸ ὄνομα, τὸ δὲ πρῶγμα δαλῶν, ἐν οἷς γε Φησί· (γ. 145.)

Ἰνδραμῶς

ἡμῖν παρὰ τὴν θάλατταν, ἢ ἀνακύψεται
κλυτῆρ' ἄγουσ' ἔωθεν ἢ Σαλαμινία.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Διὰ τὰς δίκας Φεύγουσιν Ἀθήνας δύο τινές·
οἱ πρὸς τὸν Εἰσωπα, τὸν λεγόμενον Τηρέα,
ἐλθόντες, πρῶτων ἀπραγμένων πόλιν.
εἰς δ' ὅρμις Εἰσωπι συμπαραὼν μετὰ πλειόνων,
πληθὺν διδάσκει τί δύνατ' ὀρήθων γένος,
καὶ πῶς, εἴαν περ κατὰ μέσον τὸν αἶρα
πόλιν κλίσωσι, τῶν θεῶν τὰ πράγματ' αἰ
αὐτοὶ παραλήποντ'· ἐκ δὲ τοῦ γε φαρμάκου
πρίηντας ἐποιούν· ἠξίωσαν δ' οἱ θεοί,
ἐπίδειξεν οὐ μικρὰν ὀρώντες γενομένην.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.
 ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.
 ΤΡΟΧΙΛΟΣ *δράπων Επικπος.*
 ΕΠΟΨ.
 ΧΟΡΟΣ ΟΡΝΙΘΩΝ.
 ΦΟΙΝΙΚΟΤΕΡΟΣ.
 ΚΗΡΤΚΕΣ.
 ΙΕΡΕΤΣ.
 ΠΟΙΗΤΗΣ.
 ΧΡΗΣΜΟΔΟΓΟΣ.
 ΜΕΤΩΝ *γεωμέτρης.*
 ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.
 ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.
 ΑΓΓΕΛΟΙ.
 ΙΡΙΣ.
 ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.
 ΚΙΝΗΣΙΑΣ *διδυραμικοποιός.*
 ΣΤΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
 ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.
 ΠΟΣΕΙΔΩΝ.
 ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.
 ΗΡΑΚΛΗΣ.
 ΟΙΚΕΤΗΣ *Πεισθελαιόρευ.*

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ,
ΤΡΟΧΙΛΟΣ, ΕΠΟΨ, ΧΟΡΟΣ,
ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ, ΚΗΡΥΞ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Ορθὴν καλέεις, ἢ τὸ δένδρον φαίνεται;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

διαγγυίης· ἦδε δ' αὖ κρᾶζει πάλιν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τί, ὦ πόνηρ, ἄνω κάτω πλανύττομεν;
ἀπολούμεθ', ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὸ δ' ἐμὶ, κορώη πειθόμενον τὸν ἄθλιον,
ὁδοῦ περιελθεῖν σιᾶδια πλεῖν ἢ χίλια.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τὸ δ' ἐμὶ, καλοῖα πειθόμενον τὸν δύσμορον,
ἀποσπᾶσθαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

αἶψ' εὐδ' ὅπου γῆς ἐσμέν οἶδ' ἔγωγ' ἔτι.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐντευθὴν τὴν πατρίδ' ἂν ἐξεύροις σύ που.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εὐδ' αὖ, μά Δία γ', ἐντευθὴν Εὐκλειδῆς.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ῥίμοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

σύ μὲν, ὦ τάν, τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἡ δεινὰ νῶ δέδρακεν οὐκ τῶν ὀρνέων,
 ὁ πινακοπωλῆς Φιλοκράτης μελαρχολῶν,
 15 ὅς τ' ὠδ' ἴφασκε νῶν φράσειν τὸν Τηρέα,
 τὸν ἴποφ', ὅς ὀρνις ἐγίωετ', ἐκ τῶν ὀρνέων.
 κἀπέδοτο τὸν μὲν Θαρρέλαιδου τούτου
 κολοιόν ὄβαλου· τὴν δὲ δὴ τριώβελου.
 τῷ δ' οὐκ ἄρ' ἐστὶν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν δακνέειν.
 20 καὶ νῦν τί κίχηναι; ἴσθ' ὅσαι κατὰ τῶν πετρῶν
 ἡμᾶς ἔτ' αἴεις; οὐ γὰρ ἴσθ' ἰγταῦδά τις
 ἐδός.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐδὲ μὰ Δί' ἰγταῦδά γ' ἀτραπίες οὐδαμῶν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐδ' ἔ' κορώνῃ τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ· ταυτὰ κρώζει, μὰ Δία, νῦν τι καὶ τότε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

25 τί δὴ λέγει περὶ τῆς ὁδοῦ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δ' ἄλλο γ', ἦ

βρύκουσ' ἀπέδισθαι Φησί μου τοὺς δακτύλους;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐ δεινὸν οὐν δὴτ' ἐστὶν ἡμᾶς διομένους
 εἰς κέρακας ἐλθεῖν, καὶ παρσκευατμένους,
 ἔπειτα μὴ ξευρεῖν δύνασθαι τὴν ὁδόν;
 30 ἡμεῖς γάρ, ὦ ἄνδρες οἱ παρέντες ἐν λόγῳ,
 νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκκῃ.
 ὁ μὲν γὰρ ὦν οὐκ ἀστός, εἰσβάλλεται.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

σὺ δ' οὖν λίθῳ κόψον λαβῶν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

πάνυ γ', εἰ δοκεῖ.

παῖ, παῖ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί λέγεις, οὗτος; τὸν Εἰσωπα ΠΑΙ καλεῖς;

οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδὸς γ' ἐχρην ΕΠΟΠΟΙ καλεῖν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Εἰσωπῷ. ποιήσεις ἔτι με κόψειν αὐτοῖς αὐ;

60

Εἰσωπῷ.

ΤΡΟΧΙΑΟΣ.

τίνες οὕτω; τίς ἑ βεῶν τὸν δεσπότην;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Ἀπολλὸν Ἀπέροψαι, τοῦ χασμῆματος.

ΤΡΟΧΙΑΟΣ.

οἶμαι τάλας, ὀρνιθοθήρα τουτωῖ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὗτος, τί δεινόν; οὐδὲ κάλλιον λέγεις;

ΤΡΟΧΙΑΟΣ.

ἀπολείψθον.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἐσμέν ἀνθρώπων.

ΤΡΟΧΙΑΟΣ.

τί δαί;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

65

Υπεδεδιώς ἔγωγε, Λίβυκὸν ὄρνεον.

ΤΡΟΧΙΑΟΣ.

οὐδὲν λέγεις.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν ἔρου τὰ πρὸς ποδῶν.

ΤΡΟΧΙΑΟΣ.

ὅθι δὲ δὴ τίς ἐστὶν ὄρνις; οὐκ ἐρεῖς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Επικεχδῶς ἔγωγε Φατιανικός.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἀλλὰ σὺ, τί θηρίον ποτ' εἶ, πρὸς τῶν θιῶν;

ΤΡΟΧΙΑΟΣ.

70 ὄρνις ἔγωγε δούλος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

• ἡτλήθης τινός

ἀλεκτρυόνος;

ΤΡΟΧΙΑΟΣ.

• οὐκ· ἀλλ' ὅτε περ ὁ δεσπότης
ἔσπευ' ἐγένετο, τότε γενέσθαι μ' εὗξατο
ὄρνιν, ἣν ἀκόλουθον διακονόν τ' ἔχοι.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

διῆται γὰρ ὄρνις καὶ διακόνου τινός;

ΤΡΟΧΙΑΟΣ.

75 οὗτος γὰρ, αἶτ', οἶμαι, πρότερον ἀνδρωπός ποτ' ἂν,
τίττε μὲν ἐρᾷ φαγεῖν αἰφύας Φαληρικῆς·
τρέχω παῖ αἰφύας ἐγὼ, λαβὼν τὸ τρυβλίον.
ἔττους δ' ἐπιθυμῶ, διὲ τε τορύνης καὶ χύτρας;
τρέχω παῖ τορύνην.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τροχίλος ὄρνις οὐτοσί.

80 οἶσθ' οὖν ὃ δράσον, ὦ τροχίλε; τὸν δεσπότην
ἡμῖν κάλεσον.

ΤΡΟΧΙΑΟΣ.

ἀλλ' ἀρτίως, γῆ τὸν Δία,
εὐδὲ καταφαγὼν μύετα καὶ σέρφους τινάς.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὅμως ἐπέγειρον αὐτόν.

ΤΡΟΧΙΑΟΣ.

οἶδα μὲν σαφῶς,
ὅτι ἀχθίσεται· σφῶν δ' αὐτόν οὐτέκ' ἐπεγερῶ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

85 κακῶς σὺ γ' ἀπόλοι· ὡς μ' ἀπείλησας δέει.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, χῆρ' κολοῖς μ' οἴχεται
ὑπὸ τοῦ δέους.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ φιλότατον σὺ Θηρίον,

θεῖσας ἀφῆκας τὸν κολοῖν;

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

εἴπ' ἐμοί,

σὺ δὲ τὴν κορώνην οὐκ ἀφῆκας καταπτεσών;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

90 μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

ποῦ γάρ ἐσιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀπέσπετο.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἄρ' ἀφῆκας, ὦ γὰρ; ὡς ἀνδρείος εἶ.

ΕΠΟΨ.

ἄνοιγε τὴν ὕλην, ἵν' ἐξέλθω ποτέ.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

ὦ Ηράκλεις, τοῦτ' τί ποτ' ἐστὶ Θηρίον;

τίς ἢ πτέρωσις; τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας;

ΕΠΟΨ.

95 τίνες εἰσὶ μ' οἱ ζητοῦντες;

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

οἱ δώδεκα θητοὶ . . .

εἴχασιν ἐπιτρίψαι σε.

ΕΠΟΨ.

μὴν με σκώπτειτον,

ὁρῶντε τὴν πτέρωσιν; ἢν γὰρ, ὦ ξέναι,
ἀνδρῶδες.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐ σοῦ καταγελῶμαι.

ΕΠΟΨ.

ἀλλὰ τοῦ;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τὸ βάμφος ἡμῖν σου γέλοιον φαίνεται.

ΕΠΟΨ.

100 τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλῆς λυμάννεται
ἐν ταῖς τραγωδίαισιν ἐμὲ τὴν Τηρέα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Τηρέυς γὰρ εἰ σύ; πότιρον ὄρνις, ἢ ταῦς;

ΕΠΟΨ.

ὄρνις εἴγωγε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

κατὰ σοι ποῦ τὰ πτερά;

ΕΠΟΨ.

ἔξερύττει.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

πότιρον ὑπὲρ νόσου τινός;

ΕΠΟΨ.

105 οὐκ· ἀλλὰ τὸν χειμῶνα πάντα τῶρται
πτεροῦντι τε, καυδὶς ἕτερα φύομεν.
ἀλλ' εἵπατόν μοι, σφὼ τίς ἐσθλόν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

νῶ; βροτῶ.

ΕΠΟΨ.

ποδῶν τὸ γένος;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὅθεν αἱ τρήρες αἱ καλά.

ΕΠΟΨ.

μὴν Ἠλιασίαι;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

καὶ Δία, Ζητήρον τρώου.

110

ἀπῆλκασά.

ΕΠΟΨ.

σπαίρεται γὰρ τοῦτ' ἐκὶ

τὸ σπαίρμ'·

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὀλίγον ζῆτῶν ἂν ἐξ ἀγροῦ λάβοις.

ΕΠΟΨ.

πράγους δὲ τοῦ δὴ διομένῳ διῦρ' ἤλθετον;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

σοὶ ξυγνέσθαι βουλομένῳ.

ΕΠΟΨ.

τίνας πέρι;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

115

ὅτι πρῶτα μὲν ἥσθ' ἀνδρῶπος, ὥσπερ νῶ, ποτε,

κάργυριον ἀφείλησας, ὥσπερ νῶ, ποτε,

κουκ ἀποδιδούς ἔχαιρις, ὥσπερ νῶ, ποτε·

εἴτ' αὐθις ἐρήθων μεταλλάξας φύσιν,

καὶ γῆν' ἐπέτου καὶ τὴν θάλατταν ἐν κύκλῳ,

καὶ πάνθ', ὅσα περ ἀνδρῶπος, ὅσα τ' ὄρνις, Φρονεῖς.

120

ταῦτ' οὖν ἰκίται νῶ πρὸς σέ διῦρ' ἀφίγμεθα,

εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὖερον,

ὥσπερ εἰσῦραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακῇν.

ΕΠΟΨ.

ἔπειτα μίջω τῶν Κρανῶν ζῆτις πόλιν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

μίջω μὲν οὐδὲν, προσφορωτέραν δὲ νῶν.

ΕΠΟΨ.

125

ἀριστοκρατεῖσθαι θῆλος εἰ ζῆτῶν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐγώ;

ἦμισθα καὶ τὸν Σκελλίου βδελύττομαι.

ΕΠΟΨ.

πῶς τιν' οὖν ἦδιον ἂν οἰκοῖτ' ἂν πόλιν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

130 ὅπου τὰ μέγιστα πράγματ' εἴη τοιαδί·
ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῆ τις ἔλθων τῶν φίλων
λέγοι ταδί· Πρὸς τοῦ Διὸς τοῦλαμπίου,
ὅπως παρίσει μοι καὶ σὺ, καὶ τὰ παῖδιά
λουσάμενα πρῆ· μέλλω γὰρ ἐσθλὴν γάμον·
καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις· εἰ δὲ μὴ,
μή μοι τὸτ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πρᾶττω κακῶς. —

ΕΠΟΨ.

135 ἦ Δία, ταλαιπώρων γε πραγμάτων ἐρεῖς.
τί δαί σὺ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τοιούτων ἐρῶ καὶ γῶ.

ΕΠΟΨ.

τίνας;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὅπου ξυναυτῶν μοι ταδί τις μέμψεται,
ὥσπερ ἀδελφεὶς, παῖδός ὠραίου πατὴρ·
140 Καλῶς γ' ἐμοὶ τὸν υἱόν, ὃ Στυλῶνιδῃ,
εὐρὺν ἀπιόντ' ἀπὸ γυμνασίου λελυμένον,
οὐκ ἔκυσας, οὐ προσεΐπας, οὐ προσηγάγους,
οὐκ ὤρχισθῃσας, ὃν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. —

ΕΠΟΨ.

ὦ δειλακρίων σὺ, τῶν κακῶν εἶων ἐρεῖς.
145 ἀτὰρ ἐστὶ γ', ἐποίαν λέγεις, εὐδαίμων πόλις
παρὰ τὴν Ερυθρὰν θάλατταν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οἴμοι, μηδαμῶς

ἡμῖν παρὰ τὴν θάλατταν, ἢ ἀνακύνεται
κλητῆρ' ἄγευσ' ἔωθεν ἡ Σαλαμῖνα.
Ἐλληνικὴν δὲ πόλιν ἔχεις ἡμῖν φράσαι;

ΕΠΟΨ.

τί οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπριον οἰκίζετον

150

ἐλθόνθ' ;

ΕΤΕΑΠΙΔΗΣ.

ὅτιη, ἢ τοὺς θεοὺς, ὃς οὐκ ἰδὼν
βδελύττομαι τὸν Λέπριον ἀπὸ Μελανθίου.

ΕΠΟΨ.

ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι τῆς Δοκρίδος Οπούντιοι,
ἵνα χρὴ κατοικεῖν.

ΕΤΕΑΠΙΔΗΣ.

155

ἀλλ' ἔγωγ' Οπούντιος
οὐκ ἂν γινώμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσοῦ.
οὗτος δὲ δὴ τίς ἐσθ' ὁ μετ' ὀρνίθων βίος ;
σὺ γὰρ οἶσθ' ἀκριβοῶς.

ΕΠΟΨ.

οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριβὴν
οὐ πρῶτα μὲν δι' ἑὴν ἀνιυ βαλαντίου.

ΕΤΕΑΠΙΔΗΣ.

πολλὴν γ' ἀφείλες τοῦ βίου κωδηλίαν.

ΕΠΟΨ.

160

νεμέμεσθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σῆσκαμα,
καὶ μύρτα, καὶ μήκωνα, καὶ σισυμβρία.

ΕΤΕΑΠΙΔΗΣ.

ὕμεις μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίον βίον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

φεῦ, φεῦ
ἢ μέγ' ἐσορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει,
καὶ δύναμιν, ἢ γένοιτ' ἂν, εἰ πίθοισθ' ἔμοι.

ΕΠΟΨ.

τί σοι πιδώμεσθ' ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

165

ὅ τι πίθησθε ; πρῶτα μὲν
μὴ περιπέτεσθε πανταχῷ κεχηνότες
ὡς τοῦτ' ἄτιμον τούργον ἐσθίν. αὐτίκα
ἐκεῖ παρ' ἡμῶν τοὺς πετομένους ἢν ἔρη,

Τίς εὐτος ὄρνις; ὁ Τελέας ἐρεῖ ταδί·

170 Ἀνθρακός ἀσβάζματος, ὄρνις πιτόμενος,
ἀτέκμαρος, οὐδὲν οὐδέποτε ἐν ταυτῇ μένων. —

ΕΠΟΨ.

νῆ τὸν Διόνυσον, εὖ γε μωμᾷ ταυταγί.
τί ἂν οὖν ποιῶμεν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἰκίσαιτε μίαν πόλιν.

ΕΠΟΨ.

ποῖαν δ' ἂν οἰκίσαιμεν ὄρνιθις πόλιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ,

175 ἄλλοις, ὧ σκαυότατον εἰρηκῶς ἔπος;
βλέψον κάτω.

ΕΠΟΨ.

καὶ δὴ βλέπω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

βλέπει νῦν ἄνω.

ΕΠΟΨ.

βλέπω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

περίσσευε τὴν τρεχέλειαν.

ΕΠΟΨ.

νῆ Δία,

ἀπολαύσομαί τι γ', εἰ διατρεχθήσομαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εἰδὲς τι;

ΕΠΟΨ.

ταῖς νεφέλαις γε καὶ τὸν οὐρανόν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐχ οὗτος οὖν δῆπου ἔστιν ὀρνίθων πόλος;

ΕΠΟΨ.

180 πόλος; τίνα τρέπον;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὡς τις ἐλάγει, τόπος.

ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο, καὶ διέρχεται
 ἅπαντα, διὰ τοῦτο γὰρ καλεῖται νῦν πόλος·
 ἦν δ' οἰκίστη τοῦτο, καὶ φράξῃδ' ἅπαξ,
 ἐκ τοῦ πόλου τούτου κεκλησεται πόλις.
 185 ὥστ' ἄρξῃ ἀνθρώπων μὲν, ὥσπερ παρόπων,
 τοὺς δ' αὖ θεοὺς ἀπολείτε λιμὴ Μελίψ.

ΕΠΟΨ.

πῶς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐν μέσῳ δῆπουθεν ἀῆρ' ἐστὶ γῆς.
 εἶδ', ὥσπερ ἡμεῖς, ἦν ἔναι βουλάμεθα
 Πυθῶδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα,
 190 οὕτως, ὅταν θύσωσιν ἀνθρώπων θεοῖς,
 ἦν μὴ φέρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοὶ,
 διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ Χάους
 τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφρήσεται.

ΕΠΟΨ.

ίου, ἰού·

195 μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα,
 μὴ γὰρ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω·
 ὥστ' ἂν κατοικίσσοιμι μετὰ σοῦ τὴν πόλιν,
 εἰ ξυνοποιή τοῖσιν ἄλλοις ὀρνέοις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τίς ἂν οὖν τὸ πρῶτον αὐτοῖς διγῆσταιτο;

ΕΠΟΨ.

200 ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς, βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ, ^{σύ.}
 εἰδίδαξα τὴν Φωγὴν, ξυγῶν πολὺν χρόνον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πῶς δὴτ' ἂν αὐτοὺς ξυθαλίσειας;

ΕΠΟΨ.

205 θυρὶ γὰρ ἰμβρὸς ἀπείκα μάλ' ἐς τὴν λόγχην,
 ἔπει

ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα,
καλοῦμεν αὐτούς· οἱ δὲ νῦν τοῦ φθέγματος
205 εἰάν περ ἐπακούσωσι, θεύσονται δρόμῳ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ φίλτατ' ὀρνίθων σὺ, μὴ νῦν ἔσθαι·
ἀλλ', ἀντιβόλῳ σ', ἄγ', ὡς τᾶχισ' εἰς τὴν λόχμην
ἔσθαι, κἀνίγειρε τὴν ἀηδόνα.

ΕΠΟΥ,

ἄγε σύντομέ μοι, παῦσαι μὲν ὕπνου·
210 χῦστον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων,
οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς,
τὸν ἑμὸν καὶ σὸν πολυδάκρυτον Ἴγνυ
ἐλελυζέμεν· διερῶς μέλεισιν
γένεος ξουθῆς· καθαρά χῶρει
215 διὰ φυλλοκόμου σμίλακος ἡχώ
πρὸς Διὸς ἑδρας, ἣν ὁ χρυσοκάμας
Φοῖβος ἀκούων, τοῖς σπῆς ἐλέγους
ἀντιφάλλων ἐλεφαντόδετον
φόρμιγγα, θεῶν ἴσησι χορούς·
220 διὰ δ' ἀθανάτων στομάτων χωρεῖ
ξύμφωνος ὁμοῦ
θεῖα μακάρων ὀλολυγή.
(αὐλεῖ τις.)

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τοῦ φθέγματος τούρνιδίου·
οἶον κατιμελίτῳσι τὴν λόχμην ὅλην.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

225 οὗτος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί ἐσθιν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐ σωπήσει;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δαί;

ἔτι δὲ πολεῖται τοῦτο, καὶ διέρχεται
 ἅπαντα, διὰ τοῦτο γὰρ καλεῖται νῦν πόλος·
 ἢ δ' οἰκίσῃτε τοῦτο, καὶ φράξῃθ' ἅπαλ',
 ἐκ τοῦ πόλου τοῦτου κεκλησεται πόλις.
 185 ὥσ' ἄρξ' ἄνδρῶπων μὲν, ὥσπερ παρ' ὧπων,
 τοὺς δ' αὖ θεοὺς ἀπολεῖτε λαμῶ Μελίφ.

ΕΠΟΨ.

πῶς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐν μίσῳ δῆπουθεν αἷρ ἐσσι γῆς.
 εἴθ', ὥσπερ ἡμεῖς, ἢ ἔναι βουλάμεθα
 Πυθῶδε, Βιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα,
 190 οὕτως, ὅταν θύσωσιν ἄνθρωποι θεοῖς,
 ἢ μὴ φέρον φέρωσιν ὑμῖν αἱ θεοὶ,
 διὰ τῆς πέλειος τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ Χάους
 τῶν κερίων τὴν κίνεσαν οὐ διαφρήσεται.

ΕΠΟΨ.

ἰού, ἰού·
 μὰ γῆν, μὰ παγίδα, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα,
 195 μὴ γὰρ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω·
 ὥσ' ἂν κατοικίζοιμι μετὰ σοῦ τὴν πόλιν,
 εἰ ξυδοκοίη τοῖσιν ἄλλοις ὀρέοις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τίς ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγῆσται;

ΕΠΟΨ.

σὺ.
 ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς, βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ,
 200 εἰδὼς τὴν φωνὴν, ξυνὸν πολὺν χρόνον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πῶς δὴτ' ἂν αὐτοὺς ξυκαλέσταις;

ΕΠΟΨ.

ἰσθίως.
 θεωρὶ γὰρ ἐμὸς ἀντίκτα μάλ' ἐς τὴν λόχημιν,

εἴπει

ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα,
καλοῦμεν αὐτούς· οἱ δὲ νῶν τοῦ φθέγματος
205 εἴαν περ ἐπακούσῃσι, θεύσονται δρόμῳ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ φίλτατ' ὀρνίθων σὺ, μὴ νῦν ἔσθαι·
ἀλλ', ἀντιβελῶ σ', ἄγ', ὡς τάχιστα εἰς τὴν λόχμην
ἔσθαι, κἀνίγειρε τὴν ἀηδόνα.

ΕΠΟΥ,

ἀγε σύννομέ μοι, παῦσαι μὲν ὕπνου·
210 χῦστον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων,
οὓς διὰ θείου σίματος θρηνεῖς,
τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολὺδακρυον Ἴγνυ
ἐλελιζομένη· διεροῖς μέλεισιν
γένυος ξουθῆς· καθαρά χῶρεῖ
215 διὰ φυλλοκόμου σμίλακος ἡχώ
πρὸς Διὸς ἔδρας, ἣν ὁ χρυσοκόμας
Φαίτος ἀκούων, τοῖς αἰῶσις ἐλέγοις
ἀντιψάλλον ἐλεφαντόδετον
φόρμιγγα, θεῶν ἴσησι χορούς·
220 διὰ δ' ἀθανάτων σισυμάτων χωρεῖ
ξύμφωνος ὁμοῦ
θεῖα μακάρων ὀλολυγή.
(αὐλεῖ τις.)

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τοῦ φθέγματος τούρνιδιον·
οἶον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὅλην.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

225 οὗτος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί ἔστιν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐ σιωπήσει;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δαί;

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐποὶ μελαρδεῖν αὐτὸν παρασκευάζεται.

ΕΠΟΨ.

- ἑποποῖ, ποποποῖ. ποποῖ, ποποῖ.
 ἰώ, ἰώ· ἴτω, ἴτω, ἴτω, ἴτω,
 ἴτω τις ὧδε τῶν ἐμῶν ὁμοπλῆρων·
 230 ὅσα τ' εὐσπέρους ἀγρῶν γύας
 νέμισθε, Φύλα μυρία κριθοτράγων,
 σαιμολόγων τε γένη ταχὺ πέλομενα,
 μαλθακὴν ἔντα γῆρυν·
 235 ὅσσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ βῶλον
 ἀμφιτιτυβίζεθ' ὧδε
 λεπίον, ἠδόμενα φωνῇ·
 τιό, τιό, τιό, τιό, τιό, τιό, τιό, τιό·
 ἔσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισ-
 σοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει· τὰ τε καὶ ἔρεα,
 240 τὰ τε κοττοβράγα, τὰ τε κομακοφάγα·
 ἀνύσσει πετόμενα πρὸς ἑμᾶν αὐδάν·
 τριοτό, τριοτό, τριοτό, τοξοῖξ.
 ὅσα θ' ἐλείας παρ' αὐλῶνας
 τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας
 245 κάπτεθ'· ὅσα τ' εὐδρόσους τε
 γῆς τόπους ἔχετε, καὶ λειμῶ-
 να τὸν ἐρόντα Μαργαδῶνος·
 ὄρνις τε περισσείκιλος
 ἀτλαγᾶς, ἀτλαγᾶς.
 250 ὧν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδα θαλάσσης
 Φύλα μετ' ἀλκυόνισσι ποῖαται·
 διῦρ' ἴτε, πεισόμενοι τὰ νεώτερα.
 πάντα γὰρ ἐνθάδε Φῦλ' ἀθροίζομεν
 οἰωνῶν τῶν ταναοδείρων.
 255 ἦ καὶ γὰρ τις ὄρνις πρὸς ὧς
 καινὸς γυμῆν,

καινῶν τ' ἔργων ἐλχειρητής.
 ἀλλ' ἴτ' ἐς λόγους ἀπαντήσῃ.
 δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο.

ΧΟΡΟΣ.

260 τοροτοροτοροτοροτορίγξ.
 κικκαῖαυ, κικκαῖαυ.
 τοροτοροτοροτοροτορίγξ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔρχετ' ἐν ὄρνι;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω γὼ μὲν οὐ.
 καὶ τοι κέχρηά γ' εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

265 ἄλλως ἂρ' οὐποψ, ὡς ἔοικ', εἰς τὴν λόχμην
 ἰμῶας, ἐπῶζε, χαρὰδρὲν μιμούμενος.

ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ.

τοροτίγξ, τοροτίγξ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ γὰρ, ἀλλὰ γ' οὐτοσί καὶ δὴ τις ὄρνις ἔρχεται.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἢ Δί', ὄρνις δῆτα. τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δῆπου ταῶς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

270 οὗτος αὐτὸς ἦν φράσει· τίς ἐστίν ὄρνις οὐτοσί;

ΕΠΟΥ.

οὗτος οὐ τῶν ἡθάδων τῶνδ', ὧν ὀρχᾷ ὑμεῖς αἰεὶ.
 ἀλλὰ λιμναῖος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

βαβαί, καλὸς γε καὶ φοινικιωύς.

ΕΠΟΥ.

ἐκότες· καὶ γὰρ ὀνομ' αὐτῶ γ' ἐστὶ Φοινικέπτερος.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

οὗτος, ὦ σὶ τοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί βωσθρεῖς;

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

ἕτερος ὄρνις οὐτοσί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

275 γῆ Δί', ἕτερος δῆτα, χ' οὗτος ἔξεδρον χῶραυ ἔχων.
 τίς ποτ' ἐσθ' ὁ μουσίμαντις ἄτοπις ὄρνις ὀριβάτης;

ΕΠΟΨ.

ὄνομα τούτῳ Μῆδος ἐστί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Μῆδος; ὦ νᾶξ Ηράκλεις.

εἶτα πῶς ἀνὺ καμήλου Μῆδος ὦν ἐπέπλετο;

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

ἕτερος αὖ λόφον κατειληφώς τις ὄρνις οὐτοσί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

280 τί τὸ τέρας τουτί ποτ' ἐστί; οὐδ' ἐν μόνος ἄρ' ἦσθ' ἔπειψ;
 ἀλλὰ χ' οὗτος ἕτερος;

ΕΠΟΨ.

ἀλλ' ἐστί μιν οὗτος Φιλοκλέους,
 ἐξ Εὔπωρος· ἐγὼ δὲ τούτου πάππος· ὥσπερ εἰ λέγεις,
 Ἰσπανίκος Καλλίου, καὶ Ἰσπανίου Καλλίας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Καλλίας ἄρ' οὗτος οὐρνις ἐστί· ὡς περιόρβει.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

285 ἄγε γὰρ ὦν γενναῖος, ὑπὸ τῶν συνοφανῶν τίμειται,
 αἵ τε θήλειαι προσεκλόμευσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ Πέσιδον, ὡς ἕτερος αὖ βασιλεὺς ὄρνις οὐτοσί.
 τίς ἐνομάζεται ποθ' οὗτος;

ΕΠΟΨ.

οὐτοσί κατωφαγᾶς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐστί γὰρ κατωφαγᾶς τις ἄλλος, ἢ Κλεώνυμος;

290 πᾶς ἂν σὺν Κλεώνυμός γ' ὦν, οὐκ ἀπέβαλε τὸν λόφον;
 ἀλλὰ μὲν τίς ἡ λόφωσίς ἐστιν ἡ τῶν ὀρνέων;
 ἢ πὶ τὸν δῖαυλον ἦλθον;

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

ὥσπερ οἱ Καῖρες μὲν οὖν
 ἐπὶ λόφον οἰκοῦσιν, ὧ γὰρ, ἀσφαλείας οὐνεκα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ Πίστιδον, οὐχ ὅρας ὅσον ξυνέλεκται κακόν
 295 ὀρνέων;

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

ὦ νὰξ Ἀπολλων, τοῦ νέφους. ἰοῦ, ἰοῦ.
 οὐδ' ἰδεῖν ἔτ' ἔσθ' ὑπ' αὐτῶν πετομένων τὴν εἴσοδον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐτοσί πέριξ· ἐκείνοσί γε, νῆ Δί', ἀτλαγᾶς·
 οὐτοσί δὲ πηνέλοψ· ἐκείνοσί δέ γ' ἀλκυών.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

τίς γὰρ ἔσθ' εὐπισθεν αὐτῆς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὅς τις ἐστί; κειρύλος.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

300 κειρύλος γὰρ ἐστὶν ὄρνις;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ γὰρ ἐστὶ Σπαργίλος;

χ' αὐτῇ γε γλαυξ.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

τί φῆς; τίς γλαυκ' Ἀθήναζ' ἤγαγε;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κίτλα, τρυγῶν, κορυδός, ἐλαῖς, ὑποθυμῖς, περιστερὰ,
 πέργες, ἱέραξ, Φαίτλα, κόκκυξ, ἐρυθρόπους, μετλήπυρις,
 παρφυρίς, κέρχρη, κολυμβίς, ἀμπελὶς, φήνη, δρύσψ.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

305 ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν ὀρνέων·
 ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν κοφίχων.

οἶα πιπιρίζουσι, καὶ τρέχουσι διακεκραγότες.
 ἄρ' ἀπειλοῦσιν γε νῦν; οἵμοι, κεχρησέν γε τῶν
 καὶ βλέπουσιν εἰς σέ καί με.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τοῦτο μὲν καί μοι δοκεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

310 ποποποποποποποποποποί·
 ποῦ μ' ἄρ' ὅς ἐκάλεισε;
 τίνα τόπον ἄρα νέμεται;

ΕΠΟΨ.

οὐτοσί πάλας πάριμι, κοῦκ ἀποσπᾶτ' ὦ φίλων.

ΧΟΡΟΣ.

315 τιτιτιτιτιμπρού·
 τίνα λόγον ἄρα ποτὶ
 πρὸς ἐμὲ φίλον ἔχων;

ΕΠΟΨ.

μοιονόν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἡδὺν, ὠφελήσιμον.
 κενδρε γὰρ λεπλῶ λογισά δεῦρ' ἀφίχθον ὡς ἐμέ.

ΧΟΡΟΣ.

ποῦ; πᾶ; πῶς Φῆς;

ΕΠΟΨ.

320 Φῆμ' ἀπ' ἀνδρώπων ἀφίχθαι δεῦρο πρὸς οὐτά δυο·
 ἦκατον δ' ἔχοντε πρέμνον πράγματος πελωρίου.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μέγιστον ἑξαμαρτῶν, ἐξότου τράφην ἐγώ,
 πῶς λέγεις;

ΕΠΟΨ.

μήπω φοβηθῆς τὸν λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

τί μ' εἰργάσω;

ΕΠΟΨ.

κενδρ' ἑξάμην ἐρασά τῆσδε τῆς ξυνορείας.

ΧΟΡΟΣ.

325 καὶ δίδρακας τοῦτο τούργον;

ΕΠΟΨ.

καὶ δίδρακώς γ' ἥδομαι.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ σὺν ἤδη πού;

ΕΠΟΨ.

παρ' ὑμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν εἰμ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

ἔα, ἔα·

προδεδόμεθ', ἀνόσιά τ' ἐπάθομεν.

ὃς γὰρ Φίλος ἦν, ὁμότροπά τ' ἡμῖν

330

ἐνέμετο πιδία παρ' ἡμῖν,

παρέβη μὲν θεσμούς ἀρχαίους,

παρέβη δ' ὄγκους ὀρνίθων·

ἔς δὲ δόλῳ ἐκάλεσεν, παρέβαλ' ἑμὲ παρὰ

γένος ἀνόσιον, ὅπερ, ἐξότ' ἐγένετό γ', ἐπ' ἐμοί

335

πολέμιόν γ' ἐτράφη.

ἔστι πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ὕστερος λόγος·

τὼ δὲ πρεσβύτεα δοκεῖ μοι τῷδε δοῦναι τὴν δίκην,

ἀπεσκηθῆναι θ' ὑφ' ἡμῶν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὥς ἀπωλόμην ἄρα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

αἷτιος μέντοι σὺ νῶν εἰ τῶν κακῶν τούτων μόνος.

340 ἐπὶ τί γὰρ μ' ἐκείθεν ἦγες;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἵν' ἀκολουθοίης ἐμοί.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἡ μὲν οὖν κλαίει μετὰ μέλα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων

κέρτα.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

πῶς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κλαυσεῖ γὰρ, ἣν ἄπαξ γε τῷ Φθάλμῳ κκοπήσῃ.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ, ἰὼ.

345 ἔπαυ', ἐπιθ', ἐπίφερε πολέμιον
 ὄρμαῖν Φονίαν, πτέρυγ' αὖτε πύλιν
 ἐπίβαλε, περί τε κύκλωται.
 ὥς δ' αὖ τῷδ' οἰμώζειν ἄμω
 καὶ δοῦναι βύχην Φορσύν.
 οὔτε γὰρ ὄρος σκιερὸν, οὔτε νύξος αἰθέριον,
 350 οὔτε πολλὸν πέλαγός ἐστιν, ὃ τι δέξεται
 τῷδ' ἀποφυγόντε με.

ἀλλὰ μὴ μέλωμεν ἥδη τῷδε τίλλειν καὶ δάκναι.
 ποῦ 'σθ' ὁ ταξίαρχος; ἐπαγίτω τὸ δέξιόν κέρας.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

τοῦτ' ἐκαίνο· ποῖ φύγω δύσπητος;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὗτος, οὐ μνηΐς;

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

355 ἢν ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκίμῃς
 ἐκφυγεῖν;

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐκ οἶδ' ὥπως ἂν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' ἐγὼ τοι σοὶ λέγω,
 ὅτι μένοντε δεῖ μάχεσθαι, λαμβάνειν τε τῶν χυτρῶν.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

τί δὲ χύτρα νῶ γ' ὠφελήσεται;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Γλαυξ μὲν οὐ πρόσεισι νῆσ.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

τοῖς δὲ γυναικῶντι τοῖσδε;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὸν ὀδύσκον ἀρπάσας,

360 ὅτα παλάμῃσιν πρὸς αὐτόν.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

τοῖσι δ' ὀφθαλμοῖσι τί;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔξυκαφον ἐντυθενὶ πρόσθου λαβῶν, ἢ τρυβλίον.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

ὦ σοφώτατ', εὐ γ' ἀνέυρες αὐτὸ, καὶ στρατηγικῶς
ὑπερκαυκίσεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ἰλιελεῦ· χῶρει, κάθες τὸ βύχος· οὐ μέλειν ἐχρῆν.
365 ἴλαε, τίλει, παῖε, δαῖρε, κέσπε πρῶτην τὴν χύτραν.

ΕΠΟΨ.

ἱπὲ μοι, τί μέλειτ', ὦ πάντων κακίστα θνητῶν,
ἐπιλέσται, παθόντες οὐδὲν, ἄνδρε, καὶ διασπάσσαι,
τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενεῖ καὶ φυλότα;

ΧΟΡΟΣ.

φυσόμεσθα γὰρ τι τῶνδε μᾶλλον ἡμεῖς, ἢ λύκαν;
370 ἢ τίνας τισαίμεθ' ἄλλους τῶνδ' ἂν ἐχθίους ἔτι;

ΕΠΟΨ.

εἰ δὲ τὴν φύσιν μὲν ἐχθροὶ, τὸν δὲ νοῦν εἰσὶν φίλοι,
καὶ διδάξοντές τι δεῦρ' ἤκουσιν ὑμᾶς χρησίμον.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ' ἂν οἷ γ' ἡμᾶς τι χρησίμον διδάξειάν ποτε,
ἢ φράσειαν, ὄντες ἐχθροὶ τοῖσι πάσποισ τοῖς ἐμοῖς;

ΕΠΟΨ.

375 αἶψ' ἀπ' ἐχθρῶν θῆτα πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί.
ἢ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα. παρὰ μὲν οὖν φίλου
οὐ μάταιος ἂν τοῦθ'· ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάσσειν.
πῶς γὰρ αἰ πόλεις παρ' ἀνδρῶν ἔμαθον ἐχθρῶν, κοῦ φίλων;

ἐκπονέειν θ' ὑψηλὰ τεύχεα, ναῦς τε κεκλιθεῖσαι μακράς.
380 τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα.

ΧΟΡΟΣ.

ἔστι μὲν λόγων ἀκούσαι πρῶτον, ὡς ἡμῖν δοκεῖ,
χρήσιμον· μάθοι γὰρ ἂν τις καὶ τῶν ἐχθρῶν σοφόν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἶδε τῆς ὀργῆς χαλᾶν εἴησιν. ἄναγ' ἐπὶ σκέλος.

ΕΠΟΨ.

καὶ δίκαιόν γ' ἐστὶ, καὶ μοι δεῖ νίμην ὑμᾶς χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

385 ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἄλλο σοὶ πω πρᾶγμ' ἠκαντιώμεθα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν ἡμῖν· ὥσπερ τὴν χύτραν

τῷ τε τρυβλίῳ καθίζει·

καὶ τὸ δέρι χρεῖ, τὸν ὀβελίσκον,

περιπαλεῖν ἐχούσας ἡμᾶς

390

τῶν ὀπλῶν ἐντός, παρ' αὐτὴν

τὴν χύτραν, ἄκραν ὀρώντας

εἰς γυῖς· ὡς οὐ φευκίεον τῶν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἔτεόν· ἦν δ' ἂν ἀποθάνωμεν,

καλῶν γησόμεσθα τοῦ γῆς·

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

395

ὁ Κεραμεικὸς δέξεται νῶ.

θημίσια γὰρ ἵνα ταφῶμεν,

φύσμεν πρὸς τοὺς στρατηγούς,

μαχόμενον τοῖς πολέμοισιν

ἀπεθανεῖν ἐν Ορναῖς.

ΧΟΡΟΣ.

400

ἅπαν' εἰς τάξιν πάλιν εἰς ταυτέν,

καὶ τὴν θυμὸν κατὰ δευ κύψας

παρὰ τὴν ὀργὴν, ὥσπερ ὀπλίτης·

κἀνακυνδωμένα τούσδε, τίνας ποτὶ,

καὶ πόθεν ἔμολον,
καὶ τίν' ἔχοντες γ' ἐπίνοισαν.
ἰὼ Ἐποψ, σέ τοι καλῶ.

ΕΠΟΨ.

καλεῖς δὲ τοῦ κλύειν θείων;

ΧΟΡΟΣ.

τίνας ποθ' οἶδε, καὶ πόθεν;

ΕΠΟΨ.

ξείνω σοφῆς ἀφ' Ἐλλάδος.

ΧΟΡΟΣ.

τύχη δὲ ποία κομίζει
ποτ' αὐτὴ πρὸς ὅρης ἔλθειν.

ΕΠΟΨ.

ἔρως βίου, διαίτης τε,
καὶ σοῦ, ξυνοικεῖν τέ σοι,
καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν.

ΧΟΡΟΣ.

τί φῆς;

15 λέγουσι δὲ δὴ τίνας λόγους;

ΕΠΟΨ.

ἄπιστα καὶ πέρα κλύειν.

ΧΟΡΟΣ.

20 ὅρα τι κέρδος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς,
ὅτῃ πέποιθέ, μοι ξυνών,
πρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρόν, ἢ
φιλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν;

ΕΠΟΨ.

λέγει μέγαν τὴν ὄλβον, οὐ-
τε λεκλόν, οὔτε πιστόν· ὥς
σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα, καὶ
τὸ τῆδε, καὶ τὸ κείσε, καὶ
35 τὸ δεῦρο προσέειπ' λέγων,

ΧΟΡΟΣ.

πότερα μαινόμενος;

ΕΠΟΨ.

ἄφαλον ὡς φρόνιμος.

ΧΟΡΟΣ.

ἐν σοφόν τι φρενί;

ΕΠΟΨ.

πυκνότατον κινάδος,

430 σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπαλόημ' ὄλον.

ΧΟΡΟΣ.

λέγειν κέλευέ μοι, λέγειν.

κλύων γὰρ, ὦν σὺ μοι λέγεις

λόγων, ἀνεπίερωμαι.

ΕΠΟΨ.

435 ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν αὐτὴν πάλιν
ταύτην λαβόντι, κρεμύσασθαι τύχῃ γὰρ
εἰς τὸν ἱππὸν εἴσω, πλησίον τοῦ πιστάτου.
σὺ δὲ τεύσθ' ἐφ' οἷσπερ τοῖς λόγοις ξυνέλεξ' ἐγὼ,
φράσον, δίδαξον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω γὰρ μὲν οὐκ,

440 ἢν μὴ διαδωνταί γ' οἶδε διαθήκην ἐμοί,
ἥνπερ ὁ Πίθηκος τῇ γυναικὶ διέθετο,
ὁ μαχαιροποιὸς, μήτε δάκνειν τούτους ἐμέ,
μήτ' ἐρχίπεδ' ἔλκειν, μήτ' ἐρύττειν —

ΧΟΡΟΣ.

οὐ τί που

τὸν...; εὐδαμῶς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ· ἀλλὰ τῷ ὀφθαλμῷ λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

διατίθεμαι ὥστε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κατόμασθ' οὖν ταῦτά μοι,

ΧΟΡΟΣ.

445 ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς,
καὶ τοῖς διαταῖς πᾶσιν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔσθαι ταυταγῆ.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ δὲ παραβαίην, ἐνὶ κριτῇ νικᾶν μένον.

ΚΗΡΤΕ.

ἀκούετε λῆφ'· τοὺς ἰπλῆτας νυμνὸν
ἀνιλομένους θῶπλ' ἀπείναι πάλιν οἴκαδε,

450 σκοπεῖν δ' ὅ τι ἂν προγράψωμεν ἐν τοῖς πινακίοις.

ΧΟΡΟΣ.

δολερὸν μὲν αἰὶ κατὰ πάλλα δὴ τρέπον
πέφυκεν ἄνθρωπος. σὺ δ' ὅμως λέγε μοι.

τάχα γὰρ τύχοις ἂν

455 χρησθὲν ἐξιπῶν, ὅ τι μοι παροῖας, ἦ

δύναμιν τινα μίξω

παραλειπομένην ὑπ' ἐμῆς φρενός

ἄξυνέτου· σὺ δὲ τοῦθ' ὀρᾶς. λέγ' εἰς καινόν.

ὅ γὰρ ἂν σὺ τύχῃς μοι

ἀγαθὸν πορίσας, τοῦτο καινὸν ἔσθαι.

460 ἂν ἔφ' ὅτῳ περ πράγματι τὴν σὴν ἤκεις γνώμην ἀναπέσας,
λέγε θαρρήσας· ὡς τὰς ἐπιοδάς οὐ μὴ πρότερον παραδῶμεν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ μὴν ὀργῶ, νῆ τὸν Δία, καὶ προσεφύραται λόγος εἰς μοι,
οἷ διαμαίριεν οὐ καλύει. φέρε καὶ στίφανον· καταχρῆσθαι
καὶ ἡμιρὸς ὕδαρ φερίτω ταχύ τις.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

δειπνήσειν μέλλομεν, ἦ τίς

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

465 μὰ Δί', ἀλλὰ λίγιν ζῆτῶ τι πάλαι μέγα, καὶ λαρινὸν ἔπος τι,
ὅ τι τὴν τούτων θραύσει ψυχὴν. οὕτως ὑμῶν ὑπεραλγῶ,
οἷ τῆς ὄντος πρότερον βασιλῆς —

ΧΟΡΟΣ.

ἡμεῖς βασιλῆς; τίς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὑμεῖς,

πάντων ὅσος ἔστιν, ἐμοῦ πρῶτον, τοῦδ', καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ.

ἀρχαιότεροι πρότεροί τε Κρόνου, καὶ Τιτάνων ἐγένεσθε,

470 καὶ γῆς.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ γῆς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νῆ τὸν Ἀπόλλω.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦτ', μὰ Δί', οὐκ ἐπεπύσμη.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, καὶ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πιπιάτῃας,

ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρῶτην ὄρνιθα γνίσθαι,

πρότερον τῆς γῆς· καί περ ἔσθ' ὅτε τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκων·

γῆν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκίεσθαι πεμπόλιον· τὴν δ' ἀποροῦσαν

475 ὑπ' ἀμυχανίας, τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ὁ πατήρ ἄρα τῆς κορυδοῦ νυκτὶ κεῖται τεθνηὼς Κεφαλῇσιν.

ΕΠΟΨ.

οὐκοῦν δῆτ', εἰ πρότεροι μὲν γῆς, πρότεροι δὲ θεῶν ἐγένοντο,

ὡς πρεσβυάτων ὄντων, αὐτῶν ὀρθῶς ἔσθ' ἡ βασιλεία.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

νῆ τὸν Ἀπόλλω· πάντ' οἱ τῶν χρηρ' ἰσχύος βόσκουσιν σὺ τελοῦπόν·

480 ὡς οὐ ταχέως ἀποδώσει Ζεὺς τὸ σκηπτερόν τῳ δρυκελάτῃ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων τοῖτον ἔρχιν τὸ παλαιόν,

ἀλλ' ὄρνιθες, καὶ βάσιλευν, πόλλ' ἔσθ' ἡ τεκμήρια τούτων.

αἰνέειν δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν', ὡς ἐτυράννει,

ἔρχετ' ἐπὶ Περσῶν, πρῶτον πάντων, Δαρείου καὶ Μεγακλῆος·

485 ὥστε καλεῖται Περσικός ὄρνις, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐτ' ἐκείνης.

ΕΤΕΑΠΙΔΗΣ.

διὰ τοῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν, ὥσπερ Βασιλεὺς ὁ Μείγας, διαβάσσει
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρτοσίαν, τῶν ὀρίθων μόνος, ὄρθην.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὗτω δ' ἰσχυρεῖ τε, καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολὺς, ὥσ' ἐτι καὶ νῦν,
ὑπὲρ τῆς ῥώμης τῆς τότε ἐκείνης, ὁπόταν μόνον ἔρθε-ν ἄσση,
990 ἀνταπαύσων πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κεραμῆς, σκυλοδέψαι,
σποτῆς, βαλάνης, ἀλφιλαιμῶτοι, τορνευτασπιδολυροπηγαί·
οἱ δὲ βαλίζουσ' ὑποδησάμενοι νύκτωρ.

ΕΤΕΑΠΙΔΗΣ.

ἐμὲ τοῦτό γ' ἐρώτα.

χλαῖναν γὰρ ἀπώλει· ὁ μόχθηρος Φρυγίων ἐρίων διὰ τοῦτον.
εἰς δαιμότην γὰρ ποτε παιδαρίω κλοθεῖς, ὑπέπινον ἐν ἄσσει,
995 κῆρτι καὶ θυδον· καὶ πρὶν δὲ πειν τοὺς ἄλλους, οὗτος ἄρ' ἦσεν·
κῆρτι νυκτίσας ὄρθρον, ἐχώρου Αἰμιονταῖδε, κῆρτι προκύπλω
ἔξω τείχεος, καὶ λωποδύτης παῖς ῥοπαλῶ με τὸ νῦν·
κῆρτι πίπλω, μέλλω τε βοῶν· ὁ δ' ἀπέδωκε θυμιάτιόν μου.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἥλιος δ' οὗν τῶν Ελλήνων ἦρχεν τότε, κἀβάσιλευε.

ΕΠΟΨ.

900 τῶν Ελλήνων,

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ καλῖδιξεν πρῶτος γ' οὗτος βασιλεύων
πρηνελαδίσσθαι τοῖς ἰκλίνους.

ΕΤΕΑΠΙΔΗΣ.

νῆ τὸν Διόνυσον, ἔγωγ' εἶναι
ἐκλυδοῦμην ἱλίον ἰδῶν· καὶ δ' ὕπλις ὦν ἀναχάσκων,
ὄβάλον πατερόχρησα· κῆρτα κενὸν τὸν θυλάκον οἰκάδ' ἀφείλκων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Διγύσσει δ' αὖ καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυξ βασιλεὺς ἦν·
905 χῆρτι δ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τότε γ' οἱ Φοινίκης ἀπατίες
τοὺς πυροὺς αἶν καὶ τὰς κρητὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθιμήζον.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τοῦτ' ἄρ' ἐκείν' ἦν τοῦπος ἀλθῶς· ΚΟΚΚΥ, ΨΩΛΟΙ ΠΕΔΙΟΝΔΕ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἤρχον δ' οὕτω σφόδρα τὴν ἀρχὴν, ὥστ' εἴ τις καὶ βασιλεύει
ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Ἑλλήνων, Ἀγαμέμνων, ἢ Μενέλαος,
510 ἐπὶ τῶν σκηπτέρων ἐκάθητ' ὅρως, μετίχων ὅ τι δωροδοκίη.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

τοῦτ' αὖτις οὐκ ἤδη γὰρ καὶ δῆτά μ' ἐλάμβανε θαῦμα,
ἐπεὶτ' ἐξέλθοι Πριάμος τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγυδοῖς·
ὁ δ' ἄρ' ἐσήκει τὸν Λυσικράτη τῆρων, ὅ τι δωροδοκίη.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὁ δὲ δεινότητέν ἐστιν ἀπάντων, ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων
515 αἰετὸν ὄρνιν ἐσήκειν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, βασιλεὺς ὢν·
ἢ δ' αὖ θυγάτηρ, γλαῦχ'· ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θειράπων, ἱέρων.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἢ τὴν Δήμητρ', εὖ ταῦτα λέγεις· τίος οὐνεκα ταῦτ' ἄρ' ἔχουσιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἦν, ὅταν θύων τις, ἔπειτ' αὐτοῖς ἐς τὴν χεῖρ', ὡς νόμος ἐστὶ,
τὰ σπλαγχνὰ διδοῖ, τοῦ Διὸς αὐτοὶ πρότεροι τὰ σπλαγχνὰ λάβωσιν.
520 ὡμνέει τ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τότε θεόν· ἀλλ' ὄρνιδας ἀπαντες.
Λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ἔμνυσιν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι.
οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους, ἀγίους τ' ἐνόμιζον·

νῦν δ' ἀνδράποδοι, ἡλιθίους, Μαιναῖς.

ὥσπερ δ' ἤδη τοὺς μαινομένους,

525 βιάλους ὑμᾶς, καὶ τοῖς ἱεροῖς.

πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιδευτῆς

ἴσῃσι βρόχους, παγίδας, βάεδους,

ἔρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκίαις·

εἴτα λαβόντες πωλοῦσ' ἀδρόους.

530 οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες·

καὶ οὖν, εἴπερ ταῦτα δεκτεῖ ὄρεν,

ὁπλίσσμενοι παρὲς θεὸν ὑμῶν,

ἀλλ' ἐπικνώσιν τυρεὶν, ἔλαιον,

εὐέλπιδι,

535 σίλφιον, ἔξος, καὶ τρίφαντες
κατὰ χυσμ' ἕτερον γλυκὺ καὶ λυπαρὸν,
κῆπειτα κλέσκει δάσαν θερμόν
τοῦτο καθ' ὑμῶν
κυτῶν, ὥσπερ κινεθρίων.

ΧΟΡΟΣ.

540 πολὺ δὴ, πολὺ δὴ χαλεπωλέτους λόγους
ἦνέκας, ἀνδρωφ' ὥς ἐδάκρυσα γ' ἐμῶν
πατέρων κἀκὴν, οἱ,
τάσδε τὰς τιμὰς προγόνων περὶ δόνην,
ἐπ' ἐμοῦ κατέλυσαν.
545 σὺ δ' ἐμοὶ κατὰ δάκρυον, καὶ κατὰ
συντυχίαν ἀγαθὴν ἦκεις ἐμοὶ σωτήρ.
ἀναθεὶς γὰρ ἐγὼ σοι
τὰ νεύσια, κἀμκυτὸν, εἰκήσω δὴ.
κἀὰ τί χρὴ δρᾶν, σὺ δίδασκε πρῶν ὥς ἔην οὐκ ἄξιον ἡμῖν,
εἰ μὴ κομιούμεθα παντὶ τρέπω τὴν ἡμετέραν βασιλείαν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

550 καὶ δὴ ταῖνυν πρῶτα διδάσκω μίαν ὀρίθων πόλιν εἶναι·
κῆπειτα τὸν αἶρα πάντα κύκλῳ, καὶ πᾶν τοῦτ' ἐπὶ μεταξὺ,
περιτεγχίζειν μεγάλας πλίνθοις ὀπταῖς, ὥσπερ Βαβυλῶνα.

ΕΠΟΨ.

ὦ Κτερίονη, καὶ Περφυρίαν, ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κῆπειδ' ἀν' τοῦτ' ἐπανεσθήκη, τὴν ἀρχὴν τὸν Δί' ἀπακτεῖν.
555 κᾶν μὲν μὴ φῆ, μὴδ' ἐθέλησῃ, μὴδ' εὐθύς γνωσιμαχῆσῃ,
ἱερὸν πολεμὸν προὔδῃν αὐτῷ, καὶ τοῖσι θεοῖσιν ἀπειθεῖν
διὰ τῆς χώρας τῆς ὑμετέρας ἐσθυκόσι μὴ διαφοιτᾶν,
ὥσπερ πρότερον μοιχεύοντες τὰς Αλκμήνας κατέβαινον,
καὶ τὰς Αλκίπας, καὶ τὰς Σιμέλας· ἦνπερ δ' ἐπίωσ', ἐπιβάλλειν
560 σφραγίδ' αὐταῖς ἐπὶ τὴν ψυχὴν, ἵνα μὴ βινῶσ' ἐτ' ἐκείνας.
τοῖς δ' ἀνδρώποισι ὄρνιν ἕτερον πῖμψαι κήρυκα καλεῖν,
ὡς ὀρίθων βασιλευρέων, θύειν ὄρνισι τολαιπῶν·

κᾶπειτα θεοὺς ἑστέον αὐτοῖς. προσνεύμασθα δὲ πρεσβύτας
τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρνέων, ὅς ἂν ἀρμόσῃ κατ' ἑκάστον.
565 ἦν Ἀφροδίτῃ θύη, πυρούς ὄρνιδι φαληρίδι θύειν·
ἦν δὲ Ποσειδῶνι τις οἶν θύη, τήτλῃ πυρούς καθαργίζειν·
ἦν δ' Ἡρακλείῃ τις βοῦν, λάρῃ ναστοῦς θύειν μελιτούτλας·
καὶ Διὶ θύη βασιλεῖ κριόν, βασιλεὺς ἑστ' ὄρχιλος ὄρνις,
ὃ προτέρῳ δὲ τοῦ Διὸς αὐτοῦ σέρφον ἐνόρχην σφαγνιάζειν.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

570 ἥσθην σέρφω σφαγιαζομένῳ. βρονιάτω νῦν ὁ μέγας Ζάν.

ΕΠΟΨ.

καὶ πῶς ἡμᾶς νομιοῦσι θεοὺς ἀνθρώποι, κοῦχ' ὀλοιοῦς,
οἱ πέτομέσθα, πτέρυγας τ' ἔχμεν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ληρεῖς. καὶ, νῆ Δί', ὅ γ' Ἑρμῆς
πέτλει, θεὸς ὦν, πτέρυγας τε φορεῖ, καὶ οἱ γε θεοὶ πάντες πολεῖ.
αὐτίκα Νίκη πέτλει πτέρυγαίιν χρυσαῖν· καὶ, νῆ Δί', Ἑρως γε.
575 Ἴμν δ' ἔδ' Ὀμηρος ἔφασκε ἰκέλην εἶναι τρήρωνι πελῆϊ.

ΕΠΟΨ.

ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν οὐ βροντήσας πέμψει πτερόεντα κεραυνόν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἦν δ' οὐν ὑμᾶς μὲν ὑπ' ἀγνοίας εἶναι νομίσωσι τὸ μηδέν,
τούτους δὲ θεοὺς, τοὺς ἐν Ολύμπῳ, τότε χρὴ σπρονθῶν νέφος ἀρβέν,
καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι·
580 κᾶπειτ' αὐτοῖς ἡ Δημήτηρ πυρούς πεινώσι μετρίτω.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἐθέλησει, μὰ Δί', ἀλλ' ὅφει προφάσεις αὐτὴν παρέχουσαν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἱ δ' αὖ κέρακες τῶν ζευγαρίων, οἷσιν τὴν γῆν καταροῦσι,
καὶ τῶν προβάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάλλων ἐπὶ πείρᾳ·
ἔδ' ὅ γ' Ἀπόλλων, ἱατρός γ' ὦν, ἰχθῶν· μισθοφορεῖ δέ.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

585 μὴ, πρὶν γ' ἂν ἐγὼ τῷ βοῖδαρίῳ τῷ μὲν πρώτισθ' ἀποδῶμαι,

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἦν δ' ἡγῶνταί σε θεὸν, σέ βίον, σέ δὲ Γῆν, σέ Κρόνον, σέ Ποσειδῶ,
ἀνὰ δ' αὐτοῖσιν πάντα παρέσθαι.

ΕΠΟΨ.

λέγε δὴ μοι τῶν ἀγαθῶν ἓν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πρῶτα μὲν αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάροπες οὐ κατέδουσαι,
ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἰς αὐτοὺς καὶ κερχνηδὼν ἐπιπρίψει.
590 εἰδ' οἱ κνίπες καὶ ψῆνες αἰὲ τὰς συκᾶς οὐ κατέδουσαι,
ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μίξ κυχλῶν.

ΕΠΟΨ.

πλουτίην δὲ πόθιν δώσωμεν αὐτοῖς; καὶ γὰρ τούτου σφόδρ' ἐβῶσι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὰ μέταλλ' αὐτοῖς μαντευομένοις οὕτοι δάσουσι τὰ χρυσία,
ἢ τὰς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν κατεροῦσιν,
595 ὥστ' ἀπολείται τῶν νυκκληρῶν οὐδεὶς.

ΕΠΟΨ.

πῶς οὐκ ἀπολείταις

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πρὸς τις αἰὲ τῶν ὀρνίθων μαντευομένην περὶ τοῦ πλου-
τὸν μὴ πλεῖ, χεῖμων ἔσται. Νυνὶ πλεῖ, κέρδιον ἔπεσται. —

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

γαυλὸν κλῶμαι, καὶ νυκκληρῶ, καὶκ' ἂν μέναιμι παρ' ὑμῖν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τοὺς θεσκαυροὺς τ' αὐτοῖς δείξουσ', εὖς οἱ πρότεροι κατέθεντο,
600 τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι. λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες·
Οὐδεὶς οἶδεν τὸν θεσκαυρὸν τὸν μὲν, πλὴν εἴ τις ἄρ' ὄρνις. —

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

παλῶ γαυλὸν, κλῶμαι σμινύην, καὶ τὰς ὑδρίας ἀνορύττω.

ΕΠΟΨ.

πῶς δ' ὑγίαιεν δάπτει αὐτοῖς, οἷσαν παρὰ τοῖσι θεοῖσιν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἂν εὖ πράττωσ', οὐχ ὑγίαια μεγάλη τιτ' ἔσθ' ἰσθι, σάφ' ἴσθι,

605 ὡς ἄνθρωπος γε κακῶς πράττων ἀτεχνῶς οὐδεὶς ὑγιαίνει.

ΕΠΟΨ.

πῶς δ' εἰς γῆρας ποτ' ἀφίξονται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔσθ' ἐν Ολύμῳ
ἢ παιδάρι' ὄντ' ἀποθνήσκουσιν δει;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ τριακόσι' αὐτὶ

ἔτι προσθήσουσ' ὄρνιθες ἔτη.

ΕΠΟΨ.

παρὰ τοῦ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

παρὰ τοῦ; παρ' ἐαυτῶν.

οὐκ οἶσθ', ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζῶει λακέρυζα κορώνη;

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ.

610 βασιλεῦ· ὡς πολλῶν κρείττους οὗτοι τοῦ Διὸς ἡμῖν βασιλεύουσιν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ γὰρ πολλῶν; καὶ πρῶτ' αὖ μὲν οὐ-

χὶ νεῶς ἡμᾶς εἰκοδομεῖν δεῖ

λαθίνους αὐτοῖς, οὐδὲ θυρῶσαι

χρυσαῖσι θύραις· ἀλλ' ὑπὸ θάμνοισι

615 καὶ περιιδίοις οἰκήσουσιν.

τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς τῶν ὀρνίθων

δένδρον ἐλάας ἢ νεῶς ἔσται·

κοῦδ' εἰς Δελφούς, οὐδ' εἰς Ἀμμων'

ἐλθόντες, ἐκεῖ θύσομεν· ἀλλ' ἐν

620 ταῖσιν κομάροις καὶ τοῖς κοτίνοις

σπάντες, ἔχοντες κριθὰς, πυρρὺς,

εὐξόμεθ' αὐτοῖς ἀνατείνοντες

τῷ χεῖρ', ἀγαθῶν διδόναι τι μέρος.

καὶ ταῦθ' ἡμῖν παραχρῆμ' ἔσται,

625 πυρρὺς ὀλίγους προβαλόντων.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ φίλτατ' ἐμοὶ πολὺ προσβυλῶν ἐξ ἰχθύσιου μετασπίπλων,

οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἐγὼ ποθ' ἐκὼν τῆς σῆς γνώμης ἔτ' ἀφείμην.

ἔπαυχῆσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις,
 ἔπηπείλησα, καὶ κατώμωσα,
 630 ἦν σὺ παρ' ἐμέ θέμενος
 ὁμόφρονας λόγους δικαίους,
 ἀδόλους, ὁσίους,
 ἐπὶ θεοῦς ἴοις, ἐμοὶ
 Φρονῶν ξυνῳδᾶ, μὴ πολὺν χρόνον
 635 θεοὺς ἔτι σκηπτοῖρα τὰμὰ τρίψειν.
 ἀλλ' ὅσα μὲν δεῖ βῶμῃ πράττειν, ἐπὶ ταῦτα τιταξόμεθ' ἡμεῖς·
 ὅσα δὲ γνώμῃ δεῖ βουλευεῖν, ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται.

ΕΠΟΨ.

καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί', οὐχὶ νυστάζειν ἔτι
 ὦρα ὅσιν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικίαν·
 640 ἀλλ' ὡς τάχιστα διῖ τι δρᾶν. πρῶτον δέ τε
 εἰσέλθουτ' εἰς νιοτρίαν γε τὴν ἐμὴν,
 καὶ τὰμὰ κάρφῃ, καὶ τὰ παρόηλα φρύγαντα,
 καὶ τούνομ' ἡμῖν φράσσαλον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλὰ βᾶδισον.

ἐμοὶ μὲν ἔνομα Πεισθέταιρος.

ΕΠΟΨ.

τῷ δέ, τί;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

645 Εὐελπίδης Θριῶθεν.

ΕΠΟΨ.

ἀλλὰ χαίρετον

ἄμφω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

δεχόμεθα.

ΕΠΟΨ.

δεῦρο τύνουν εἰσιτον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ζώμεν· εἰσηγοῦ σὺ λαβῶν ἡμᾶς.

ἀπ' ἡνιές ἐΦιμέριαι, ταλαῖαι βροτοί, ἀνέρες εἰκελόνηροι,
 προσέχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάταις ἡμῖν, τοῖς αἰὲν εὖσσι,
 τοῖς αἰθέροις, τοῖσιν ἀγῆρως, τοῖς ἄφθιτα μηδομένοισιν,
 690 ἢ ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν ἐρῶς περὶ τῶν μετεώρων,
 φύσιν αἰωνῶν, γένεσιν τε θεῶν, πάσι μὲν τ', Εἰέβους τε, Χάους τε,
 εἰδότες ἐρῶς, Προδίκη παρ' ἐμοῦ κλέειν εἴπητε τοιοῦτον.

Χάος ἦν, καὶ Νύξ, Εἰέβος τε μέλαν πρῶτον, καὶ Τάρταρος εὐρύς·
 γῆ δ', οὐδ' ἀήρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Εἰέβους δ' ἐν ἀπείροσι κόλπαις
 695 τίλλει πρῶτιστον ὑπνέμιον Νύξ ἢ μελανόπτερος ὦν,
 ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔδρασαν· Εἰέβος ὁ παθιὸς,
 σπείλδων νῶτον πτερύγοιιν χρυσαῖν, εἰκῶς ἀνεμώμεσι δίναις.
 οὗτος δὲ Χάος πλήροσθι μεγάς νυκτὶ, κατὰ Τάρταρον εὐρύν,
 ἐνέσπλευσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν εἰς Φῶς.

700 πρῶτερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Εἰέβος ξυνέμιξεν ἄπαντα
 ξυμμιγνυμένων δ' ἐτέρων ἐτέροις, γένει οὐρανὸς, ὠκεανὸς τε,
 καὶ γῆ, πᾶσι μὲν τε θεῶν μακάρων γένος ἀφθόον. ὧδε μὲν ἐσμέν
 πολὺ πρεσβυτάτοι πᾶσι μὲν τε θεῶν μακάρων. ἡμεῖς δ' ὥς ἐσμέν Εἰέβος,
 πολλοῖς δὴλον. πέλομεσθ' αὖτε χάρι, καὶ τοῖσιν ἐρῶς συνεσμεν.

705 πολλοὺς δὲ καλοὺς ἀπαμωμονότας παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας,
 διὰ τὴν ἰσχύϊν τὴν ἡμέτεραν, διεμήρισαν ἄνδρες ἐραστοί,
 ὁ μὲν ἔρτυγα ὄνις, ὁ δὲ περὶ Φυρίαν, ὁ δὲ χῆν, ὁ δὲ Περσικὸν ὄρνιθ.
 πᾶσι δὲ θνητοῖς ἐστὶν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὀνείδων τὰ μέγιστα.
 πρῶτα μὲν ἄλλος φαίνεται ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὁπώρας.

710 σπείρειν μὲν, ὅταν γέραςος κρᾶζουσ' εἰς τὴν Λιβύην μετὰ χωρῇ,
 καὶ πεδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρεμάσθην καθευδεῖν,
 εἴτα δ' Ὀρίσθην χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ βεγῶν ἀποδύῃ.
 ἱκλινὸς δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανείας ἐτέραν ὥραν ἀποφάνει,
 ἡνίκά περ κτεῖν ὥρα προβάτων πέσον ἡνέον· εἴτα χελιδὼν,

715 ὅτε χρὴ χλαῖναν πάλιν ἥδη, καὶ ληδάριον τι πρίσθαι.
 ἐσμέν δ' ὑμῖν Ἀμμων, Διελφοί, Δωδώνη, Φοῖβος Ἀπόλλων.
 ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις, οὕτω πρὸς ἄπαντα τρέψασθε,
 πρὸς τ' ἐμπορίαν, καὶ πρὸς βίτου κλήσιν, καὶ πρὸς γάμον ἀνδρός.
 ὄρνιθι τε νομίζετε πλὴν ὅσα περ περὶ μαντείας διακρίνει.

- 720 Φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστί· πιαρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε·
 ξύμβολον, ὄρνιν· Φωγὴν, ὄρνιν· θειράποντ', ὄρνιν· ὄνον, ὄρνιν.
 ἀρ' οὐ φανερώς ἡμεῖς ὑμῖν ἐσμὲν μαντεῖος Ἀπόλλωνος,
 ἣν οὐδ' ἡμᾶς νομίσητε θεούς,
 725 ἔξετε χρῆσθαι μάντεσι Μούσαις,
 αὔραις, ὥραις, χειμῶνι, θέρει,
 μετρίῳ πνίγει· κοῦκ ἀποδράνεις
 καθιδδόμεθ' ἄνω σεμνυόμενοι
 παρὰ ταῖς νεφέλαις, ὥσπερ χῶ Ζεὺς·
 ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν
 730 αὐτοῖς, παισὶν, παίδων παισίν,
 πλουθυγίαν, εὐδαιμονίαν,
 βίον, εἰρήνην, νεότηα, γέλω-
 γα, χορούς, θαλάσας, γάλα τ' ὀρνίθων.
 ὥσθι παρῆσθαι κοπιᾶν ὑμῖν
 735 ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν·
 οὕτω πλουτήσῃτε πάντες.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

- Μοῦσα λοχμαία,
 τιο, τιο, τιο, τιο, τιοτῖγξ,
 ποικίλη, μεθ' ἧς ἐγὼ
 740 πάπασαί τε, κορυφαῖσιν τ' ἐν ὀρείαις
 τιο, τιο, τιο, τιο, τιοτῖγξ,
 ἰζόμενος μελίας ἐπὶ Φυλοκόμου,
 τια, τιο, τιο, τιο, τιοτῖγξ,
 δι' ἐμῆς γένους ξουθῆς μελίων
 745 Πανὶ νόμους ἱερούς ἀναφαίνω,
 σιμνά τε Μητρὶ χορεύματ' ὀρέξα·
 τότοτοτότοτότοτότοτῖγξ.
 ἔνθεν, ὥσπερ ἡ μέλιττα,
 Φρυγίχος ἀμβροσίῳ
 750 μελίῳ ἀπειθίσκηε καρπῶν, αἰ

Φέρον γλυκεῖαν ψῶδην.

τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιολίγξ.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ μετ' ἐρνίδων τις ὑμῶν, ὧ διαταῖ, βοῦλεται
διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τολοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.

755 ὅσα γὰρ ἐσὶν ἐνθάδ' αἰσχροῖα, τῷ νόμῳ κρατούμενα,
ταῦτα πάντ' ἐσὶν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὅρισιν καλά.
εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἐσὶν αἰσχρὸν τὸν πατέρα τύπλειν νόμῳ,
τοῦτ' ἐκεῖνο καλὸν παρ' ἡμῖν ἐσὶν, ἢν τις τῷ πατρὶ
προσδραμὼν εἴπῃ πάλαιχες· Αἶρε πλῆκτρον, εἰ μάχῃ. —

760 εἰ δὲ τυγχάνει τις ὑμῶν δραπετῆς ἐσιγμένος,
ἀτίλαγας οὗτος παρ' ἡμῖν ποικίλος κεκλησέται.
εἰ δὲ τυγχάνει τις ὧν Φρυξὶ μηδὲν ἦτορ Σπειθαίρου,
Φρυγίλος ὅστις ἐνθάδ' ἐστίαι, τοῦ Φιλήμονος γένους.
εἰ δὲ δούλος ἐσὶ καὶ Κάρ, ὥσπερ Εὐκλειδίδης,
765 Οὐσάτω πάππους παρ' ἡμῖν, καὶ φανοῦνται Φράτορες.
εἰ δ' ὁ Πισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας
βούλεται, πέριδξ γενέσθω, τοῦ πατρὸς νεόττιον·
ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρὸν ἐσὶν ἐκπερικλίσσαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Τοιάνδε κύκνοι,

770 τις, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιολίγξ,
συμμιγῇ βοὴν ὁμοῦ

πλεροῖς κρέκοντες ἱακχὸν Ἀπόλλω,
τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιολίγξ,
ὄχθῳ ἐφεζόμενοι παρ' Ἐβρον πάλαιμόν.

775 τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιολίγξ.

διὰ δ' αἰθέριον νέφος ἦλθε βοά·
κίηξε δὲ ποικίλα φύλά τε θηρῶν,
κύματά τ' ἔσβεσε νήνεμος αἶθρη,
τοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτίγξ·

780 πᾶς δ' ἐπεκλύπησ' Ὀλυμπος·
εἶλε δὲ δάμφορ ἄνακ-

Ἰας· Ολυμπιάδες δὲ μέλος Χάριτες,
Μοῦσαι τ' ἐπωλόλυσαν.
τιό, τιό, τιό, τιό, ἡολίγξ.

ΧΟΡΟΣ.

785 Οὐδὲν ἔσθ' ἄμεινον, οὐδ' ἥδιον, ἢ Φῦσαι Πιερά.
αὐτίχ' ὑμῶν τῶν θιατῶν εἰ τις ἦν ὑπόπτερος,
εἴτα πεινῶν τοῖς χοροῖσι τῶν τραγῳδῶν ἤχθετο,
ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἠρίσῃσεν ἐλθὼν οἴκαδ'·
κατ' ἂν ἐμπλησθεὶς ἐφ' ἡμᾶς αὐδὺς αὐτὴ κατέπτετο.
790 ἢ τε Πατρεκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χιζητιῶν,
οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοιμαίτιον, ἀλλ' ἀνέπτετο,
κακοπέρδων, κἀναπνεύσας, αὐδὺς αὐτὴ κατέπτετο.
ἢ τε μαιχεύων τις ὑμῶν ἐσθλὴν, ὅς τις τυγχάνει,
καθ' ἑρᾶ τὸν ἀνδρα τῆς γυναικὸς ἐν Βουλευτικῷ,
795 οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν Περυγίσας ἀνέπτετο,
εἴτα βοήσας, ἐκείθεν αὐδὺς αὐτὴ καδέζετο.
ἢ ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐσθλὴν ἄξιον;
ὡς Διῖτριφός γε πυτιναῖα μόνον ἔχων Πιερά,
ἤρῃθη Φύλαρχος, εἶθ' Ἰσπαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενός
800 μεγάλη πρᾶττει· καὶ σὺ νυνὶ ξουθὸς ἰσπαλειπρυῶν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ,
ΕΠΟΥ, ΧΟΡΟΣ, ΙΕΡΕΥΣ, ΠΟΙΗΤΗΣ,
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ, ΜΕΤΩΝ,
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ,
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Ταυτὶ τοιαυτὶ· μα' Δί' ἐγὼ μὲν πρᾶγμα πά-
γλειοτέρου οὐκ εἶδον οὐδὲ πώποτε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐπὶ τῷ γίλας;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐπὶ τοῖσι σοῖς ὠκυπέτεροι.

εἰσθ' ὧ μάλλιστ' εἰπας ἐπερωμένος;

805

εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

σὺ δὲ κοφίχῳ γε σκάφιον ἀποτείλιμένῳ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ταυτὶ μὲν ἠκάσμισθα κατὰ τὸν Αἰσχύλου·

ΤΑ Δ' ΟΥΧ ΥΠ' ΑΛΛΩΝ, ΑΛΛΑ ΤΟΙΣ ΑΥΤΩΝ ΠΤΕΡΟΙΣ.

ΕΠΟΥ.

ἄγε δὴ τί χρὴ δρᾶν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πρῶτον ὄνομα τῇ πόλει

810

θεῖσθαι τι μίγα καὶ κλεινόν· εἴτα τοῖς θεοῖς
θῆσθαι μετὰ τοῦτο.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ταῦτα κῆμοι ζυθοκαί.

ΕΠΟΨ.

Φέρ' ἴδω, τί δ' ἡμῖν τούνομα' εἶσαι τῇ πόλει;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Βούλεισθε τὸ μίγα τοῦτο τοῦκ Λακεδαιμόνος,

Σπάρτην ὄνομα καλῶμεν αὐτήν;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

Ἡράκλεις.

815 Σπάρτην γὰρ ἂν θεῖμην ἐγὼ τῇ μὴ πόλει;

οὐδ' ἂν χαμεύνη; πάνυ γε κειρίαν ἔχων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί δῆτ' ὄνομα αὐτῇ θεσόμεσθ';

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἐντυθενί

ἐκ τῶν νεφελῶν, καὶ τῶν μετεώρων χωρίων,

χαυνόν τι πάνυ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

βούλει ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΤΙΑΝ;

ΕΠΟΨ.

ἰού, ἰού·

820 καλὸν σὺ γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὖρες τούνομα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

ἄρ' εἶσιν αὕτη γ' ἡ Νεφελοκοκκυβία,

ἴνα καὶ τὰ Θεαγένοια τὰ πολλὰ χεῖματα,

τὰ τ' Αἰσχίνου γ' ἅπαντα;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ λῶσθον μὲν, ἢ

τὸ Φλέγρας πεδίον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγεναῖς.

825 ἀλαζονεύμενοι καθυπερηκόντισαν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.

λῦπαρὸν τὸ χεῖμα τῆς πόλεως. τίς δ' αὖ θεός

πολυούχος εἶσαι; τῷ ξανοῦμεν τὸν πῖπλον;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

825 τί δ' οὐκ Ἀθηναίαν ἐώμεν Πολιάδα;

ΧΟΡΟΣ.

δέσπονα Κυβέλη, ἑρῶνδε, μήτηρ Κλειοκρήτου,
 δίδου Νιφελουκακυγυῖνσιν
 ὑγίαν καὶ σωτηρίαν,
 αὐτοῖσι καὶ Χίοισι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

886 Χίοισιν ἥσθη πανταχοῦ προσκειμένους.

ΙΕΡΕΥΣ.

καὶ ἥρωσι, καὶ ὄρνισι, καὶ ἥρώων παισὶ,
 καὶ πορφυρίῳ, καὶ πελεκᾶντι,
 καὶ πελεκίνῳ, καὶ φλέξιδι,
 καὶ τέτρακι, καὶ ταῶνι,
 885 καὶ ἑλιά, καὶ βάσκα,
 καὶ ἑλασᾶ, καὶ ἑρῶδι,
 καὶ καταράκῃ, καὶ μελαπορύφῳ
 καὶ αἰγινθάλλῳ—

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

890 παῦ' εἰς κόρακας· παῦσαι καλῶν, ἰοῦ, ἰοῦ.
 ἐπὶ ποῖον, ὦ κακὸδαίμον, ἱερεῖον καλεῖς
 ἀλκαίετους, καὶ γυῖπας; οὐχ ἑξᾶς, ὅτι
 ἰκλινος εἰς ἂν τοῦτό γ' οἴχοιθ' ἀρπάσας;
 ἄπειλθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σὺ, καὶ τὰ στίμματα,
 ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τουτογὶ θύσω μόνος.

ΙΕΡΕΥΣ.

895 εἴτ' αὐθις αὐτ' ἄρα σοι
 δεῖ με δευτέρον μέρος
 χέρινε θεοσεβὲς
 ὅσιν ἐπιβοᾶν, καλεῖν δὲ
 μάκαρας, ἕνα τινὰ μόνον, εἴπερ
 900 ἱκανὸν ἔξειτ' ὄψον.
 τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν
 γένειόν ἐστι καὶ κέρατα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Θύοντες εὐξάμεσθα τοῖς περίνοις θεοῖς.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

Νεφελκοκκυγίαν τὰν εὐδαίμονα

905

κλησεν, ὦ Μοῦσα,

τεαῖς ἐν ὕμνων ῥαδαῖς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τουτὶ τί τὸ πρᾶγμα, ποδαπὸν; εἴπ' ἐμοί, τίς εἶ;

ΠΟΙΗΤΗΣ.

ἐγὼ μέλινγλώσσω ἐπέων ἱεῖς αἰοδᾶν,

Μουσάων θειράπων

910

ὄτρηρος, κατὰ τὸν Ὀμηρον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔπειτα δῆτα δούλος ὦν κομην ἔχεις;

ΠΟΙΗΤΗΣ.

οὐκ· ἀλλὰ πάντες ἴσμεν οἱ διδάσκαλοι

Μουσάων θειράπωνες

ὄτρηροι, κατὰ τὸν Ὀμηρον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

915

οὐκ ἐγὼς ὄτρηρον καὶ τὸ ληδᾶριον ἔχεις.

αὐτάρ, ὦ ποιητά, κατὰ τί δειρ' ἀνεφθάρης;

ΠΟΙΗΤΗΣ.

μέλη πεπείηκ' ἐς τὰς Νεφελκοκκυγίας

τὰς ὑμετέρας, κύκλιά τε πολλὰ καὶ καλά,

καὶ παρθενῆα, καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

920

ταυτὶ σὺ πότε ἑαίησας; ἀπὸ ποίου χρόνου;

ΠΟΙΗΤΗΣ.

πάλαι, πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλήζω πέλειν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἄρτι θύω τὴν δικάτην ταύτης ἐγώ;

καὶ τοῦτομ', ὥσπερ παιδίφ, νῦν δ' ἡ θείμην.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

- 925 ἀλλὰ τις ὠκεία Μουσῶν ὤατις,
 οἷά περ ἵππων ἀμαρυγᾶ.
 σὺ δ', ὦ πάτερ κλισίῳ Λίτνης,
 ζαθέων ἱερῶν ὁμῶνυμε,
 δὸς ἐμὴν, ὅ τι περ
 τεῖ κεφαλᾷ θείλεις
 930 πρέφρων δόμεν ἐμὴν, τείν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

- τοῦτ' ἐπαίξει τὸ κακὸν ἡμῖν πῆλ' ἀγμάλα,
 εἰ μὴ τι τούτῳ δόντες ἀποφειζόμεθα.
 οὗτος, σὺ μὲντοι σπυλαῖα καὶ χιτῶν ἔχεις,
 ἀπέδουδι, καὶ δὲς τῷ ποιητῇ τῷ σοφῷ.
 935 ἔχει τὴν σπυλαῖα· πάλῳ δ' ἐμοὶ βιγῶν δοκεῖς.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

τόδε μὲν οὐκ αἴκουσα φίλα
 Μοῦσα δῶρον δέξεται·
 τὺ δὲ τεῖ φρενὶ μάθι
 Πινδάρειον ἔπος· —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

- 940 ἄνθρωπος ἡμῶν οὐκ ἀπαλλχθήσεται.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

- Νομάδισσι γὰρ ἐν Σκυδαῖς
 ἀλᾶται Στράτων,
 ὅς ὑφαντοδόνητον ἔσθας οὐ πέπυλαι.
 ἀκλειὴς δ' ἔβα σπυλαῖς ἄνευ χιτῶνος.
 945 σῦνες, ὅ τοι λέγω;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ξυνήμ', ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν.
 ἀπέδουδι· δεῖ γὰρ τὸν ποιητὴν ὠφελεῖν.
 ἄπειλθε τοῦτον λαβῶν.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

ἀπέσχομαι,

κᾶς τὴν πόλιν γ' ἐλθὼν ποιήσω δὴ ταδί·
 30 κλῶτον, ὧ χρυσέθρονε, τάν
 Γερμερᾶν, κερδερᾶν·
 κφύελλα πιδίχ, πολύσπορά τ'
 ἤλυθον· ἀλαλάν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ γὰρ πέφειγας ταυταγλ
 35 τὰ κερερᾶ, τὸνδὲ τὸν χιτωνίσκον λαθών.
 τούτῃ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὐ ποτ' ἤλπισ' ἄν,
 οὕτω τυχέως τούτον πεπύσθαι τὴν πόλιν.
 αὐτίς σὺ περιχῶρει λαθὼν τὴν χερνίβη.

ΙΕΡΕΥΣ.

εὐφημί' ἔστω.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

360 σὺ δ' εἰ τίς;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

ἑστίς; χρησμολόγος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἴμωζέ νυν.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

ὦ δαιμόνιε, τὰ θεῖα μὴ φάυλως φέρε·
 ὥς ἐστὶ Βάκιδος χρησμός· ἀντικρυς λέγων
 εἰς τὰς Νιφειλοκακκυγίας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κᾶπειτα πῶς

365 ταῦτ' οὐκ ἐχρησμολόγεις σὺ, πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν
 τῆδ' οἰκίσαι;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

τὸ θεῖον ἐνεπύδιζέ με.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κᾶ οὐδὲν οἶον ἐστ' ἀκοῦσαι τῶν ἑσῶν.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

ΑΑ' ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πελικά τε κορώναι
ἐν ταυτῷ τὸ μεταξύ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος --

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

970 ῥῆξας ὁ Βάκς τοῦτο πρὸς τὸν αἶρα.
πρῶτον Πανδώρα θῦσαι λευκότερχα κριόν·
ὅς δέ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρωτίστ' αὖ προφήτης,
τῷ δόμεν ἱμάτιον καθαρὸν, καὶ καινὰ πέδιλα --

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔνισι καὶ τὰ πέδιλα;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

λαβὲ τὸ βιβλίον.

975 καὶ Φιάλην δοῦναι, καὶ σπλάγχων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι --

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ σπλάγχνα δίδοναι ἔνισι;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

λαβὲ τὸ βιβλίον.

πῶς μὲν, θείσπιν κούρε, ποιῆς ταῦθ', ὡς ἐπαίτελλω,
αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεται· αἱ δέ κε μὴ δψς,
οὐκ ἔσσι οὐ τρυγῶν, οὐδ' αἰετὸς, οὐ δρυκολάπτης.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

980 καὶ ταῦτ' ἐνισί' ἐνταῦθα;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

λαβὲ τὸ βιβλίον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐδὲν ἄρ' ὅμοιος ἔσθ' ὁ χρησμὸς τουτῷ,
ὃν ἐγὼ παρὰ τὰ πόλλ' ἄλλων ἐξεγραψάμην.

Αὐτὰρ ἐπεὶν ἀκλῆτος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζῶν
λυπῇ θύοντας, καὶ σπλάγχνεύειν ἐπιθυμῇ,

985 δὴ τότε χεῖρ' ἐπέβηεν αὐτὸν πλεονῶν τὸ μεταξύ --

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

οὐδὲν λέγειν οἰμᾶί σε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

λαβὲ τὸ βιβλίον.

καὶ Θεῶν μηδὲν, μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι,
μητ' ἢν Λάμπων ἤ, μητ' ἢν ὁ μέγας Διοπεΐδης.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

καὶ ταῦτ' ἐνσὶ ἐνλαύθαι;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

λαβὲ τὸ βιβλίον.

990 οὐκ εἴ θύραζ' εἰς κόρακας;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

οἴμοι δαίλαιος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εὐκουν ἐτέρωσι χρησμολογήσεις ἐκρέχων;

ΜΕΤΩΝ.

ἤκω παρ' ὑμᾶς —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἕτερον αὖ τουτὶ κακόν.

τί δ' αὖ σὺ δράσων; τίς δ' ἰδέα βουλήματιος;
τίς ἢ πίνοια; τίς ὁ κέθορνος τῆς ὁδοῦ;

ΜΕΤΩΝ.

995 γεωμετρήσθαι βούλομαι τὸν αἴρα
ὑμῶν, δαλεῖν τε καὶ γύας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πρὸς τῶν θεῶν,

σὺ δ' εἴ τίς ἀνδρῶν;

ΜΕΤΩΝ.

ὅστις εἴμ' ἐγώ; Μέτων,

ὃν οἶδεν Εἰμᾶς, ἧψ' Κολωνός.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εἴπ' ἐμοί,

σκαυτὶ δέ σοι τί ἐσσι;

ΜΕΤΩΝ.

κανόνες αἴρες.

1000 αὐτίκα γὰρ ἄῃς ἐστὶ τὴν ἰδέαν ὄλος
κατὰ πηγία μάλισθα. πρὸς τοὺς οὖν ἐγὼ
τὸν κανόν' ἀνῶθεν τοῦτον τὸν καμπύλον,
ἐνδεῖς διαδήτην — μανθάνεις;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ μανθάνω.

ΜΕΤΩΝ.

1005 ὁρῶ μετρήσω κανόνι, προσλήψεις, ἵνα
ὁ κύκλος γένηται σοι τετράγωνος· καὶ μέσῃ
ἀγέρῃ· φέρεσθαι δ' ὥσιν εἰς αὐτὴν ἑδοί
ὁρᾷ πρὸς αὐτὸ τὸ μέσον, ὥσπερ τὰ σέλιες,
αὐτοῦ κυκλοτέρους ἔντος, ὁρᾷ καὶ πάλιν
ἀκρίβεις ἀπολαμβάνουσιν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄνθρωπος θαλῆς,

1010 Μέτων—

ΜΕΤΩΝ.

τί ἐστίν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἶσθ' ὅτι φιλῶ σ' ἐγώ;
καί μοι πιθέμενος ὑπαπακίσεις τῆς ἐδοῦ.

ΜΕΤΩΝ.

τί δ' ἐστὶ δεινόν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὥσπερ ἐν Λακεδαιμόνι,
ξενηλατοῦνται, καὶ κειμήνεται τινες
πληγαὶ συχνὰ κατ' ἄστυ.

ΜΕΤΩΝ.

μῶν σίκοις ἔστι;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1015 μὰ Δί' οὐ δῆτ'.

ΜΕΤΩΝ.

ἀλλὰ πῶς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἑμεθυμαδὸν

σποδεῖν ἀπαλλας τοὺς ἀλαζόντας δοκεῖ.

ΜΕΤΩΝ.

ὑπ' ἀγοίμῃ γὰρ ἄν γε, νῆ Δί'.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὥς οὐκ οἶδ' ἄρ', εἰ

φθικίης ἄν· ἐπικεινῆσαι γὰρ ἐγγὺς αὐταί.

ΜΕΤΩΝ.

εἴ μοι κκοδοσίμων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἔλεγον ἐγὼ πάλαι;

1020

οὐκ ἀναμετρήσεις σκυτὸν ἀπῶν ἀλλαχῇ;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ,

πῶ Πρέξινοι;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τίς ὁ Σαρδανάπαλος οὐτοσί;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

Επίσκοπος ἦκω δεῦρο, τῷ κυάμῳ λαχὼν,

εἰς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Επίσκοπος;

ἔπειμψε δὲ τίς σε δεῦρο;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

Φαῦλον βιβλίον

1025

Τελέου.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί; βούλει δῆτα, τὸν μισθὸν λαβὼν,

μὴ πράγματ' ἔχειν, ἀλλ' ἀπείναι;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

νῆ τοὺς θεούς·

N 4

ἐκκλησιάσαι δ' οὐκ ἔδοκ' ἵκεν οἴκοι μένων.
 ἔστιν γὰρ ἅ δι' ἐμοῦ πέπρωται Φαρνάκη.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄπειθε λαβὼν· ἔστιν δ' ὁ μισθὸς οὐτοσί.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

1030 τωτὶ τί ἦν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

μαρτύρομαι τυπώμενος, ὧν Ἐπίσκοπος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἀποσοθήσεις; οὐκ ἀποίσεις τῷ κἀδῷ;
 οὐ δεινά; καὶ πέμπουσιν ἤδη ἑπισκόπους
 εἰς τὴν πόλιν, πρὶν καὶ τιθῆσθαι τοῖς θείοις.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

1035 Εἰς ὁ Νεφέλοκοκκυγίης τὸν Ἀ-
 θηνῶν ἀδικῇ—

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τουτὶ τί ἔστιν αὐτὸ κακὸν τὸ βιβλίον;

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

Ψηφισματικῶν εἰμὶ, καὶ κόμους νέους
 ἤκω παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὸ τί;

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

1040 Χρησθῆαι Νεφέλοκοκκυγίης καὶ τοῖσδε τοῖς
 μέτροις, καὶ σταθμοῖς, καὶ ψηφίσμασι,
 καθάπερ Ολοφύξιοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εὐ δὲ γ' οἷσιν περ Ολοφύξιοι χρέσει τάχα.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

οὗτος, τί πάσχεις;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἀπολείπεις τοὺς νόμους;

1045 *πατρὸς ἐγὼ σοι τήμερον δείξω νόμους.*

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕβριως

εἰς τὸν Μοιτυχίωνα μῆνα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἄληθεις, οὗτος; ἔτι γὰρ ἐνταῦθ' ἤτθα σύ;

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

Εὰν δέ τις ἐξελεύνη τοὺς Ἀρχοντας,

1050 *καὶ μὴ δέχεται κατὰ τὴν στήλην —*

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἴμοι κακιδάμων, καὶ σὺ γὰρ ἐνταῦθ' ἤτθα ἔτι;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

ἀπολῶ σε, καὶ γράφω σε μυρίας δραχμάς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐγὼ δέ σου γε τῷ κἀὼ διασκεδῶ.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

μένεισ', ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἐσπείρας;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1055 *αἰετοὶ· λαβέτω τις αὐτόν. οὗτος, οὐ μενίεις;*

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀπίωμεν ἡμεῖς ὡς τάχισ' ἐντευθῆνι,

θύσαντες εἰσω τοῖς θεοῖσι τὴν τέχνην.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἦδη μοι τῷ παντόπῳ

καὶ παντάρχα θνητοὶ πάντες

1060 *θύσουσ'· εὐκλαίαις εὐχαῖς.*

πᾶσαν μὲν γὰρ γὰν ἐπίευν.

σώζω δ' εὐθαλείας καρπούς,

κλείων παμφύλων γένναν

θερῶν, ἃ πάντ' ἐν γαίᾳ

1065 *ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα γένυσιν πολυφάγους,*

- δένδρεσσι τ' ἐφεζομένα, καρπὸν ἀποδύσκειται·
 κλείω δ', εἰ κήρυς εὐαδὺς
 φθείρουσιν λύμαις ἐχθίσταις·
 ἔρπειά τε καὶ δαίκεθ', ὅπως περ ἄν
 1070 ἴσῃν, ὅπ' ἐμᾶς πτέρυγος
 ἐν φοναῖς ἔλυσται.

ΧΟΡΟΣ.

- Τῇδε μέντοι θῆμ' ἡμέρᾳ μάλασθ' ἐπανκρορεῖται·
 ἦν ἀποκλείη τις ὑμῶν Διαγέρων τὸν Μήλιον,
 λαμβάνειν τάλαντον· ἦν τε τῶν τυράνων τις τινὰ
 1075 τῶν τεθνηκότων ἀποκλείη, τάλαντον λαμβάνειν.
 βουλόμεσθ' οὖν νῦν ἀνειπεῖν ταῦτα χ' ἡμεῖς ἐνθαδὲ.
 ἦν ἀποκλείη τις ὑμῶν Φιλοκρότη τὸν Σίρυνδιον.
 λήψεται τάλαντον· ἦν δὲ ζῶντα ἀγὰρ, τέτλαρα·
 ὅτι συνείρων τοὺς σπίνους, πωλεῖ καδ' ἐπὶ τῷ ἑσθλῷ.
 1080 εἴτα Φυσῶν τὰς κίχλας, δείκνυσσι καὶ λυμαίνεται,
 τοῖς τε κοίχισιν εἰς τὰς βίνας ἔχει τὰ πτερά.
 τὰς περισπείρας θ' ὁμοίως θυμὰς, εἴξας ἔχει,
 κἄπανκ' ἰκάζει παλεύειν δεδεμένους ἐν δικλῦρι.
 ταῦτα βουλόμεσθ' ἀνειπεῖν· καὶ τις ὀρνίθας τρέφει
 1085 εἰργμένους ὑμῶν ἐν αὐλῇ, φράζομεν μεθέιναι·
 ἦν δὲ μὴ πείθῃσθαι, συλληφθέντες ὑπὸ τῶν ὀρνέων,
 αὐδὲς ὑμεῖς αὐτὰρ ἡμῖν δεδεμένοι παλεύετε.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

- Εὐδαίμον Φῦλον πτηνῶν
 οἰωνῶν, οἱ χειμῶνος μὲν
 1090 χλαίνας εὐκ' ἀμπισχοῦνται·
 οὐδ' αὖ θερμὴ πνίγους ἡμᾶς
 ἀκλὺς τηλαυγὴς θάλαπαι·
 ἀλλ' ἀνδρῶν λειμώνων
 φύλλων ἐν κέλοις ναίω,
 1095 ἥνικ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὄξυς μέλος ἀχέτας
 θάλαπαι μεσημερινοῖς ὕφ' ἡλίου μανίης βοᾷ.

χειμάζω δ' ἐν κείλοις ἄντροις,
 Νύμφη τις εὐφραίας ξυμπαίζων·
 ἤρινά τε βοσκόμεθα παρθένιχ
 λευκότερα μύρτα, Χαρί-
 ταν τε κηπεύματα.

1100

ΧΟΡΟΣ.

Τοῖς κριταῖς εἰπεῖν τι βουλούμεσθα τῆς νίκης περὶ,
 εἴτ' ἀγὰθ', ἣν κρίνωσιν ἡμᾶς, πᾶσιν αὐτοῖς δώσωμεν,
 ὥστε κρείττω δῶρα πολλῶ τῶν Αἰεξάνδρου λαβεῖν.

1105 πρῶτα μὲν γὰρ, οὐ μάλιστ' ἅς κριτῆς ἐφίεταί,
 γλαυκὴς ὤμας οὐπωτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικαί·
 καὶ ἰνοικησουσιν ἔνδον, ἐν τε τοῖς βελαντιίοις
 ἰπιοτρίψουσι, κἀκλείψουσι μικρὰ κέσματ' αἰ.
 ἦτα πρὸς τούτοισιν, ὥσπερ ἐν ἱεροῖς εἰκήσετε.

1110 τὰς γὰρ ὤμων εἰκίνας ἐρέψομεν πρὸς αἰτόν.
 καὶ λαχόντες ἀρχιδίον, εἴδ' ἀρχάσται βούλησθ' ἐτι,
 ἔξ' ἰερακίσκων εἰς τὰς χεῖρας ὑμῖν δώσωμεν.
 ἢ δὲ που δεῖπνῆτε, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν.
 ἢ δὲ μὴ κρίνητε, χαλκίευσθε μολύσκους Φορεῖν,
 1115 ὥσπερ ἀνδριάντες· ὡς ὤμων ὅς ἂν μὴ μήνην ἔχη,
 ἔτιν ἔχητε χλαυῖδ' αὖτε λευκὴν, τότε μάλιστ' οὕτω δίκην
 δώσεθ' ἡμῖν, πᾶσι τοῖς ἔρνοις κατὰ δὴλόμενοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΧΟΡΟΣ,
ΙΡΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ,
ΚΙΝΗΣΙΑΣ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1120 **Τ**ὰ μὲν ἱερὰ ἡμῖν ἔσθιν, ὧ ῥηιδες, καλὰ
ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους παρῆσθιν ἄστυλως
εὐδαίς, ἔτσι πεισθόμεθα τὰ κείν' πράγματα.
ἀλλ' οὐτοσὶ τρέχει τις Αλφειὸν πνέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ποῦ, ποῦ ἔστι, ποῦ, ποῦ, ποῦ ἔστι; ποῦ, ποῦ, ποῦ ἔστι; ποῦ,
ποῦ Πεισθέταιρος ἔστιν Ἀρχων;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐτοσί.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ἐξαποδόμεθαί σοι τὸ τεῖχος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εὐ λήγεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

1125 κάλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον
ὥστ' ἂν ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπαστεύς,
καὶ Θεαγένης ἐναντίω δὴ ἄρματι,
ἵππων ὑπὸντων μέγιστος, ἄσων ὁ Δαυρίος,
ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν περιλασάτῃν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἡράκλεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

1130 τὸ δὲ μήκος ἔστι, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὐτ' ἐγώ.

ἐκαστοῖσ' ὄργισον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ Πίσσιδον τοῦ μάκρους.

τίνες ᾠκοδόμησαν αὐτὸ τηλικουτονί;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ἔρμιδες, οὐδείς ἄλλος, οὐκ Αἰγυπτίος
πληθοφόρος, οὐ λιθυεργός, οὐ τέκτων παρῆν·

1135 ἄλλ' αὐτόχειρες, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.

ἐκ μὲν γὰρ Λιβύης ἦκον ὡς τρισμύριας
γέρας, θεμελίους καὶ ἀπεικωνυῖαι λίθους.

τούτους δ' ἐτύκισεν αἱ κρέκας τοῖς βύχισιν.

ἔτεροι δ' ἐπληθοφόρον πηλαργὸν μυρία·

1140 ὕδαρ δ' ἐφόρουσαν κάτωθεν εἰς τὸν αἴερα
οἱ χαρταῖοι, καὶ τὰλλα ποτάμι ἔρνεα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐπληθοφόρου δ' αὐτοῖσι τίνες;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ἑρῳδίοι

λεκαῖνας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τὸν δὲ πηλὸν ἐνεβλάβητο πῶς;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

τούτ', ὦ γὰρ, ἐξεύρητο καὶ σοφώτατος·

1145 οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες, ὥσπερ ταῖς ἄμαις,
εἰς τὰς λεκαῖνας ἐνέβαλον αὐτὸν τοῖν ποδοῖν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί θῆτα πόδες ἂν οὐκ ἂν ἐργασάατο;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

καὶ νῆ Δι' αἱ νῆταί γε περιζωσμέναι
ἐπληθοφόρου· ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα
1150 ἐπίτοτ' ἔχουσιν καλὸπιν, ὥσπερ παιδία.
τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στίγμασιν αἱ χυλιδόνες.

ἀνὴς πλεωτὸς φθόγγος ἐξακούεται.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1200 αὕτη σὺ, ποῖ ποῖ ποῖ πῖται; μὲν ἥσυχος,
ἔχ' ἀτρίμας· αὐτοῦ εἰῆθ'· ἐπίσχις τοῦ δρόμου.
τίς εἶ; ποδασπῇ; λέγειν ἔχρην ὀπώδην ποτ' εἶ.

ΙΡΙΣ.

παρὰ τῶν θιῶν ἔγωγε τῶν Ολυμπίων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὄνομα δέ σοι τί ἐστὶ, πλοῖον, ἢ κυνῇ;

ΙΡΙΣ.

Ἰρις ταχὺν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Πάραλος, ἢ Σαλαμινίς;

ΙΡΙΣ.

1205 τί δὲ τοῦτο;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ταυτηνὴ τίς οὐ ξυλλήψεται

ἀναπλάμενος τρίορχος;

ΙΡΙΣ.

ἐμὲ ξυλλήψεται;

τί ποτ' ἐστὶ τούτῳ τὸ κακόν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἰμώξει μακρὰ.

ΙΡΙΣ.

ἤτοπ' ἢ γε τοῦτο τὸ πρᾶγμα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κατὰ ποίας πύλας

αἰσῆλδες εἰς τὸ τυῖχος, ὧ μισρωτάτη;

ΙΡΙΣ.

1210 οὐκ οἶδα, μὰ Δι', ἔγωγε κατὰ ποίας πύλας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἤπουσας αὐτῆς οἶον εἰρωτεύεται;

πρὸς τοὺς καλοῖαρχας προσῆλδες; οὐ λέγεις;

σφραγ

σφραγίδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν;

ΙΡΙΣ.

τί τὸ κακόν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἔλασες;

ΙΡΙΣ.

ὕγιάνεις μὲν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐδὲ σύμβολον

1215 ἰπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδείς σοι παρών;

ΙΡΙΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἔμοι γ' ἰπέβαλεν οὐδείς, ὦ μέλα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

κἄπειτα δῆθ' οὕτω σιωπῇ διακρίτει

διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους;

ΙΡΙΣ.

ποῖα γὰρ ἄλλη χρὴ πείσθαι τοὺς θεούς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1220 οὐκ οἶδα, μὰ Δί', ἔγωγε· τῇδε μὲν γὰρ οὐκ

ἀδικεῖς δὲ καὶ νῦν. ἀρὰ γ' οἶσθα τοῦθ', ὅτι

δικαιοτάτ' ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων

ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύχανες;

ΙΡΙΣ.

ἀλλ' ἀθανάτος εἰμ'.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλ' ὅμως ἂν ἀπέθανες.

1225 δεινότητά γάρ τοι πεισόμεσθ', ἔμοι δοκεῖ,

εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρχομεν· ἡμεῖς δ' οἱ θεοὶ

ἀκολασίαν ἔτι, κούδ' ἔγω γινώσκω, ὅτι

ἀμφοτέρον ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κρείττωνων.

φράσον δέ τοι μοι, τὴν πτέρυγι ποῖ ναυστολεῖς;

ΙΡΙΣ.

1230 ἰγώ; πρὸς ἀνδρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρός,

ΤΟΜ. II.

Ο

Φράσσουσθ' θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς,
μηλοσφαγεῖν τε βουδύτοις ἐπ' ἐσχάταις,
κνισσῶν τ' ἀγυιάς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί σὺ λέγεις; ποίως θεοῖς;

ΙΡΙΣ.

ποίοισιν; ἡμῖν, τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1235 θεοὶ γὰρ ὑμεῖς;

ΙΡΙΣ.

τίς γὰρ ἐστ' ἄλλος θεός;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἔρριθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσὶν θεοὶ,
οἷς θυτίαν· αὐτοῖς, ἄλλὰ, μὰ Δί', οὐ τῷ Διῷ.

ΙΡΙΣ.

1240 ὦ μῶρε, μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας
δεινὰς, ἔπαθ' μὴ σὺν γένος πατώλεθρον
Διὸς μακίλλῃ πᾶν ἀνασφρίψει Δίκη·
लगνύς δὲ σῶμα καὶ δέμων περιπίτυχ' ἄς
καταιθαλώσει σου Λικυμνίαις βολαῖς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1245 ἄκουσον ἤδη· παῦε τῶν παφλασμάτων
ἔχ' ἀτρέμα. Φέβ' ἴδω, πότερά Λυδὸν ἢ Φρύγαν,
ταυτὶ λέγουσα μαρμαλύττεσθαι δεκῆς;
ἀρ' οἶσθ' ὅτι, Ζεὺς εἴ με λυπήσει πέρα,
μέλαθρά μιν αὐτοῦ, καὶ δόμους Ἀμφίονος
κχταιθαλώσω πυρφόροισιν αἰταῖς;
1250 πέμψω δὲ πορφύρινας ἐς τὸν οὐρανὸν
ἔρρις ἐπ' αὐτὸν, πρδαλᾶς ἐνημμένους,
πλεῖν ἐξακασίους τὸν ἀριθμόν· καὶ δὴ ποτε
εἰς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πρᾶγμαλιν.
ἐν δ' εἴ με λυπήσεις τι, τῆς δικκόνου
ἡρώτης ἀνὰ τέινας τῷ σκέλῃ, διαμηνῶ

1255 τὴν Ἴριν αὐτὴν, ὥστε θρυμμάζειν, ὅπως,
οὐκ ᾔσων γέρον ὦν, σπύομαι τριέμβολον.

ΙΡΙΣ.

διαββαγίης, ὦ μέλ', αὐτοῖς βήμασιν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ ἀποσοθήσεις; οὐ ταχέως εὐράξ, πατάξ;

ΙΡΙΣ.

ἢν μή σε παύσῃ τῆς ὕβριος οὐμός πατήρ —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1260 εἶμαι τάλας. οὐκ οὐν εἰτέρῳσι πιτομένη
καταιδάλωσις τῶν νεωτέρων τινά;

ΧΟΡΟΣ.

ἀποκεκληκαμεν

Διογενεῖς θεούς

μηκέτι γε τὴν ἐμὴν

1265 διαπερᾶν πόλιν·

μηδὲ τιν' ἱερόθυ-

λον ἀνὰ δάπιδον ἔτι

τῇδε βροτὸν θεοῖσι πέμπειν ἂν καπνόν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1270 δεινόν γε τὸν κήρυκα, τὸν παρὰ τοὺς βροτούς
εἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοσήσῃ πάλιν.

ΚΗΡΤΞ.

ὦ Πεισθέταιρ', ὦ μακάρι', ὦ σοφώτατε,

ὦ κλεινότατ', ὦ σοφώτατ', ὦ γλαφυρώτατε,

ὦ τρισμακάρι', ὦ καλὰκίλευσον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τί σὺ λήγεις;

ΚΗΡΤΞ.

1275 σιφάθῃ σε χρυσῷ τῷδε σοφίας οὐκ οὐκ
σιφανούσι καὶ τιμῶσιν οἱ πάντες λαίψ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

δίχρημαί. τί δ' οὕτως οἱ λαὸί τιμῶσί με;

Ο 2

ΚΗΡΤΞ.

- ὦ κλεινοτάτην αἰθέριον οἰκίσσας πόλιν,
 οὐκ οἶσθ' ἔσθην τιμὴν παρ' ἀνθρώποις φέρει,
 ὅσους τ' ἐρασίης τῆσδε τῆς χώρας ἔχεις.
 1280 πρὶν μὲν γὰρ οἰκίσσαι σε τήνδε τὴν πόλιν,
 ἐλακωνορμάνουν ἄπασιν ἀνθρώποι τοῖσι·
 ἐκόμεν, ἐπαίων, ἐρύπων, ἐσωκράτου,
 σκυτάλι· ἐφύρου· νυνὶ δ', ὑπερβρέψαντες αὖ,
 ὀρνιθομανοῦσι· πάντῃ δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς
 1285 ποιοῦσιν ἅπτερ ὀρνίθες, ἐκμυμούμενοι.
 πρῶτον μὲν εὐθύς πάντες ἐξ εὐνῆς ἅμα
 ἐπείτονθ' ἔωθεν, ὥσπερ ἡμεῖς, ἐπὶ νομόν·
 καίπειτ' ἂν ἅμα κατήραν εἰς τὰ βιβλία·
 εἰτ' ἀπενέμοντ' ἐνταῦθα τὰ ψηφισματῶν.
 1290 ὀρνιθομανοῦν δ' οὕτω περιφανῶς, ὥστε καὶ
 πομπῇσιν ὀρνίθων ἐνόματ' ἦν κείμενα.
 Πέρδιξ μὲν εἰς κάπηλος ὠνομάζετο
 χωλός· Μενίππῳ δ' ἦν Χελιδὼν τούνομα·
 Οπουττίῳ δ' ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων Κόραξ·
 1295 Κορυδὸς Φιλοκλέει· Χηνυλώπηξ Θεαγένει·
 Ἰεῖς Λικούργῳ· Χαίρεφῶντι Νυκτερίς·
 Συρακουσίῳ δὲ Κίττι· Μειδίας δ' ἐκείνῳ
 Ὀρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἶπεν ὀρτυγι
 ὑπὸ στυφοκόμπτῳ τὴν κεφαλὴν πεπληγμένην.
 1300 ἦδον δ' ὑπὸ Φιλορνιθίας πάντες μέλη,
 ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη,
 ἢ πηνέλοψ, ἢ χὴν τις, ἢ περιστέραι,
 ἢ πτέρυγες, ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν προσην.
 ταῖα ἅτα μὲν τακτεῖν. ἐν δέ σοι λέγω·
 1305 ἤξουσ' ἐκείθεν δέυρο πλεῖν ἢ μύριοι
 πτερῶν δέεσθαι, καὶ τρώων γαμφωνύχων·
 ὥστε πτερῶν σοι τοῖς ἐπαίκοις δεῖ ποθεῖν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1310 οὐκ ἄρα, μὰ Δί', ἡμῖν ἐτ' ἔργον ἐσθάναι,
ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀρήχους,
καὶ τοὺς κοφίνους ἁπαντίας ἐμπύπλη πλερῶν.
Μανῆς δὲ φερέτω μοι· θύραζε τὰ πλεῖρα·
ἐγὼ δ' ἐκείνων τοὺς προσιόντας δέχομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ταχὺ δ' ἂν πελυάνορα τάνδε πόλιν
καλῶ τις ἀνδρώπων ἄν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1315 τύχη μόνον προσείη.

ΧΟΡΟΣ.

κατέχουσι δ' ἔρωτες ἐμᾶς πόλεως.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

θαῦτον φερεῖν κτελεύω.

ΧΟΡΟΣ.

τί γὰρ οὐκ ἐνὶ ταύτῃ

καλὸν ἀνδρὶ μεταικεῖν;

1320

Σοφία, Πέθος, ἀμειρόσσαι Χάριτες,

τό τε τῆς ἀγανάφρονος Ησυχίας

εὐάμερον πρόσωπον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὡς βλακικῶς διακονεῖς.

οὐ θαῦτον ἐξικονήσεις;

ΧΟΡΟΣ.

1325

φερέτω κάλαθον ταχὺ τις πλερῶν·

σὺ δ' αὖθις αὐτ' ἐξόρμα,

τύπλων γε τοῦτον ᾠδί.

πάνυ γὰρ βραδύς τις ἐστίν, ὥσπερ ὄνος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

Μανῆς γὰρ ἐστὶ δειλός.

ΧΟΡΟΣ.

1330

σὺ δὲ τὰ πλεῖρα πρῶτον

διάδεις τὰδε κόσμῳ·
τὰ τε μούσῃς ἰμοῦ, τὰ τε μανθικά, καὶ
τὰ θαλάττῃ. ἔπειτα δ' ὅπως φρονίμως
πρὸς ἀνδρ' ὄρων πλερώσεις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1335 οὐ τοι, μὰ τὰς κερκῆδας, ἔτι σοῦ σχήσομαι,
οὕτως ὄρων σε δειλὸν ὄντα καὶ βραδύν.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

γυνοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας,
ὥς ἂν ποταμὴν ἀτρυγέτου
γλαυκᾶς ὑπὲρ οἶδμα λίμνας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1340 ἔωκεν οὐ ψευδαγγελίης εἰν' ἄγγελος.
ἄδων γὰρ ὅδε τις αἰτούς προσέρχεται.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

αἰετοῖ·

οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον·
ἐρῶ δ' ἐγὼγε τῶν ἐν ὄρνισιν νόμων.
ὀρνιθομανῶ γὰρ, καὶ πέτομαι, καὶ βούλωμαι
1345 οἰκεῖν μεθ' ὑμῶν, καὶ πιδυμῶ τῶν νόμων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ποίων νόμων; πολλοὶ γὰρ ὀρνίθων νόμοι.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

πάντων· μάστιγα δ' ὅτι καλὸν νομίζεται
τὸν πατέρα τοῖς ὄρνισιν ἄρχειν καὶ δάκνειν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ, νῆ Δί', ἀνδρεῖόν γε πάνυ νομίζομεν,
1350 ὅς ἂν πεπληγῇ τὸν πατέρα νεοτλὸς ὢν.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

διὰ ταῦτα μὲν τοι δεῦρ' ἀνοικισθεὶς ἐγὼ
ἄρχειν ἐπιδυμῶ τὸν πατέρα, καὶ πάντ' ἔχειν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

αἰετὸς ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος

1355 πχλαιός, ἐν τοῖς τῶν πελαργῶν κύρβειν.
 ἐπὴν ὁ πατήρ ὁ πελαργός ἐκπετησίμους
 πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφων,
 δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

ἀπελαυσάμην γὰρ, νῆ Δί', ἐλθὼν ἐνδχθί,
 εἴπερ γ' ἐμοὶ καὶ τὸν πατέρα βοσκητέον.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1360 εὐδέν γ'. ἐπιδήπερ γὰρ ἦλθες, ὦ μέλε,
 εὐνους, πλεῶσω σ', ὥσπερ ὄρνῃ ὀρφανόν.
 σοὶ δ', ὦ νεανίσκ', οὐ κακῶς ὑποθήσομαι,
 ἀλλ' οἷά περ αὐτὸς ἔμχθον, ὅτε παῖς ἦ. σὺ γὰρ
 τὸν μὲν πατέρα μὴ τύπτε· ταύτην δὲ γε λαδῶν
 1365 τὴν πτέρυγα, καὶ τοῦτ' ὁ πλῆκτρον θητέρα,
 νομίσκας ἀλεκτρύενος ἔχειν γε τὸν λόφον,
 φρεῦρει, σφρατεύου, μισθοφορῶν σαυτὸν τρέφει.
 τοὺς πατέρ' εἰα ζῆν. ἀλλ' ἐπιδὴ μάχμιος εἶ,
 εἰς τὰπὶ Θράκης ἀποπέτου, καὶκεῖ μάχου.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

1370 νῆ τὸν Διόνυσον, εὖ γ' ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν,
 καὶ πείσομαί σοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νοῦν ἄρ' ἔξεις, νῆ Δία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀνκαπέτομαι δὴ πρὸς Ολυμπον
 πτερυγέσσιν κούφαις· πέτομαι δ' ὁδὸν
 ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελίαν—

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1375 τοῦτ' ὁ πρᾶγμα φορτίου διῖται πτερῶν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀφ' ὅθ' φρενὶ
 σώματί τε νέαν ἐφέπων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀσπαζέμεσθα Φιλύρινον Κινησίαν.

τί δέυρο πόδα σὺ κυλῶν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

1380

ὄρνις γνέσθαι βούλομαι

λυγύμυθος ἀπῶν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

παῦσαι μελῳδῶν· ἀλλ' ὅ τι λέγεις εἴπ' ἐμοί.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὑπὲρ σοῦ περωθεῖς βούλομαι μετάρσιος

ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν

1385

αἰροδομήτους καὶ νεφεόβλους ἀναβολάς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐκ τῶν νεφελῶν γὰρ ἂν τις ἀναβολὰς λάβοι;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

κρέμαται μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἡμῶν ἡ τέχνη·

τῶν διδυράμβων γὰρ τὰ λομπάρα γίγνεται,

αἶψια, καὶ σκότια γέ, καὶ κυταυγία,

1390

καὶ περιδόνητα· σὺ δὲ κλύων εἴσει τάχα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ δὴτ' ἔγωγε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

νῆ τὸν Ἡρακλῆα σὺ γέ.

ἅπαντα γὰρ δίδίμῃ σοι τὸν αἶρα

εἰδῶλα πείνων αἰθεροδρόμων,

οἰωνῶν ταναοδείρων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὥςπ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

1395

τὸν ἀλάδρεμον ἀλάμενος

ἅμ' ἀνέμων πνοαῖσι βαίην —

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

νῆ τὸν Δί' ἔγωγε σου καλισταύσω τὰς πνοάς.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

1400 τότε μὲν νοτίαν σείχων πρὸς ὄδον,
 τότε δ' αὖ Βορέα σῶμα πελάζων,
 ἀλόμενον αἰθέρος αὐλακα τέμνων.
 χαρίεντά γ' ὧ πρὸς ὕτ', ἐσοφίσω καὶ σοφά.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ γὰρ σὺ χαίρεις περιδόντος γενόμενος;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ταυτὶ πεποιήκας τὸν κυκλιοδιδάσκων,
 ὅς ταῖσι φυλαῖς περιμύχης εἰμ' αἶψ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1405 βούλει διδάσκειν, καὶ παρ' ἡμῖν σὺν μένων,
 Λιωτροφίδη χορὸν πετομένων ὀρνέων
 Κεκροσίδα φυλὴν;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

 καλιστλάς μου, δῆλος εἶ.
 ἀλλ' οὐκ ἔγωγ' οὐκ ἀνύσομαι, τοῦτ' ἴσθ' ὅτι,
 πρὶν ἂν περιωθεῖς διαδράμω τὸν αἶρα.

ΣΤΚΟΦΑΝΤΗΣ.

1410 ὄρνιθες τίνες εἶδε,
 οὐδὲν ἔχοντες περιστοιχίλοι,
 ταυστόπτερε ποικίλα χελιδό;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ταυτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεργήγορεν.
 ὅδ' αὖ μυριζὼν δεῦρό τις προσέρχεται.

ΣΤΚΟΦΑΝΤΗΣ.

1415 ταυστόπτερε ποικίλα μᾶλ' αὐθις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

εἰς θοιμάτιον τὸ σκολιὸν ἄδην μοι δοκεῖ.
 δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ἐλγῶν χελιδόνων.

ΣΤΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τίς ὁ πλεῶν δεῦρ' ἐστὶ τούς ἀφικνουμένους;

1455

καλεσάμενος, κατ' ἐσκευασίῃς ἐνθάδ',
κατ' αὐτὴν πέτωμαι πάλιν ἐκίστε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μανθάνω.

ὦδὲ λέγεις· ὅπως ἂν ὠφλήκῃ δίκην
ἐνθάδε πρὶν ἥκειν ὁ ξένος.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

πάντ' μανθάνεις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1460

καί περ' ὁ μὲν πλεῖ δύνω, σὺ δ' ἐκίστ' αὐτὴν πίτῃ
ἀρπασάμενος τὰ χρήματ' αὐτοῦ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

πάντ' ἔχω.

βέμβικος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μανθάνω

βέμβικα· καὶ μὴν ἔστι μοι, νῆ τὸν Δία,
κάκιστα Κερκυραῖα τοιαυτὴ πτερά.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οἴμοι τάλας, μάστιγ' ἔχεις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πτερῶ μὲν οὖν,

1465

οἷσί σε ποιήσω τήμερον βεμβικῶν.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οἴμοι τάλας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐ πτερυγίῃς ἐντευθενί;

οὐκ ἀπολυβάζεις, ὡς κάκιστ' ἀπολούμενος;
πικρὰν τάχ' ὄψει σφραγιδικοπανουργίαν.
ἀπώμεν ἡμεῖς ξυμβαδόντες τὰ πτερά.

ΧΟΡΟΣ.

1470

πικρὰ δὴ καὶ καινὰ, καὶ θαυ-
μάσι' ἐπεπιτόμευθα,

- καὶ δεινὰ πρᾶγματ' εἶδομεν.
 ἔστι γὰρ δένδρεν πεφυκὸς
 ἐκτοπὸν τι, καρδίᾳς
 175 ἀπωτέρω, Κλεώνυμος,
 χρήσιμον μὲν οὐδὲν, ἄλ-
 λως δὲ δειλὸν καὶ μέγα.
 τοῦτο μὲν γι ἥρος αἰεὶ
 βλασφάνει καὶ συνοφαντεῖ·
 490 τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν
 τὰς ἀσπίδας φυλλορροεῖ.
 ἔστι δ' αὖ χώρα πρὸς αὐτῷ
 τῷ σκοτῶ πάρος τις
 ἐν τῇ λύχων ἐρημία·
 1485 ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρω-
 ποι ξυναριστῶσι, καὶ
 ξύνισι, πλὴν τῆς ἐσπέρας.
 τηνικαῦτα δ' οὐκέτ' ἦν
 ἀσφαλὲς ξυντυγχάνειν.
 1490 εἰ γὰρ ἐντύχει τις ἥρω
 τῶν βροτῶν νικῶν Ορεσίῃ,
 γυμνὸς ἢν πληγὴς ὑπ' αὐ-
 τοῦ πάντα ταπεινέξισα.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ ΧΟΡΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

1495 Οἶμοι τάλας, ὁ Ζεὺς ὅπως μὴ μ' ὀψήσται.
ποῦ Πισθέταυρος ἐστίν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἴα· τουτὶ τί ἦν;
τίς ὁ συγκαλυμμός;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τῶν θεῶν ὅρας τίνα
ἐμοῦ κατόπιν ἐνταῦθα;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μὰ τὸν Δί' ἐγὼ μὲν οὐ·
τίς δ' εἰ σύ;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

πηνίκ' ἐστίν ἄρα τῆς ἡμέρας;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1500 ὀπηνίκα; σμικρὸν τι μετὰ μισημέριαν.
ἀλλὰ σὺ τίς εἶ;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

βουλνός, ἢ περαιτέρω;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἶμ', ὡς βδελύττομαι σι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυμφεῖ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οἶμωζι μεγάλ'.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

οὕτω μὲν ἐκτεκαλύφμαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὦ φίλε Προμηθεῦ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

παῦε, παῦε, μὴ βόε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1505 τί γάρ ἐσσι;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

σίγα, μὴ κάλει μου τὸννομα.

ἀπὸ γὰρ ὀλέσθης, εἴ μ' ἐνθάδ' ὁ Ζεὺς ὄψεται.

ἂλ', ἵνα φράσω σοι πάντα τᾶν πράγματα,

ταυτὶ λαβὼν μου τὸ σκυᾶδειον ὑπέρεχε

ἄνωθεν, ὡς ἂν μὴ μ' ἐρῶσιν οἱ θεοί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1510 ἰοῦ, ἰοῦ.

εὖ γ' ἐπιτόσας αὐτὸ καὶ προμηθεϊκῶς.

ἐπέδυε τάχυν δὴ, κατὰ θαρβήσας λέγει.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἄκουε δὴ νῦν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὡς ἀκούοντος λέγει.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἀπώλωλεν ὁ Ζεὺς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

πηνίκ' ἄρ' ἀπώλειτο;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

1515 ἐξ οὗ περ ὑμῖς φέρεσθε τὸν αἶψα.

δύει γὰρ οὐδεὶς οὐδὲν ἀνθρώπων ἔτι

θεοῖσιν· οὐδὲ κτίσσα μηρίων ἄπο

ἀνῆλθεν ὡς ἡμᾶς ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου.

ἂλ' ὡς περὶ Θεσμοφροῖς νηστειόμεν

1520 ἄνεν θυγλῶν· οἱ δὲ βάρβαροι θεοὶ

πεινῶντες, ὥσπερ Ἰλῦριοι, κεκρυγότες
ἐπιστρατεύουσιν Φάσ' ἀνῶθεν τῷ Διὶ,
εἰ μὴ παρίξει τὰμφορὶ ἀνεωγμένα,
ὅτ' εἰσαγοῖντο σπλάγχνα καταλιγμημένα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1525 εἶσθε γὰρ ἕτεροι βάρβαροι θεοὶ τινες
ἀνῶθεν ὑμῶν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

οὐ γὰρ εἰσι βάρβαροι,
ἔσθι οὐ κατρώεις ἐσθιν Ἐξηκείδης;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις
τί ἐσθιν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ὅτι ἐσθιν; Τριβαλλοί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μηνθάνω.

1530 ἐντιῦθεν ἄρα τὸ ΕΠΙΤΡΙΒΕΙΨ ἐγένετο.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

μάκροτα πάντων· ἐν δέ σοι λέγω σαφές.
ἤξουσιν πρέσβεις διῦρο περὶ διαλλαγῶν
παρὰ τοῦ Διὸς, καὶ τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἀνῶ·
ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδῃσθε, εἰὰν μὴ παραδιδῷ
1535 τὸ σκῆπτρον ὁ Ζεὺς τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν,
καὶ τὴν Βασιλείαν σοι γυναῖκ' ἔχεν διδῶ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τίς ἐσθιν ἡ Βασιλεία;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

καλλίστη κόρη,

ἥπερ κεραμεύει τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς,
καὶ τὰλλ' ἀπαξάπαντα, τὴν εὐβουλίαν,
1540 τὴν εὐνομίαν, τὴν σωφροσύνην, τὰ νεώρια,
τὴν λαιδορίαν, τὸν Κωλακρέτην, τὰ τριβάλλα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΓΟΣ.

ἅπαντά γ' ἄρ' αὐτῷ ταμιεύει.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Φημί ἐγώ.

ἦν γ' ἦν σὺ παρ' ἐκείνου λάβης, ἅπαντ' ἔχεις.

τούτων ἔνεκα δεῦρ' ἦλθον, ἵνα φράσαιμί σοι.

1545 αἰέ ποτ' ἀνθρώποις γὰρ εὐνους εἰμι ἐγώ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

μόνον θεῶν γὰρ διὰ σ' ἀπανδρακίζομεν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς, ὡς εἶσθα σὺ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

τῇ τὸν Δι' αἰεὶ δῆτα θεομισθὲς ἔφυς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τίμων καθαρός. ἀλλ', ὡς ἂν ἀποτρέχω πάλιν,

1550 φέρε τὸ σκιάδειον, ἵνα με κἄν ὁ Ζεὺς ἴδῃ

ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δοκῶ κληφόρῳ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

καὶ τὸν δίφρον γε διφοφορεῖς τυνδὲ λαβών.

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσι

λίμνη τις ἔσ' ἄλουτος, οὗ

1555 ψυχαγωγῆ Σωκράτης·

ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε

δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἥ

ζῶντ' ἐκείνου προύλιπε·

σφάγι' ἔχων κάμηλον,

1560 ἄμνόν τιν', ἧς λαίμους τεμῶν,

ὡς Οδυσσεύς, πάλιν ἔβη·

κατ' ἀνῆλθ' αὐτῷ κάτωθεν

πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου

Χαίρεφῶν ἡ νυκτερίς.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ,
ΗΡΑΚΛΗΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΟΙΚΕΤΗΣ Πεισθηαίου, ΧΟΡΟΣ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

1565 Τὸ μὲν πόλισμα τῆς Νεφέλοκοκυγίας,
ὄρῃς, τοδὶ πάριστον, ἢ προσδιδόμεν.
οὗτος, τί δῆρς; ἐπ' ἀριστέρ' οὕτως ἀμπίχῃ;
ἐν μεταβαλῆς θειμλίτιν ὡς ἐπὶ δεξιᾷ;
τί, ὦ κακίδαίμεν, Λαισποδίας εἰ τὴν φύσιν;
1570 ὦ δημοκρατία, ποῦ προδιδῷς ἡμᾶς ποτε,
εἰ τουτοῖ γ' ἐχειρετένησαν οἱ θεοί;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.

ἔξεις ἀτρέμας;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

οἴμωξ· πολὺ γὰρ δὴ σ' ἐγὼ
ἔρακα πάντων βαρβαράταϊν θεῶν.
ἄγε δὴ, τί δρωμεν, Ἡράκλεις;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

1575 ἐμοῦ γ', ὅτι τὸν ἄνθρωπον ἄρχειν βούλομαι,
ἔσσις ποτ' ἔσθ' ὁ τοὺς θεοὺς ἀποτειχίστας.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

ἀλλ', ὦ γὰρ, ἐρήμεστα περὶ διαλαγῶν
ἀρίσδοις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

δωλασίως μάλλον ἄρχειν μοι δοκεῖ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

τάναντία ψυχίζομαι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐν τῷ Τριβαλλῷ πᾶν τὸ πρᾶγμα. τί σὺ λέγεις;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.

κλάνι κόρυνα καὶ μεγάλα βασιλισσασαῦ
ἔρριδι πῦρα δίδωμι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

παραδοῦναι λέγεις;

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

1680 μὰ τὸν Δί' οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει,
εἰ μὴ τί σοι εἴποι γ', ὥσπερ αἱ χιλιδόνες.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

οὐκ οὖν παραδοῦναι ταῖς χιλιδίῃσιν λέγει.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

σφῶ νῦν διαλλάττεσθε, καὶ ξυμβαίνετε.
ἐγὼ δ', ἐπιπὶ σφῶν δεκεῖ, σιγήσομαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

1685 ἤμιν, ἃ λέγεις σὺ, πάντα συγχωρεῖν δεκεῖ.
ἀλλ' ἴθι μεθ' ἡμῶν αὐτὸς ἐς τὸν εὐρανόεν,
ἵνα τὴν Βασιλείαν καὶ τὰ πάντα ἐκεί λάβῃς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἐς καιρὸν ἄρα κατεκόπησαν οὗτοί
ἐς τοὺς γάμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

βούλεισθε δὴτ' ἐγὼ τέας

1690 ὁπλῶν τὰ κρέα ταυτὶ μένων; ὑμεῖς δ' ἴτε.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

ὁπλᾶς τὰ κρέα; πολλὴν γε τινθείαν λέγεις.
οὐκ εἰ μεθ' ἡμῶν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

• εὐ γε μὲντ' ἂν διττέδην.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα δίδωται τις δευρό μου.

ΧΟΡΟΣ.

1693 ἴσθι δ' ἐν Φαναΐσι πρὸς τῇ
Κλειψύδρᾳ πανούργων ἐγ-
γλωττογαστρίων γένος,
οἱ διερίζουσίν τε, καὶ σπεί-
ρουνσι, καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτ-
ταισι, συνάζουσί τε·
1700 βάρβαροι δ' εἰσὶν γένος,
Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι.
κἀπὸ τῶν ἐγλωττογαστρί-
ων ἐκείνων τῶν Φιλίππων
πανταχοῦ τῆς Ἀττικῆς ἢ
1705 γλώττιαι χωρὶς τέμνεται.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω πάντ' ἀγαθὰ πράττοντες, ὦ μίջω λόγου,
 ὦ τρισμακάριον πῖπνον ὀρνίθων γένος,
 δέχεσθε τὸν τύραννον ἑλθεῖν δόμοις.
 προσέρχεται γάρ οἱος οὔτε παμφανής·
 1710 ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγεί δόμῳ·
 οὐδ' ἡλίου τελαυγές ἀπλίνων ὅλκας
 τοιοῦτον ἐξέλαμψεν. οἷον δ' ἔρχεται
 ἔχων γυναικὸς κάλλος οὐ Φατόν λεγείν,
 πάλων κεραυνὸν, πλεροφόρον Διὸς βέλος·
 1715 ὁσμή δ' ἀνατομάστος εἰς βλάθρς κύκλου
 χωρεῖ, καλὸν δέαμα· θυμιαμάτων δ'
 αὖραι διαψάφρουσι πλεκίστην κκαπνοῦ.
 ὅθι δὲ καυτὲς ἐστί. ἀλλὰ χρὴ θεῶς
 Μούσης ἀναΐγειν ἱερὸν εὐφημον σῆμα.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

1720 ἀνγε, δίχε, πάργε, πάργε,
 περιπέτιθε τὸν μάκαρ
 ἄνδρα μάκαρι σὺν τύχῃ.
 Φεῦ, Φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους.
 ὦ μακαριστὲν σὺ γάμον γήμας
 1725 τῆδε τῇ πόλει.
 μεγάλαι, μεγάλαι κατέχουσι τύχαι
 γένος ὀρνίθων διὰ τόνδε τὸν ἄνδρ'
 ἀλλ' ὕμεναίοις καὶ νυμφιδίοις
 δέξασθ' ὥδαθ'
 1730 αὐτὸν καὶ τὴν Βασιλίαν.

ΗΜΙΚΟΡΟΣ.

Ἦρε ποτ' Ολυμπίᾳ
τῶν ἡλιβάτων δρόνων
ἄρχοντα θεοῖς μέγαν

1735

Μῆδραι ξυνοίμισαν
ἐν τοιῷδ' ὑμεναίῳ.

Τμήν ὦ, Τμέναι ὦ.

ὃ δ' ἀμφιδαλὴς Ἔρως

χρυσόπτερος ἡνίας

εὐδυνε παλιντόνους,

1740

Ζηνὸς πάροχος γάμων,

τῆς τ' εὐδαίμονος Ἠρας.

Τμήν ὦ, Τμέναι ὦ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ἰχάρην ὕμνοις, ἰχάρην ᾠδαῖς

ἄγαμαι δὲ λόγων. ἄγε νῦν αὐτοῦ

1745

καὶ τὰς χθονίας κλήσατε βροντὰς,

ταῖς τε πυρώδεϊς Διὸς ἀσπεροπαῖς,

δαμόν τ' ἀργῆτα κεραυνόν.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μέγα χρύσειον ἀσπεροπῆς Φαίος,

ὦ Διὸς ἀμβροτον ἔγχος πυρφόρον,

1750

ὦ χθόναϊ βαρυαχίης ὀμβροφόροι θ' ἄμα

βρονταί, αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει,

διὰ σὲ τὰ πάντῃσ' κρατήσας, καὶ

πάρειδρον Βασιλείαν ἔχει Διός.

Τμήν ὦ, Τμέναι ὦ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

1755

ἔπειθε νῦν γάμοισιν, ὦ

Φῦλα πάντα συννόμων

πυροφόρ', ἐπὶ πίδαϊν Διὸς

καὶ λείχης γαμήλιον.

ὄρεξον, ὦ μάκαιρα, σὴν

236

ΟΡΝΙΘΕΣ

1760

χείρῃ, καὶ πτερῶν ἐμῶν
 Ἀπὸ τῆς συγχόρευτον·
 αἶρων δὲ κουφῶ σ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

1765

ἄλλαλαί, ἰὴ Παιῶν,
 Τήνελλα καλίνικος, ὦ
 δαιμόνων ὑπέρτατε.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΟΡΝΙΘΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΣΦΗΚΕΣ.

236

ΟΡΝΙΘΕΣ

1760

χείρα, καὶ πτερῶν ἐμῶν
ἀπὸ τῆς συγχόρευτον·
αἶσαν δὲ κυφίῳ σ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

ἄλλα, ἢ Παιῶν,
Τήνελα καλίνικος, ὦ
δαϊμόνων ὑπέρτατε.

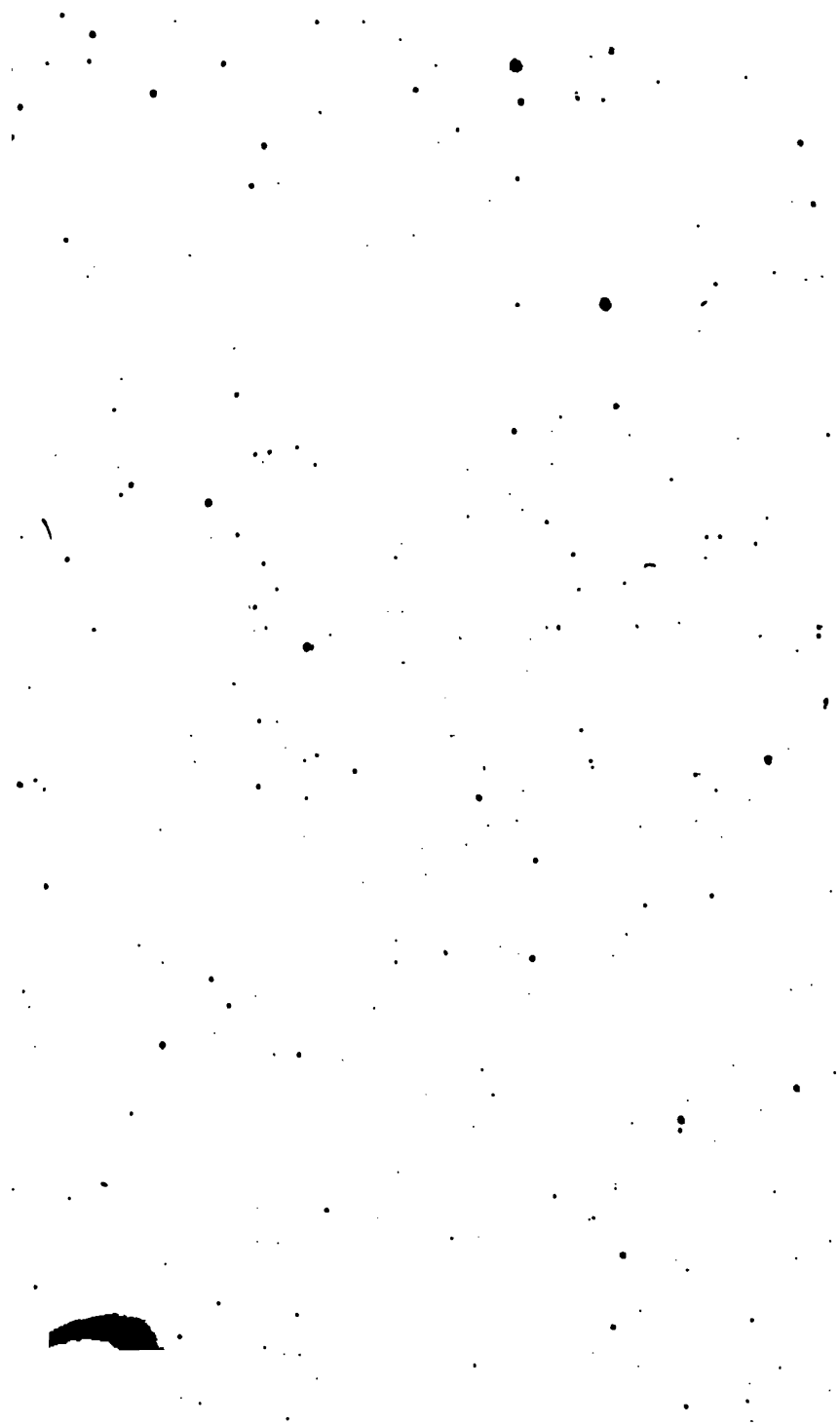
1765

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΟΡΝΙΘΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΣΦΗΚΕΣ.

τὰ πατέρα παύσαι, ἐκκαθίρξας τοῖς εἰκοσι καὶ δίκλιν περιβα-
λαττε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ὁ δὲ, ἐξέδου αὐτῷ μὴ προκει-
ραζεν. οἱ δὲ συνδικασθῆναι, σφηξὶν αὐτοὺς ἀφομοιώσαντες, παρι-
ουλέμενοι διὰ ταύτης τῆς τέχνης ὑποκλίπειν τὸν συνδικαστήν·
ὁ Χορὸς συνείληκε, καὶ τὸ δράμα ἐπιγέγραπται. ἀλλ' οὐδὲν ἦσαν
πέρας δὲ τοῦ νεανίσκου θαυμάζοντος, τίνος ἔνεκα ὁ πατὴρ οὐ-
κ τοῦ πράγματος, ἔφη ὁ πρεσβύτερος εἶναι τὸ πρᾶγμα σπουδαῖον
ἀρχῆς τὸ δικάζειν. ὁ δὲ παῖς ἐπιμαῖο τὰς ὑποψίας ἐξαίρειν
ἑαυτὸς, νοσητῶν τὸν γέροντα. ὁ δὲ πρεσβύτερος μεθ' αὐτοῦ νοση-
σάμενος τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἀναγκάζεται ὁ νέος ἐπιτρέπειν αὐτῷ
καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦτο ποιεῖν μόνον, καὶ τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν
καὶ δύο κύνας παρεισάγειν παρ' αὐτῷ πολυειπτικῶς κρητόμετοι·
τοὺς φεύγοντας ἐκφέρειν συνεχῶς τὴν ψῆφον μέλων, ἀπαληθείς,
ἀποδοκάζουσιν φέροι ψῆφον. περιέχει δὲ καὶ δικαιολογίαν τινα
ἐκ τοῦ ποιητοῦ προσώπου, διὰ τὸ σφηξὶν ἐμφερεῖς εἶναι τοὺς
ἐξ ὧν καὶ τὸ δράμα. οἱ ὅτε μὲν ἦσαν νέοι, παρῶς ταῖς δι-
μεν· ἐπὶ δὲ γέροντες γεγόνασιν, κεντούσι τοὺς κέντρος. ἐπὶ
ῥαίματος ὁ γέρον ἐπὶ δεῖπνον καλεῖται, καὶ ἐπὶ ὕβριν τρέπτει,
αὐτὸν ὕβριος ἀβρόπῳλις· ὁ δὲ γέρον πρὸς αὐλὸν καὶ ὄρχησιν
καὶ γελιοσποῖ τὸ δράμα.
τὸ δράμα πεποίηται αὐτῷ οὐκ ἐξ ὑποκειμένης ὑποθέσεως, ἀλλ'
ἐκμένης. πέπλασται δὲ τὸ ἔλκον. διαβάλλει δὲ Ἀθηναίους ὡς φι-
λὰς σφηξὶν εἰκάζει, κέντρα ἔχουσι, καὶ πλήττουσι.....

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟ

Φιλοῦντα δικάζειν πατέρα παῖς εἰρξας ἄφρων
 αὐτὸς ἐφύλαττεν ἔνδον οἰκοντὰ γ', ὅπως
 μὴ λαιθάγη, μηδ' ἐξίη, διὰ τὴν νόσον.
 ὁ δ' ἀντιμάχεται παντὶ τρόπῳ καὶ μηχανῇ.
 εἰδ' οἱ συνηθεῖς καὶ γέροντες, λεγόμενοι
 σφῆκας, παροργίνονται βοηθοῦντες σφόδρα,
 ἐπὶ τῷ δύνασθαι κέντρων ἵεσθαι τισὶ
 φρονοῦντες ἱκανόν. ὁ δὲ γέρον τηρούμενος.
 ξυμπεῖθ' ἔνδον διαδιδάκειν καὶ βιοῦν,
 ἐπεὶ τὸ δικάζειν κέραιεν ἐκ παντὸς τρόπου.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΣΙΑΣ } οἰκεῖται Φιλοκλέωνος.
 ΞΑΝΘΙΑΣ }
 ΒΑΕΛΥΚΛΕΩΝ.
 ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.
 ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ,
 ΠΑΙΔΕΣ.
 ΚΥΩΝ.
 ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.
 Αἴνῃ· ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΣΦΗΚΕΣ.

ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ,
ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ,
ΠΑΙΔΕΣ.

ΣΩΣΙΑΣ.

Οὗτος, τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Φυλακὴν καὶ ἀλύνειν νυκτερινὴν διδάσκειμαι.

ΣΩΣΙΑΣ.

κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προῦφειλες μέγα,
ἅρ' οἶσθας οἷον κνώδαλον φυλάττομεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἶδ'· ἀλλ' ἐπίθυμῶ σμικρὸν ἀπομαρμερῆσαι.

ΣΩΣΙΑΣ.

σὺ δ' οὖν παρακινδύνει, ἐπεὶ αὐτοῦ γ' ἐμοῦ
κατὰ ταῖν κόραιν ἤδη τι καταχίεται γλυκύ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλ' ἢ περμαφρονεῖς ἐτεόν, ἢ κορυβαυδίης.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐκ· ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβάζου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὸν αὐτὸν ἅρ' ἐμοὶ βουκολίης Σαβάζιον.
καί μοι γὰρ ἀγτίως τις ἐπιστρατεύσασθαι

ΤΟΜ. II.

Q

Μηδὸς τις ἐπὶ τὰ βλεφάρῃ νύσταλῆς ὕπνος·
καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστόν εἶδον ἀρτίως.

Σ Ω Σ Ι Α Σ.

κῆρυγ' ἀληθῶς οἶον οὐδεπώποτε.

15

ἀτὰρ σὺ λείπον πρότερος.

Ξ Α Ν Θ Ι Α Σ.

ἰδοῦναι αἶτον

παυσιόμαγον ἐς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάντῃ,
ἀταρπασάηλα τοῖς ὄνυσιν ἀσπίδα
φάρειν ἐπιχάλκον ἀνικὰς ἐς τὸν οὐρανόν,
κῆρυγίτα ταύτην ἀποβαλεῖν Κλειώνυμον.

Σ Ω Σ Ι Α Σ.

20

οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλειώνυμος.
Πῶς δὴ, προσερεῖ τις τοῖσι συμπτώταις λέγων,
ὅτι ταυτὴν ἐν γῇ θύριον, κῆρ οὐρανῷ,
κῆρ τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλεν τὴν ἀσπίδα;

• Ξ Α Ν Θ Ι Α Σ.

οἶμοι, τί δῆτά μοι κακὸν γινήσεται,
ἰδόντι ταιούτων ἐνύπνιον;

25

Σ Ω Σ Ι Α Σ.

μὴ Φροντίσης.

οὐδὲν γὰρ ἔστι δεινόν, οὐ μὰ τοὺς θεούς.

Ξ Α Ν Θ Ι Α Σ.

δεινὸν γέ πού ἐστι ἄνθρωπος ἀποβαλὼν ὄπλα.
ἀτὰρ σὺ τὸ σὸν αὖ λείπον.

Σ Ω Σ Ι Α Σ.

ἀλλ' ἐστὶν μέγα.

περὶ τῆς πόλεως γὰρ ἐστὶ τοῦ σκάφους ὅλου.

Ξ Α Ν Θ Ι Α Σ.

βασιλῆας ἔχοντα καὶ τριδώνια·
 κῆπείτα τούτοις τῆς προσάττας μοι δόκει
 5 δημγορεῖν φάλαγνα πανδοκεύτρια,
 ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρησμένης ὕψος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

αἰετοῖ.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί ἐστί;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

παῦε, παῦε, μὴ λέγε·
 ὄζει κακίστον τούνυπνιον βύρσης σαπρᾶς.

ΣΩΣΙΑΣ.

αἰδ' ἢ μιανὰ φάλαγιν, ἔχουσα τρυάνην,
 40 ὥτ' ἢ βόειον δημόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι δειλίκος·

τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διίστάνειν.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἰδοῦμαι δ' ἐμὶ Θέωρος αὐτῆς πλησίον
 χαμαι καθῆσθαι, τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχων.
 45 εἴτ' Αλκιβιάδης εἴπῃ πρὸς με τραυλίσας·

Οὐαῖς, Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὀρθῶς γε τοῦτ' Αλκιβιάδης ἐτραύλισεν.

ΣΩΣΙΑΣ.

ὅπου ἐπὶ ἀλέκτορι, ὁ Θέωρος πέραθ
 γαγνόμενος;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἤκιστ'· ἀλλ' ἄριστον.

ΣΩΣΙΑΣ.

πῶς;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὥσως;

καταπλήρομενον ἐς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ,
ἀναπασάβια τοῖς ἐνυξιν ἀσπίδα
φάμεν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς ἐς τὸν οὐρανόν.
κῆπειτα ταύτην ἀποβαλεῖν Κλειώνυμον.

ΣΩΣΙΑΣ.

20 οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλειώνυμος.
Πῶς δὴ, προσεῖ τις τοῖσι συμπύταις λέγων,
ὅτι ταυτὸν ἐν γῇ θηρίον, καὶ οὐρανῷ,
καὶ τῇ θαλάττῃ γ' ἀπείβαλεν τὴν ἀσπίδα;

• ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι, τί δῆτά μοι κακὸν γινήσεται,
25 ἰδόντι ταιούτῳ ἐνύπνιον;

ΣΩΣΙΑΣ.

μὴ Φροντίσης.

οὐδὲν γὰρ ἔσται δεινόν, οὐ μὰ τοὺς θεούς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δεινὸν γέ που ἔσ' ἄνθρωπος ἀποβαλὼν ὄπλα.
αἰτάρ σὺ τὸ σὸν αὖ λίσσῃ.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἀλλ' ἐστὶν μέγα.

περὶ τῆς πόλεως γάρ ἐστι τοῦ σκάφους ὅλου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

βασιλείας ἔχοντα καὶ τριβώνια·
 παύεται τοῖσι τῶν προβάτοις μοι δέκασιν
 δημηγορεῖν Φάλαίνα πανδοκεύτρια,
 ἔχουσα Φωνὴν ἐμπεπρησμένης ὕψος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κίβοι.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί ἐστί;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

παῦε, παῦε, μὴ λέγε·

ἔξει κίκισον τουνύνπιον βύρσης σαπράς.

ΣΩΣΙΑΣ.

εἴθ' ἢ μιαιφά Φάλαϊν', ἔχουσα τρυπάνην,
 ἴδ' ἢ Βόειον δημόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι δειλῆσιος·

τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διίστάνειν.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἰδοῦμαι δ' ἐμοὶ Θέωρος αὐτῆς πλησίον

χαμαὶ καθῆσθαι, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχοντο.

εἴτ' Αλκυονίδης εἴπῃ πρὸς με τραυλίσας·

Ολῆς, Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὀρθῶς γε τοῦτ' Αλκυονίδης ἐτραύλισεν.

ΣΩΣΙΑΣ.

ὅπουκ' ἐκείν' ἀλέκτορον, ὃ Θέωρος κέρατ'

γενόμενος;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἥκιστ'· ἀλλ' ἄριστον.

ΣΩΣΙΑΣ.

πῶς;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὅπως;

50 ἀνθρώπος ἦν· εἴτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ·
οὐκ οὐκ ἐνερχέας τοῦτο συμβᾶλλειν, ὅτι
ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς κόρακας οἰχίσσεται;

Σ Ω Σ Ι Α Σ.

εἴτ' οὐκ ἐγὼ, δοὺς δὲ ὁδοὺς, μισθώσομαι
οὕτως ὑπεκρινόμενον σαφῶς ἐνείρατα;

Ξ Α Ν Θ Ι Α Σ.

55 Φέρε νυν κατεῖπω τοῖς διαταῖς τὸν λόγον,
ὀλίγα γ' ὑπειπὼν πρότερον αὐτοῖσιν ταδί·
μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα·
μηδ' αὖ γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον.
ἡμῖν γάρ οὐκ ἐστὶ οὔτε κάρυ' ἐκ Φορμίδος
60 δούλου παραρριπιούντι τοῖς Διωμήδεσσι,
οὔδ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος,
οὔδ' αὖτις ἀναστυλαγνόμενος Εὐριπίδης·
οὔδ', εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάρις,
αὖτις τὴν αὐτὸν ἀνδρᾶ μυτλωτεύσομεν.
ἀλλ' ἐστὶν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον,
65 ὑμῶν μὲν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον,
καμφοδίας δὲ Φερτικῆς σοφώτερον.
ἐστὶν γὰρ ἡμῖν δισπότης ἐκαινοσί,
ἄνω καθεύδων, ὁ μέγας, οὐπὶ τοῦ τέλους.
οὗτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῶν,
70 ἔνδον καθεύξας, ἵνα θύραζε μὴ ἔξη.
νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ,
ἦν οὐδ' ἂν εἰς γνώη ποτ', οὐδὲ ξυμβᾶλοί,
εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάζετε.
Αμυνίας μὲν ὁ Πρηνάπευ φῆσ' οὗτος
75 εἶναι φιλόκυβον αὐτόν· ἀλλ' οὐδὲν λέγει.

Σ Ω Σ Ι Α Σ.

μαί Δί', ἀλλ' ἀφ' αὐτοῦ τὴν νόσον τεκμαίρεται.

Ξ Α Ν Θ Ι Α Σ.

οὐκ· ἀλλὰ ΦΙΛΟ μὲν ἐστὶν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ.

οἳ δὲ Φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον,
εἶναι φιλοπότην αὐτόν.

Σ Ω Σ Ι Α Σ.

οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
30 αὐτὴ γὰρ χρησίων ἐστὶν ἀνδρῶν ἢ νόσος.

Ξ Α Ν Θ Ι Α Σ.

Νικόστρατος δ' αὖ Φησιν, ὁ Σκαμβωνίδης,
εἶναι φιλοθύτην αὐτόν, ἢ φιλόξενον.

Σ Ω Σ Ι Α Σ.

μὰ τὸν κύρ, ὦ Νικόστρατ', οὐ φιλόξενος,
ἐπεὶ καταπύγων ἐστὶν ὃ γὰρ φιλόξενος.

Ξ Α Ν Θ Ι Α Σ.

85 ἄλλως φλυαρεῖτ'· οὐ γὰρ ἐξευρήσιντε.
εἰ δὴ πεδυμεῖτ' εἰδέναι, σιγαῖτε νῦν.
Φρέσω γὰρ ἤδη τὴν νέσον τοῦ δισπότηου.
Φιλκλιασθῆς ἐστὶν, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ·
ἐρᾷ τε τούτου, τοῦ δικάζειν, καὶ στένει,
90 ἢ μὴ πρὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου.
ὑπνοῦ δ' ὄρα τῆς·νυκλὸς οὐδὲ πασπάλην·
ἢ δ' οὖν καλαμύση καὶν ἄχνην, ὅμως ἐκεί
ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν.
ὑπὸ τοῦ δὲ τὴν ψῆφόν γ' ἔχιν ἐωθέναι,
95 τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται,
ὥσπερ λιβανωτὸν ἐπιτιθεῖς νομμηναί.
καὶ, γῆ Δί', ἢν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον
τὸν Πυριλάμπον ἐν θύρᾳ Δῆμων καλόν,
ἰὼν παρὲς γράφει πλησίον ΚΗΜΟΣ ΚΑΛΟΣ.
100 τὸν ἀλεγκτεῖνα δ', ὅς ἥδεν ἐφ' ἐσπερας, ἔφη,
ὡς ὅψ' ἐγείρειν αὐτὸν ἀναπνευσμένον,
παρὰ τῶν ὑπευδύνων ἔχοντα χρήματα.
εὐθύς δ' ἀπὸ δορκησίου κέκραγεν ἐμῶδας·
κᾶπειτ' ἐκείσ' ἐλθὼν, προκαθεύδει πρὶ πάντων,
105 ὥσπερ λεπίς προσεχόμενος τῇ κίονι.

- ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακράν,
 ὥσπερ μέλει τ' ἢ βουλευτὸς εἰσέρχεται,
 ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κερὲν ὑποπεπλασμένος.
 ψήφων δὲ δαΐσας μὴ δεηθεῖν ποτὲ,
 110 ἢν ἔχη δημάζειν, αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει.
 τοιαῦτ' ἄλλοι· νουθετούμενος δ' αἰεὶ
 μάλλον δικάζει, τοῦτον οὖν φυλάττομεν,
 μεχλοῖσιν ἐκλεισάμενις, ὡς ἂν μὴ ἔῃ.
 ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νότῃ βαρέως φέρει.
 115 καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι ππραμυθούμενος,
 ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβώνιον,
 μηδ' ἐξίναϊ θυράς· ὁ δ' οὐκ ἐπέθετο.
 εἰτ' αὐτὸν ἀπέλου, κακάφαιρε, καὶ μάλα
 120 μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάντις· ὁ δ' αὐτῷ τιμπάων
 ἄξας, εἰδίκασεν εἰς τὸ Καινὸν ἔμπεδον.
 ἔτε δὴ δὲ ταύταις ταῖς τελευταῖς οὐκ ὠφέλει,
 διέπλευσεν εἰς Αἰγίαν· εἰτα συλλαβὼν
 κύκλωρ κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιαῦ.
 ὁ δ' ἀνέφραθ κνιφαῖος ἐπὶ τῇ κισκιδί.
 125 ἐντυθεὶν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξιφρίομεν.
 ὁ δ' ἐξιδίδρασκε διὰ τε τῶν ὑδρορροῶν,
 καὶ τῶν ὀπῶν· ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένον
 ἐνεθύσαμεν ἥκίοισι, καὶ πακλώσαμεν.
 ὁ δ', ὡσπερὶ παλοῖς, αὐτῷ πατρίλους
 130 ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον· εἰτ' ἐξήλατο.
 ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἅπασαν δικλῦοις
 κατπατέσαντες ἐν κύκλω, φυλάττομεν.
 ἔστιν δ' ὄνομα, τῷ μὲν γέροντι, Φιλοκλέων,
 καὶ μά Δία· τῷ δ' υἱεῖ γε τῷδε, Βδελυκλέων,
 135 ἔχων τρόπους Φρυαγμοσιμνάκους τινάς.

Β Δ Ε Λ Τ Κ Λ Ε Ω Ν.

ὦ Ξανθία, καὶ Σωσία, καθέυθετε·

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἶμοι.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί ἐσσι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Βδελυκλέων ἀνίσταται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ περιδραμεῖται σφῶν ταχέως διὺρ ἄτιμος;
 ὁ γὰρ πατήρ εἰς τὸν ἱππὸν εἰσλήλυθε,
 140 καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδικώς. ἔκκ' ἄθρει,
 κατὰ τῆς πυέλου τὸ τρήμ' ὅπως μὴ ᾠδύσεται·
 σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκυσο.

ΣΩΣΙΑΣ.

ταῦτ', ὦ δίσποτα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄναξ Πόσειδον, τί ποτ' ἄρ' ἡ κάπη ψοφεῖ;
 οὗτος, τίς εἰ σύ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καπνὸς ἔγωγ' ἐξέρχομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

145 καπνός; Φέρ' ἴδω τίνοξ ξύλου σύ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

συνίνου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἢ τὸν Δί', ὅσπερ γ' ἐστὶ δριμύτατος καπνῶν.
 ἀτὰρ οὐκ ἐσπρήσεις γε; ποῦ 'σθ' ἡ τηλία;
 δύου πάλιν. Φέρ', ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον.
 ἐνταῦθα νῦν ζῆται τιν' ἄλλην μηχανήν.
 150 ἀτὰρ ἄθλιός γ' εἰμ', ὥς ἕτερος οὐδεὶς ἀνὴρ,
 ὅστις πατρὸς νυνὶ Καπνίου κεκλήσεται.

ΣΩΣΙΑΣ.

παῖ, τὴν θύραν ᾧδε· πίεζε νῦν σφόδρα
 δὲ κρινδρῶς. καὶ γὰρ ἐνταῦθ' ἔρχομαι.

καὶ τῆς κατακλιθεὶς ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ·
 155 φύλατ' ἐφ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκρῶξεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί δράσειτ' ; οὐκ ἐκφρήσειτ' , ὦ μιαιφῶντες ,
 δικλυσεντά μ' ; ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

σύ δὲ τοῦτο βαρέως ἂν φέρεις ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὁ γὰρ θεὸς

μαστιγομένη μοι ἤχρησεν ἐν Δελφοῖς ποτὶ ,
 160 ὅταν τις ἐκφυγῇ μ' , ἀποσκληῖναι τότε.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

Ἀπώλειν Ἀποτρόπαιε , τοῦ μαντεύματος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἴδ' , ἀντιβῶν σ' , ἐκφέρει με , μὴ διαββαγῶ.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Ποσειδῶν , σκληρὸν , οὐδέποτε γέ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατρώξομαι τοῖνυν ὅδαξ τὸ δίκλυν.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

165 ἀλλ' οὐκ ἔχεις ὀδόντας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἶμοι δαίλαιος·

πῶς ἂν σ' ἀποκλείναμι ; πῶς ; δότε μοι ξίφος
 ὅπως τάχιστα , ἢ πινάκιον τιμητικόν.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἄνθρωπος οὗτος μέγα τι δραστείε κακόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'· ἀλλ' ἀποδίσθαι βούλομαι
 170 τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις.

νομηνία γὰρ ἐστίν,

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

εὐκοῦν καὶ τὸς ἂν

αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ' ἄν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐχ ὥσπερ γ' ἐγώ.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' ἄλλ' ἄμεινον. ἄλλὰ τὸν ἔνον ἔξαγε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἶαν πρόφασιν καθῆκιν, ὡς εἰρωνικῶς,

175 ἵνα θᾶπτον ἐκπέμψειας. *

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἄλλ' οὐκ ἔσπασε

ταύτη γ'· ἐγὼ γὰρ ῥηθόμεν τεχνωμένον.

ἄλλ' εἰσιῶν μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ,

ὅπως ἂν ἔ γέρων μηδὲ παρακύνῃ πάλιν.

κάνθων, τί κλάεις; ὅτι πεπραῖσται τήμερον;

180 βᾶδιζε θᾶπτον. τί στίβεις; εἰ μὴ φέρεις

Οδυσεΐα τινά γ';

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἄλλὰ, ναὶ μὰ Δία, φέρῃ

κάτω γε τουτονί τιν' ὑπερδουλότα.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

πρῶτον; φέρε' ἴδωμαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτονί.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τί ἦν;

τίς εἴ ποτ', ὦ ἄνθρωπε, ἔτεόν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Οὔτις, νῆ Δία!

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

185 Οὔτις σὺ; πῶδαπός; *

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Ἰθακὸς ἀπὸ Δρασιπυλίου.

Q 5

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ. —

περὶ τοῦ μάχῃ νῶν δῆτα;

ΦΙΔΟΚΛΕΩΝ.

περὶ ὄνου σκιάς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πονηρὸς εἰ πόρῳ τέχνης, καὶ παραβόλος.

ΦΙΔΟΚΛΕΩΝ.

ἔγω πονηρὸς; οὐ μὲν Δί', ἀλλ' οὐκ εἶσθαι σὺ
 νῦν μ' ὄντ' ἀρίστον· ἀλλ' ἴσως, ὅταν φάγῃς
 ὑπογάστριον γέροντος Ηλιαστίκου.

195

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦθι τὸν ὄνον καὶ σαυτὸν εἰς τὴν οἰκίαν.

ΦΙΔΟΚΛΕΩΝ.

ὦ ξυνδικασταί, καὶ Κλέων, ἀμύνεσθε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔνδον κέκραχθαι, τῆς θύρας κεκλεισμένης.
 ὦθι σὺ πάλαι τῶν λῦθων πρὸς τὴν θύραν,
 καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλόν,
 καὶ τῇ δοκῷ προσθεῖς τὸν ὅλμον τοῖς μέγαν,
 αὐτὸς τις προσκύλει γ'.

200

ΣΩΣΙΑΣ.

εἴ μοι δούλιος·

πόθεν ποτ' ἐμπέπλωκέ μοι τὸ βούλιον;

ΣΩΣΙΑΣ.

105 μῦς· οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὑποδουμένους τις οὐτοσὶ
ὑπὸ τῶν κεραμίδων Ἡλιασίης ὀροφίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἶμαι κακοδαίμων, σίρουθός ὦν ἡ γίγνεται·
ἐκπλήσεται. ποῦ, ποῦ ἴσι μοι τὸ δίκλινον;
σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

110 νῆ Δί', ἥ μοι κρεῖττον ἦν
τηρεῖν Σκιώνην, ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τούτον ἐπισοδῆκαμεν,
ποῦκ' ἔσθ' ὅπως διαδύς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι,
τί οὐκ ἀπεικοιμήθημεν ὅσον ὅσον σίλην;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

215 ἀλλ', ὦ πότρη', ἤξουσιν ὀλίγον ὕστερον
εἰ ξυνδικασίαι παρακαλοῦντες τούτον
τὸν πατέρα.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί λέγεις; ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθύς.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

220 νῆ τὸν Δί'· ὅψι γούτ' ἀνεσθήκασι νῦν.
ὥς ἀπὸ μέσων νυκτῶν παρακαλοῦσιν γ' αἶψι,
λύχνους ἔχοντες, καὶ μινυρίζοντες μέλη
ἀρχαιομελησιδωνοφρυγχήρατα,
οἷς ἐκκαλοῦνται τούτον.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐκοῦν, ἦν δέῃ,
ἤδη ποτ' αὐτοὺς τοῖς λίδοις βαλλήσμεν.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

25 ἀλλ', ὦ πότρη, τὸ γένος, ἦν τις ὀργίσῃ,
τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ.
ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος

οξύτατον, ὃ κεντούσι, καὶ κικρυότιες
πηδῶσι, καὶ βάλλουτιν, ὥσπερ Φίψαλλοι.

Σ Ω Σ Ι Α Σ.

μὴ Φροντίσης· εἴανπερ ἐγὼ λίθους ἔχω,
παλῶν δικαστῶν σφηκιᾶν διασκειδῶ.

ΧΟΡΟΣ.

- 230 χῶρει, πρόσβαιν' ἐβρωμένους. ὦ Κομία, βραδύνεις;
μὰ τὸν Δί', οὐ μέντοι πρὸ τοῦ γ'· ἀλλ' ἥσθ' ἡμᾶς κύνεις·
νυκτὶ δὲ κρείττων ἐστί σου Χαρινάδης βαδίζειν.
ὦ Στρυμόδωρε, Κενδυλεῦ, βέλτισσι συνδικαστῶν,
Εὐεργίδης ἄρ' ἐστί που Ἰθαῦθ', ἡ Χαΐδης ὁ Φλυτεύς;
235 πάρεσθ', ὃ λοιπὸν ἐσθιν, ἀπαπαῖ, παπαῖ, παπαῖαξ,
ἥδης ἐκείνης, ἥνικ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμιν
Φρουρεῦντ' ἐγὼ τε καὶ σύ· κἄγα περιπατοῦντε νύκτι
τῆς ἀρτοπωλίδος λαθόντ' ἐκλέψαμεν τὸν ὄλμον·
κἄθ' ἥψαμεν τοῦ κορκόρου, κατασχίσαντες αὐτόν.
240 ἀλλ' ἐγκυνῶμεν, ἄνδρες, ὡς εἶπαι Λάχνη νυκτὶ·
σίμβλον δὲ φασὶ χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν.
χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφίτ' ἐν ὥρᾳ
ἦκειν, ἔχοντας ἡμερῶν ὄργην τριῶν πονηρᾶν
ἐπ' αὐτόν, ὡς κολοιμένους, ὧν κδικήσεν. ἀλλὰ γὰρ
245 σπτεύδωμεν, ὦ ἄνδρες ἧλικες, πρὶν ἡμέραν γενέσθαι.
χωρῶμεν, ἅμα τε τῷ λύχνῳ πάντῃ διασκοπῶμεν,
μὴ που λαθὼν ἡμᾶς τις ἐμποδὼν κακὸν τι ὀρέσῃ.

ΠΑΙΣ.

τὸν πηλὸν, ὦ πάτερ, πάτερ, τουτοῦ Φύλαξκα.

ΧΟΡΟΣ.

κάρφος χαμμάθιν σύ νυν λαθὼν, τὸν λύχνον προέβυσαν.

ΠΑΙΣ.

- 250 οὐκ· ἀλλὰ τῷδ' μοι δοκῶ τὸν λύχνον προέβυσαν.

ΧΟΡΟΣ.

τί δὴ παθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς;
καὶ τὰυτὰ τουλάχιστον σπανίζοντας, ὦ νήπτε.
οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίσθαι.

ΠΑΙΣ.

εἰ γὰρ Δι' αὐθις κινδύλους τουδετησέθ' ἡμᾶς,
 255 ἀποσβέσαις τοὺς λύχνους, ἅπιμεν οἶκον αὐτῶν·
 κἄπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκότῳ τουτουὶ διεκθεῖς,
 τὸν πηλὸν, ὥσπερ ἀτλαγᾶς, τυρβάσεις βαδίζων.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ μὴν ἐγὼ σου χ' αἰέτους μείζονας κολάζω.
 κἄ' οὐτοσί μοι βέρορος φαίνεται πατούντι·
 260 οὐκ ἴσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τετάρων τὸ πλεῖστον
 ὕμῳ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι.
 ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνους οὐτοὶ μύκητες·
 φησὶ δ', ὅταν ἡ τουτὶ πιεῖν ὑστὸν μάλιστα.
 δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπῶν ἀτλα μὴ ὅσι πρῶμα,
 265 ὕμῳ γενέσθαι, κἄπειταγεῖν Βόρειον αὐτοῖς.
 τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικασθῆς
 τίποθεν, ὡς οὐ φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πλεῖστον;
 οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφολκός ἦν· ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν·
 ἤγειτ' ἂν ἄδων Φρυγίου· καὶ γὰρ ἔστιν ἀνὴρ,
 270 φιλοδός· ἀλλὰ μοι δοκεῖ σιάντας ἐνθάδ', ὧ ὕδρες,
 ἔδωκας αὐτὸν ἐκκαλεῖν· ἦν τι πως ἀκούσας
 τοῦ μοῦ μέλους, ὑφ' ἡδονῆς ἐρπύση θυράζε·
 τί ποῖ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνεται ἄρ' ἡμῖν
 ὁ γέρον, οὐδ' ὑπακούει; μῶν ἀπολώλεκε τὰς ἐμ-
 275 βάδας, ἡ προσέκοιλε τῷ σκότῳ τὸν δακτύλον σου;
 εἴτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ τὸ σφυρὸν γέροντος ἔντος;
 καὶ τάχ' ἂν βουβωνίῃ γ'· ἦ μὴν πολὺ δριμύτατός γ'
 ἦν τῶν παρ' ἡμῖν, καὶ μένος οὐκ ἂν ἐπείθεται·
 ἀλλ' ἐπέτ' ἀντιβολοίη τις, κέτω κύπλων ἂν οὕτω,
 280· Λίδον ἔψεις, ἔλεγεν. τάχα δ' ἂν
 διὰ τὸν χρεσινόν γ' ἄνθρωπον, ὃς ἡμᾶς διεδύετ'
 ἐξαπαλῶν, καὶ λέγων, ὡς φιλαθήναιος ἦν, καὶ
 τὰν Σάμῳ πρῶτος κατεῖποι, διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεῖς
 εἴτ' ἴσως κίττα πυρέτλων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ,
ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ, ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙ
ΚΥΩΝ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

- 320 Φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι, διὰ τῆς ὀπῆς
ὑμῶν ὑπακούων· ἀλλὰ γὰρ οὐχ εἰς τ' εἴμ'
ἔδην. τί ποιήσω; τηροῦμ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ
βούλομαι γε πάλαι πάνυ μεθ' ὑμῶν
ἐλθῶν ἐπὶ τοὺς καδίσκους
κακὸν τι ποιῆσαι.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ, μέγα βρήκα, καὶ μὲ ποιήσον
κακὸν ἐξαίφνης,
325 ἢ Προξενιάδην, ἢ τὴν Σείλ-
λου, τοῦτον τὸν ψευδαμάρμαξον.
τόλμησον, ἄναξ, χαρίσασθαι μοι,
πάθεις οἰκίειρας· ἢ με κεραυνῷ
διατινθαλέῳ σπῶδισον ταχέως·
330 καὶ περὶ ἀνελῶν μ' ἀποφυσήσας
εἰς ἐξάλμην ἔμβαλε φερμὴν·
ἢ ὅττι λίθον με ποιήσον, ἐφ' οὗ
τάς χοιρίνας ἀριθμῶσιν.

ΧΟΡΟΣ.

- τίς γὰρ ἔσθ' ὁ ταῦτά σ' εἰργων, καὶ αποκλείων τὰς θύρας;
335 λέξον· πρὸς εὐνεύς γὰρ φράσεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐμός υἱός. ἀλλὰ μὴ βοᾷτε· καὶ γὰρ τυγχάνει
οὕτως πρὸςθεν καθεύδων. ἀλλ' ὕψισθε τοῦ τόπου

ΧΟΡΟΣ.

τῷ δ' εἰξέειν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρῶν, σὲ βούλεται;
τίνα πρόφασιν ἔχων;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

340 οὐκ ἔα μ', ὦ ἄνδρες, δικάζειν, εὐδὲ δρᾶν οὐδὲν κακόν·
ἀλλὰ μ' εὐωχίῃν ἑτοιμός ἐσσι· ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μισρὸς χανεῖν, ὁ Δημολογοκλέων,
ὅτι λέγεις περὶ τῶν νεῶν τάληθές;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ γὰρ ἂν ποδ' οὗτος ἀνὴρ τοῦτ' ἐτόλμησεν λέγειν,
345 εἰ μὴ ξυνωμοτῆς τις ἦν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἐκ τούτων ὥρα τίνα σοι ζητεῖν καὶνὴν ἐπίνοϊαν,
ἥτις σὲ λάθρα τὰνδρὸς τουδὶ καταβῆναι δεῦρο ποιήσεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς· ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιόιμην·
οὕτω κητῶν διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

350 ἔστιν ὁπῇ δεῖθ', ἥντιν' ἂν ἔνδαθεν οἷός τ' εἴης διορύξαι,
ἢτ' ἐκδυῖναι ῥάκεσιν κρυφθεὶς, ὥσπερ πολύμητις Οδυσσεύς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πάντα πέφρακται, οὐκ ἔστιν ὁπῆς οὐδ' εἰ σέρφω διαδύναμι.
ἀλλ' ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς· ὁπῆαν δ' οὐκ ἔστι γενέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

μύμησθαι δεῖθ', ὅτ' ἐπὶ στρατιᾷς κλέψας ποτὲ τοὺς ὀβελίσκους,
355 ἥς σκευτὸν κατὰ τοῦ τείχους, ὅτε δὴ γ' ἡ Νάξος εἰάλω;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἷδ'· ἀλλὰ τί τοῦτ'; οὐδὲν γὰρ τοῦτ' ἔστιν ἐκείνῳ προσόμοιον.
ἥδων γὰρ, καθυδανάμην κλέπειν, ἴσχυόν τ' αὐτὸς ἑμμαντοῦ·

κουδεῖς μ' ἐφύλατ', ἀλλ' ἐξὴν μοι

φεύγειν ἀδεῶς. νῦν δὲ ξὺν ὄπλοις

360 ἄνδρες ὁπλιταὶ διαταξάμενοι,

κατὰ τὰς διόδους σκοπιωρεῦνται.
 τῷ δὲ δὴ αὐτῶν ἐπὶ ταῖσι θύραις
 ὥσπερ με γαλῆν κρία κλέψασαν
 τηροῦσιν, ἔχοντ' ὀβελίσκους.

ΧΟΡΟΣ.

365 ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπύριζε μηχανὴν ὥπως τάχιστα·
 ἕως γὰρ, ὦ μεδίτιον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατραγεῖν τοίνυν κράτιστον ἐστὶ μοι τὸ δίκλυνον·
 ἢ δ' ἐμοὶ Δίκλυννα συγγνώμην ἔχει τοῦ δίκλυνου.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἐστ' ἄνθρωπος εἰς σωτηρίαν.

370 ἀλλ' ἔπαυε δὴ τὴν σὴν γνάθον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατέτραπται τοῦτό γ'. ἀλλὰ μὴ βοᾷτε μηδ' ὧς·
 ἀλλὰ τηρώμεσθ', ὥπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθησέται.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν, ὦ τὰν, δίδωθι, μηδὲν· ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', εἰάν
 γρύξῃ τι, ποιήσω δακτύλῳ

375 τὴν καρδίαν,
 καὶ τὴν περὶ ψυχῆς δρόμον
 δραμεῖν· ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν
 τὰ ταῖν θεῶν ψηφίσματα.

ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ κελώδιον, εἴτα καθίμας
 380 δῆσας σκευτὸν, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διαπείθους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄγε νῦν, ἣν αἰσθομένῳ τεύτῳ ζητῆτόν μ' ἐκκαλαμᾶσθαι,
 κἀνάσπαλλον ποιεῖν εἴσω, τί ποιήσετε; Φράζετε νυνί.

ΧΟΡΟΣ.

ἀμυνοῦμέν σοι, τὸν πρηνῶδη θυμὸν ἅπαντες καλέσαντες,
 ὥστ' οὐ δυνατόν σ' εἰργεῖν· τὰ τοιαῦτα ποιήσομεν ἡμεῖς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

385 δρᾶσω τοίνυν, ὑμῖν πίσυνος· καὶ μακιδανίτ'· ἢ τι παῖδά γ' ἔχω.

ἀκλόντες καὶ καίτεκλυσάντες θείναι μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάλοις.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἔστι πείσαι· μηδὲν δέσσης. ἀλλ', ὡς βέλτιστε, καδίαι
σπυτὸν θαρρῶν, καὶ πευξάμενος τοῖσι πατρώοισι θεοῖσιν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Λύκε δέσποτα, γείτων ἦρος· σὺ γὰρ, οἷσπερ ἐγὼ, κεχάρησαι,
390 γὰρ δακρυοῖσιν τῶν φευγοντῶν αἰεὶ καὶ τοῖς ὀλοφυρμοῖς·
ἤκτας γοῦν ἐπίτηδες ἰὼν ἐνταῦθ', ἵνα ταῦτ' ἀκροφῶ,
κρῖναι μόνος ἠρώων παρὰ τὸν κλαόντα καθῆσθαι.
ἰλήσῃ καὶ σῶσιν νυνὶ τὸν σαυτοῦ πλησιόχωρον·
καὶ μήποτε σὺ παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω, μὴδ' ἀποσπαρδῶ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

395 οὗτος, ἐγείρου.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί τὸ πρᾶγμ';

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὥσπερ φωνή με τις ἐγκύκλιαι.

ΣΩΣΙΑΣ.

μὴ ὁ γέρον ὅδε πῃ διαδύεται;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δι' οὐ δῆτ', ἀλλὰ καθίμαρ

κῆτὸν δῆσας.

ΣΩΣΙΑΣ.

ὦ μιαιώτατε, τί ποιῆς; οὐ μὴ καταβῇσιν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀνέβαιν' αὐτῶς κατὰ τὴν ἰτέραν, καὶ ταῖσιν φυλάσσει παῖς,
ἢ πως πρὺμναν ἀνακρούσῃται, πληγὴς ταῖς εἰρσιωναῖς

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

400 οὐ βυβλήσῃθ', ἐπ' οἷσιν δίκαι τῆτες μέλουσιν εἶσθαι,
ὦ Σμικυθίων, καὶ Τιτιάδῃ, καὶ Χρήμων, καὶ Φερίδωπιν;
εἴτε δ', εἰ μὴ νῦν, ἐπαρήξετέ μοι, πρὶν μ' εἶσω μάλλον ἄγισθαι;

ΧΟΡΟΣ.

ὥπεί μοι, τί μέλωμεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χαλὴν,

ἦναι, ἥνικ' ἂν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφικκίαν;
 405 νῦν ἐκείνο, νῦν ἐκείνο τοῦ ξύθυμον,
 ᾧ καλαζόμεσθα, κέντρον
 ἐντέταλ' ὀξύ.

ἀλλὰ θαιμάτια βαλόντες, ὡς τάρχητα, παιδία,
 θείτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε,
 410 καὶ κελεύει' αὐτὸν ἥκειν,
 ὡς ἐπ' ἄνδρα μισόπολον
 ὄντα, κἀπολούμενον,
 ἔτι λόγον τόνδ' εἰσφέρει,
 ὡς δίκας χρεὶ μὴ δικάζειν.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

415 ὦ γὰρ τοι, τὸ πρῶτον ἀκούσας· ἀλλὰ μὴ κενεργῆται.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ Δί', εἰς τὸν οὐρανόν γ'· ὡς τόνδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ταῦτα δὴτ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννίς ἐσθιν ἐμφανής;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πόλις, καὶ Θεῶν θεοσχεθρία,
 καὶ τις ἄλλος προέστηκεν ὑμῶν κόλαξ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

420 Ηράκλεις, καὶ κέντρον ἔχουσιν. οὐχ ὄρεας, ὦ δέσποτα;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

οἷς γ' ἀπώλεσαν Φίλιππον ἐν δίκῃ τὸν Γοργίου;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ σὲ γ' αὐτὶς ἐξολοῦμεν· ἀλλ' ἅπας ἐπίσφιξε
 δεῦρο, κἀξείρας τὸ κέντρον, ἵτ' ἐπ' αὐτὸν ἴεσο,
 ξυπταλεῖς, εὐτκαλὸς, ἐργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος,
 425 ὡς ἂν εὖ εἶδῃ τὸ λοιπὸν, σμῆνος οἷον ὤργισεν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τοῦτο μέντοι δεινὸν ἦδη, νὴ Δί', εἰ μαχούμεθα·
 ὡς ἐγὼ γ' αὐτῶν ὄρων δέδοικα τὰς ἐκνετρίδας.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀφίει τὸν ἄνδρ'· εἰ δὲ μὴ, Φῆμ' ἐγὼ
τὰς χιλῶνας μακαριεῖν σι τοῦ δέματός.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

430 εἴα νῦν, ὦ ξυνδικασταί, σφῆκας ἔξυκάρδοι,
οἱ μὲν εἰς τὸν πρωκτὸν αὐτῶν εἰσπέτεσθ' ὠργισμένοι·
ὡ δὲ τῷ φθαλμῶν κύκλῳ κεντήσῃ καὶ τοὺς δακτύλους.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ Μίδα, καὶ Φρυξ, βοηδρομεῖτε, καὶ Μασυντία·
καὶ λάβεσθε τούτου, καὶ μὴ μεθῆσθε μηδενί·
435 εἰ δὲ μὴ, ἢ πέδαις παχείαις οὐδὲν ἀριστήσεται.
ὥς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψέφον.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἔν τι σοι παγήσεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Κίερον, ἥρος ἀναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη,
πιμορᾶς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον,
440 οὗς ἐγὼ δίδαξα κλάειν τέτλιαρ' εἰς τὴν χρίνικα;

ΧΟΡΟΣ.

εἴτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἐνέσι δεινὰ τῷ γῆρα κακὰ
δηλαδὴ; καὶ νῦν γε τούτῳ τὸν παλαιὸν δεσπότην
πρὸς βίαν χειροῦσιν, οὐδὲν τῶν πάλκι μνησθέντες
διφθερῶν, καὶ ξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα,
445 καὶ κυνᾶς· καὶ τοὺς πόδας χιμῶνος ἔντας ὠφέλει,
ὥστε μὴ βρωγῶν γ' ἐκασίον· ἀλλὰ τούτοις γ' οὐκ ἔνα
εὐδ' ἐν ἐφθαλμοῖσιν αἰδῶς τῶν παλαιῶν ἐμπαύων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἀφῆσεις οὐδὲ νυνὶ μ', ὦ κάκιστον θηρίον;
οὐδ' ἀναμνηθεῖς, ὅθ' εὐρῶν τοὺς βότρυς κλέπλοντά σε,
450 προσπαγαγῶν πρὸς τὴν ἐλάαν, ἐξείδιρ' εὐ καὶ θρησκῶς,
ὥστε σι ζηλωτὸν εἶναι, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα.
ἀλλ' ἄντις με, καὶ σὺ, καὶ σὺ, πρὶν τὸν υἱὸν ἐκδραμεῖν,

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσεται καλὴν δίκην,
οὐκέτ' εἰς μακρὸν, ἢν εἶδ'· οἷόν ἐσ' ἀνδρῶν τρόπος
455 ὀξυθύμων, καὶ δικαίων, καὶ βλέπόντων κάρδαμα.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

παῖε, παῖ', ὦ Ξανθία, τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οὐαίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλὰ δρῶ τοῦτ'· ἀλλὰ καὶ σὺ τῷφει πολλῇ τῷ κακῷ.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐχὶ σουσθ' εἰς κόρακας; οὐκ ἀπίσθη; παῖε τῷ ξύλῳ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ σὺ προσθεῖς Αἰσχίνην ἔντυφει τὸν Σιλαργίου.

460 ἄρ' ἐμέλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοθήσιν τῷ χροῖνι.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ βρόδ' οὕτως ἂν αὐτοὺς δίφουγες,
εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλακλείους βαδρακότες.

ΧΟΡΟΣ.

ἄρα δῆτ' οὐκ αὐτὰ δῆλα
τοῖς πένησιν, ἢ τυραννίς
465 ὥς λάθρα μ' ἐλάνθαν' ὑπωῦς;
εἰ σὺ γ', ὦ πόνη πονηρὲ, καὶ κοιμηταμυνία,
τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις·
οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν,
οὔτε λόγον εὐτράπειλον,
470 αὐτὸς ἄρχων μόνος.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἔσθ' ὅπως ἀνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς,
εἰ λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι, καὶ διαλλαγᾶς;

ΧΟΡΟΣ.

σοὶ λόγους, ὦ μισόδημε,
καὶ μοναρχίας ἐρασία,
475 καὶ ξυνῶν Βρασιδᾶ, καὶ Φερῶν

κράσπεδα σιμμάτων, τήν δ' ἡ-
πύην ἄκουρον τρέφων;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

τη Δί' ἣ μοι κρείττον ἐκοῖναι τοπαράπαν τοῦ πατρὸς
μᾶλλον, ἢ κακοῖς τοσούτοις νκυμαχεῖν ὀσημέραι.

ΧΟΡΟΣ.

ἔθο οὐδὲ μὲν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ που ὄσιν, οὐδ' ἐν πηγάνῳ·
τούτο γὰρ παρεμβάλομεν τῶν τριχονίκων ἐσῶν.
ἀλλὰ νῦν μὲν οὐδὲν ἀλγείς· ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος
ταῦτά ταῦτά σου καταπλήῃ, καὶ ξυνωμότας καλῇ.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἔρε γ' ἂν, πρὸς τῶν θεῶν, ὑμῖς ἀπαλαχθῆτέ μοι;
ἔθς ἡ δέσασαί μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδέποτε γ' οὐχ, ἕως ἂν τι μου λοιπὸν ᾖ·
ὅστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδ' ἐστιάλης.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ὡς ἅπανθ' ὑμῖν τυραννίς ἐστὶ καὶ ξυνωμόται,
ἢ τι μῆζον, ἢ τ' ἔλαττον πρᾶγμα τις κατηγορεῖ,
ἔθς ἢ ἐγὼ οὐκ ἤκουσα τούνομ' οὐδὲ πενήκοτ' ἐτῶν·
νῦν δὲ πωλῶ τοῦ ταρίχους ἐσὶν ἀξιοτέρα·
ὥστε καὶ δὴ τούνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται.
ἢ μὲν ὠνῆται τις ὀρφῶς, μεμβράδας δὲ μὴ θέλη,
εὐθείως εἴρηχ' ὁ πωλῶν πλησίον τὰς μεμβράδας·
ἔθς Οὗτος εἴφωνεῖν ἔοικ' ἀνδρωπος ἐπὶ τυραννίδι. —
ἢ δὲ γήτειον προσαιτῇ τις ἀφύαις ἡδυσμά τι,
ἢ λαχανόπωλις παραδλέψατα φησὶ θανέρεν·
Εἰπέ μοι, γήτειον αἰεῖς· πότερον ἐπὶ τυραννίδι;
ἢ τομίζεις τὰς Ἀθῆνας σοὶ φέρειν ἡδύσματα; —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

σο κέμε γ' ἡ πόρνη χθὺς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας,
ὅτι κελήσκει κέλευον, ὀξυθυμηθεῖσά μοι,
ἤρετ', εἰ τὴν Ἰσπίου καθίσταμαι τυραννίδα.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ταῦτα γὰρ τοῦτοις ἀκούειν ἡδεῖα γι. καὶ νῦν ἐγὼ
τὸν πατέρ' ὅτι βούλομαι, τούτων ἀπαλαχθέντα τῶν
505 ὀρθροφροῖτοσυνόφαντοδοσταλαιπώρων τρόπων,
ἔην βίον γενναῖον, ὥσπερ Μόρυχος, αἰτίαν ἔχω
ταῦτα δρᾶν, ξυνωμότης ὢν, καὶ φρονῶν τυραννίδα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νῆ Δί' ἐν δίκῃ γ'. ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν, οὐ με νῦν ἀποσπέρεις·
510 οὐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐξήλυσιν· ἀλλ' ἦθον ἂν
δικαίῳ σμικρὸν φάγοιμ' ἂν, ἐν λεπᾷδι πεπνυγμένον.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

νῆ Δί' εἰδίσθης γὰρ ἡδεσθαι τοιούτοις πράγμασιν·
ἀλλ' ἐὰν σιγῶν ἀνάσχη, καὶ μάθῃς ἃ γὰρ λέγω,
ἀναδιδάξιν σ' οἶμαί γ', ὡς πάντα ταῦθ' ἀμαρτάνεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

515 ἐξαμαρτάνω δικάζων;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

καταγελώμενος μὲν οὖν
οὐκ ἐπαίεις ὑπ' ἀνδρῶν, οὐς σὺ μοσχοῦ προσκυνεῖς.
ἀλλὰ δουλεύων λείληθας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦε δουλείαν λέγων,
520 ὅστις ἄρχω τῶν ἀπάντων.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

οὐ σὺ γ'· ἀλλ' ὑπηρετεῖς,
οἰόμενος ἄρχειν· ἐπεὶ διδάξον ἡμᾶς, ὦ πάτερ,
520 ἥτις ἡ τιμὴ ὅττι σοι, καρπυμένῃ τὴν Ἑλλάδα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πάνυ γι· καὶ τούτοισιν ἐπιτρέψαι θέλω.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ἐγώ.
ἄφεςτε νῦν ἄπαντας αὐτὸν, καὶ ξίφος γ' ἐμοὶ δοτε.

ἦν γὰρ ἡτληθὼν λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει.
εἰπέ μοι· τί δ', ἦν, τὸ δαῖνα, τῇ διαίτῃ μὴ μμίνης;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

525 μηδέποτε πίοιμ' ἀκράτου μισθὸν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δὲ τὸν ἐκ Δημέτερου
γυμνασίου λέγει· τι δεῖ
καινόν, ὅπως φανῇσει—

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

(ἐνεκᾶτω μοι δεῦρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα.

ΧΟΡΟΣ.

530 αἰτᾷρ Φανῇ πού τις ὦν,
ἦν τὰυτὰ παρακελεύη.)
μὴ κατὰ τὸν νεανίαν
τόνδε λέγειν. ἔρᾳς γὰρ ὡς
σοὶ μέγας ἔσ' ἀγών,
535 καὶ περὶ τῶν ἀπάντων,
εἴπερ, ὃ μὴ γένοιτο νῦν,
οὗτος εἴδεται κρατῆσαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ὅσ' ἂν λείξῃ γ' ἀπλῶς, μνημόσυνα γράψομαι γὰρ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἴ γὰρ φαίθ' ὑμεῖς, ἦν ὁδὶ με τῷ λόγῳ κρατήσῃ;

ΧΟΡΟΣ.

540 οὐκέτι πρεσβυτῶν ἔχλος
χρησίμος ἔσ' οὐδ' ἀκαρῇ.
σκηναζόμενοι γὰρ ἂν, ἐν
σπιῖδιν ὁδοῖς ἀπάσαις
θαλασφόροι καλοῖμεθ', ἐν-
545 ἱωμοσιῶν κελύφῃ.

ἀλλ' ὡς περὶ τῆς πάσης μέλων βασιλείας ἀντιλογήσιν
τῆς ἡμετέρας, νυνὶ θαρβῶν πάσαν γλῶττιαν βασιάνει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

605 ὁ δὲ γ' ἥδιον τούτων ἐστὶν πάντων, οὐ γὰρ πειλησμένη·
 ἔταν οἶκαδ' ἰὼ τὸν μισθὸν ἔχων, κῆπειδ' ἤκουθ' ἅμα πάντες
 ἀσπάζονται διὰ ταργυριον· καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με
 ἀπονέει, καὶ τῷ πτόδ' ἀλείφει, καὶ προσκύνψασα φιλήσῃ,
 καὶ παππάζουσ' ἅμα τῇ γλαττῇ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμαῖται·

610 καὶ τὸ γυναιὸν μ' ὑποδωπειῦσαν φινίην μᾶζαν προσενείκει,
 κῆπειτα καθεζομένη παρ' ἐμοὶ προσανκικάζει· Φάγε τούτῃ.
 Ἐντραγε τούτῃ — τούτοις ἐγὼ γάνυμαι, καὶ μὴ με δέησι,
 εἰς σέ βλέψαι, καὶ τὸν ταμίαν, ἐπὶ τ' ἄριστον παραδῆσαι,
 κατακρασάμενος, καὶ τονδεύσας, ἄλλῃ μὴ μοι ταχὺ μάχη.

615 ταῦτε κέκλημαι, πρέβλημα κακῶν, σκευὴν βελίων ἀλεωρήν.
 κᾶν οἶνον μοι μὴ ἵχῃς σὺ πιεῖν, τὸν ἔνθον· τόνδ' ἐσκεκίμισμαι
 οἶνου μισθόν· κᾶτ' ἐλχέομαι κλίνας· οὗτος δὲ κεχηνὴς
 βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ σβράτιον κατέπαρδεν.

ἄρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω,
 620 καὶ τῆς τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω,
 ὅστις ἀκούω τρυφ', ἅπερ ὁ Ζεὺς;
 ἦν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν,
 πᾶς τις Φησὶν τῶν παριόντων·

Οἶον βροντᾶ τὸ δικαστήριον,
 625 ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. — κᾶν ἀσβράψω,
 πομπύζουσιν, κᾶν ἐκχέδασί με
 οἱ πλουτοῦντες καὶ πάνυ σεμνοί.
 καὶ σὺ δέδοικας με μάλα π' αὐτός·
 νῆ τὴν Δημήτρα, δέδοικας· ἐγὼ δ'
 630 ἀπολοίμην, εἴ σι δέδοικα.

ΧΟΡΟΣ.

εὐπώποδ' εὐτῷ καθαρῶς
 οὐδενὸς ἠκούσαμεν, οὐ-
 δὲ ξυνετῶς λέγοντος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἴνκ, ἄλλ' ἐρήμας ᾤδ' οὕτως ῥαδίως τρυγήσειν.

635 καλῶς γὰρ ἦδιν, ὡς ἐγὼ ταύτῃ κράτιστός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθε,
 κούδ' ἐν παρῆλθεν, ὥστ' ἔγωγ'
 ἠὔξανόμην ἀκούων·
 κἂν Μαικάρων δικάζειν
 αὐτὸς ἔδοξα νήσοις,
 ἠδόμενος λέγοντι.

640

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὥστ' οὗτος ἤδη σκορδιναῖται, κἄστιν οὐκ ἐν αὐτοῦ.
 ἢ μὴ ἐγὼ σε τήμερον βλέπειν σκύτη ποιήσω.

ΧΟΡΟΣ.

δεῖ δὲ σε παντοίας πλέκειν
 εἰς ἀπόφιν ξιν παλάμας.
 τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπλά-
 ναι χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι.

645

πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὦρα ζητεῖν σοι, καὶ νεόκοπον,
 ἢ μὴ τι λέγῃς, ἢ τις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

650 χαλεπὸν μὲν· καὶ δεινῆς γνώμης, καὶ μείζονος, ἢ 'πὶ τρυγῶδοις,
 ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.
 αἶψ', ὦ πάτερ ἡμίτερε Κρονίδη—

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦσαι, καὶ μὴ πατέριζε.
 εἰ μὴ γὰρ, ὅπως δουλεύω γῶ, τουτὶ ταχέως με διδάξεις,
 οὐκ ἔστιν ὅπως οὐχὶ τεθνήξει, κἂν χρεὶ σπλάγχων μ' ἀπέχισθαι.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

655 ἀφρόσσαι νῦν, ὦ παππίδιον, χαλκίσκας ὀλίγον τὸ μέτωπον·
 καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι Φαῦλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς,
 τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πέλειων ξυλλεῖσθαι τὸν προσιόντα·
 κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἐκατοσφίας,
 πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγοράς, λιμένας, μισθοὺς, καὶ δημιόπρατα.
 660 τούτων πλήρωμα, τέλειαντ' ἐῖς διςχίλια γίγνεται ἡμῖν.

ὕμν, καὶ εἶτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοσια μεδίμνους
ποριεῖν· ἔδοσαι δ' οὐκ ὀπίσσεσθαι σοι, πλην πρώην, πέντε μεδίμ-
(καὶ ταῦτα μόλις, ξηρίας φεύγων, ἔλαβες κατὰ χεῖρας) καὶ

720 ὣν οὐνεκ' ἐγὼ σ' ἀπέκλειον αἰεὶ,
βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους
ἔρχασκεν σοι εἰσφομάζοντας.
καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν,
ὅ τι βούλει, σοι,
πλην Κωλακρέτου γάλα πίνειν.

ΧΟΡΟΣ.

725 ἥ που σοφός ἦν, ὅστις ἔφασκεν· Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκού-
σῃς ἂν δικάσαις. σὺ γὰρ οὐκ οὐκ νῦν μοι νικᾷς πολλὰ διέδικησαι
ἄσπ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκίπωνας καταβάλλων.

730 αἰεὶ, ὡς τῆς ηλικίας ἡμῖν τῆς αὐτῆς ξυνδιασώτῃ,
πιδου, πιδου λόγοισι, μὴδ' ἄφρων γένη,
μὴδ' ἀτεινὴς ἄγαν ἀτεράμων τ' ἀνὴρ.

735 εἰδ' ὠφελὲν μοι κηδεμῶν ἢ ξυγυνηῶν
εἶναι τις, ὅστις δὴ τοιαῦτ' ἐνουθεῖται.
νῦν δ' αὖ παρὼν τις ἐμφομάς σοι τῶν θειῶν
ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος,

735 καὶ δῆλος εὖ ποιῶν· σὺ δ' αὖ παρὼν δέχου.

Β Δ Ε Δ Τ Κ Λ Ε Ω Ν.

καὶ μὴν θρέψω γ' αὐτὸν, παρέχων
ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα· χόνδρον
λείχειν, χλαῖναν μαλακὴν, σισύραν,
740 πόρνην, ἢ τις τὸ πῖος τρίψῃ,
καὶ τὴν ὀσφύν. ἀλλ' ὅτι σιγά,
κουνδὲν γρύζει,
τοῦτ' οὐ δύναται με προσέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

745 νενουθετήκειν αὐτὸν εἰς τὰ πράγματα.
οἶα γὰρ ἐμάνειτ' ἀρτίως, ἔγνωκε νῦν·
λογίζεται τ' ἐκείνα πάντ' ἀμαρτίας,

ἄ, σοῦ παρακαλύπτος, οὐκ ἐπίθετο.
 νῦν οὖν ἴσως ταῖς σοῖς λόγοις κείνεται,
 καὶ Φρονίῃ μέντοι, μιδιστὰς ἐς τολαιπὸν τὸν τρόπον,
 πιδέμενός τι σοί γ'.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰώ μοι μοι.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

οὗτος, τί μοι βοῶς;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

790 μὴ μοι τούτων μηδὲν ὑπείσχω.

ΚΕΙΝΩΝ ΕΡΑΜΑΙ· ΚΕΙΘΙ ΓΕΝΟΙΜΑΝ,

ἦ ὁ κήρυξ Φησί· Τίς ἀψήφισ-

τος; ἀνιστάσθω. —

καῖπυσίαιην ἐπὶ τοῖς κημοῖς,

755 ψηφισομένων ὁ τελευταῖος.

σπεῖνδ', ὦ ψυχή· ποῦ μοι ψυχή;

ΠΑΡΕΣ Ω ΣΚΙΕΡΑ. μὰ τὴν Ἡρακλέα,

μὴ νῦν εἴτ' ἐγὼ ἢ τοῖσι δικασταῖς

κλείψοντα Κλέωνα λάβοιμι.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

760 ἦδ', ὦ πάτερ, πρὸς τῶν θιῶν, ἐμοὶ πιδου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί πείθομαι σοι; λέγ' ὅ τι βούλει, πλὴν ἐνός.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

παῖου; φέρ' ἴδω.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τοῦ μὴ δικάζειν. τοῦτο δὲ

Λιδης διακρινεῖ πρότερον ἢ γὰρ πείσομαι.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

σύ δ' οὖν, ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν,

ΤΟΜ. II.

* S

765

ἐκίψαι μὲν μηκέτι βᾶδις, ἀλλ' ἐνθάδε,
αὐτοῦ μένων, δικάζε τοῖσιν οἰκέταις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

περὶ τοῦ; τί ληρεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦθ' ἄπειρ ἐκεῖ πρᾶτ' ἴδαι.

970

ὅτι τὴν θύραν ἀνέψεν ἡ σπηλις λάθρα,
ταύτης ἐπιβολὴν ψηφισί μίαν μόνην.
πάντως γὰρ καὶ ταῦτ' ἔδρας ἐκίστοτε.

καὶ ταῦτα μὲν νυν εὐλόγως, ἣν ἐξέχῃ
εἶλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον·
εἰάν δὲ πέφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος,
ὑστος, εἴσῃ· καὶ ἔγρη μεσημβρινός,

775

οὐδαίς σ' ἀπακλείσει Θεσμοδέτης τῇ κηλῷδι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ταυτί μ' ἀρέσκει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πρὸς δὲ τούτοις, ἣν δίκην
λέγῃ μακρὰν τις, οὐχὶ πεινῶν ἀναμενεῖς,
δαίμων σιαυτὸν, καὶ τὸν ἀπολογούμενον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

780

πῶς οὐ διαγινώσκειν καλῶς δυνήσομαι,
ὥσπερ πρότερον, τὰ πράγματ', ἔτι μασώμενος;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παλῶ γ' ἄμεινον· καὶ λέγεται γὰρ τουτογλή,
ὡς οἱ δικασταί, ψευδομένων τῶν μαρτύρων,
μέλις τὸ πρᾶγμ' ἐγνώσαν ἀνχμασώμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

785

ἀνά τοί με πείθεις. ἀλλ' ἐκεῖν' οὐπω λέγεις,
τὸν μισθὸν ἐπὶθεν λήψομαι.

ΒΔΕΑΤΚΛΕΩΝ.

παρ' ἐμοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καλῶς,

ὅτι κατ' ἐμυτον, καὶ μεθ' ἐτέρου λήψομαι.
 αἰσχισία γὰρ τοι μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
 ὁ σκωπτόλης. δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρῶην λαβὼν,
 ἰλδῶν διεπερμάτιζεν ἐν ταῖς ἰχθύσι·
 790 καὶ παρ' ἐπέθηκε τρεῖς λασίδας μοι πεσρέων·
 καὶ γὰρ ν' ἐκαψ'. ὁσολογὸς γὰρ ψόμην λαβεῖν·
 καὶ τα βδελυχεῖς, ὁσφρέμενος ἐξέπυσσα·
 καὶ θ' ἔλκεον αὐτόν.

ΒΔΕΑΤΚΛΕΩΝ.

ὁ δέ, τί πρὸς ταῦτ' εἶφ';

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅ τις;

ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν·
 795 Ταχὺ γοῦν καθέψις ἀργύριον, ἥδ' ὅς λέγων.

ΒΔΕΑΤΚΛΕΩΝ.

ἔρξ' ὅσοντι δῆτα τοῦτο περδανεῖς,

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ πάντι μικρὸν. ἀλλ' ὅπερ μέλλεις ποιεῖ.

ΒΔΕΑΤΚΛΕΩΝ.

ἀνάμενε νῦν· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἤξω φέρων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅρα τὸ χρεῖμα· τὰ λόγι' ὡς περαίνεται.

800 κηκήνη γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοι ποιεῖ
 δικάζουσι ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,
 καὶ τοῖς πρεσβυτέροις ἀνοικοδομήσοι πάς ἀνὴρ
 αὐτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάντι,
 ὥσπερ Ἐκατάμιον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν.

ΒΔΕΑΤΚΛΕΩΝ.

805 ἰδοὺ, τί ἔτ' εἰεῖς; ὡς ἄπαντ' ἐγὼ φέρω,

1. The first group of respondents was made up of 100 students from the University of Illinois at Chicago, who were enrolled in a course in the history of the United States. The second group was made up of 100 students from the University of Illinois at Chicago, who were enrolled in a course in the history of the United States. The third group was made up of 100 students from the University of Illinois at Chicago, who were enrolled in a course in the history of the United States.

τοῦτ' αὖ δεξιόν.

815

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ΒΔΕΑΥΚΛΕΩΝ.

τὸ τί;

Θῆρῶν εἴ πως ἐκκομίσειας τοῦ Λύκου.

820

πάρεσις τευτί· καὐτὸς ὦναξ οὐτοσί.

ὥ δ' ἔσπαθ' ἦρας, ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν·
οἷός περ ἡμῖν φαίνεται Κλεώνυμος.

ΣΩΣΙΑΣ.

.....

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καίλει νυν, ὡς καὶ θεμὶ ἐγὼ πάσαι.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

Φέρε νυν, τίν' αὐτῷ πρῶτον εἰσχαγῶ δίκην;
τί τις κακὸν δέδρακε τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ;
ἢ Θραῦτ' ἀ προσκύσασα πρῶτην τὴν χύτραν —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

830 εἰσίσχες οὗτος· ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας.
ἄνευ δρυφάκλου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν,
ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν κατεφαίνετο.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεσθιν· ἀλλ' ἐγὼ δραμῶν
αὐτὸς κομιούμαι τό γε παραυτίκ' ἐνδοθεν.
τί ποτε τὸ χρεῖμ'; ὡς δεινὸν ἡ φιλοχωρία.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

835 βᾶλ' ἐς κόρακας. τοιοῦτονὶ τρέφειν κύνα.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

τί δ' ἐσθιν ἑτείν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως
ὁ κύων παρὰ ξῆας εἰς τὸν ἱππὸν ἀρπάσας
τροφαλίδ' ἀ τυροῦ Σικελικὴν κατεδῆδοκε;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

840 τοῦτ' ἄρα πρῶτον τὰ δίκημα τῷ πατρὶ
εἰσακλῆεν μοι· σὺ δὲ κατηγόρει παρών.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἄτερος φησὶν κύων
κατηγορήσειν, ἣν τις εἰσάγῃ γραφὴν.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἴθι νυν, ἄγ' αὐτῷ δεῦρο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ταῦτα χρεὶ ποιῆν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ταυτὶ τί ἐστὶ;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

χοιροποιμαῖον Ἑσθίας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

845 εἰδ' ἱεροσυλήσας Φέρις;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

οὐκ· ἀλλ' ὅσα

ἀφ' Ἑσθίας ἀρχόμενος ἐπιγρίψω τινά.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' εἴσαγ' ἀνύσας· ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

Φέρι νυν, ἐνέσκω τὰς σανίδας, καὶ τὰς γραφαίς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

850 οἶμαι, διατρίψεις, καὶ πολεῖς τριήμερων·
ἐγὼ δ' ἀλακίζεω ἐδεόμην τὸ χωρίον.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἰδοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κάλει νῦν.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ταῦτα δὴ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς οὐτος;

ὁ πρῶτός ἐστιν;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

εἰς κέρακας· ὡς ἄχθομαι,

ὅτι ἡ πελαγίστην τοὺς καδίσκους ἐκφέρειν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἐπὶ καδίσκους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς.

855 ἐγὼ γὰρ εἶχον τοῦσδε τοὺς ἀρυσίχους.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

κάλλιστα τοίνυν· πάντα γὰρ παρέσθι νῶν,
ὅσων δέομεθα, πλὴν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἦ δὲ δὲ τίς ἐσθιν; οὐχὶ κλεψύδρας;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

860 εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ, καὶ πικρῶς.
ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενέγκτω,
καὶ μυρρίνας, καὶ τὸν λιβανωτὸν εἰδωδεν,
ὅπως αὖ ἐυξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς,
καὶ ταῖς εὐχαῖς, φήμην ἀγαθὴν
865 λείξομεν ὑμῖν, ὅτι γενναίως
ἐκ τοῦ πολέμου
καὶ τοῦ νείκευς ξυνέβητον.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω.

ΧΟΡΟΣ.

870 ὦ Φοῖβε· Ἀπολλὼν Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ
τὸ πρᾶγμ', ὃ μηχανᾶται
ἐμπροσθέν οὗτος τῶν θυρῶν,
ἅπασιν ἡμῖν ἀρμόσαι,
ὡς παυσσάμενοισι τῶν πλάνων.

Ἰήϊε Παιάν.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

875 ὦ δέσποτ' ἀναξ, γῆτρει Ἀργιεῦ τοῦ μοῦ προθύρου,
δέξαι τελετὴν καινὴν, ὦ ἄναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν·
παῦσεν τ' αὐτοῦ τευτὶ τὸ λῖαν σίρυφον καὶ πρίνινον ἥθος,
ἐντὶ σιραίου, μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας·

ἤδη δ' εἶναι τοῖς ἀνδράσιν ἥπιον αὐτόν,
 880 τοὺς φεύγοντας τ' ἐλεῖν μάλλον τῶν γραψαμένων,
 ἀπειδακρύνειν ἀντιβιβούντων·
 καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας,
 ἀπὸ τῆς ὀργῆς
 τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσκει.

ΧΟΡΟΣ.

885 ξυνευχόμεθα, ἀπαυδομέν σοί γ' ἐν νείαισι ἀρχαῖς,
 εἵνεκά γε τῶν παρελελυμένων.
 εὖνοι γὰρ ἐσμέν, ἐξέτου
 τὸν δῆμον ἡσθόμεσθα σου
 φιλοῦντος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ
 890 τῶν νῦν γε σεῦ νειωτέρων.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

εἴ τις θύρασιν Ηλιασίης, εἰσίστω·
 ὡς, ἥνίκ' ἂν λέγῳσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἄρ' ὁ φεύγων οὗτος; ἔσον ἀλώσιται.

ΞΑΝΘΙΑΣ ὡς κατήγηρος.

ἀκούετ' ἤδη τῆς γραφῆς· ἐγράψατο
 895 κύων Κυδαθηναίους Λάβητ' Αἰξονίαν,
 τὸν τυρόν, ἀδικεῖν, ὅτι μόνος κατήσθιε
 τὸν Σικελικόν. τίμημα κληρὸς σύκινος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

θάνατος μὲν οὖν κύνιος, ἦν ἄπαξ ἀλῶ.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ὁ φεύγων οὕτωσι Λάβης πάρα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

900 ὦ μικρὸς οὗτος· ὡς δὲ καὶ κλέπτην βλέπει·
 ὅσον σπηρῶς ἐξαπατήσιν μ' οἶεται.
 ποῦ δ' ὁ διώκων, ὁ Κυδαθηναίους κύων;

ΚΤΩΝ.

οὐ, οὐ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παρέσθιν. ἕτερος οὗτος αὖ Λάϊος,
ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν, καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας.

ΣΩΣΙΑΣ ὡς κήρυξ.

905 σίγα, κἀθίζε, σὺ δ' ἀναβᾶς κατηγορεῖ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Φέρε νυν, ἅμα τήνδ' ἐσχέμενος καὶ γὰρ βοῶ.

ΞΑΝΘΙΑΣ ὡς κατηγορῶς.

910 τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ', ἧς ἐγχαλῆμην,
ἄνδρες δικασταί, τουτονί. δεινότατα γὰρ
ἔργων δίδρακε καὶ μέ, καὶ τὸ ῥυπαρῶς.
ἀποδράς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν, τυρὲν πολὺν
κατισκίλλει, κἀνέπληγ' ἐν τῷ σκότῳ, —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ τὸν Δί', ἀλλὰ δῆλός ἐστι· ἔμοργέ ται
τυρεὺς κἀκίστον ἀρτίως ἐνήρυγεν
ὁ βδελυρὸς οὗτος.

ΞΑΝΘΙΑΣ ὡς κατηγορῶς.

κοὺ μετέδωκ' αἰγοῦντί μοι.

915 καί τοι τίς ὑμᾶς εὖ ποιεῖν δυνήσεται,
ἢν μή τι καὶ μοί τις προέχῃαι τῷ κυνί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδὲν μετέδωκεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ ὡς κατηγορῶς.

οὐδέ τῳ κοινῷ γ' εἰσὶ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Θερμὸς γὰρ ἀνὴρ οὐδὲν ἦσαν τῆς Φαιῆς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

920 πρὸς τῶν Θεῶν, μὴ προκατὰ γίνωσκ', ὦ πατήρ,
πρὶν ἂν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ὦ γαῖε,
τὸ πρᾶγμα φατερόν ἐστιν. αὐτὸ γὰρ βαῖ.

ΞΑΝΘΙΑΣ ὡς κατήγορος.

μη νῦν ἀφῆτέ γ' αὐτόν, ὡς ἐντ' αὖ πολὺ
 κυνῶν ἀπάντων ἀνδρᾶ μονοφκρίστων,
 ὅσῃ περιπλεύσας τὴν θυσίαν ἐν κύκλῳ,
 925 ἐκ τῶν πέλειων τὸ σκίβρον ἐξιδήσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐμοὶ δέ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσσαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ ὡς κατήγορος.

πρὸς ταῦτα τοῦτον κολάσας· οὐ γὰρ ἂν ποτε
 τρέφειν δύναιτ' ἂν μία λόχμη κλίπῃα δύο·
 ἵνα μὴ κεκλήσχω διακενῆς ἄλλως ἐγώ·
 930 ἴαν δέ μὴ, τολοιπὸν οὐ κεκλάγξομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ίου, ἰού·

ὅσας κατηγόρειυσε τὰς πανουργίας.

κλίπῃον τὸ χρεῖμα τάνδρος· οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ,
 ὦ λικίρυών· νῆ τὸν Δί', ἐπιμύει γέ τοι.

935 ὁ Θισμοδίτης. ποῦ σ' οὗτος; ἀμίδα μοι δότω.

ΣΩΣΙΑΣ ὡς Θισμοδίτης.

αὐτὸς καθελοῦ· τοὺς μάρτυρας γὰρ ἴσκαλῶ.

Λάτῃσι μάρτυρας παρῆναι, τρυβλίον,
 δοῖδονκα, τυρόκνηστιν, ἐσχάραν, χύτρεαν,
 καὶ τᾶλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκαυμένα.

940 ἀλλ' ἔτι σὺ γ' οὐρεῖς, καὶ καθίζεις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδέπω·

τοῦτον δέ γ' οἶμ' ἐγὼ χρεῖσθαι τήμερον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἂν σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος,
 καὶ ταῦτα τοῖς Φεύγουσιν, ἀλλ' ὁδὰξ ἔχεις
 ἀνὰ ὄρειν', ἀπώλογον. τί σισιώπηνκας; λέγει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

945 ἀλλ' οὐκ ἔχουν οὗτος γ' ἴσκειν ὅ τι λέγῃ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ· ἀλλ' ἐκείνῳ μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
ὅππῃ ποτὶ Φεύγων ἔπαυσε καὶ Θουκυδίδης.
ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνώθους.
πάρειχ' ἐκποδῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι.

950

Χαλεπὸν μὲν, ὦ ἄνδρες, ἐστὶ διαβεβλημένου
ὑπερπαυκρίνεσθαι κυτός· λέξω δ' ὅμως.
ἀγαθὸς γὰρ ἐσσι, καὶ διώκει τὸς λύκους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἄριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυτῶν,
οἷός τε πολλοῖς περισπατίσις ἐπιτίκναι.

955

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί οὖν ὄφελος, τὸν τυρὸν εἰ κατεσθίει;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅτι τοῦ πρέμαχεται, καὶ φυλάττει τὴν θύραν,
καὶ τὰ δ' ἄριστος ἐστίν· εἰ δ' ὑφείλετο,
ξυβύτῳ. κισθαρίζει γὰρ οὐκ ἐπίσκαται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

960

ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀκουσον, ὦ δαίμονι, ἐμοῦ τῶν μετ' ὑμῶν.
ἀνάβηθι, τυρόκησι, καὶ λείξον μέγα.
σὺ γὰρ ταμειεύουσ' ἔτυχες. ἀπόκριναι σαφῶς,
εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἀλαβας.
Φησὶ κατακνῆσθαι.

965

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ἀλλὰ ψεύδεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ δαίμονι, ἔλεει ταλαιπωρουμένους.
οὗτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τραχηλὶ ἐσθίει,

- 970 καὶ τὰς ἀκύνθας· κοῦδέ ποτ' ἐν ταυτῷ μένει.
 ὁ δ' ἕτερος οἶός ἐστιν εἰκουρὲς μένον.
 αὐτοῦ μένων γὰρ, ἅτ' ἂν εἴπω τις Φέρη,
 τούτων μεταίτε' τὸ μέρος· εἰ δὲ μὴ, δάκνει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

αἰετοί· τί κακόν ποτ' ἐσθ', ὅτ' ῥα μαλαττομαι;
 κακόν τι περιεχίνει με, κῆνκπιδομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

- 975 ἴθ', ἀντιβῶν σ'· οἰκίει κατ' αὐτόν, ὧ πάτερ,
 καὶ μὴ διαφθίρητε. ποῦ τὰ παῖδις;
 ἀναβάνειτ', ὧ πόνηρα, καὶ κινεζούμενα
 αἰγείτε, κῆντιβῶεῖτε, καὶ θακρύετε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κατάβῃ, κατάβῃ, κατάβῃ, κατάβῃ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καταβῆσομαι.

- 980 καίτοι τὸ ΚΑΤΑΒΑ τοῦτο πολλοὺς δὴ πᾶν
 ἐξηπάτηκιν. ἀτὰρ ὅμως καταβῆσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἰς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ βοφεῖν.
 ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα ἡν. γνώμην ἐμὴν,
 οὐδ' ἂν ποτέ γ', ἀλλ' ἢ τῆς Φακῆς πεπλητμένους.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

- 985 οὐκ οὐν ἀποφεύγει δῆτα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

χαλεπὸν εἶδέναι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ὧ πατριδῖον, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου.
 τῆνοι λελῶν τὴν ἡλφον, ἐπὶ τὴν ὕψιρον
 μύσας παρῆξον, καὶ πέλυσον, ὧ πάτερ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ δῆτα· κινδυνεύειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

990 Φέρε νυν, σὲ τῆνδ' ἡ τὴν ταχίστην περιάγω.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅδ' ἔσθ' ὁ πρότερος;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

οὗτος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

αὕτη ντευθενί.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἐξηπάτηται, καὶ πολέλυκεν οὐχ' ἐκόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Φέρ', ἐξέρᾶσω, πῶς γὰρ ἠγνώσμεθα;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

δείξιν ἔειπεν· ἐκπέφυγας, ὦ Λάτῃς.

995 πάτερ, πάτερ, τί πέπονθας;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι· ποῦ ἔσθ' ὕδωρ;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἔπαυρ', ἔπαυρε σαυτὸν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἴπ' ἐκείν' οἱ·

ὄντως ἀπέφυγε;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

νῆ Δί'.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδὲν εἰμ' ἄρα.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

μὴ φροντίσης, ὦ δαιμόνι', ἀλλ' ἀνίστασο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν ἐμαυτῷ τοῦτ' ἐγὼ ξυνίστομαι,

1000 φεύγοντ' ἀπολύσας ἄνδρα; τί πτε πείσομαι;

ἀλλ', ὦ πολυτίμηται θεοὶ, ξύγνωτέ μοι.

ἄκων γὰρ αὐτ' ἔδρασα, καὶ τοῦ μού τρέπου,

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ταῦτα νῦν γ', εἴπερ δοκεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

1010 ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ἔποι βούλεσθ',
 ὑμεῖς ταχέως· ὧ μυριάδες δ'
 ἀναρίθμητοι, νῦν μὲν, τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι,
 μὴ πῖσῃ Φαῦλως χάμας', εὐλαβοῦσθε.
 τοῦτο γὰρ σκεπτικῶν θεατῶν
 ἔστι πάσχειν, καὶ πρὸς ὑμῶν.

1015 Νῦν αὖτε λεῖψ', προσέχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρὸν τι φιλεῖτε.
 μέμψασθαι γὰρ τοῖσι θεαταῖς ὁ ποιητὴς νῦν ἐπιθυμεῖ.
 ἀδικεῖσθαι γὰρ φησιν, πρότερος πόλλ' αὐτοὺς εὖ πειραικώς,
 τὰ μὲν οὐ φανερώς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς,
 μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλείους μαντείαν καὶ διάνοιαν,
 1020 εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδύς, κωμωδικὰ πολλὰ χέασθαι.
 μετὰ τούτου δὲ καὶ φανερώς ἤδη κινδυνεύων καθ' ἑαυτὸν,
 οὐκ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στέμαδ' ἠνιοχέσας.
 ἀρθεῖς δὲ μέγας, καὶ τιμηθεῖς, ὥς οὐδεὶς πώποτε ἐν ὑμῖν,
 οὐκ ἐκλείεσσαι φησὶν ἐπαρθεῖς, οὐδ' ὀκῶσαι τὸ φρόνημα,
 1025 οὐδὲ παλαίστρας περιχωμαζέειν πειρῶν· οὐδ', εἴ τις ἐραστὴς,
 κωμωδεῖσθαι παίδιχ' ἑαυτοῦ μισῶν, ἔσπειυε πρὸς αὐτὸν,
 οὐδενὶ πώποτε φησὶ πιδέσθαι, γνώμῃν τιν' ἔχων ἐπιεικῇ,
 ἵνα τὰς Μούσας, αἰσιν χρῆται, μὴ προαγωγὸς ἀπεφνή.

- θρασέως θυτᾶς εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρίζοντι,
 οὐ δεινότεται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκίνης ἑλαμπων,
 ἐκπτόν δὲ κύκλῳ κεφαλᾷ καλᾶκων οἰμαζομένων ἐλυγμῶντο
 περὶ τὴν κεφαλὴν· Φανὴν δ' εἶχεν χαράδρας ἑλεθρον τετοκυίας,
 1035 Φώκης δ' ἰσμήν, Λαμίας δ' ὄρχις ἀπλύτους, πρωκλὸν δὲ καμῆλου.
 τειυῦτον ἰδὼν τέρας, οὐ Φησὶν δέσσας καταδωροδοκῆσαι·
 ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν ἔτι καὶ νυνὶ πολεμεῖ· Φησὶν τε μετ' αὐτοῦ
 τοῖς ἡπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν, καὶ τοῖς πυρετοῖσιν,
 αἱ τοὺς πατέρας τ' ἤρχον νύκτωρ, καὶ τοὺς πάππους ἀπέσπινγον·
 1040 κατακλινόμεναι τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις, ἐπὶ τοῖσιν ἀπράγμοσιν ὑμῶν,
 ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας ξυνεκόλων,
 ὥστ' ἀναπνῶν δειμαίνοντας παλούς ὡς τὸν Πολέμαρχον.
 τειυῶν εὐρόντες ἀλεξίκακον, τῆς χώρας τῆσδε καθαργτὴν,
 πέρυσιν καταπροῦδοτε, καινετάταις σπείροντ' αὐτὸν διανοίαις,
 1045 ἄς ὑπὸ τοῦ μὴ γῶναι καθαρώς ὑμῖς ἐποίησατ' ἀναλδείς·
 καὶ τοι σπένδον πόλλ' ἐπὶ πύλλοις ὁμνυσιν τὸν Διόνυσον,
 μὴ πώποτε ἀμείνον' ἔσθ' αὐτῶν κωμῳδικὰ μηδὲν ἀκούσαι.
 τοῦτο μὲν οὖν ἔσθ' ὑμῖν αἰσχρὸν, τοῖς μὴ γνοῦσιν παραχρήμα·
 ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενόμισται,
 1050 ἔπειρ ἑλαύνων τοὺς ἀντιπάλους, τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν.
 ἀλλὰ τοιοῦτον τῶν ποιητῶν,
 ὡς δαιμόνιοι, τοὺς ζητοῦντας
 καινόντι λέγειν, καὶ ξυρρίσκειν,
 σφίγγετε μᾶλλον, καὶ θρακευέετε,
 1055 καὶ τὰ νοήματα σώζεσθ' αὐτῶν.
 ἐσθ' ἀλλεῖτε δ' εἰς τὰς κίβωτους
 μετὰ τῶν μῆλων· καὶ ταῦτα ποιῆθ',
 ὑμῖν δὲ ἔτους τῶν ἱματίων
 ὀφίσει δεξιότητος.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

- 1060 Ω πάλαι ποτ' ἔντις ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς,
 ἄλκιμοι δ' ἐν βράχαισι,
 καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γι μαχμώταται,

- πρὶν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ'
 οἷχεταί γε, κύκνου τε πολιώτεραι δὴ
 1065 αἰδ' ἐπανθεῦσιν τρίχες.
 ἀλλὰ καὶ τῶν λευφάνων
 δεῖ τῶνδε βράμην νεανικὴν ἔχειν. ἐγὼ
 τοῦμὸν νομίζω γῆρας εἶναι κρείττεον, ἢ πῶτα
 λῶν κικίνους νεανίων,
 1070 καὶ σχῆμα, κεύρουπρωκλίαν.

ΧΟΡΟΣ.

- Εἴ τις ὤμων, ὦ θεαταί, τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν,
 εἴτα θαυμάζει μ' ἐρᾶν μίσσον διεσφηκωμένον,
 ἢ τίς ἐσθιν ἢ πίνουσι τῆσδε τῆς ἐσκεντρίδος,
 βραδίως ἐγὼ διδάξω, καὶ ἄμωστος ἢ τὸ πρὶν.
 1075 ἐσμέν ἡμεῖς, οἷς πρόσθεσι τοῦτο τοῦμπαύγιον,
 Αττικαί, μόνοι δικαίως εὐγενεῖς αὐτόχθονες·
 ἀνδρικώτατον γένος, καὶ πλείστα τήνδε τὴν πόλιν
 ὠφελῆσαν ἐν μάχαισιν, ἥνικ' ἦλθ' ὁ βαρβάρος,
 τῇ κακῇ τύφῳ ἄπασαν τὴν πόλιν, καὶ περὶ πάλιν,
 1080 ἐξελεῖν ἡμῶν μνησινῶν πρὸς βίαν τὰνθρήνια.
 εὐθείως γὰρ ἐκδραμέντες ξὺν δορί, ξὺν ἀσπίδι,
 ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ἐξίην πεπωκότες,
 σπῆας ἀνὴρ παρ' ἀνδρ', ὑπ' ἐργῆς τὴν χελύνην ἐσθίον·
 ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν εὐραϊόν.
 1085 ἀλλ' ὅμως ἀπεωσάμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἐσπέρα.
 γλαυῆ γὰρ ἡμῶν, πρὶν μάχεσθαι, τὸν σπρᾶτὸν διέπλετο.
 εἴτα δ' ἐσπόμεσθα θυνάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους·
 οἱ δ' ἐφευγον, τὰς γνάθους καὶ τὰς ὀφρῦς κεντούμενοι·
 ὥσπερ παρὰ τοῖς βαρβάρουσι πανταχοῦ καὶ νῦν ἐτι
 1090 μηδὲν Αττικοῦ καλεῖσθαι σφηκὸς ἀνδρικώτερον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Αἶρα δεινὸς ἢ τόθ', ὥσπερ πάντα μὴ δειδαικέναι·
 καὶ κατεσφρεφάμην γε
 τοὺς ἐγκτίους, πλείων ἐκείσε ταῖς τριήρεσιν.

- οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν ὅπως
 1095 ῥῆσιν εὖ λείπειν ἐμέλλομεν τότ', οὐδὲ
 συκοφαντήσειν τινὰ
 Φροντίς· ἀλλ' ὅς ἂν εἰρήτης
 ἔσσιτ' ἀριστός. τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις
 Μήδων ἐλόντες, αἰτιώταται φέρεσθαι
 1100 τὸν φόρον δι' ἡμῶν ἐσμέν, ὃν
 κλέπτουσιν οἱ νεώτεροι.

ΧΟΡΟΣ.

- Πολυαχού σκοποῦντες ἡμᾶς, εἰς ἅπανθ' εὐρήσετε
 τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίκαιαν σφηξὶν ἐμφερελῆατος.
 πρῶτα μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἡρεθισμένον
 1105 μᾶλλον οὐδ' ὀδυρόμενον ἐστίν, οὐδὲ δυσκολώτερον·
 εἴτα τᾶμ' ὅμοια πάντα σφηξὶ μηχανώμεθα.
 ξυμείγνυτες γὰρ καὶ ἑμῶν, ὥσπερὶ τὰν θήνην,
 αἱ μὲν ἡμῶν, ὡσπερ ὤρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς Εὐδεκα,
 οἱ δ' ἐν Ὀδείῳ δικάζουσ'· οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχεῖσι
 1110 ξυμβέβησμένοι, πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν, μέλεις,
 ὥσπερ οἱ σκώληκες, ἐν τοῖς κυτρίοις κινούμενοι.
 εἰς τε τὴν ἄλλην δίκαιαν ἐσμέν εὐπορώτατοι.
 πάντα γὰρ κινεοῦμεν ἄνδρα, κακπορίζομεν βίον.
 ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκαθήμενοι,
 1115 οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἱ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου
 τὸν γόνον καλεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρεῦμενοι.
 τοῦτο δ' ἐστὶ ἀλγιστὸν ἡμῖν, ἢν τις ἀσπράτευτος ᾖ
 ἐκφορῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν, τῆσδε τῆς χώρας ὑπερ
 μήτε κῶπην, μήτε λείχην, μήτε φλυκίαιναν λαβῶν.
 1120 ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τοιοῦτον τῶν πολιτῶν ἐμῶν
 ὅστις ἂν μὴ ᾔχῃ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον.

Ὅτ' οὐ ποτὲ ζῶν τοῦτον ἀποδυθήσεται,
ἔπει μόνος μ' ἔσῃσε παρατιτγμένον,
ὅθ' ὁ Βορέας ὁ μέγας ἐπιστρεψέσκατο.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

1125 ἀγαθὸν εἰκάς οὐδὲν ἐπιθυμῆν παθεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον.
καὶ γὰρ πρότερον ἐπανδρακίδων ἐμπλημένος
ἀπέδωκ' ἐφείλων τῷ γναφεῖ τριβόλον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

1130 ἀλλ' οὐν πεπειράσθω γ', ἐπειδὴ περ γ' ἄπαξ
ἔμοι σιαυτὸν παραδέδωκας ἐν ποιῆτι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί οὐν κελεύεις δρᾶν με;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τὸν τρίβων ἄφες·
τηνδὶ δὲ χλκίαν ἀναβαλεῦ τριβωνικῶς,

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔπειτα παῖδας χρεὶ φυτεύειν καὶ τρέφειν,
ὅθ' οὕτωςί με νῦν ἀποπνήξαι βούλεται;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

1135 ἔχ', ἀναβαλεῦ τηνδὶ λαβὼν, καὶ μὴ λάλει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δὲ σισύραν νόμην Θυμαϊτίδα.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

1140 καὶ θαυμά γ' ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας.
ἔγνωσ γὰρ ἄν' ὦν δ' οὐχὶ γιγνώσκεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγώ;
μὰ τὸν Δί' οὐ τοίνυν· ἀτὰρ δοκεῖ γ' ἐμοὶ
εἰκέναι μάλιστ' Ἀπολλωνίου σάγματι.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

οὐκ· ἀλλ' ἐν Ἐκβατάνοισι ταυθ' ὑφαίνεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρέκας χέλιξ;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

1145 πόθεν, ὦ γὰρ θι; ἀλλὰ τοῦτο τοῖσι βαρβάροις
ὑφαίνεται πελαῖς δαπάναις. αὕτη γέ τοι
ἔριον τάλαντον καταπέπωκε βρόδιος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκοῦν ἐφ' ὧλην δῆτ' ἐχρῆν ταύτην καλεῖν
δικαιότερόν γ', ἢ καυνάκην.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

1150 καὶ σὺ θι γ' ἀμπισχόμενος.
ἔχ', ὦ γὰρ θι,

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἶμοι δειλαιοί·
ὡς θερμόν ἢ μικρά τι μου κατήρυγεν.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἀναβαλεῖ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'. ἀλλ', ὦ γὰρ θι,
ἔπειτα γ' ἀνάγκη, κρίβανόν μ' ἀμπίσχειτε.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

φίε', ἀλλ' ἐγὼ σε περιβαλῶ· σὺ δ' οὖν ἴδε.

ἄγε νῦν, ἀποδόνου τὰς καταρχήτους ἐμὸν ἄδης,
 τρεῖς δ' ἀνύσας ὑπέρδουθι τὰς Λακωνικάς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

1160

ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαι ποτε
ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῇ κατ' ἔμματα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐνθάδε πρὸς, ὡς τὰν, κατὰ βαῖν' ἐρρωμένως,
εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀδικεῖς γ' ἐμὲ,
εἰς τὴν πελεμένην ἀποβιβάζων τὸν πέδον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Φέρε καὶ τὸν ἕτερον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

1165

μηδαμῶς τοῦτ' ἐν γ', ἐπεὶ
πάντ' μισοχάκων αὐτοῦ ὅσιν εἰς τῶν δακτύλων.

Β Δ Ε Λ Υ Κ Λ Ε Ω Ν.

ἐν τῇ παλαιᾷ ἑλλάδι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κακοθύμασι ἐγὼ,
ὅσους ἐπὶ γῆρα χίμετρον οὐδὲν λήψομαι.

ΒΔΕΥΤΚΛΕΩΝ.

κεκλίσθ' εἰκα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔγω; δοδιῆνι σκόροδον ἡμφισμένῳ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν προθυμοῦμαι γε σαυλοπρωκλιῆν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγε νῦν, ἐπιστήσῃ λόγους σεμνοὺς λέγειν,
 1175 ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔγωγε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τίνας δὴτ' ἂν λέγοις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πολλοὺς πάνυ.

πρῶτον μὲν, ὡς ἡ Λαμί' ἄλουσ' ἐπέροδα·
 ἔπειτα δ', ὡς ὁ Κερδωπίων τὴν μητέρα —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

1180

μὴ μοιγε μύθους. ἀλλὰ τῶν ἀνδρωπίνων,
 οἷους λέγομεν κλισία τοὺς κατ' οἰκίαν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔγχεα τοῖνυν τῶν γε πάνυ κατ' οἰκίαν
 ἱκεῖνον, ὡς οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Ω ΣΚΑΙΕ, ΚΑΪΠΑΙΔΕΤΤΕ, (Θεογένης ὁ Φη

1185

τῷ κομπολόγῳ, καὶ ταῦτα λαιδορούμενος.
 μῦς καὶ γαλαῖς μέλλεις λέγειν ἐν ἀνδράσι;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ποῖους τινὰς δὲ χρὴ λέγειν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μεγαλοπρεπεῖς.

ὡς ξυνηθώρεις Ἀνδροκλῆ καὶ Κλεισθένι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δὲ τιθειώρηκα πῶποτ' οὐδαμοῦ,

Τ 3

πλήν ἰς Πάρον· καὶ ταῦτα δὴ ἴδω

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

1190

ἀλλ' οὐν λέγειν χρή σ', ὡς ἐμάχιστό·
Ἑφουδίων παμφράτιον Ἀσπώνδῃ καλῶς
πῶν γέρον ὦν καὶ πολὺς· ἔχων δέ τ
πλευρὰν βαρυτάτην, καὶ χείρας, λαγ
θώρακ' ἄριστον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦε, παῦ· οὐδὲν λέ

1195

πῶς δ' ἂν μαχίσαιτο παμφράτιον, θι

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

οὕτως διηγῆσθαι νομίζουσι οἱ σοφοί.

ἀλλ' ἕτερον εἰπέ μοι; παρ' ἀνδράσι ξέ
πίνων, σεαυτοῦ ποῖον ἂν λείξει δοκεῖς
ἐπὶ νείκτης ἔργον ἀνδρικώτατον;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

1200

ἐκεῖν', ἐκεῖν' ἀνδρείοτατόν γε τῶν ἐμ
ὅτ' Ἐργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμ

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἀπολεῖς με. ποίας χάρακας; ἀλλ' ὡς
ἐδιώκαθ'· περ', ἢ λαγῶν, ἢ λαμπρ
ἔδραμες, ἀνευρών ὅτι νεανικώτατον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

1205

ἐγὼ δ' αὖ τοίνυν τό γε νεανικώτατον·
ὅτε τὸν δρομέα Φαῦλλον, ὦν βούπαις
εἶλον, διώκων λαιδορίας, ψήφον δυοῖ

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

παῦ· ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεῖς προσμα
ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

1210

πῶς οὐν κατακλίνω, φράζ' ἀνύσας.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦδὶ κελύεις κατακλιθῆναι;

ΒΔΕΑΥΚΛΕΩΝ.

μὴ δαμῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς δαί;

ΒΔΕΑΥΚΛΕΩΝ.

τὰ γόνυτ' ἔκτεινε, καὶ γυμναστικῶς

ὑγρὸν χύτλασεν σεαυτὸν ἐν τοῖς σπρώμασιν.

ἔπειτ' ἐπαίνισεν τι τῶν χαλκωμάτων·

ὄροφὴν θύασαι· κρεκάδ' αὐλῆς θάψμασθαι·

ὑδὼρ κατὰ χεῖρες· τὰς τραπέζας εἰσφέρειν·

δειπνοῦμεν· ἀπενεμένεθ'· ἤδη σπένδομεν. —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πρὸς τῶν θεῶν. ἐνύπνιον ἐσιώμεθα;

ΒΔΕΑΥΚΛΕΩΝ.

αὐλητρίς ἐνεφύσησεν. αἱ δὲ συμπεταί

1210 εἰσιν, Θέωρος, Αἰσχίνης, Φανός, Κλέων,

ξένος τις ἕτερος πρὸς ΚεΦαλῆς Ἀκείστορος.

τούτοις ξυνών, τὰ σκόλι' ὅπως δέξει καλῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀληθεῖς, ὡς οὐδεὶς γε Διακρίων διδέξεται.

ΒΔΕΑΥΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ εἶσομαι· καὶ δὴ γὰρ εἴμ' ἐγὼ Κλέων·

1225 ἄδω δὲ πρῶτος Ἀρμόδιου· δέξει δὲ σύ.

ΟΥΔΕΙΣ ΠΩΠΟΤ' ΑΝΗΡ ΕΓΕΝΕΤ' ΑΘΗΝΑΙΟΣ —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ΟΥΧ ΟΥΤΩ ΓΕ ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ —

ΒΔΕΑΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ σύ γ' ἄδεις; παραπολεῖ. βοώμενος

φῆσει γὰρ ἐξολεῖν σε καὶ διαφθερεῖν,

1230 καὶ τῆσδε τῆς γῆς ἐξελεῖν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί δ' ; ἔταν Θέωρος, πρὶς πεδῶν κατακείμενος,
ῥῶδῃ, Κλέωνος λαβόμενος τῆς δεξιᾶς,

ΑΔΜΗΤΟΥ ΛΟΓΟΝ, Ω' ΤΑΙΡΕ, ΜΑΘΩΝ.

ΤΟΤΕ ΑΓΑΘΟΥΣ ΦΙΛΕΙ.

1240

τούτῃ τί λέξεις σκέλον ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ῥῶδικῶς ἐγώ,

ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΑΛΩΠΕΚΙΖΕΙΝ ,

ΟΥΔ' ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΦΙΛΟΝ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μιτὰ τούτον Αἰσχίνης ὁ Σέβου δέξεται,
ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικὸς· κατ' ἔσεται·

1245

ΧΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΙΑΝ

ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑΙ ΤΕ ΚΑ-

ΜΟΙ ΜΕΤΑ ΘΕΤΤΑΛΩΝ —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ΠΟΛΛΑ ΔΗ ΔΙΕΚΟΜΙΣΑΣ ΣΥ ΤΕ ΚΑΓΩ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ μὲν ἐπεικῶς σὺ γ' ἐξιπίσταςαι·

1250

ὅπως δ' ἐπὶ δεῖπνον εἰς Φιλοκτήμενος ἔμην.

παῖ, παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσέ, συσπεύαζε γῶν,

ἵνα καὶ μεθύσθωμεν διὰ χρόνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ θυροκοπήσαι, καὶ πατάξαι, καὶ βαλῆν·
 1155 κἄπειτ' ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλῃς.

Β Δ Ε Λ Ϊ Κ Λ Ε Ω Ν.

οὐκ, ἦν ξυνῆς ἀνδράσι καλοῖς τε κἀγαθοῖς
 ἢ γὰρ παρητήσαντο τὸν πεπονθότα·
 ἢ λόγον ἐλεξας αὐτὸς ἀσφείδιν τινα,
 1160 Αἰσωπικὸν γέλοιον, ἢ Συβαριτικόν,
 ὧν ἑμαδίς ἐν τῷ ξυμπασίῳ· κἄτ' ἐς γέλωσιν
 τὸ πρᾶγμα ἔτρεψας, ὥστ' ἀφείς σ' ἀποίχεται.

Φ Ι Λ Ο Κ Λ Ε Ω Ν.

μαθιέντων γ' ἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων,
 εἴπερ γ' ἀπορίσω μηδὲν, ἦν τι δρῶ κκκόν,
 ἄγε νυν ἴωμεν, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχύετω.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

1165 πολλὰ κίς δὴ ᾄδεα μαυλῶ δεξιὸς πεφυκέναι,
 καὶ σκυλὶς οὐδεπώποτε·
 ἀλλ' Ἀμυνίης ὁ Σέλιου μάλλον, οὐκ τῶν Κρωβύλου,
 εὐτὺς, ἔντιν' ἐγὼ ποτ' εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ βοῶς
 δειπνεῦντα μετὰ Λεωγέρου.
 1170 πεινῇ γάρ, ἥ περ Ἀντιφῶν.
 ἀλλὰ πρεσβυῶν γὰρ ἐς Φάρισκλον ἔχειτ'· εἴτ' ἐκὼ
 μόνος μένεισι τοῖς Πενέσ-
 ταισι ξυνὴν τῶν Θετταλῶν,
 αὐτὸς πενέσις ὧν ἐλάττω οὐδένος.

Η Μ Ι Χ Ο Ρ Ο Σ.

1175 ὦ μακάρι· Αὐτόμενης, ὥς σε μακαρίζομεν.
 παῖδας ἐφύτευτας ὅτι χειροτεχνικωτάτους.
 πρῶτα μὲν ἅπασι Φίλον, ἄνδρα τε σοφώτατον,
 τὸν κῆθρακοιδέτατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο·
 τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς σόφον·
 1180 εἴτ' Ἀριφράδην, πολὺ τι θυμισσοφικώτατον,
 ὅστις ποτ' ὤμοσε, μαθόντα παρὰ μηδενός,

ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεος αὐτόματον ἐκμαθίῃ
γλωττίσκειν, εἰς τὰ πορνεί' εἰσιόνθ' ἐκαστοτε.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

- εἰσὶ τινες, οἳ μ' ἔλεγον, ὡς καταδηλαύην,
 1285 ἥνικα Κλέων μ' ὑπετάρατ' ἐπικείμενος,
 καὶ με κακίας ἔκνισε· κἄθ', ὅτ' ἀπεδειρόμην,
 οἱ ᾗς ἐγέλων μέγα κεκρυγία θεώμενοι,
 οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλει, ὅσον δὲ μένον εἰδέναι,
 σκωμμάτιον εἴποτέ τι θλιψόμενος ἐκβαλῶ.
 1290 ταῦτα κατιδὼν, ὑπὸ τι μικρὸν ἐπιθήκηκα·
 εἴσα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάρις τὴν ἀμπελον.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ,
ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ,
ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

1295 Ἰὼ χιλῶναι μακάριαι τοῦ δέματος,
καὶ τρισμακάριαι, τοῦ πὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς·
ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νοθευτικῶς
περάμψ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πληγὰς σίγειν.
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα σιζόμενος βακίηρά.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; παῖδα γὰρ, καὶ ἢ γέρον,
καλεῖν δίκαιον, ὅστις ἂν πληγὰς λάβῃ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

1300 οὐ γὰρ ὁ γέρον ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακόν,
καὶ τῶν ξυνόντων πολὺ προνικώτατος;
καίτοι παρὴν Ἰππυλος, Ἀντιφῶν, Λύκων,
Λυσίστρατος, Θούφρασις, οἱ περὶ Φρύνιχον.
τούτων ἀπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῶ.
1305 εὐθύς γὰρ, ὡς ἐνέπλητο πολλῶν ἀγαθῶν,
ἐπὶ λατ', ἐσκήρτα, πεπόρδει, κατεγέλα,
ὥσπερ καχρύων ἐνίδιον εὐωχήμενον·
καὶ τυπτε δὴ με νεανικῶς, παῖ, παῖ, καλῶν.
εἰτ' αὐτὸν ὡς εἶδ', ἤκασεν Λυσίστρατος·
1310 Εἰκας, ὦ πρεσβύτα, νεοπλούτῃ τρυγί, |
κλητῆρι γ' εἰς ἀχυρῶνας ἀποδεδρακέτι. —
ὁ δ' ἀνακραγὼν, ἀντήκασ' αὐτὸν πάρονοπι,
τὰ θρεῖα τοῦ τρίωνος ἀποδοῖδλῆκότι,
Σθενίλῃ τε τὰ σκευάρια διακακαρμένῃ.

- οἱ δ' ἀνεκρέτησαν, πλήν γε Θουφράσιου μένου·
 1315 εὐτος δὲ διμύλλαιεν, ὥς οἱ δέξιος.
 ὁ γέρον δὲ τὸν Θουφράσιον ἤρετ'· Εἰπέ μοι,
 ἐπὶ τῷ κομῆς, καὶ κομῆς εἶναι προσποιεῖ,
 κοιμφοδολιχῶν περὶ τὸν εὐ προίτιον αἰεῖ; —
 ταιαυτα περὶ βριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει,
 1320 σκώπιων ἀγροίκως, καὶ προσέτι λόγους λέγων
 ἀμαψίσταγ', οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι.
 ἔπειτ', ἐπειδὴ μέθυεν, οἰκᾷ ἐσχεταί
 τυπίων ἀπανίης, ἣν τις αὐτῷ ζυντύχη.
 ὅλι δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος προσέρχεται.
 1325 αἰὲν ἐκποδὼν ἄπειμι, πρὶν πληγὰς λαβεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

- ἄνεχε, πάρεχε·
 κλαύεταιί τις τῶν ὀπισθεν
 ἑπακολουθούων ἐμοί·
 οἶον, εἰ μὴ ἔβησεθ', ὕμᾱς,
 1330 ὦ πονηροί, ταυτὴν τῇ
 δαδὶ φρυκτοὺς σκευάσω.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

- ἦ μὴν σὺ δώσεις αὖτις τούτων δίκην
 ἡμῖν ἄπασι, καὶ σφῶδρ' εἰ νεανίας.
 ἀδρόοι γὰρ ἤξομέν σε προσκαλούμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

- 1335 ἦ, ἰεῦ, καλούμενοι.
 ἀρχαῖά γ' ὑμῶν· ἀρά γ' ἴσθ'
 ὡς οὐδ' ἀκούων ἀνέχομαι
 δικῶν; ἰαίβοι, αἰβοῖ.
 ταῖ μ' ἀείσκει· βάλῃ κημούς.
 1340 οὐκ ἄπιτε γὰρ; ποῦ σθ' Ἡλιασίης; ἐκποδὼν.
 ἀνάβαινε δεῦρο χρυσσηλαλόνθιον,
 τῇ χειρὶ τουτοῖ λαβομένη τοῦ σχοινίου.
 ἔχου· φυλάττου δ', ὥς σάπρον τὸ σχοινίον·

- ὅμως γε μέντοι τριβόμενον οὐκ ἄχθεται.
 1345 ὄρα δ', ἐγὼ σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλεγμένη,
 μέλλουσιν ἤδη λισσέειν τοὺς ξυμπότας·
 ὦν συνέκ' ἀπόδος τῷ πέει γὰρδι χάριν.
 ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, εὐδὲ φιαλεῖς, εἰδ' ὅτι·
 ἀλλ' ἐξαπατήσεις, κατ' ἤχανεῖ τούτῳ μέγα·
 1350 πολλοῖς γὰρ ἤδη χ' ἀτέροις αὐτ' εἰργάσω.
 εἰάν γ' ἐνὶ δὲ μὴ κακὴ νυνὶ γυνή,
 ἐγὼ σ', ἐπειδὴν ὕμνος υἱὸς ἀποθάνῃ,
 λυσάμενος, ἔξω πικρακὴν, ὡς χοίριν.
 νῦν δ' οὐ κρατῶ γὰρ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων.
 1355 νῆος γὰρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα.
 τὸ γὰρ υἱίδιον τηρεῖ με, καὶ σὺ δὲ δύσκολον,
 καὶ ἄλλως κυμνοπριστοκαρδαμογλύφον.
 ταῦτ' οὖν περὶ μου δέδοικε, μὴ διαφθαρῶ.
 πατὴρ γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν αὐτῷ, πλην ἐμοῦ.
 360 ὁδὶ δὲ καὶ τὸς ἐπὶ σὲ καμ' εἰκοιθεῖν.
 ἀλλ' ὡς τάχιστα σῆθι, τάσδε τὰς δεγὰς
 λαβούσ', ἐν αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς,
 οἴως ποθ' οὗτος ἐμὲ πρὸ τῶν μυσηρίων.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

- ὦ εὐτος, οὗτος, στυφιδανέ, καὶ χειρόθληψ,
 365 ποθειν, ἐρᾶν τ' εἰκαὶς ὠραίης σοφοῦ.
 οὐ τοι καταπεριζέει, μὰ τὸν Ἀπόλλω, ταῦτο δεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ἔξους δίκην;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

οὐ δεινὰ τωθάζειν σε, τὴν ἀνλητρίδα
 τῶν ξυμπότων κλέψαντα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

- ποίαν ἀνλητρίδα;
 370 τί τῶντα ληρῆς, ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πιπῶν;

Ἰνοῖ κρεμαμένη πρὸς ποδᾶν Εὐριπίδου.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

1415 ὁδὶ τις ἕτερος, ὡς ἔειπεν, ἔρχεται
καλούμενός σε· τὸν γε τοι κλητὴρ ἔχει.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων. προσκαλοῦμαι σ', ὦ γέρον,
ὑβρεως.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ὑβρεως; μὴ, μὴ καλέσῃς, πρὸς τῶν θεῶν
ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δίδωμί σοι,
1420 ἢν ἂν σὺ τάξῃς, καὶ χάριν προσείσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ μὲν οὖν αὐτῷ διαλλαχθήσομαι
ἐκὼν· ἐμελοῦν γὰρ πατάξαι καὶ βαλεῖν.
ἀλλ' ἐλθ' ἐπεὶ πρῶτον. ἐπιτρέψεις ἐμοὶ,
1425 ἥ τι χρεὶ μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριον τοῦ πράγματος,
εἶναι φίλον τολοπῶν, ἢ σὺ μοι φράσεις;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

σὺ λέγε. δίκων γὰρ οὐδέ μοι, οὐδὲ πραγμάτων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἄρματος,
καὶ πῶς κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα·
· · · · ·

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἑμοιά σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ἔμ' οὖν σὺ μέμνησ' αὐτὸς εἴ' ἀπεικρίνατο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

435 ἄκουε, μὴ Φιῦν'. ἐν Συβάρει γυνή ποτε
κατέαξ' ἐχίνον —

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εὐχῖνος οὖν ἔχων τιν' ἐπεμαρτύρατο.

εἰδ' ἡ Συβαρίτις εἶπεν· Εἰ, ναὶ τὰν κόραν,
τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἴσσας, ἐν τάχει
440 ἐπίδεσμον ἐπρίω, νοῦν ἂν εἴχης πλίσσας.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ἔσμεν', ἴως ἂν τὴν δίκην ὤρων καλῇ.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', εἴ' ἐνταυθεῖ μενεῖς.
ἀλλ' ἀράμινος ἔγωγε —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί ποιεῖς;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

εἴ τι ποιεῶ;

εἶθω φέρω σ' ἐντεῦθεν· εἰ δὲ μὴ, τάχα
445 κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Λίσσασιν οἱ Δελφοί ποτ' —

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ΟΛΙΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

φιάλην ἱσσητιῶντο κλέψαι τοῦ Θεοῦ.

εἰ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς, ὡς ὁ κἀνθάρος ποτε —

ΒΛΕΑΤΚΑΕΩΝ.

οἴμ', ὡς ἀπολαῖς αὐτοῖσι τοῖσι κακδαίμοις.

ΧΟΡΟΣ.

- 1450 ζήλω σε τῆς εὐτυχίας,
 τὸν πρέσβυν, οἱ μετέστη
 ζῆρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς·
 ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθῶν,
 ἢ μίγα τι πείσεται
- 1455 τρυφερόν τε καὶ μαλακόν.
 τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ εἰδῆσαι.
 τὸ γὰρ ἀποσπῆναι χαλεπὸν
 φύσιος, ἢν ἔχῃ τις αἰεί.
 καὶ τοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον·
- 1460 ξυνόντες γνώμαις ἐτέρων
 μετεβάλλοντο τοὺς τρόπους.
 πολλοὺ δ' ἐπαίνου παρ' ἐμοὶ,
 καὶ τοῖσιν εὖ φρονούσι,
 τυχῶν ἄπεισιν, διὰ τὴν
- 1465 φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν
 παῖς Φιλοκλέωνος. οὐ-
 δινὶ γὰρ οὕτως ἀγανῶ
 ξυνγενέμην, οὐδὲ τρόποις
 ἁπειμάνην, οὐδ' ἐξεχύθη.
- 1470 τί γὰρ ἐκείνος ἀντιλέγων
 οὐ κρείττων ἦν, βουλόμενος
 τοὺς φύσαντας σιμοντέροις
 κατακοσμήσαι πράγμασι;

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ,
ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

- Νῆ τὸν Διόνυσον, ἄπορ' ἔμιν πράγματα
 1475 δάμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν εἰσίαν.
 ὁ γὰρ γέρον, ὡς ἔπειε διὰ πολλοῦ χρόνου,
 ἤκουσέ τ' αὐλοῦ, περιχαρὲς τῷ πράγματι,
 ἐρχοῦμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
 1480 τάρχαϊ' ἐκεῖν', εἰς θέσπας ἠγωνίζετο·
 καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀποδείξειν κρότους
 τοὺς νῦν, διορχησόμενος ὀλίγων ὕστερον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἐπ' αὐλείοις θύραις θάσσει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τευτὶ καὶ δὴ χαρεῖ τὸ κακόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

- κληῖθρα χαλάσθω τάδε. καὶ γὰρ δὴ
 1485 σχήματος ἀρχὴ —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μάλλον δέ γ' ἴσως μανίας ἀρχή.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ βώμης,
 οἶον μυκίηρ μυκᾶται, καὶ
 σφόνδυλος ἀχρεῖ —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πῖθ' ἐξέβαρον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

- 1490 πλῆσσει φρύγχιος, ὥς τις ἀλέκτωρ, —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τάχα βαλλήσεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

σκέλος οὐρανίον γ' ἐκκαλίζων.

πρωτίος χάσκει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κατὰ σκαυτὸν ἔρα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νῦν γὰρ ἐν ἄστροις τοῖς ἡμετέροις

εἴρεσθαι χαλαρὰ κοτυληδών.

1495

ΒΔΕΑΤΚΛΕΩΝ.

οὐκ εὔ, μὰ Δί' εὐ δὴτ', ἀλλὰ μανικὰ πράγματα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Φέρε νῦν ἀνίσσω, κἀνταγωνιστὴς καλῶ.

εἴ τις τραγῳδὸς ὅστιν ὀρχεῖσθαι καλῶς,

ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίστω.

1500

Φησὶν τις, ἦ οὐδαίς;

ΒΔΕΑΤΚΛΕΩΝ.

εἷς γ' ἐκείνοσ' ἴσους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ὁ κακοδαίμων ἴσιν;

ΒΔΕΑΤΚΛΕΩΝ.

υἱὸς Καρκίνου

ὁ μέσσιος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐτός γε καταπεδήσεται.

ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελὲα κονδύλου.

ἐν τῷ ῥυθμῷ γὰρ οὐδέν ἐστ'.

ΒΔΕΑΤΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' ὧ ξυρεῖ,

1505

ἕτερος τραγῳδὸς Καρκινίτης ἔρχεται,

ἀδελφὸς αὐτοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νῆ Δί' ὠψώνηκ' ἄρα.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο, πλήν γε καιρίνους.
προσέρχεται γὰρ ἕτερος αὐτῶν Καρίνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τί ἦν τὸ προσέρπον; ὅξιν, ἢ Φάλαγγιν;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

- 10 ὁ πινοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους,
ὁ σμικρότατος, ὃς τὴν τραγωδίαν ποιᾷ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Καρίν', ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας·
ὅσον τὸ πλῆθος κατέπειν τῶν ὀρχίλων.
ἀτὰρ καταβάτεον γ' ἐπ' αὐτούς, ὦ ζυφεῖ.

- 15 ἄλμην κύκα τουτοῖσιν, ἣν ἐγὼ κρατῶ.

ΧΟΡΟΣ.

Φέρε νῦν ἡμεῖς αὐτοῖς ἐλγὸν ξυγχαρήσωμεν ἅπαντες,
ὥ ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βιμβιμίζωσιν ἑαυτούς.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

- αἶγ' ὦ μεγάλωνυμα
τέκνα τοῦ θαλασσίου,
20 πηδᾶτε παρὰ ψάμαθον,
καὶ θιν' ἀλὸς ἀτρυνέτοιο,
καριδων ἀδελφοί·
ταχύν πόδ' ἐν κύκλῳ σοῦϊτι,
καὶ τὸ Φρυγίχειον
35 ἐκλακλίσάτω τις, ὅπως
ιδόντες ἄνω σκέλος,
ᾧζωσιν οἱ θεαταί.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

- ἐπρόβει, παράβαινε κύκλῳ,
καὶ γὰρ σβισον σεαυτὸν,
ῥίπτει σκέλος οὐράνιον·

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

IN CONCIONANTES.

ranis Regiis, seu cod. MMDCCXII. servati fuere hujus
 rus tantum 444. priores: reliqua pars, & quæ forte olim
 libro sequebantur alia drainata, temporis injuria periere.
 ero Regio MMDCCXV. exstat hæc Fabula, nec tamen
 sinit in v. 1135. sed non itidem ob foliorum aliquot in-
 xtram fabulæ partem non descripsit librarius: duo ul-
 in summa pagina conspiciuntur, cujus reliquum spatium, ut
 xquentium, vacuum: postea demum incipit fabula ΕΙΡΗΝΗ,
 codicis ultima est. In eo nec argumentum est nec perfo-
 opis: quin etiam nullibi in fabulæ serie personæ notatæ.
 eribus ubi persona mutatur, aliquantulum vacui relictum
 io versuum nullus personarum index. Aristophanis Fabu-
 supersunt, hæc omnium erat depravatissima.

UMENTI l. 2. ἐκκλησιάζουσαι. Sic membr. Vulgo ἐκκλη-

πῶγυνας περιδείτους ποιοῦνται, καὶ — Hæc, quibus ca-
 si, verba addunt membr. in quibus etiam ἀναλαμβάνουσαι
 ο ἀπολαμβάνουσι. Quæ mox sequuntur duo participia in
 um reposui.

l. ἐν εὐσκόπῳ ἐξηγημένον. Sic legi debere in parulo est.
 ensii Lect. Lucian. p. 41. Mendose codd. & impressi ἐξη-
 od nihili prorsus est.

ἰς τε γὰρ σάς. Mendose in codd. γονάς τε γὰρ δισσάς.
 οδότης τρώων περιωμίνουσι. Depravata in codd. lectio τρώ-
 im de *Schemis Venereis* scripsere, eorum in numerum

perperam refert ingenioſus Faber Cyrenen meretricem, cujus mentio in Ran. 1327. Ad figuras quascunque opus illa quidem edebat, ſed de illis aliquid ſcripſiſſe non comperitur. Obſcenarum iſtius generis deſcriptionum auctor nobiliſſimus fuit Polycrates Athenienſis, qui Philænidis nomen commentationi ſuæ inſcripſit, ut caſtam mulierem libidinis infamaret; at ejus calumniam contrudit Æſchrio Samius in *Coliambis*. qui apud Athenæum leguntur p. 335. Quod addit Faber de *fratrum Caracciorum* elaboratiſſimo opere, id vero non eſt conſentaneum. Nam XVI. quas innuit figuræ ex *Julii Romani* delineatione æri inciſæ fuerunt a *Marco Antonio Bononiensi*. (v. *Diſſert. de Bayle art. ARETIN.*) Exſtant Bern. Monetae in XV. tabulas diſticha, cum præſatione, & diſticho in *P. Aretini imaginem*. Venuſtos elegos impurus neſcio quis bibliopola non ita pridem in lucem edidit, foediſſimis mendis contaminatos. Lectoriſus rem gratam facturum me arbitror, ſi illorum partem aliquam hic exhibeam.

Aretine, tuæ memorantur ubique figuræ:

nam ſolet has vulgi dicere lingua tuas,
& quod ſcalptoris fieri commune decebat,
in ſolum varem tranſtulit illa decus.

Tu verſus patrios ſub imagine quaque locaras
bis ſeptem, quos nunc vix reperire datur.

His ego, jaſturæ parva heu ſolatia magnæ,
ſubſtitui Latio diſticha tinſta ſale,
hortorum plâcitura Deo, qui, ruſtica quamvis
ſuetus verba loqui, frater Amoris erat.

IN P. ARETINI IMAGINEM.

Excudit Veneres Marcus, quas Julius ante
pinxerat; has ſcribens vicit utrumque Petrus.

10. *λορδοῦμένην*. Sic bini codd. recte. Vulgo *χορδομένην*, quod fruſtra tueretur Faber. Vide Suidam in *λορδομένη* & *λορδομένην*, collato Toupio T. II. p. 134.

13. *ἄφύων*. Sic bini codd. recte. Vulgo *ἀφύων*. Vide Theſſam.

216. 590. maxime vero Lyf. 825. ubi gloriatur mulier se τὸν σά-
κκον habere οὐ κομήτην, ἀλλ' ἀπεψιλωμένον τῷ λύχνῳ.

14. Βακχίου τε νόμιμος. Sic codd. editio Bern. Juntæ, & Ve-
netæ. Perperam Aldus, quem recentiores sequuntur, Βακχίου,
metro repugnante. De binis hujus nominis formis videndus præstan-
tissimus Valckenarius in egregio ad Eurip. Phœn. commentario p. 11.

17. ἀνδ' ὃν ξυνείσει. Sic Berglerus ad Bifeti aliorumque senten-
tiam: certa est emendatio. Codd. etiam male συνοίσει.

18. Σπείρα, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὲν Σμυρφοφόρων
Videndus de hoc festo Meursius in Græcia Feriata.

20. πρὸς ἑρθρον ἐσλιν. Sic alter Reg. omissa particula, quam,
ut impressi, insertam exhibent membr. Post hæc verba in utroque
cod. distinctum, scriptumque ἡ δ' ἐκκλ — Vulgo totus versus sic le-
gitur, tanquam absoluta phrasis:

καὶ τοι πρὸς ἑρθρον γ' ἐσλιν ἢ δ' ἐκκλησία.

21. κατακλιθεὶς δ' ἡμᾶς. Sic bini codd. Omissa vulgo particula
connexiva. Subauditur δέ, aut repetendum proximum verbum ἔσθαι.

22. ὡς Σφυρομάχος. Vulgo ὡς ΣΦ — contra loci sensum. Al-
luditur ad plebiscitum quoddam rogante Sphyromacho latum, cujus
nescio an alibi mentio occurrat.

23. ἐκαδικομένους λαθεῖν, idem est quod ἐκαδίζεσθαι λάθρα,
Thesm. 184. Sic recte emendasse videtur Scaliger. In codd. scri-
ptum: δέ τας ἑταίρας καταγισζομένας πως λαθεῖν. Aldus edidit δέ
τας ἑταίρας καταγισζομένας λαθεῖν, quæ lectio per ceteras deinceps
editiones propagata fuit.

24. Hic versus & duo seqq. in neutro cod. leguntur. Horum
in ultimo male vulgo excusum δοιμάτια, & κλειψάσαις λαθεῖν. Fre-
quens in permutatione verborum λαθεῖν, λαθεῖν, λαλεῖν librarium
lapsus.

29. μὴ καὶ τις ὢν ἀνὴρ ὁ προσίων τυχεῖν. Sic in altero Regio:
ἐθιν membr. τυχεῖν. Scribere debuit librarius τυχεῖν, quod &
geonimum esse possit. μὴ, eo quo hic ponitur sensu, cum indicati-
vo constitui potest; quod alibi ostendetur.

6 IN CONCIONANTES

31. ἡμῶν προσιόντων. Bene interpres ad manifestum loci sensum, poetæque mentem, *prodeuntibus nobis domo*: sed leviter græca depravata sunt. Legendum *προϊόντων*. *προσιών* bene positum erat v. 29. quod librario fraudi fuit. Nihil frequentius permutatione verborum *προϊέναι*, *προσιέναι*: *προελδεῖν*, *προσιελδεῖν*. Vide Abreschium ad Aristænerum p. 24. Quia autem mulier hic de se loquitur, non ideo plurale participium genere feminino poni debuit, quod censebat Faber. Vide quæ notavimus ad Euripidis Med. 316.

32. ἰγρηγόρου. Sic alter Reg. In membr. *ἰγρηγορέν*. Vulgo *ἰγρηγορά*.

34. *τρυγανῶσα τὴν θύραν*. Sic alter Reg. In membr. *τρυγανῶσα*. Primariæ edit. *θρυγονῶσα*: recentiorum quædam *θρυγανῶσα*. Postremam scripturam tuetur Hefychius: *θρυγανῶ. κινᾶται, ξύει*. Nostram Suidas: *τρυγονῶσα, πονύχως κινῶσα. Αριστοφάνης· τρυγονῶσα τὴν θύραν*.

36. τὸ κῆμα. Sic recte membr. In altero τὸ κῆμα. Perperam vulgo τὸ κῆσμα. Suidas: *κῆμα, ὃ ἡρμαῖος κησμός*. ubi hunc Comici locum profert. Nomen derivatum est a *κῆω*, quo verbo in hoc ipso sensu utitur Comicus Thefm. 481.

οὗτος πόθῳ μου κινεῖ ἐλθὼν τὴν θύραν.

41. Hic & seq. versus eidem vulgo continuantur mulieri: in membr. diversæ tribuuntur, præfixa persona, *γυνή*. Similis locus est in Lyf. 65.

αὐτὰρ αἶδε καὶ δὴ σοὶ προσέρχονται τινες.

45. ἡμῶν. Sic bini codd. & primariæ edit. Male in aliis ἡμῶν. Ordo est: *τὴν υἱάτην ἡμῶν ἤκουσαν ἀποτίσειν τρεῖς χαῖς αὐτοῦ*. Suidas etiam in *χαῖ*, ubi hos versus profert, legit ἡμῶν.

46. Perperam rursus in impressis continuantur Praxagoræ hi versus, quos lineola in membr. præfixa indicat alius esse personæ. At id multo melius adhuc monstrat ipsa dialogi ratio.

48. *κατὰ σχολήν*. Suidas: *ἀντὶ τοῦ μόλις, ἢ ἀψοφῆσι*. Non placent istæ interpretationes. *κατὰ σχολήν* est *otiose*, eo sensu quo dixit Terentius in Andria: *aliam otiosus quæres. εἴτερον κατὰ σχολὴν ζητῆσαι. A son aise*.

51. Φιλοδωρήτου — Χαιρετάδου. Sic recte scripta virorum hæc nomina exhibent membr. In altero Χαιρετάδου.

56. ἐμπλήμενος. Membr. ἐμπεπλησμένος: alter, ut vulgo, omisso augmento, ἐμπλησμένος. Suidas nostram lectionem habet in ἐμπλησμένος. At in τριχίδες, ubi locum hunc iterum profert, habet πεπλησμένος. Proba est utraque lectio: at Comicus priorem frequentat. Vide Vespr. 424. II 27. Equit. 935.

57. ὡς ἂν ἀνείρωμαι τὰδε. Certissima est Dawesii emendatio. Vulgo ὡς ἀνείρωμαι τὰδε, duplici vitio. Primum εἴρωμαι vel ἀνείρωμαι dialectus Attica respuit. Tum ὡς, ut finale significans, non solet Noster sine particula ἂν cum subiunctivo adhibere, quod observavi ad Lys. 1305. & quantum ad hoc spectat emendatio est binorum codd. scriptura, ὡς ἂν εἴρωμαι τὰδε.

61. λέχνης. Nescio quid cogitavit alterius R. librarius, quum scriberet λίχους.

63. δι' ἡμέρας. Hæc verba male vulgo cum ἀλελουμένη conjunguntur, & in versione ab interprete neglecta fuerant.

65. τὸν ξυρόν. Sic Aldus: at bini codd. editio Bern. Junæ, & utraque Veneta τὸ ξυρόν, quod præstat, & reponi debuit. Neutro genere hoc nomen Comicum nostrum extulisse inde probabile est, quod masculinum ξυρός, tanquam rarius, notatione dignum judicaverit Pollux, eoque usum fuisse Archippum observet, L. X. 177. τὸ δὲ ξυρόν πολλῶν εἰρηκότων, παρατηρήσειον, ὅτι Αρχιππος ἐν τῷ Πίνωσι αἰσθητικῶς αὐτὸ εἶρηκε.

70. τὸν καλόν. Vulgo omissus articulus cum metri labe & contra Atticissimi rationem. Ignoranti poetas Atticos in καλόν primam semper corripere, melior videri posset alterius R. lectio.

τὴν ἑκάτην, ἔγωγε καλὸν τοῦτοί.

Qui voces hoc ordine disposuit librarius metro se recte consulere arbitrabatur. Marklando, viro alioqui doctissimo, fucum forte fecisset. Is enim ad Euripidis Suppl. 728. dubitat an vera sit illa de quantitate nominis καλός observatio, Scenicorumque versus aliquos profert, quorum vulgata scriptura aliud quid suadere videtur. Sed

8 IN CONCIONANTES

in corruptelis librorum non minus quam ab *hypothefibus* cavendum est. In Iphigenia A. v. 21. recte edidit optimus Musgravius :

τοῦτο δὲ γ' εἶναι τὸ καλὸν σφαιλεῖον.

In Euripidis versu ex Archelao, quem ignorans Musgravius undenam desumus esset inter incerta fragmenta retulit XXXIV. Regius Stobæi cod. præter dramatis titulum sinceram lectionem exhibet, quæ absque eo etiam reponi poterat & debebat :

ὅψ' ὑπάρχει τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις.

In Sophoclis Philoct. v. 1304. (vulgo 1342.) e codd. legendum est :

αἶμα' οὐτ' ἐμὸν καλὸν τὸδ' εἶναι, οὔτε σοί.

Versum autem 1381. (vulgo 1421.) quomodo legi debeat jamdudum declaravi ad Æschyli S. Th. 784.

ἂ σοὶ τε καὶ μοι καλ' ἐσθ' ὡς τελευτῶμεν.

Nec harum rerum perito cuiquam non probabitur illa emendatio, quam abunde confirmant quæ ad Lys. 408. & alibi observavi, præterea τὸν δεινὰ conjectura,

ἂ σοὶ τε καὶ μοι καλ' ἂν ὅρῳ τελευτῶμεν.

Quid, malum, sibi vult eo loco particula *ἂν* in certa affirmatione? Anne dicere debuit Neoptolemus? *quæ tibi quæ & mihi honesta futura videre possim.* At dubitantis hoc est: ille vero minime dubitat, certusque ait: *quæ tibi quæ & mihi honesta futura esse perspicio.* Emendationem hujus comici versus præcepit Dawesius, quem adeas.

72. *καταπύουσι γάρ.* Sic bene membr. In altero *καταπύουσι γάρ.* Bern. Junta, *καταπύουσι γάρ.* Male Aldus, quem alii fere omnes sequuntur pro *γάρ* dedit *γούν.*

81. Vulgo legitur: *εἴπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δήμον.* In membran. vox *ἄλλος* omīssa. At in altero scriptum: *εἴπερ τι βουκολεῖν ἰδέλαι τὸν δήμον.* Quod recepi, mutato tantum *ἰδέλαι* in *ἰδέλαι.* — *βουκολεῖν* non pro *custodire* accipio, sed pro *decipere.* Ordo est: *ἰπιδέμιος ἂν ἦν — βουκολεῖν τὸν δήμον, εἴπερ τι ἰδέλαι.* Referuntur autem ista ad *Λαμίας*, non vero ad *ὁ σκύταλος*, ut arbitratur Faber. Obscurus est locus, quia rei tum publice notæ, ad quam Comicus alludit, non supersunt hodie satis manifesta vestigia, quibus

inſiſtentes, ſenſum deprehendere poſſimus. F ſcholiis colligere eſt Lamiam illum fuiſſe carceris cuſtodem, & alludere Comicum ad Sophoclis Inachum, quo in dramate inducebatur Argus Ionem ſervans. Utiq; nomine *πανόπλου* Argus innuitur. Hoc fundamento nititur conjectura Viri elegantiffimæ doctri-næ Erici Huberi van Eldik, locum ſic legentis & explicantis:

ἰππηδείοῃ γ' ἂν ᾦν,
τὴν τοῦ πανόπλου διφθίραν ἐνημμένος,
εἴπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δῆμιον.

συνηπείλαμ exſpectaſſes, cujus cuſtodia *Lamias*, *Argi* inſtar, dignetur: præter opinionem intulit, ni fallor, τὸν δῆμιον. Schemate iſthoc *παρὰ προδοκίαν* gaudet *Comicus*, ſæpius non animadverſo. At ego nullus video cur contra codd. fidem τὸν δῆμιον loco moveri debeat; proriſusque me fugit, ſi quid faceti eſt in eo quod ſic præter exſpectationem inferitur. In eadem alluſione ad Sophoclis Inachum permanens, per τὸν δῆμιον Mercurium intelligo, qui Argum obtruncans carnificis munere fungebatur. *Lamias* iſte, ſi *Argi* renonem indueret, nedum a carnifice obtruncaretur, ipſe carnifici quibus vellet modis os ſublineret. Longe vero probabilius eſt quod primo ait Scholiaſtes Lamiam fuiſſe hominem pauperem ἐκ *ἐνλοφορίας* victitantem, qui ſæpe magna onera ferens pedebat, quod nimio pondere preſſus contingere ſolet: vide *Ran.* 9. & *Petronium* cap. 117. Ferebatur autem fabula de larva quadam, cui nomen *Λαμία*, in qua narrabatur, ὡς ἡ *Λαμί'* ἀλοῦσ' ἐπείδετο, ut eſt in *Voſp.* 1177. Ex his omnibus collatis intelligendus eſt jocus, qui eſt in v. 78.

82. *λίγειτ' ἂν ὅπως*. In membr. *λίγειθ' ὅπως*. Vulgo *λίγειθ' ὅπως*. Particula potentialis hîc omnino requiritur. Mirum eſt quam ſæpe illius omiſſio editores ſefellerit. Exſtant apud *Stobæum Menandri* verſus ex *Bœotia*, miſere depravati, qui ſic ad codicis fidem legendi ſunt:

πολλὰ δύσκολα
εὐρεῖς ἂν ἐν τοῖς πᾶσι· ἀλλ' εἰ πλείους
τὴν συμφίροντ' ἐνείη, τοῦτο δαῖ σκαπτεῖ.

Vide jam quid sit in Floril. Grotii p. 455. λέγαι' αὖ, λέγας αὖ cen-
tries in his fabulis occurrunt. Infra 132. Lyl. 97. 119. Ran. 1401.
& alibi passim.

92. ἐσθί μου. Sic bini codd. Elegantiùs esset: γυναι' δ' ἐσθί μου
τὰ παλαιά.

102. Αγύρμιος. Sic bene membr. ut in Hl. 176. At alter eodem
errore qui ibi notatus fuit, Αργύριος. Similem mendam in Philemo-
nis versibus apud Athenæum p. 340. E. corrigendam esse monuit
summus Bendeius. Hujus Agyrrii meminit etiam Plato Comicus his
versibus:

λαβού, λαβού τῆς χειρὸς ὡς τὰ χροιά μου·
μέλαι σφραττηγὸν χειροτονεῖν Αγύρμιον.

106. τοσοῦτον οὐνεκα. Sic bini codd. Immo in altero posita dis-
tinctio post τοσοῦτον, recte. Edit. B. Juntæ τοσοῦτον γ' οὐνεκα. male
in ceteris τοσοῦτου γ' οὐνεκα. Verborum constructionem, & quo-
modo hyperbaton resolvi debeat, distinctio indicat: τοῦτου γί τιν
οὐνεκα, νὰ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον, ἢ πως—

110. θαλύφρων ξυνουσία. Sic bini codd. & editio Bern. Juntæ,
recte. Vulgo θαλύφρων ἐξουσία.

113. Hefych. σποδεῖσθαι. περιμένεσθαι. Isto sensu hic accipiendum,
hinc jocus in Equit. 425. & rursus 879.

115. διπλὸν δ' ἐσθί. Media particula in binis codd. omissa. Uti-
que sine ullo incommodo abesse potest.

117. ὅπως προμελετήσωμεν. Rarissime apud Comicum occurrere
ὅπως, ut finale significans cum subjunctivo constructum sine particula
αὖ, observavi ad Lyl. 384. & Ran. 1363. Aliud exemplum est in
Vesp. 1525. Nihilominus hic legi malletm:

ὡς αὖ προμελετήσωμεν, αἰνεῖ δὲ λέγειν.

118. οὐκ αὖ φθάνεις τὸ γένειν αὖ περιδουμένη; Observa particulam
αὖ geminatam, ut in Eurip. versu ex Heraclidis, quem protuli ad Pl.

1133. φθάνεις δ' αὖ οὐκ αὖ τοῖσδε συκινύπλων δέμας;
Hujus Comici versus si Musgraviio in mentem venisset, futilem inq̃-
p̃ri hominis conjecturam non recepisset.

128. τὴν γαλῆν. Comica licentia pro τὸ χαιρίδιον. Porcello enim lustrabatur concio: qui autem lustrabat περιστράχων appellabatur. Pollux VIII. 104. περὶ Περιστράχων. ἐκάθαιρον χοιριδίοις μισθοῖς οὗτοι τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θίατρον. καθάρσιον δὲ ἐκαλεῖτο τοῦτο τὸ χαιρίδιον. Sic constituendus videtur Onomastici locus. καθάρμα etiam vocabatur illa. hostia. Noster Acharn. 44.

παρίθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.

Locus Æschinis in Orat. c. Timarchum, quem Scholiastæ ad illum verbum adducit, est in editione Reiskii p. 48.

129. Aripheades notus ex Equit. 1280. & Vesp. 1280. Facete hic fingit Comicus eum inter mulieres sedere.

131. τύχη γαδῆ. Perperam membran. & primariæ editiones τύχ' ἀγαδῆ.

135. κἄντι. Sic bene cod. uterque & editio Bern. Junta. Vulgo ἐκῆτι.

140. Vulgo legitur ἢ τίνας χάριν τοσαῦτά γ' εὐχονται — quæ venustus Faber sic reddidit: *Sin minus, cujus rei gratia ita diis supplicarent, vinum nisi adesset?* Recte ad poetæ mentem & loci sententiam: sed depravata erant græca. Bern. Junta edidit: τοσαῦτ' ἐπύχονται. Potentialem particulam, quam linguæ ratio abesse non patitur, reposui. Sed ἐπύχονται in imperfecto indicativi servari debebat. Vide quæ notavi ad Lyf. 149. & ad Pl. 583. locus itaque sic legendus:

ἢ τίνας ἂν χάριν

τοσαῦτ' ἐπύχονται, εἴπερ οἶνος μὴ παρῇ;

In membr. scriptum τοσαῦτά γ' εὐχόμεναι εἴπερ ἐμπαισιωκότες — In altero τοσαῦτά γ' εὐχονται εἴπερ ἐμπαισιωκότες, intermediis in utroque omiſſis. πτωτικῶς & πτωτικῶς in libris sæpe permutantur, quod observavimus ad Lyf. 395.

146. ὡς ἴδουσι, ἀναισθησάμεναι. In binis codd. ut in edit. Bern. Junta, ὡς ἴδουσι φανανθήσονται. Vide not. ad Ran. 1089.

150. τῇ βασιλείᾳ. Edit. Bern. Junta τῆς βασιλείας, qua in leſione rursus consentientes habet binos codd.

12 IN CONCIONANTES

153. κατὰ γι τὴν ἐμὴν, (subaudi γνώμην) μίαν, scilicet κάπηλον, quod nomen e proximo καπηλείουσι adsumendum. Sic, notata solum distinctione, locum hunc, qui antea obscurus erat, illustravit Toupius, quem vide in Suidam I. 80.

154. ἐν τοῖσι — Bini codd. ἐν τοῖς καπηλείουσι, quod mihi gratius aures accidit.

160. — Sic in binis codd. accentu notata admirandi hæc in-
terjectio. In impressis ω.

161. Vulgo legitur metro prorsus corrupto :

ἐκκλησιάζουσ' οὐκ ἂν περιβαίην τὸν πόδα
τὸν ἕτερον, εἰ μὴ —

In altero Regio hæc est scriptura :

ἐκκλησιάζουσ' οὐ περιβαίην τὸν πόδα
τὸν ἕτερον, εἰ μὴ —

ad metri legem bene : sed vides particulam potentialē quæ male vulgo in priore versu ponitur, in altero propriam suam sedem habere, & librarii culpa omisam fuisse; proinde rescribi debuisse, τὸν ἕτερον ἂν, εἰ μὴ —

162. εἰ μὴ τοῦτ' ἀκριβοῦνται. Cum futuro indicativi εἰ bene construitur, licet in altero membro verbum sit optativi modi cum particula ἂν. Euripides Hippol. 484.

ἢ τ' ἄρ' ἂν ὄψι γ' ἄνδρες ἐξέρουσι ἂν,
εἰ μὴ γυναῖκες μηχαναῖς εὐρήσομεν.

In Philemonis versibus e Rhodia, quos protuli ad Pl. 1064, bene legeretur :

εἰ πάντες ἀποθανούμεθ', εἴ μὴ γίγνεται
ἃ βουλόμεσθα, πάντες ἀποθανοίμεθ' ἅ.

Sed præstat eo in loco codicis fidem sequi.

167. δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκείνον. Sic optime bini codd. Vulgo μὲ Δι', Ἐπίγονόν γ' ἐκείνον, sine sensu. μὲ repetitū oscitabundus alius librarius e v. 158.

169. ἄπειρε καὶ σὺ, καὶ καὶ θνητ' — Sic libri omnes, nisi quod edose in codd. ut in primariis edixit. est καὶ θνητ' — Sollicitandum

non erat καὶ σὺ, quod optime habet, nec cum Marklando ad Eurip. Suppl. 1181. legendum, ἀπὸ τοῦ καὶ καὶ τὸν ἐν τῷ. In hanc cognitionem non incidisset vir optimus, si Comici editione usus fuisset, quæ personas recte distinctas, uti nunc primum conspiciuntur, exhibuisset. Mulieri IX. hæc dicit Praxagora: quia vero mulieri VIII. jam dixerat v. 144. σὺ μὲν βάδιζε, καὶ καὶ τὸν· οὐδὲν γὰρ ἄ. Huic, quæ post illam pro concione verba facere temere aggressa est, ait: καὶ σὺ, & tu quoque, ut prior illà, faceffe hinc.

173. ἐμοὶ γ' ἴσον. Perperam vulgo ἐμοὶ δ' ἴσον. Vide not. ad Lyf. 739.

175. ἀπαστὰ βαρίως πρᾶγματι. Inconcinne in utroque codice, ἀπαστὰ πρᾶγματι βαρίως.

178. γίνεταί est in primariis edit. & in binis codd. Nescio ejus editoris libidine vulgo legatur γίνεταί.

179. πλείον' ἔτι — Corrige typhotetæ errorem.

192. ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον. Sic bene uterque cod. Perperam impressi οὐκ ἂν εἶπω. Quum dixisset Praxagora: *Lepida vero & jocosa nobis faceres, in concione si id diceret*, respondet mulier: *At non dicerem*, ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον. Unde liquet bene me in superiore versu pro vulgato εἶπας, reposuisse εἶπες.

195. ὅτι δὴ δ' ἐγίνετ' — Sic bene ambo codd. Vulgo ὅτι δὴ γ' —

196. ὁ ταῦτ' ἀναπίπτει — In Cononem hoc minime cadere mihi videtur. Torus hic locus admodum obscurus est ob monumentorum historicorum penuriam. V. 199. Κορινθίους ἄχθεσθαι. Legendum credo ἤχθεσθαι: maxime si, ut Palmerio videtur, edita fuit hæc fabula post initam Atheniensibus cum Corinthiis, Argivis & Boeotis contra Lacedæmonios societatem. Præterea manifesta est oppositio temporum quibus diversimode erga se invicem affecti erant Corinthii & Athenienses, quæ nulla esset, si ἄχθεσθαι in præsentī retineatur. V. 201. sensus hic esse videtur: *Argivus antea rudis audiebat: nunc vero Hieronymus rerum peritus esse comperitur*. Quibus in verbis rursus est oppositio opinionis quæ antea obtinuerat, & illius quæ tum fovebatur de Argivis. Proinde Hieronymus ille Argivus

Demosthenes c. Midiam p. 560. ἀλλὰ διὰ τὰς εἰς φιλοφροσύνην πρὸς τοὺς πλουσίους, καὶ παρῖναι, καὶ μακρυαῖν. Bene Retschius interpretatur: *cum contentione, quasi certatim, concurrere, ruerē, ferrē ad divites, ad horum divitum fraudem pestemque*. Plura de hujus verbi diversis significationibus vide Misc. Observant. T. IV. p. 451.

255. Vulgo legitur: τοῦτ' ἐγὼ εἶπον εἰς τοὺς παύσας ὄντας. Quod significat, *huic quidem dixi*, sententia repugnante. Faber venit, *huic ego dicam*: ad sensum recte, sed non ex Græcis. Jamdudum sinceram poetæ manum restitueram: τοῦτ' ἐγὼ εἶπαμ'. Emendationem hanc plane confirmavit alter Regius, in quo perspicue scriptum, τοῦτ' ἐγὼ εἶπαμ', male omissa particula potentiali, qua in re tot jam librariorum socordiae exempla enotavi, ut pigeat cram-bem hanc recoquere. Nisi quis prorsus Attici sermonis imperitus sit, statim animadvertit [a Comico non aliter scribi potuisse. Mendosa impressorum lectione usus est nuper Parisinus Professor in nota ad Sophoclis Aj. 183. ubi pro solito suo more ineptissime nugatur:

πεπλάνητ' ἐκείνος, καὶ φρένας καὶ φῶς ἔχει.

Notam illam alibi ad examen revocabo: nunc unica observations defungar. Nihil verius est, quam quod alicubi ait Dawesius, apud solos poetas certam reperiri sermonis Attici normam. Hos ab infinitis corruptelis, quibus scatent oratores, vix apud eos animadvertis, incolumes præstitit metrorum ratio. Æschinis orationem c. Timarchum hisce forte diebus legebam, cujus statim initio offendit me solocismus, quem librarii imperitiæ debere neminem fugiet, qui cum Aristophane familiaritatem contraxerit. προσήκει δ' ἔγωγε κλέψω, ὅταν μὲν νομοθετῶμεν, τοῦθ' ἡμᾶς σκοπεῖν, ὅπως καλῶς ἔχῃται καὶ συμφέροντας νόμους τῇ πολιτείᾳ ΘΗΣΟΙΜΕΘΑ. Certum est oratorem scripsisse ΘΗΣΟΙΜΕΘΑ. Horum θησοίμεθα, θησοίμεθα, in versu vix fieri posset, ut alterum in alterius locum irreperisset salva metri lege, cujus indicio fraus detegeretur. At in solutæ orationis scriptore ad ista non advertunt, qui singulorum græcorum vocabulorum significationem norunt, græci tamen sermonis proprietatem & indolem ignorant.

256. προσκυνήσονται. In Lyf. 227. κακῶς παρίξω, καὶ προσκυνήσονται. Jocus est in ambiguo. ὑποκινεῖν *pulsare* significat, *verberare*; sed & verbum est palæstræ veneræ, *subagitare*. Quod priori sensu mulier dixerat, altero Praxagora accipit, ideo respondet προσκυνήσονται.

259. ἔλωσιν, *trahere velint*. Duplicem mendam, quarum prior est edit. omnium, altera typographi mei, corrige: ποτ'. — ἔξαπνοῦ. Diverſo sensu ἔξαπνοῦ apud Diodorum occurrit L. XIII. cap. 27. ubi a Wesselingio illustratur.

265. αἶψιν τὰ σκέλη. In Lyf. 229. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀναστῶ τὰς Περσικάς. Quid sit *tollere pedes*, ostendit versu illo Ovidius de A. A. III. 775.

Milanion humeris Atalantes crura ferebat.

Gonf. de Salas ad Petron. cap. 55. ubi plura dabunt alii interpretes.

268. τὰ χιτῶνια male redditum in versione per *vestes*. Veri debuit, *tunicas succingite*. Hunc locum explicat Oët. Ferrarius de Re Vestitaria Partis II. Lib. IV. p. 149. seqq.

275. τάνδρῃα γ' ἄπει. Perperam vulgo τάνδρῃα τάπει. In binis codd. τάνδρῃα δ' ἄπει. Articulo præpositivo δ' vice relativi εἰς, Tragicici quandoque utuntur; Aristophanes nunquam; ut nec eodem articulo utitur vice pronominis οὗτος vel αὐτός, quod observavi ad Pl. 44. ubi male excusum εἰς pro δ'.

276. ἱπαναδῶλίσθι. Sic bene alter Reg. Sed sine codicis opẽ tolli poterat editionum menda ἱπαναδῶλίσθι. Hunc locum jam emendaverat Toupius ad Suidam I. 146.

282. σπινύσαθ'. Vulgo corrupto metro σπινύσαθ', quod etiam sine codice emendari poterat. Illud est in altero Reg.

284. μηδὲ πάτ' αλον. Sic etiam bini codd. nec sollicitari debet. πωπάλην, quod a poetæ manu esse suspicari quis possit, occurrit Vesp. 91. diverso modo constructum:

ὑπὸν δ' ὀρεῖ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πωπάλην.

Vide Pierſon. ad Mœrin p. 330.

287. ἡμᾶς. Prænomen hoc non pendet ab ἐξολέσθη. Ordo est: *Tom. II.* B

τούτα γὰρ ἥξει μεμνημένος ἡμᾶς αἰεὶ λέγειν, ὡς μὴ ποτ' ἐξώλεται.

288. ἐνδύμεναι. Sic recte Faber. Vulgo ἐνδύμεναι, quod nihili est.

290. εἰς ἂν μὴ πρῶ — Sic bini codd. recte. Vulgo ὡς ἂν. Fabri certissima emendatio in novissima Batava recepta fuit.

291. κεκονισμένος. Sic bene uterque cod. ut legi volebat Kusterus. Minus bene vulgo κεκονισμένος.

292. μὴ δώσειν τὸ τριώβολον. Articulum, qui in impressis omisus est, exhibent ambo codd.

293. Sic in primariis edit. legitur hic versus, ut & in membr.

ἀλλ' ὦ χάριτι μία ἢ καὶ σμίκευθε καὶ δράκην.

In recentioribus vero alia syllabarum distinctio, quam exhibet etiam alter Regius:

ἀλλ' ὦ Χάρι τιμία, ἢ καὶ Σμίκευθε, καὶ Δράκην.

Depravatam scripturam alii aliter restituere tentarunt, sed pariter omnes luserunt operam. Literis capitalibus, quæ olim solæ in usu erant, ista scribas, & verum facileprehendes nomen:

ΑΛΛΩΧΑΡΙΤΙΜΙΑΗΚΑΙ

Perperam Α aut scriptum, aut lectum fuit pro Δ, quod millies contigisse tironibus jam notum, cuiusque rei exemplum enotavi ad Thesm. 456. Scriptum erat in antiquioribus libris Ω ΧΑΡΙΤΙΜΙΑΗ ΚΑΙ. Hoc certissimum est. Biferus emendabat ὦ Χαριτιμία, ἢ καὶ — Sed Fabrum merito offendit istud ἢ, quod quid sibi velit, ne Biferus ipse dixerit. Proinde reponebat ille, longius a vestigiis scripturæ veteris recedens:

ἀλλ' ὦ Χαρίσημε, καὶ Σμίκευθε, καὶ σὺ Δράκην.

Pronomen σὺ inferebat, minime dubius quin ante literas δρ produceret, sicque bonum senarium Comico se restituisset arbitratur. Sed fallebatur in omnibus. Nam ut in μικρὸς, συμικρὸς prima semper producitur, ita derivata inde nomina propria Σμίκευθος, Σμικεύδιος, Σμικεύδης prima longa semper efferuntur. Equit. 969.

χρυσον | διῶ | ξεις Σμι | κεύθην | καὶ κυ | ριον.

Vides quam facile erat mendam illam eluere, modo quis recte

methodo ufus fuisset. Hac occasione ridiculum errorem ostendam, quo obscuratur lex Attica ab Æschine prolata in Orat. c. Timarchum p. 23. edit. Cantabrig. Τῶν ῥητόρων εἰς τις λέγει ἐν βουλῇ ἢ ἐν δήμῳ περὶ τοῦ εἰσφερομένου, μὴ χωρὶς περὶ ἐκαστοῦ, ἢ δις περὶ τοῦ αὐτοῦ ὁ αὐτὸς τοῖς αὐτοῖς, ἢ λουδοῦνται, ἢ κακῶς ἀγορεύῃ τινὰ, ἢ ὑποκρούῃ, ἢ χρηματίζοντων μεταξὺ ANHKEESTΩΣ λέγει περὶ τῶν μὴ ἐπὶ τοῦ βήματος, ἢ παρακλιθεῖνται, ἢ ἔλκη τὸν ἐπιστάτην ἀφειμένης τῆς ἐκκλησίας ἢ τῆς βουλῆς, κυμνέτωσαν οἱ πρέσβεις μέχρι πενήκοντα δραχμῶν εἰς ἐκαστον ἄδικημα ἐπιγράψαν τοῖς πράξιουσιν. Istud ANHKEESTΩΣ torfit interpretes, idque qui melius eorum explicare sibi visus est, nihil adtulit sani. Transpositæ literæ sunt librarii culpa: scribere debebat ANESTHKEΩΣ. Ut autem e diverticulo in viam revertar, observandum superest codicem utrumque exhibere Δράκῃς. Sic Lyf. 254. χώρει, Δράκῃς, ἡτοῦ βᾶδην.

295. ὅπως μὴδὲν παραχορδιεῖς. Vulgo παραχορδιῆς, quod non foecum modo, sed etiam barbarum est: dedissent saltem παραχορδιῆς. Sed ὅπως cum futuro indicativi construi debet, ut jam sapius monui, & παραχορδιεῖς ad certam Atticismi normam reposuissim, etiamsi alter Regius cum Suida id non subministrasset. In præc. versu bini codd. ut & Suidas & editio Bern. Juntæ, habent:

ἔπου κατεπίγων, σκυλῶ προσέχων, ὅπως.

quod Aldina lectioni κατεπίγων σκυλῶν, προσέχων — præferri debuit, & reponi velim.

299. χρῆν μ' ὀνομάζειν. Sic bini codd. & primariae edit. In recentioribus pronomen omissum. Supra v. 296. in membr. & in editione Bern. Juntæ pro πλησίον est πλησίον, quod Atticum & genuinum esse possit, ut πρότερον pro πρότερον. In editione Aldina, aliisque est πλησίον. Male uterque cod. καθεοῦμέν, & seq. v. ὅπως αὖ δέη.

300. Huic versui in membr. præfixa nota χορὸς ἑτερος, quod idem est ac ἡμίχορος: quæ nota versui etiam 289. præponi debuit. ἀθήσομεν est in membr. In altero ὀνήσομεν: vulgo ὠθήσομαι. In utroque τοῦσδε τοὺς ξένους. Melior est Aldina lectio τοῦσδε τοὺς ἐξ ἁθλῶς, modo ἁθλῶς per o scribatur.

20 INCONCIONANTES

301. ἐλθεῖται. Sic bini codd. Vulgo ἐλθόντ'.

302. In utroque cod. ut in editione Bern. Juntæ, pro vulgato ἐκείνῳ λαλεῖντι est καὶ τὸν λαλεῖντα. Prius adsumi potuit; sed καὶ τὸν excudi debuit. Vide not. ad Thesm. 479.

305. ἀγγέλλον λαβών. Vulgo φέρον, quod poeta pro suo agnosci noluit, quum sequens versus in idem participium φέρον desinat, quæ librario causa fuit erroris. λαβών propriam in suam sedem revocavi. Vide 186. 187. 302. & 309. & confer not. ad v. 614.

307. ἄρτιν καὶ — Quod insertum exhibent impressi αὖ, non agnoscunt codd. In membr. δύω: recte alter δύω.

Quæ a binis Semichoris hic recitantur, nullam fere metri formam habere, recte observavit Dawesius, qui ea in XL. versiculos divisit, sibi antistrophice respondentes: quod ut procederet, necesse habuit quædam recidere, quædam inferere, alia immutare. Vix ego credam verba μὴ δώσειν τὸ τριώβολον, v. 292. glossema esse, quo carere sententia possit. In codd. distincti sunt postremi duo versus, in vulgo:

ζητοῦσι λαβεῖν, ἔταν πράξιωσί τι κοινόν, ὥσπερ
πλεροφοροῦντες.

Primus in utroque Semichoro versus asynartetus est ex dimetro jambico & dimetro trochaico catal. utque duo isti sibi congruunt, probabile est decem sequentes singulis singulos olim congruissæ. Librarium fraude luxata sunt metra, quæ cujusnam fuerint generis quum ignoremus, eorum restitutionem tentare temerarium esset. In altero Semichoro quædam deesse videntur. Prioris duo ultimi versus ad senariorum formam facile redigi possunt:

ἄπανθ', ὅπερ' ἂν τὰς ἡμετέρας Φίλας δέη.

καὶ τοὶ τί λέγω; Φίλους γὰρ ἐνομάζειν μ' ἐχρῆν.

Sed hoc nihil expedit.

315. ἔτε δὲ δ' ἐκείνο. Perperam vulgo ἔτε δ' ἢ δ' ἐκείνο: id est, ἔτε δὲ ἢ δὲ ἐκείνο, ubi ultima in ἢ δὲ eliditur, quæ elisionem non patitur. Recte in membran. scriptum, ut edidimus: in altero ἔτε δὴ δ' ἐκείνο. Sic supra 195. ἔτε δὲ δ' ἐγίνετ', ἤχοντε. Vesp. 121. vulgo

niam legitur ὅτι δὴ δὲ ταύταις ταῖς τελευταῖς οὐκ ὠφέλει. Necessè non
 fit itaque rescribere ὅτι δ' οὐδ' ἐκείνο, quæ conjectura est Toupîi ad
 uicam III. 312.

317. ὁ κοπριαῖος. Perperam codd. & B. Junta κοπριαῖος.

319. ὑφέλλομαι. Perperam membr. ἰφέλλομαι : pejus alter
 φειλέμεν.

320. ἐν καθαῤῃ, in loco puro ab hominibus. Horatius Epist.
 l. 271.

Puræ sunt plateæ, nihil ut meditantibus obstat.

ignificandi vim explicat Apollonius III. 1201.

ἀλλ' ὅτι δὴ ἴδε χώρον, ὅτις πάτου ἐκίοθεν ἦεν

ἀνδρώπων, καθαρχῆσιν ὑπευδὶος εἰκμενῆσιν.

de ἀποπατεῖν, quia alvum exoneraturi loca secreta quærere solent.

321. ἐστὶν ἐν καλῷ. Thesm. 292. ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ, τῶν
 τόπων ἢ ἐξαικούω;

328. καὶ τὸν Δί', αὐτὸς δὴτ' ἐκείνος. Perperam vulgo hæc ver-
 Blepyro tribuuntur : alteri viro continuantur in membr. rectè.
 c Myfis in Terentii Andria IV. 5. 6.

Quem video? estne hic Crito sobrinus Chrysidis?
 is est.

in. III. 4. 7.

Sed quisnam a Thaïde exit?

is est, annon est? ipse est.

329. τοῦτο τὸ πυρρὲν. His significatur color muliebris pallæ qua
 is est Blepyrus ; quam priusquam discernat ille nescio quis,
 spyrum quem rubentem conspicit, a Cinesia cinædo concacatum
 sic arbitratur. Adposita nomini Κινησίας in membran. nota, οὗτος
 λακίς.

330. Ultima hujus versus vox Blepyro vulgo tribuitur, sic
 ἵπτα, πῶθεν; pro morata negatione, de qua vide not. ad Ran.
 55. Sed hic illa locum non habet, quum sequatur absoluta nega-
 tionem.

332. τὸ κρηκωνίδιον. Sic omnino legendum, ne turbet versus.

Vulgo cum metri labe τὸ κρωώτιον. Mendosius in utroque cod. τὸ κρωώπιον. Lyf. 47.

τὰ κρωωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες.
οὐνδύεται. Sic bini codd. recte. Idem etiam v. 341. οὐγὰρ ὄρουσιν,
pro ὃ ἐνδύεται, & ὃ ἐγώ.

338. ὃ — Sic etiam bini codd. id est δι' ὃ. Fallitur Faber legendum censens ψ. Vide quæ notavi ad Euripidis Hecubam 13. & Phœnissas 270. Apollonius I. 205.

ὃ καὶ μεταριθμός ηἱ

πᾶσιν ἀριθήσονται —

Similis sententiæ versus est in Euripidis Medea 37.

δεῖκα δ' αὐτὴν, μὴ τι βουλεύσῃ νέον.

Ad quem vide quæ notavi. Sæpe νέον ponitur eodem sensu quo κακόν. Sic Bac. 358.

καὶ κατωμέδω

ὑπὲρ τε τούτου, καίπερ ὄντος ἀγρίου,

ὑπὲρ τε πόλεως, τὸν θεὸν, μηδὲν νέον

δρᾶν.

342. οὐ τοῦτο λυπεῖ μ' — Subauditur μόνον, cujus frequens est ellipsis. καὶ οὐ τοῦτο μόνον λυπεῖ με, ἀλλὰ καὶ — Mox v. 358. plena phrasis est: οὐδὲ τοῦτό με μόνον τὸ λυποῦν ἐστίν, ἀλλ' —

344. οὐδ' ἄρ' ἔγωγε τὰς ἐμάς. Vulgo οὐδ' ἐγὼ γὰρ τὰς ἐμάς.

346. ἱέμην. Sic Regius alter optime. Vulgo ἵμαι, quod triplici ex causa mendosum est. Prima, quia non constat temporum ratio: ὡς ἔτυχον χεζητιῶν, ἵμαι. Sed hoc utcumque defendi posset, quia in narrationibus solent tempora variari. Secunda quia præsens ἵμαι orationem solæcam reddit, sequente ἵνα cum optativo, quod sic non nisi præteriti temporis verbo subjungi potest. Sed hoc negant etiam homines quidam, qui lexicon aliquod devorarunt, & ideo se græce doctissimos esse autumant. Denique quod nullum colorem recipit, hoc est: ἵμαι metrum pessundat. Prima hujus verbi semper brevis est, nisi in temporibus quæ augentur, in quibus, vi augmenti producit. Sic Equit. 625.

εὐθύς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἴμεν.

Hac occasione similem mendam, quam imprudens in Euripidis Bac. reliqui, tollam. Ibi v. 618. tetrameter est trochaicus, qui ut rectis incedat pedibus, sic legendus est:

ἴτε, ξίφος κελαινὸν ἀεπλάσας, δόμων ἔσω.

Male in mea editione, ut in ceteris, legitur ἴται.

350. Perperam hic versus alteri viro vulgo tribuitur. In altero R. ὅσων κῆμ' εἰδέναι.

352. εἰς ἐκκλησίαν. Vulgo inferitur articulus invito metro: eum neuter agnoscit codd.

354. νῦν δ' ἴμοῦ. Vulgo syllaba extra numerum excurrente, νῦν δέ μου. In altero R. est νῦν. Sic etiam a prima manu scriptum fuerat in membr. ubi post νῦν in vocum exigua intercapedine ἰ postmodo additum, & accentus super ὦ litura inductus. Sed mendæ, quales sunt istæ duæ postremæ, codicum non expectant opem.

362. ἀνδρωπὸς Ἀχρεαδούσιος idem valet quod v. 317. ὁ κομπραῖος. Finxit autem a præcedenti ὀχρεῖς gentile nomen, quasi a pago aliquo Attico. Ita Berglerus, haud improbabiler. Pro vero tamen nomine hoc habet Stephanus, quem vide in Ἀχρεαδού. Sæpe jocum petit e pagorum nominibus Comicus. Vide not. ad Ran. 426.

364. τίς τῶν κατὰ πρῶτὸν δανὴς ἐστὶ τὴν τέχνην. Sic distincte & perspicue scriptum in altero R. In membr. τῶν κατὰ πρῶτων mendose. At mendosius in impressis τῶν καταπρωτων, quod sensu prorsus caret. Hujus loci emendationem tentavit Toupius, quem non frustra lector adiverit ad Suidam III. 311. licet cruditiissimi viri conjecturam non receperim, cui præstat codicis lectio. οἱ κατὰ πρῶτον sunt ii, qui circa partem illam occupantur, qui in ea operam suam ponunt, sicque non minus quam medici, inani possunt drauci, quæ in ambiguitate consistit jocus.

366. Ἀρτιστήν. Sic alter Reg. ut Suidas in χειρτεράων. Vulgo Ἀρτιστήν.

367. οὗτος γὰρ ἀνὴρ. Sic bini codd. & Suidas cum impressis. Scribi posset οὗτος γὰρ ὄντης, quod Toupius voluisse videtur. Sed

ἀνὴρ sic, vel comite, vel absente pronomine, sine articulo tam sæpe apud Comicum occurrit, ut vix dubitem, quin id tulerit familiaris Atticorum sermo. Porro *notandum illud εἰσαγγμάτων, quo se-
stive adlusit Comicus ad τὸ εἰνὸν τοῦ πρωτοῦ.* Verba sunt Toupü loco modo laudato.

374. Vulgo legitur τὸ τῆς γυναικὸς δ' ἀμπίχῃ χιτώνιον. In membran. τὸ τῆς γυναικὸς ἀμπίχῃ τριβώνιον. Paulo melius alter τί τῆς γυναικὸς ἀμπίχῃ τριβώνιον; Desideratur particula connexiva δέ, quam alieno loco positam exhibent impressi. Legendum:

τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπίχῃ τὸ χιτώνιον.

Primariæ edit. etiam τριβώνιον habent perperam. χιτώνιον, etsi nulla, quod sciam, veteris codicis auctoritate, bene repositum.

377. ἢ Δί'. Perperam vulgo ἢ τὸν Δί'. Articulum versus recipere gravatur, eumque eiecisset quilibet editor, nisi fungus aut stipex fuisset: eum neuter agnoscit codicem.

380. τὸ τριώβολον. Sic bini codd. & editio B. Juntæ. Perperam, in aliis omisus est articulus.

382. Vulgo legitur perquam absurde:

ἄσ' αἰσχύνεμαι

μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν θύλακον.

Quod profecto miror editores concoxisse. In utroque cod. scriptum: οὐδὲν ἄλλο ἢ — Ex vi sententiæ reposui:

ἔχων μὰ Δί' οὐδὲν ἄλλο γ', ἢ τὸν θύλακον.

384. Vulgo legitur mendosissime ex nescio cujus interpolatione:

ὅσος οὐδέποτε ἦλθεν ἀθρόως εἰς τὴν Πινύκα.

Versum non male emendaverat Dawesius, cujus crisin plane confirmant bini codd. In altero scriptum, ut edidimus:

ὅσος οὐδέποτε ἦλθεν ἀθρόως εἰς τὴν Πινύκα.

Sic etiam est in membranis, nisi quod pro ἦλθεν plene scriptum est ἦλθεν, repugnante metro. In primariis vero edit. versus sic legitur:

ὅσος οὐδέποτε ἦλθεν ἀθρόως εἰς τὴν Πινύκα.

Vides ex indole linguæ positum nomen adjectivum ἀθρόως, quod in adverbium ἀθρόως mutatum fuerat, In mendosa interpolatoris

lectione prima illius adverbii producitur, licet juxta artis præscriptum apud Comicum non aliter uspiam occurrat, quam prima correpta. Denique *οὐδέποτε* cum futuro tantum construitur; nusquam apud Comicum cum præterito reperitur, quod observavimus ad Thefm. 32. Cum præterito adhibetur *οὐδέπωποτε*, ut vides hic a Comico factum fuisse. Nec aliter alii scriptores solent. Quæ pauca afferuntur e solutæ orationis scriptoribus contraria loca, aut editorum libidinem, aut malam librariorum manum experta sunt, & a peritiore manu facilem emendationem expectant. In Xenophontis Hellenicis edit. Stephani p. 362. lin. ult. ubi vulgo legitur: *εἶχε γὰρ λέγειν καὶ ὅτι μὲν τῶν Ἑλλήνων βασιλεῖ συνεμάχοντο ἐν Πλαταιαῖς; καὶ ὅτι ὕστερον ΟΥΔΕΠΟΤΕ στρατεύσαιντο ἐπὶ βασιλείᾳ* — in Regio codice, ad quem nuper amicissimi Valckenarii, seu potius, ut in votis est, literatorum omnium in gratiam, præstantissimum illud opus contuli, scriptum est ΟΥΔΕ ΠΩΠΟΤΕ. Hinc liquet sinceram eam esse lectionem Theocriti versus in Pharmaceutria 157. quam reposueram:

τὴν δὲ τε δωδεκαταῖς ἀφ' ὧς νῦν οὐδὲ ποτεῖδον.

Quod alii præferunt *οὐδέπην* ἰδὼν depravatum mihi videtur. Reperientur in poetis loca paucissima, ubi metri necessitas huic regulæ vim inulit, quod jam olim observavit Phrynichus laudatus Pierfono ad Excerpta ex Herodiano p. 461. In Stratonis Epigramm. XXI. *μηπώποτε* positum est pro *μήποτε*.

385. *καὶ δῆτα πάντας σκυλοτόμοις ἠκάζομεν.* Sic jam ex Kusteri sententia excusum fuit in novissima Bæava. Priores edit. ut codd. habent *καὶ δῆτα πάντες σκυλοτόμοι. ἠκάζομεν* —

392. Hic versus & sequens facete traducti sunt ex Æschyli Myrmidonibus, in quibus erat:

*Ἀντίλαχ', ἀπαίμαξέν με τοῦ τεθνηκότος
τὸν ζῶντα μᾶλλον.*

Nec dubito quin versus clausula *ταμὰ γὰρ διοίχεται* ex Æschylo etiam sit: capitalibus itidem literis excudi debuerat.

• 399. *πῶς δαίμεις.* Vide not. ad Pl. 742.

26 IN CONCIONANTES

400. ὡς δεινὰ ταλμᾶν — Sic alter Reg. Vulgo οὐ δεινὰ — In membr. nec οὐ, nec ὡς comparat.

402. εἰς αὐτοῖς — Sic bene uterque cod. Mendose vulgo ὡς.

415. οἱ κναφῆς. Perperam codd. κναφεῖς neglecto dialecti idio-
tismo. Sed monui ad Pl. 166. scribendum esse οἱ γναφῆς.

420. ἦν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν. Sic omnino legendum, ut Ku-
sterus vidit, quod ad membran. mendosam scripturam proxime ac-
cedit. Est in illis, ut apud Suidam in ἀλφिताμοιδούς, ἦν δ' ἀποκλίνῃ
τὴν θύραν. Proprium est in hac re verbum ἐπικλίνειν, oppositum τῷ
ἀποκλίνειν. In altero Regio scriptum: εἰς τὸν σκαλοδεψόν. ἦν δ' ἀπο-
κλίνῃ τῆς θύρας. In Comici vero editionibus mendosissime legitur,
ut & apud Suidam in τετρασπλήνῳ, ἦν δ' ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ. Pronum
esset emendare ad alterius Regii scripturam, ἦν δ' ἀποκλίνῃ τῆς θύ-
ρας. Sic Lyf. 423.

ἐπὶ τῶν γυναικῶν ἀποκλείσθαι τῶν πυλῶν.

Æschylus Prom. 675.

ἐξέλκσέν με, κατέκλεισε δωμάτων.

Sed probabilior & præstantior est altera lectio.

426. Nauficydis farinarum venditoris meminit Xenophon Me-
mor. Socratis II. 7.

427. εὐπεπής. In altero R. εὐτρεπής. Nomina hæc sæpiissime
commutari, tironibus notum. Sic etiam πρέπω & τρέπω. Scripserat
Euripides in Danaë:

Φεῦ· τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἀπανταχού

πρέπει χαρκαδὴς χρεστέος εἰς εὐψυχίαν.

Sic in Stobæi cod. Mf. In Musgravii editione & in Grotii Florileg.
legitur τρέπει. Nicias, cujus hic mentio, diversus est a nobili expo-
sitionis Siculæ duce, hujus forte nepos, ut censet Palmerius.

429. καπεχείρησεν. Sic bini codd. Claudicat vulgo metrum ob
omissionem v paragogi.

440. τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει; Sic codd. & primariae edit. Per-
peram in recentioribus ἄλλος.

442. κοῦχ' ἐπ' ἔρητ' — Legebatur in impressis κοῦτ' ἀπ' ἔρητ'.

labante versu. Fabri emendatio *κοῦτε τὰ πόρρητ'* recepta fuit in novissima Batava: huic patrocinantur membr. in quibus ad eum modum perspicue scriptum, *κοῦτε τὰ πόρρητ'*. Sed mendosa est ea lectio, absolute posito *οὔτε*, sine relatione ad alterum vel *οὔτε*, vel *τι*, vel *καί*. In altero R. scriptum *καί γε τὰ πόρρητ'* — Ob oculos procul dubio habebat librarius *κοῦ γε*, quod locum tueri posset: sed longe melius est quod dedimus ex Dawesii emendatione.

443. *ἐκ Θεσμοφέρων*. Bini codd. *ἐκ Θεσμοφόρων*. Bern. Junta, *ἐκ Θεσμοφέρων*. V. seq. veteres editt. cum codd. *δουλεύοντι*. In permutatione literarum B Δ, quæ hic casu & librarii oscitantia facta, jocum quæsitit auctor nescio quis epigrammatis, cujus acumen prava scriptura obtusum est cum alibi, tum in Analectis nostris T. III. p. 169. Sic autem scribendum est:

Τοῦτο τὸ ΟΥΑΕΥΕΙΝ εἶχες πάλαι. ἀλλὰ τὸ Βῆτα
οὐκ ἐπιγινώσκω· Δέλτα γὰρ ἐγράφειτο.

In eodem Comici versu libri omnes habent *τοῦτο δρᾶν*, bene. *ταῦτα* me imprudente & invito irrepsit.

448. *μόνας μόναις γ', οὐ μαρτύρων ἐναντίων*. Sic. cod. In Aldina *μόνας μόναις οὐ μαρτύρων γ' ἐναντίον*. In edit. Bern. Junta, *μόνας μόναις γ' οὐ μαρτύρων γ' ἐναντίον*.

453. *ἄλλα τε πολλὰ κἀγαθά*. Vulgo corrupto metro *ἄλλα πολλὰ τε κἀγαθά*. In cod. *ἄλλα πολλὰ κἀγαθά*, male omisso *τε*.

455. *ἑπιτρέπειν γε τὴν πόλιν αὐταῖς*. Pessime vulgo *ἑπιτρέπειν σε τὴν πόλιν ταύταις*. Quod reposuimus *γε* est in codice.

462. *ἔτι πρῶγμ' ἔστι μοι*. Sic cod. Vulgo *ἔτι πρῶγμ' ἄρά μοι*.

464. *ἀσπενκλί*. Sic cod. Perperam impressi *ἀσπενκλίει*. Sincera est prior forma, ut *ἀσπικλί*, *ἀνσιμικλί*. De his adverbis in *l* & *ei* legisse operæ pretium erit quæ notavit Valckenarius ad Theocr. Sel. Idyll. p. 228.

468. *κινῆς*, & versu abhinc altero *κινῆς* habent cod. & prima-riæ editt. Huic verbo suffectum a nescio quo recentiore editore alterum ejusdem potestatis *βινῆς βινῆς*, absque ulla necessitate.

469. Hic versus & sequens non erant in codice e quo descripta

fuit hæc fabula in Aldina officina: proinde desunt in editione principe. Qui alium melioremque codicem nactus fuerat B. Junta, ut ex infinitis lectionibus, Aldinis longe præstantioribus, colligere est, binos versus in suum locum reposuit. Inde recepti fuerunt in Basileensem Cratandri, in utramque Venetam, porro in Parisinam Wecheli. Jam mirare Kusteri socordiam; sic ille ad hunc locum: *In edit. Paris. & aliis quibusdam sequentes duo σίχαι inserti leguntur: — Sed duo illi versus in duabus antiquiss. editt. Aldina & Florent. non reperiuntur, quarum auctoritas potior apud nos fuit, quam aliarum editt. recentiorum.* Vides vere me alicubi in his notis dixisse, Kusterum de optima editione Bern. Juntæ ne fando quidem audivisse. Saltem Cratandrianam, aut Venetarum alterutram ad hunc locum consuluisse, unde didicisset hos versus in Parisina Wecheli officina non cufos fuisse. Sed hoc negligentia est: istud autem stoliditatis, non persensisse nullam esse sententiarum connexionem, si, sublati his versibus, Chremis quaestioni ἦν δὲ μὴ δυνώμεθα; respondeat Bleyrus, τὸ πρὸς βίαν δεινότησον. Spreta Kusteri crisi binos illos versus in textu restitui voluit Berglerus, insertique sunt in novissima Batava, uncis inclusi, quod nescio an ex Bergleri sententia factum fuerit: hoc solum scio, signa illa, quæ κατὰ τις suspicionem injiciunt, inepte fuisse posita. Sunt autem duo illi versus in Reg. cod. scripti, ut eos exhibui ne una mutata litera. Perperam in edit. Bern. Juntæ excusum δώσουσι — ἀμετρίᾳ — κινεῖς. Personas absurde Faber, & post eum Berglerus, distinxerat.

474. ἀνέκθ' ὅσ' ἂν καὶ μῶρα βουλευσώμεθα. Sic optime cod. In impressis prorsus ἀμέτρως legitur, ὅσ' ἂν ἀνέκθ' καὶ μῶρα βουλευσώμεθα. Eandem sententiam vide Nub. 587. & Suidam in Ἀθηναίων δυσκολία, ubi qui laudatur Eupolidis versus, est ex fragmento quod protulimus ad Ran. 733.

481. φύλατ'ε σαυτήν. Male cod. φύλασσε σαυτήν.

482. τὸ σχῆμα καὶ αὐλάξῃ. In cod. verbum est simplex φυλάξῃ, omissa præpositione, quæ solemnibus librariorum culpa.

484. Vulgo legitur ὑμῖν δ' αἰσχύνῃ φέρει, solæca phrasi, &

corrupto metro. Versus est dimeter jambicus, qui saltem in codice rectis incedit pedibus, ἡμῖν δὲ γ' αἰσχύνην φέροι. Sed vera est lectio quam reposui:

ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνην φέροι.

Omissa fuerat particula potentialis ἂν, quod centies ad minimum in his fabulis contigisse animadvertas.

485. τοῖς ἀνδράσιν. Vulgo claudicat versus propter omissionem, paragogici.

487. Hunc & seq. versum ex præclara Valckenarii emendatione, prolata ad Eurip. Phœn. p. 96. exhibui. Vulgo legitur nume-
sis prorsus corruptus:

καὶ περισκοπούμενη κἀκεῖσε, καὶ τὰ γ' ἐκ δεξιῶν,
μὴ ξυμφορὰ —

At in codice scriptum:

περισκοπούμενη κἀκεῖσε καὶ τὰ τ' ἐκ δεξιῶν
μὴ ξυμφορὰ γένηται τὸ πρῶγμα.

Inde præeunte viro doctissimo edidi:

κύκλῳ περισκοπούμενη κἀκεῖσε, καὶ τὰ τῆδε
ἐκ δεξιῶν, μὴ ξυμφορὰ γένησεται τὸ πρῶγμα.

Optime καὶ τὰ τῆδε restitutum, revocatis tribus quæ aufugerant li-
teris: nam primariæ etiam editt. ut cod. habent τὰ τ' — non τὰ
γ' — Sic Thefm. 666.

καὶ τὰ τῆδε καὶ τὰ δεῦρο. πάντ' ἀνασκέπει καλῶς.

& Av. 423. σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα, καὶ
τὸ τῆδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ
τὸ δεῦρο —

Quod autem ad illud καὶ attinet, quod initio versus exhibent im-
pressi, codex vero non agnoscit, ex ipsa phrasi manifestum est in-
terp. interpolatoris esse additamentum, vel potius e genuina voce de-
pravationem. Si quid velis, quod ad illud propius accedat, pro κύ-
κλῳ, reponere ex Thefm. supra laudato versu καλῶς, cujus evanida
posterior syllaba isti καὶ ortum dare potuit.

495. Pessime vulgo e quatuor versiculis, quorum primus dimeter

est catalecticis, tres alii dimetri sunt acatalecti, duas lineas fecerunt, nobisque pro versibus obtruserunt. Hic autem scriptura codicis hæc est: *χημῶν ἴσω κατέπλη*. In Aldina excusum *χημῶν ἴσως κατέπλη*: in edit. B. Juntæ, *χ' ἡμῶν ἴσω κατέπλη*. Quod ex Kusteri conjectura in textum intulit Berglerus, *χ' ἡμῶν ἴσως κατέπλη*, ineptissimum est. Multo satius erat corruptam lectionem intactam relinquere, quam sententiam tam absurdam ingenioso Comico affingere. Levis menda cuivis paulo acutius cernenti statim in oculos incidit. Scribendum erat: *χ' ἡμῶν ἴσω κατέπλη*.

& medium in nostrum agmen involet.

496. *ἐπὶ σικῆς*. Male cod. *ἐπὶ σικῆ*. *ἐπὶ* motum ad locum significans cum genitivo construitur.

499. *ἥπερ ἦσθα*. Male cod. *ἔπερ ἦσθα*.

502. *σάκον*. Schol. *τὸν πάγων λέγει*. Inde petenda origo & ratio nominis *σάκωνδρος*, quod significat *τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖται*. Vide Lyf. 824. Hinc intelligendum acumen in Frontonis Epigrammate, quod ante nos ediderant Orvillius ad Charit. p. 615. & Hefychii præstantissimus interpretes T. II. col. 1140. demumque post nos Toupius Cur. Nov. in Suidam p. 141.

Μέχρι τίνος πολεμεῖς μ', ὦ φίλτατε ΚΥΡΕ; τί ποιεῖς;

τὸν σὸν ΚΑΜΒΥΣΗΝ οὐκ ἐλεῖς; λέγε μοι.

μὴ γίγνου ΜΗΔΟΣ. ΣΑΚΑΣ γὰρ ἔση μετὰ μικρὸν,

καὶ σε ποιήσουσιν αἱ τρήχες ΑΣΤΥΑΓΗΝ.

Quidquid Toupio libeat, ita legendum est ad Vaticanarum membranarum fidem hoc carmen. *πολεμεῖς με* quam bene græce dicatur, abunde ostendit Orvillius. Quia in sequenti epigrammate scripsit Fronto *ποιήσει σ' ὁ χρένος ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΝ*, non inde inferri potest eum in alio carmine, diverso tempore scripto, eadem forma usum fuisse: *καὶ σε ποιήσουσιν* dant eadem membranæ, quod tam bonum est ac *καὶ ποιήσουσιν σ'*. Veteribus poetis haud credo virio daturum Toupium, quod formulas suas variaverint. Sumta sunt nomina propria illius carminis omnia ex Xenophontis Cyropædia, & ad alium sensum deflexa. *Μηδός* alludit ad *τὴν μὴ δύντα*, *μὴ χαριζόμενον*: *νομα*

est gentile, cui gentile alterum opponi debet: est autem hoc Σάκας: frequens Sacartum seu Scytharum in illa historia mentio: barbari erant, horridi & inculti, barbam alentes. Eo respicit Fronto, non autem ad Sacam Aftyagis pocillatorem, qui pulcher erat, Regique in deliciis. Σάκας ἔσθῃ, *hispidus fies*, quod declarat sequens versiculus, καὶ εἰ ποιήσουσιν αἱ τρίχες Ἀστυάγην. Postremi nominis ratio explicata ad Lyf. 152. Non aliud gentile nomen in Xenophontis historia reperire poterat, quod τῷ Μῆδος opponeret, & τὸ Σάκας adsumens, ad σάκος barbam manifesto respexit.

§103. ἤκουσιν ob metrum scribendum erat. Perperam vulgo ἤκουσι.

§113. ὅθεν περ ἔλαβον, τᾶλλα θ', ἃ ἔπνικαμην. (corrigere typothetæ errorem) Sic legendus est hic versus. ὅθεν περ ἔλαβον est in cod. & in edit. B. Juntæ. In ea etiam, ut in Aldina, est ἃ ἔπνικαμεν, activa forma pro media male posita: mendosius in cod. ἃ ἐπνίκαμεν. In recentioribus edit. nescio quo corruptelæ auctore, legitur: ὅθεν παρέλαβον, τᾶλλα θ', ἃ ἔπνικαμεν.

Quod hic perperam fecerunt, ut περ in præpositionem mutatum sequenti verbo jungerent, id fieri debet in Vesp. v. 1050. ubi pro ἡσπερ ἐλαύνων legendum est εἰ παρελαύνων. Frequentes sunt ejusmodi errores.

§114. Hic & qui sequuntur usque ad actus finem versus tetrametri sunt anapæstici, quorum primus fractis pedibus incedebat, deficiente in priore colo syllaba: κεῖται δὲ πᾶνθ' ἄπερ εἴπας. Legendum ἤδη κεῖται πᾶνθ' ἄπερ εἴπας. Pejus in cod. κεῖται δὲ —

§116. ξυμμιξας' οἶδα. Sic codex & edit. septem primariæ. In Frobeniana primum, typothetæ, ut videtur, errore, excusum fuit ξυμμιξας, masculino genere pro feminino. Suidas: ξυμμιξασα, ξυντυχούσα, οὐδὲ μὴ γὰρ δινοτέρῃ σου ξυμμιξασα οἶδα γυναικί. Nec ulla vetere inspecta editione, nec Suida consulto, monuerat Faber, ξυμμιξας' in feminino scribendum esse. At Kusterus nec Fabri, nec Suidæ sui, nec veterum editionum ullam rationem habuit, & sicco pede mendam transiit. Sinceram scripturam scite revocavit Berglerus, ut & eam restituendam esse monuerunt Dawesius & Toupius.

32 IN CONCIONANTES

Nollem Th. Burgesium ea scripsisse quæ in Dawessii emendationem adduxit. Συμμιζες solæcismus est nullo exemplo defendendus.

518. Συμμιζέσθην ἀπάσαις ὑμῖν. Sic quidem libri omnes: vim tamen est in hac lectione. Solutos pedes amare versum anapaesticum norunt cirones, vitaruntque poetæ, quantum fieri potuit, cæsuras post secundum pedem. Scripserat Comicus: συμμιζέσθην ἀπάσαις ὑμῖν —

521. ὡς ἰουδαίως. Hæc verba recte viro continuantur in cod.

522. περὶ τοῦ μαιχου. Perperam vulgo περὶ τοῦ μαιχου, diverso & perquam absurdo sensu.

527. πῶς οὖν ὄρθῃον ἔχου σὺ καὶ πῃ; Sic cod. optime. Tres ultimæ vocalæ in unam coaluerant in Aldino codice, nisi ipsius Aldi interpolatio est, σιωπῇ. In edit. B. Juntæ est ὥχουσι πῃ — θυματίον λαβοῦσά μοι. Sic libri omnes. At hic mallet λαβοῦσά μου.

531. τῆς λεχέως δ' ἦν φροντίσαι. Sic cod. Vim & venustatem habet istud ἦν quod mulier marito regerit. Vulgo τῆς λεχέως δ' ἐν φροντίσαι — cum interrogatione.

536. ἱπιλαβοῦσα. Me imprudente & invito menda hæc e prioribus editionibus irrepsit. Nemo non vider legendum esse ἱπιελοῦσα, quod in versione expressi. Sic etiam est in cod. ubi hic versus sic scriptus conspicitur:

ἀλλ' ἴμ' ἀποδύσας ἱπιελοῦσα τοῦ κύκλου.

In primariis edit. est ἱπιλαβοῦσα τοῦ κύκλου, sine copula, quæ in recentioribus inserta fuit. Mulier sumpta mariti veste, ei pallam suam reliquerat, qua indurus ille prodiit in scenam. Vide v. 331. Miror æconomiam fabulæ non melius perspectam fuisse Fabro, qui locum hunc inapte vertit.

543. κατὶ χ' ἢ βακίῃ. Sic legendum esse perite vidit Kusterus. In cod. scriptum est: μετὰ σοῦ. κατὶ χ' ἢ βακίῃ. Inde depravata est B. Juntæ lectio, κατὶ χ' ἢ βακίῃ. In vetustissimis codd. sic exaratum erat KAITIXH —, in σ mutatum fuit, κατὶ pro κατὶ. Depravatissima est Aldinæ edit. lectio: μετὰ σοῦ καὶ πατρίχ' ἢ βακίῃ.

547. *ἐκλῖα*, ὃν *χρῆν*. In cod. *ἐκλίεν* ὃ *χρῆν*. Inusitata forma est *ἐκλίεν* pro *ἐκλείς*. At compositum *ἡμεκλίεν* in usu est. Vide Nub. 645.

550. *μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἥνπερ ὤχόμεν*. Vulgo legitur sententia nulla & corrupto metro: *μὰ Δί', ἀλλ' ἔγωγ' ὤχόμεν*. In cod. sic scriptum: *μὰ Δί'. ἀλλ' ἐφ' ἥν γώ γ' ὤχόμεν*. Inde, ni fallor, veram poetæ manum restitui. In primariis edit. est: *μὰ Δί' ἀλλ' ἔφην ἔγωγ' ὤχόμεν*. A mala manu est pronomen illud personale, quod nullo pacto versui aptari potest, & sensui prorsus est inutile.

551. *οὐκ ᾔδησθα*. Vulgo *ᾔδειςθα*. Atticam formam revocavi. Auctor Etymol. M. p. 420. l. 12. *ᾔδειςθα*. τὸ κοινότερον διὰ τοῦ ε· τὸ δὲ Ἀττικώτερον, διὰ τοῦ η, *ᾔδησθα*. *Εὐπολως*. Vide eruditam Valckenarii notam ad Iliad. XXII. 280.

556. *τίνων*; Sic bene cod. & edit. B. Juntæ. Vulgo *τίνος*;

557. *κατὰ πόλιν*. Perperam cod. *κατὰ τὴν πόλιν*. V. seq. pro vulgato *γὰρ dedi γ' ἄρ' —*

559. Hic versus & sequens in cod. omissi. Causa manifesta.

564. Hunc versum ut & 568. alii viro vulgo tribuunt, cujus non video quænam hic esse possint partes, nec cui rei in scenam induceretur. Eos ego Choro tribuo.

569. *ὥστ' ἐμοί σε μαρτυρεῖν*. Ad Chorum pertinet pronomen *σε*, ad Bleepyrum autem *τοῦτον*, v. seq. Vulgo legitur *ὥστ' ἐμοιγε*. Longe diversa est cod. scriptura *ἀλλ' ἀποφανῶ τόνδ'. ὅστις ἂν μοι μαρτυρῇ*. Facile commutantur *γι* & *σε*: versu abhinc secundo, ubi in impres-
sis bene legitur *δεῖ σε*, cod. habet *δεῖ γι*.

571. *πυκνὴν*. Doricam formam non agnoscit cod. in quo scriptum *δεῖ γι πυκνήν*. Postremum hoc recipi debebat.

574. *γνώμης ἐπίνοια*. Vulgo *γλώττης*. Nomina ista facile permu-
tantur. Vide Markland ad Eurip. Suppl. 547. & not. ad Ran. 355.

577. Vulgo sic legitur hic versus, quem frustra pro tetrametro anapaestico aliquis venditaret:

δεῖται γάρ τοιγε σοφοῦ τινος ἐξευρέματος ἢ πόλις ἡμῶν.

In cod. scriptum *γάρτοι σοφοῦ*. Inde recisa inutili voce *τινός* & mu-
tato *τοι* in *τι*, quorum alterum quam sæpe in alterius locum

34 IN CONCIONANTES

irreperit, tironibus notum, pulcher emergit hexameter heroicus:

διῆται γάρ τι σεφῶν ἑευρήματος ἡ πέλις ἡμῶν.

581. χρὴ ταῖς διανοίαις. Sic cod. Vulgo χρῆν.

582. χαρίτων μετέχει πλείστον. Subauditur μέρος, qua ellipsi nihil frequentius. Alibi id nomen expressum occurrit. Plenam locutionem observes in Pl. 226.

ἡμῖν μετάσχη τοῦδε τοῦ πλούτου μέρος.

Ran. 334, φιλοπαύμενα τιμᾶν,
χαρίτων πλείστον ἔχουσιν
μέρος.

Qui locus nostro simillimus. Idcirco minime necesse est πλείστον legere, ut placet Toupio ad Suidam III. 228.

584. τοῖς ἡθασί λῖαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. Vel cœco appareat sic legendum esse. Mendose vulgo: τοῖς ἡθασί λῖαν, τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. In cod. copula non est: τοῖς ἡθασί λῖαν τοῖς ἀρχαίοις — & super ἡθασί scriptum ab eadem manu pro diversa lectione, γῆ ἡθασί. Istud ἡθασί librarii errore primum investum fuit.

587. ἐστὶ menda est priorum editionum, quæ me imprudente relicta est. Scr. ἐστὶν.

593. τὸν δ' οὐδ' ἀκολουθῶ. Sic bene edidit B. Junta. In codice τὸν δ' οὐδ' ἀκολουθοῖς. In ceteris editt. est τὸν δ' ἀκολουθῶ, claudicante versu, sententiaque minus bona. Depravatam lectionem, cuius tamen vitium sensit, in versione expressit Faber: *illum autem uno pedissequo*. Nos vero: *illum autem ne pedisequum quidem habere*.

595. κατιδέῃ σπείλειθον πρότερός μου. Sic in cod. scriptum, ut legendum esse conjecerat Faber; non, ut vulgo, μεῖ. Proverbialis locutio esse videtur in eos qui loquentem intempestive interpellant: Levis menda hic est in accentu. Libri omnes habent κατιδέῃ. Oportuit κατιδέῃ. Atticis ἔδομαι futurum est, cuius secunda est ἔδει, κατιδέῃ. Phrynichus: βρώσομαι, κακῶς ὁ Φαβωρίνος. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀντ' ἔδομαι καὶ κατιδέομαι χρώνται. Auctor Etym. M. p. 786.

23. Φάγομαι — ὁ μίτος, μέλων β' φαγοῦμαι ὥφελαν εἶναι. ἀλλὰ σι-
μείωται τὸ φαγομαι, πίομαι, ἔδομαι.

602. ταῦτ' εἰς τὸ μέσον. Vulgo τούτ' —

604. ἀλλ' οὐδὲν τι. Perperam cod. ἀλλ' οὐδὲν τι. Modo monui
ut voculas sapissime commutatas reperiri, quia eodem sono Græ-
ci eas efferebant, ut & hodie multi faciunt.

605. οὐδεὶς οὐδὲν πνίγα δράσει. Perperam vulgo οὐδ' ἐν πνίγα.
idiculo librarii errore in cod. scriptum est, οὐδεὶς οὐδὲν πνύματι
ἀστυ.

609. ὦ τὰν, sic bene cod. Vulgo ὦ ταῖρ' — νόμοις διαχρώμεθα.
d hæc verba ita commentatur Faber. *Prava lectio. Scribe, τοῖσι
νόμοις ἐχρώμεθα. Ita postulat versus & hellenismus. Nam διαχρώ-
μεθα aliud est quam ἐχρώμεθα. In metris parum intelligebat Faber,
sed passim ostendunt ejus notæ. Vide quam bellus esset tetrameter
: , ut ille volebat, scriptus :*

πρὸς τὸν γ' | ὦ τὰν | ὅτε τοῖσι νόμοι | σιν ἐχρώ | μεθα τοῖς | πρὸς τὸν | σιν.

quo cæsura est post quartum pedem contra artem. Quod autem
hellenismus adtinet, illius eum non minus fugit ratio. Meliora
in H. STEPHANO edoceri poterat, si illius *Thesaurum* consuluisse,
ut T. IV. col. 615. διαχρώμαι, vacante præpositione pro χρώμαι
τοῖς, passim apud Herodotum, ut διαχρώμενοι ἐσθῆτι. Et διαχρών-
ται αὐτῷ. Item διαχρώνται τῷ πύθῳ ζωῆς τοῖςδε. Et διαχρήσασθαι ἔδειξε ξενι-
ῶσι. Et διαχρήσασθαι τῷ πύθῳ ζωῆς τοῖςδε. Alia exempla profert in vocum
Herodoti recensione & interpr. p. 12. appendicis edit. Wesselingii.
Composita verba sapissime occurrunt cum apud alios scriptores, tum
apud Comicum nostrum, in quibus præpositio multum ad ornatum,
nil ad significationem confert, qua de re opportunior erit ad Nu-
es dicendi occasio.

611. σκαλαθῦραι. Schol. συνουσίαται. Quod autem addit μέρα-
ς hic marem significare, ineptum est. Fraudi fuit Græculo, nam
holion illud recentioris est monetæ, nec antiquum Grammaticum
ipit, interpolata horum versuum lectio, quos sic exhibent editiones
nimariæ.

ἦν μείρακ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούλῃται TOYTON σκαλωθῆραι;
ἔξει τούτων ἀφελῶν δοῦναι. τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μετέξει.

Quæ in recentioribus emendatius repræsentantur βούλῃται & μετέξει, sic recte scripta sunt in cod. ubi mendose σκαλωθῆραι. Pronomen τοῦτον, quod metrorum imperito Græculo suspectum non fuit, ei persuadere debuit μείρακα hic *puerum* significare. Sed uno ore clamaverunt eruditi omnes, istud τοῦτον, quod versus respuit, tollendum esse: nihilominus id in textu reliquit vel Berglerus, vel illius lucubrationum caupo. At in altero versu pro τούτων Berglerus ipse reposuit ταύτην, *audacter*, ut ait, *invitis editt. omnibus, & insuper Schollaste*. At ego aio: *stultissime, invita sententia, & insuper communi sensu*. Quid enim sibi vult ταύτην ἀφελῶν, *puellam hanc aximens?* ineptum est. ἔξει (i. e. *δηήσεται*) δοῦναι (scilicet τῇ μείρακι) ἀφελῶν, *demens, detrahens, decerpens*, τούτων, *ex iis quæ ille sibi reservavit, nec in commune deposuerit*.

614. τοῖς ἀνδράσι συγκατακίσθαι. Sic scribendum; non, ut vulgo, ξυσι — Atticam literam hic respuit metri lex. In cod. ut in edit. B. Juntæ pro συγκατακίσθαι, repetitum e præc. v. ξυκαταδαρθῆν. Hoc modo sæpe contingit, ut idem vocabulum in duorum continuorum versuum fine scriberetur, ubi fere semper se prodit oscitantis librarii culpa. Aldus edidit συγκατακίσθαι, e scripto libro, ut probabile est; sin ex conjectura, laudandum est illius acumen, bonaque retinenda emendario. Similem mendam sustuli in Apollonii Arg. I. ubi vers. 593. & sequens eodem participio ἐισπύωντες clauderantur. Emendationem, quam haud vereor luculentam appellare, in indicem flagitiorum meorum retulit Flos Criticorum nostratium. (*V. Journal des Savans, mai 1781.*)

616. ἐρεῖδεν, συνουσιάζειν. Vide fragm. Inc. II. & Eustathium ibi laudatum.

619. συνῶμεν. Perperam vulgo ξυνῶμεν.

621. Hunc & seq. versum ad fidem codicis in integrum restitui, qui dimidia fere sui parte mutili erant. Sic legebantur:

οὐχὶ μαχοῦνται. — περὶ τοῦ; — τοῦ μὴ ξυκαταδαρθῆν.

καὶ σοι τοιοῦτον ὑπάρξει.

In codice vero sic scripti sunt :

οὐχὶ μαχοῦνται περὶ σου θάρρει. μὴ δέιπης. οὐχὶ μαχοῦνται.

περὶ τοῦ ; — τοῦ μὴ ξυγκαταδαρδεῖν. καὶ σοι τοιοῦτον ὑπάρχει.

Juxta codicis scripturam prior horum versuum totus est mulieris. Fraudis fuit librario prava lectio περὶ σου , pro περὶ τοῦ. Illud est etiam in edit. B. Juntæ At Aldus dedit περὶ του. Loquendi vices personis melius me divisisse arbitror, marito bis περὶ τοῦ; tribuendo. Si priore loco dixisset mulier περὶ σου , nihil fuisset causæ cur maritus iterum percontaretur περὶ τοῦ; In minore Batava sic interpolatus fuit posterior versus :

καὶ σοι τοιοῦτον ὑπάρξει. καὶ σοι τὸ περὶ τῶνδε μάχεσθαι.

Omissis sinceris, spuria in editione sua exhibuit Kusterus, sic denuo immutata : καὶ σοι τὸ περὶ τούτων δὴ μάχεσθαι. Egregium sane judicii specimen ! Quæ in sequentibus obtinebat personarum distinctio erat absurdissima. Nihil prorsus hic viderunt interpretes : postremus omnium Berglerus prioribus non fuit acutior. Ista τοῦ μὴ ξυγκαταδαρδεῖν pressus verti debuerunt : *Si cum illis non concubueritis ; vel, quia cum illis non concumbetis.*

623. τὸ μὲν ἡμέτερον. Sic cod. & Aldina editio. Mendose Bern. Juntæ ὑμέτερον, quod inepte revocavit Berglerus, non videns hæc ex ipsa sententia mulieri continuari debere.

624. μηδεμιᾷς ἢ τρύπημα κινόν. Scripsisset, si per metrum licuisset, τὸ τρύπημα. Hic locus, ut multi alii, exemplo esse possit Comicis licuisse nomen substantivum efferre sine articulo, quem solutæ orationis scriptores non omitterent. Vide not. ad Lyf. 152.

628. Hic versus in cod. omissus. Primariæ edit. recte habent τοῖσι καλοῖς, ut etiam excusum fuit in novissima Batava : mendose recentiores quædam τοῖς καλοῖς. At quod v. seq. dedi τοῖσι μικροῖς, id insigne peccatum est. Libri omnes habent τοῖς, quod lectorem, ut reponat, oro. Vide quæ notavi ad Pl. 147. 240.

631. καταχρησθῆναι, κατάγειν. Vide Vesp. 575.

633. Hic versus in codice omissus. Causa manifesta : ad ἔταν

monuit Kusterus legendum esse, πῶς γὰρ κλέψαι, μετὸν αὐτῶν; quam lectionem in textu exhibet novissima Batava: sic quoque in cod. scriptum est. Sed solœca est oratio. Oporteret πῶς αὖν κλέψαι, immo Attice κλέψει — Scripserat Comicus, quod reposui, κλέψει.

672. οὐδὲ κλέουσιν ἄρ' ἄνθρωποι. Sic scriptum in cod. In impressis est, οὐδὲ κλέουσιν ἄρ' ἄνθρωποι. Accentu tantum mutato vocalæ αρ' præstabat forte edere, οὐδὲ κλέουσιν ἄρ' ἄνθρωποι, ob rationem allegatam ad v. 518.

675. παραθήσεις. Sic cod. ut impressi. Marklandus ad Eurip. Suppl. 932. legendum censet παραθήσει in forma media, cuius rei me fugit ratio.

676. τὰς θωάς. Hic & infra ubicunque hæc vox occurrit, scriptum in cod. θωάς. In impressis est θωάς. Prior syllaba ob metrum produci debet. Analogiæ magis congruum mihi videtur θωά, quam θωά. Ab illo, θωά, derivatur nomen Στωϊκός. Formam θωά, cuius nescio, an apud scriptorem quempiam exemplum occurrat, cuiusque non meminerunt Lexicographi, adfirmare videtur auditor Erymol. M. p. 550. l. 7. Sed voces fingere, quas usus nunquam admisit, Grammaticis solemne est.

682. κατὰ εἰήσασα. In cod. κατασῆσασα.

685. τοὺς Θῆτ' εἰς τὴν παρὰ ταύτην. Subaudi λαχόντας: τοὺς Θῆτα λαχόντας. Vulgo legitur, τὸ δὲ Θῆτ' εἰς τὴν παρὰ ταύτην. At vero in cod. scriptum est, δειπνήσας. τοὺς δ' ἐκ τοῦ Θῆτα παρ' αὐτήν. Quam lectionem sinceram esse credo, & versum, qui sequebatur, excidisse. Porticum Thracum designari arbitratur Meursius Ath. An. pag. 15. Scholiastes vero minus probabiliter, τὸ Θησεῖον, *Theſai templum*.

687. Personæ in hoc versu perquam absurde distinctæ erant.

688. ἀπελῶσιν ἅπαντες. Sic recte cod. non, ut vulgo, ἀπαλείας.

692. ἅπεισι. Hæc rursus menda e prioribus edit. me imprudente remansit: scribe ob metrum ἅπεισιν.

701. εὐπρεπίσιν γ' — inferenda fuit ob metrum particula.

702. οἱ φαυλότεροι sententia ipsa flagitante reponi debuit: vulgo absurde οἱ φαυλότεροι.

709. προθύροις ob metrum scribendum fuit, non, ut vulgo, προθύρας. Emendata hic est scriptura codicis.

711. βαδισίον τ' ἄρ' — Vulgo βαδισίον ἄρ' — Vide not. ad Ran. 656.

716. τήμερον. Vulgo minus bene σήμερον.

719. δῆλον τουτογί. Vulgo τοῦτο τί. Quæ scriptura retineri poterat, distinctis personis, ut in cod. distinctæ sunt:

BA. ἰνατί; ΠΡ. δῆλον τοῦτο. BA. τί;

Sed longe præstat τουτογί, quod reponendum esse acute vidit Kœnius ad Corinthum p. 56.

724. κατωνάκη servorum est vestis. Hic metonymice ponitur res pro persona, quæ re unitur, ut supra 633. ἑμβάς. καλωνάκη valet igitur τῶν δούλων χάριν. Mentio καλωνάκων. in Lyf. v. 1151. ad quem locum respexit Hesychius. Ad metonymiam non adtenderant, nec ad usum dativi personam significantis pro genitivo cum ellipsi nominis χάριν, qui hoc aliter acceperunt, & optimam lectionem temere sollicitarunt.

727. Recitato hoc versu Blepyrus & Praxagora in forum ituri e scena egrediuntur. Hoc intellexere Faber & Kusterus, qui sequentes versus viro cuidam supellectilem suam in commune deposituro tribuerunt. In primariis editt. versus 728. & sequens perquam absurde Praxagoræ tributi erant: pravam illam distinctionem inepte revocavit Berglerus. Œconomiam fabulæ parum perspectam habuerunt editores, minime vero omnium postremus ille. Post versum 727. actus finitur, quo exacto, Chorus cantando & saltando partes suas agebat: sed temporis injuria & priscorum Grammaticorum socordia periere chorica cantica hujus fabulæ tantum non omnia.

728. ἴγ' — Sic legendum esse manifestum est. Perperam vulgo ἴγ' δ' — Similis erat menda v. 173.

730. Supellectilem suam foras effert quidam, eamque ordine disponit ante ædes. Alloquitur autem singula vasa, ut in comœdia,

44 IN CONCIONANTES

tatæ, cujus rei exemplum enotatum fuit ad Ran. 1376. aliaque occurrunt. Equidem quæmpiam novi, cui vulgæ lectio, nedum vitii suspecta sit, digna visa est, quæ tanquam exemplum proponeretur, ad cujus normam græcus sermo exigi posset: sed

μάταιός ἐστι, καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖ.

Vide notam supra ad v. 255.

773. λέγουσι γοῦν — λέξουσιν γοῦν. In repetitione earundem vocum sita est venustas, cujus maxima pars perit, si legas, ut vulgo, λέξουσιν γάρ. Postrema hæc particula rursus perperam infertur in trium sequentium versuum sine; quo sententiæ nexu, ostendet qui eam rueri volet.

776. Vulgo sic fertur hic versus uno pede claudus:

ὁ Ζεύς σ' ἐπιτρίψιν. — ἐπιτρίψαι γάρ.

At in cod. & in primariis edit. legitur:

ὁ Ζεύς σ' ἐπιτρίψιν. — ἐπιτρίψουσι γάρ.

780. Hic versus in Aldino codice mutilus erat; sic legitur in editione princeps:

γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν τε, καὶ

Sinceriore codice usus Bern. Junta integrum versum edidit:

γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν τε, καὶ τὰ γάλακτα.

Totidem iisdemque literis scriptus est in Reg. cod. Hanc lectionem repræsentavit Oratander, quam postea imperite mutavit Zanettus, pro τὰ γάλακτα posito τὰ γαλακτῶν. Bona lectio rursus prodit in Parisina Wecheli. Ant. Fracinus & Frobenius mutilum Aldi versum exhibuerunt. Kusterus vero ex Fabro edidit:

γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν τε καὶ [τὰ γαλακτῶν].

Satius erat bellis illis editoribus postremam vocem, quam pro spuria habebant, prorsus omittere, quam pravum adeo senarium in Comici textum inferre. καὶ ante τὰ γαλακτῶν necessario eliditur, & scribendum erat κατὰ γαλακτῶν, quo pacto versus non steterit. Quæ ad hunc locum commentatus est Faber nauci non sunt, nec Abreschii meminisse quidquam adtinet, qui in Dilucid. Thuc. p. 439. ridicule se torquet, ut pravam Fabri lectionem tueatur. At Kusterum

nescio quo nomine appellem, qui alterius lectionis τὰ γράμματα notationem habuerit, nec tamen viderit eam unice veram esse. In codicis scriptura leve vitium est, librariorum solemni errore: τι mutandum in γε. Verba autem sic ordinari & suppleri debent: λαμβάνει ἡμᾶς μόνον δεῖ. καὶ γὰρ οἱ θεοὶ (μόνον λαμβάνουσι.) γνώσει δὲ (τοῦτο) ἀπὸ τῶν χειρῶν γε (αὐτῶν.) καὶ γὰρ ὅταν ευχόμεθα (αὐτοῖς) δίδοναι (ἡμῖν) τὰγαθὰ, τὰ ἀγάλματα ἵσθηναι ἐκλείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπὲρ —

782. τὴν χεῖρ' ὑπὲρ, idem quod τὴν χεῖρα κοίλην, Thesm. 937.

784. σύ γ' εἰ εἶα. In cod. σύ γε εἶα, male omisso pronomine. In impressis minus concinne:

ὦ δαίμονι ἀνδρῶν, εἶα με τῶν προὔργου τι δρᾶν.

Mendas primariarum edit. referre nihil adinet.

785. ποῦ μοι σὸ ἴμῳ; Vulgo ποῦ μὲν σὸ ἴμῳ;

795. καταδείκν. Vulgo καταδείκν. — μὴ γὰρ οὐ λάβεις ὅποι. Vertit Faber: *Cave metuas, fieri non potest quin habeas ubi possis deponere, etiam si ad ultimum mensis diem veneris.* Quod frigidum est & alienum a Græcorum significatione. Concisa phrasis est & elliptica, sic supplenda: ἀλλὰ δεῖδοικα μὴ οὐκ ἔχῃς ὅποι λάβεις. *Times ne habeas ubi deponas: at ego tibi timeo, vel, time vero potius, ne habeas ubi capere possis.* Dixerat supra idem homo v. 778. ἀλλὰ λαμβάνειν ἡμᾶς μόνον δεῖ.

796. ἔτη. Sic cod. Vulgo ἐτης.

797. ἰγῶδα. Sic cod. Vide ad Thesm. 502.

807. πολὺ γὰρ ἐμμελίστερον (sub. ἔσται vel δοῦναι αὐτῷ) πρότερον χεῖσαι — Fallitur Berglerus istud χεῖσαι accipiens pro tertia persona optativi, quum sit infinitivus. Si χεῖσαι esset optativi modi, oporteret πολὺ γ' αὖ, tumque ἐμμελίστερον, sic adverbialiter accipiendum, nullo nexu cum ceteris orationis partibus cohæreret. Præterea forma illa optativi χεῖσαιμι, χεῖσαις, χεῖσαι, Attica non est.

810. τί πλεῖον. Sic cod. & edit. Bern. Junæ. Male vulgo τί πλείω.

814. ἰκάν', ἀδοξε, τὰ περὶ ὧν ἀλῶν. Sic bene cod. Duo enim

Crateras magnos statuunt & vina coronant.

Sane crateres & magni & complures esse debebant, in quibus vinum misceretur universo Atheniensi populo. Sagaci Britanno unicus crater merito ridiculus videtur.

844. *Φεύγεται τραγήματα*. Lepida est vulgata lectio *Φεύγεται τραγήματα*, quæ saltem in Kusteriana repeti non debebat. Mendam non pensasse videtur Berglerus. In cod. scriptum *Φρύσσεται*. Ran. 510. καὶ τραγήματα ἔφυγε.

846. Smœus iste erat αἰσχροποιὸς εἰς τὰς γυναῖκας, ut ait Scholiastes, qualis & Ariphraides, de quo similiter in Pace 885.

τὸν ζῶντὸν αὐτῆς προσπεισὼν ἐκλάψεται.

BERGLER.

Per τὰ *τροχία* innuitur τὰ αἰδοῖα. Smœus autem inter equites meruerat, aut huic militiæ nomen suum dederat, in quam forte acceptus non fuerat, ideo mentione *ἰππικῆς σχολῆς* eum notat Comicus.

848. *κοτίποδας*. Perperam vulgo *κοτίποδα*. Calceamenti levis genus quoddam *κοτίποδες*.

849. *καχάζων*. Sic bene cod. Vulgo corrupto metro *καχάζη*. Illud reponendum esse jam monuerat Pierfonus ad Mœrin p. 215.

854. *ἑπειδὴ τῇ πόλει ταυτὶ δοκεῖ*. Sic cod. In impressis *ἑπειδὴ ταῦτα τῇ πόλει δοκεῖ*.

855. Præco, seu, si mavis, Præconissa, postquam cives ad epulum convocavit, partes suas absolvit, nec ulla causa est cur in scena moretur: abit igitur proclamatione facta. Perquam absurde vulgo quæ sunt hominis probi, isti Præconi tribuuntur, quo pacto perit omnis hujus diverbii lepor.

857. *πρὶν γ' ἂν ἀπενείκης*. Sic recte cod. Perperam in impressis cum versus ruina omissa est particula *ἂν*, quæ fere semper apud Comicum *πρὶν* comitatur cum subjunctivo constructum. Vide not. ad Lyf. 1005. In primariis edit. *πρὶν γ' ἀπενείκης*. — *ἀλλ' ἀπείκω*. — *πηνίκα*; Sic recte cod. Perperam in impressis *ἑπηνίκα*;

867. *ὦ Σίκων*. Sic recte cod. Frequens in Comœdia nomen. Perperam in impressis *Σίκων*.

868. *παμπησίαν. τὴν πᾶσαν κλῆσιν. πᾶσαν τὴν ὑπαρξιν*. Huc respicit

ollux p. 1154. Sed *παμπησία*, non minus quam *πασκληρα*
agica, & sermone vulgi haud frequentata. Talibus cum in
is, tum. in hac maxime, multis utitur Comicus. *Æschy-*
reb. 819.

διέλαχον σφυρηλάτῳ

Σκύθῃ σιδήρῳ κλημάτων παμπησίαν.

Ione 1316.

ὅς' ἀσπὶς, ἔλχος θ', ἥδε σαρ παμπησία.

σὺ; μηδαμῶς. Sic optime cod. In impressis *μη*, *μηδαμῶς*.
παρὰ τῇ *στρατηγίδι*. Supra 835. *ἐπαίγισθ'* εὐθὺ τῆς *στρατη-*
oc substantivo augcantur lexica, in quibus *στρατηγίς* reperim,
sed tantum adjective. Scribere poterat v. 491. *Comi-*
πῆρ ἢ στρατηγίς ἔσθ' — & v. 500. *ὡς τήνδε καὶ δὴ τὴν στρα-*
ων *χωρεῦσαν* ὁρῶμεν. Sed iis in locis æque bene dixit *στρατη-*
ιστηγόν. Sic Thefm. 432. *ἡ γραμματεὺς*, ad quem modum
niva masculina de feminis adhibentur, adeo ut mirer illud
tanquam rarum quid & insolitum enotasse. Vide notam
xum.

μυνύρεμαι secundam producit, quæ in *μυνυρίζω* corripitur.
na tantum media adhibetur, hoc activa. Sic differunt *μαρ-*
τ μαρτυρίῳ, quod Clarkio observatum ad *Il.* α'. 338.

περιλάττοιμι. In cod. *παρχλάττοιμι*.

Perperam hæc vulgo alii anui tribuuntur, quæ puellæ
censuit Berglerus. In faceto hoc anuum, puellæ & ado-
congressu personæ vulgo absurdissime notatæ. Eas ego cla-
axi, & ad fabulæ œconomiam loquendi vices eis divisi,
semel tantum moneo.

ἐνθαδί. Vulgo *ἐνθαδέ*. Illud magis est Atticum, hicque
buit ad vitandum ingratum hiatum ob concursum ejusdem
ἐνθαδί *ἐμοῦ* aures suavius accidit, quam *ἐνθαδέ* *ἐμοῦ*. Nihil
est eorum quæ ad venustatem conferunt; nec scio an sæ-
n par erat ejusmodi minutias neglexerim.

ἢν τοῦτο *δράς*, *ἀντάσσομαι*. In primariis edit. *lites* male
II.

disjunctis, δράσαντ' ἄτομαι. In cod. ἢ τοῦτο δράσης ἄτομαι.

890. ἀποχωρήσον. Sic libri. Anus puellæ senem quemdam ostendit, eique dicit: *Cum hoc sene colloquere & ei permiste, seu, coriam fac tui.* Quia lege cautum fuerat ne formosæ puellæ adolescentem ullum admitterent, antequam seni alicui gratiâcatæ fuerint. Vide supra 705. Suspecta tamen est hæc scriptura, & cum Fabro malim ἀποχωρήσον. Intelligenda phrasis tanquam si scriptum esset: ἀποχωρήσασα τοῦτῳ διαλέγου. Schema est quod vocant προδύλιον. Eaque ratione bene hic διαλεχθῆναι eo sensu accipietur, quem in Pl. vers. 1082. minus probavi. *Abcede hinc & cum hoc feniculo rem habe.*

896. Versus hic est dimeter trochaicus, cujus corrupti sunt numeri: scribendum,

ἔστιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πειρίαις.

In cod. scriptum ἐν ταῖς ἐμπείραις, ad sensum non male, sed reclamante metro. ἐμπείραις glossema est.

900. ταῖσιν νύαισι. Sic ob metrum scribendum: est enim hic versus etiam trochaicus. Vulgo ταῖσι.

902. Mendose vulgo legitur τοῖς ἀπαλοις μηρίοις: in cod. μηρί. Versus est dimeter trochaicus.

906. Anus istæ imprecationes subobscuræ sunt, quibus luminis adtulit quantum poruit Bifetus. Quemadmodum ille, per τὸ τῆνμα intelligo τὸ αἰδοῖν: hoc enim puellis etiam accidit, quarum labefactata valetudo. ἐπίκλιντρον pars est lecti, ad quam pulvinum ponebant sustinendø capiti, qua de re vide Salmasium ad H. A. p. 63. cetera sensu naturali accipio: & *anguem pro mentula in lecto reperias.*

910. προσελκύσαι. Perperam in cod. προσελκύσαις. Literam *σ* ad hunc modum pingebant veteres C, inde contigit ut C & O sâpissime commutarentur. In Ran. 437. observavimus αἶραις pro αἶσιν: in Pl. 1140. ὑφέλοις pro ὑφέλοις.

911. πείσομαι. In cod. πειράσομαι. — οὐχ ἦκει μοι ταῦρες. Inepte vulgo οὐχ ἦκει μεν τούρες, quod Faber vertit, *non venis mihi*

ina. Misere me puellæ δυσουρία laborantis ; nec tamen scio quid τούτος : saltem scripsisset τούτον. Quid in re venerea ταῦτος significat, ipse ostendit Comicus hoc versu, qui est in Lys. 217.

εἴποι δ' ἀταυρώτη διὰξω τὸν βίον.

ui plura cupiet, Valckenarium consulat ad Ammonium p. 40.

914. καὶ τὰλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα. Hæc est scriptura cod. In it. B. Juntæ additæ sunt duæ voces διὲ λέγειν: in ceteris vero sic gitur hic versus :

καὶ τὰλλ' οὐδὲν με ταῦτα διὲ λέγειν.

ncerum est μετὰ ταῦτα, quo admissio, duarum vocum additamentum sponte sua refecari se patitur.

916. τὸν ἐρφαγέρον. Vide Hesychii interpretes ad glossas ὀρθα-
ς, ὀρθαγερίσκος — οὕτως σαυτῆς κατόναι. Sic legendum est, quod
dit etiam Faber. Perperam vulgo ὅπως. In Thesm. 469. οὕτως
αἶματι τῶν τέκνων.

919. κησιγῆς, pruris. Ejusdem originis sunt κατακέκνησμαι &
ησμός in Pl. 973.

920. δοκίς δ' ἐμοὶ καὶ τοὺς ἄνδρας λαστῶσουςα. Vide Vesp. 1346.
; not. ad Ran. 1308.

924. παράκυσον ὡς γαλῆ. Mendose in impressis: παράκυσ' ὡς-
ε γαλῆ. In cod. & in edit. B. Juntæ παράκυσ' ὡς γαλῆ. Inde fa-
le fuit sinceram lectionem restituere.

927. Vulgo legitur: τί γὰρ ἂν γραῦς τάλαινα τίς λέγοι; Frigi-
am est istud τάλαινα, quod nec genuinum esse videtur; illud enim
on agnoscit cod. in quo scriptum, τί γὰρ ἂν γραῦς μαινάς τις λέ-
μ; Mulierem libidine in furorem actam μαινάδα non raro appel-
ant poëtæ. Sed etiam si foccus appellationem hanc admitteret, me-
um hic repugnat. καπρῶσα substitui e Nostro, in Pluto v. 1024.

ἀλλ' ἡπίσταντο

γραὸς καπρώσης τὰ Θόδια κατεσθίου.

932. Γίτης. Schol. φαλακρὸς οὗτος καὶ πίνης.

942. Hesych. ἐπὶ Χαριξίνης. ἐπὶ μωρίᾳ ἢ Χαριξίῃ διεβόητο,

52 IN CONCIONANTES

ἀρχαία εὐσα. ἔνισι δὲ καὶ ποιήτριον αὐτὴν ἐρωτικῶν λέγουσιν. ἔστι δὲ καὶ παροιμία. οἷα τὰ ἐπὶ Χαριζένης.

945. Hic versus senarius est, cujus vulgo soluti sunt numeri 2 sic in impressis fertur:

ἔστι δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα.

In cod. est εἴπερ δημ — & sensus & metrum εἴ γε flagitant.

948. ἔρχομαι ποδῶν πάλαι. In cod. ποδῶν πάλιν. Vulgo inver-
sus est ordo vocum: ἔρχομαι πάλαι ποδῶν.

952. Φίλον ἐμὸν. Cod. φίλον ἐμοί.

954. τὴν εὐφρόνην. Sic cod. Inepte vulgo τὴν εὐφροσύνην. Illud reponendum esse vidit Berglerus.

962. Theocritus in simili παρακλαυσιδύμῳ ᾠδῇ, Idyll. III. 54. κισσῦμαι δὲ πτωῶν.

963. ἐν τῷ σῷ. Sic cod. Vulgo articulus omisus.

971. ἀσπάζου με. Sic bene cod. Vulgo ἀσπάζου τι. Vide infra 975.

972. χρυσοδαίδαλον. Me imprudente & invito hoc remansit. Legendum χρυσοδαίδαλτον, ut recte edidit B. Junta, quam scripturam adfirmat Suidas in δαίδαλον, ubi hunc locum profert. Mendose in Aldi edit. excusum χρυσοδαίδαλμεν. Eurip. Iphig. A. 219. καλλίστως εἰδόμεαν χρυσοδαίδαλτους σιγμίοισι πώλους. Metri lex omnino hic requirit χρυσοδαίδαλτον. Versus est antispasticus trimeter catal. seu hendecasyllabus phalæcius, qui in secundo pede titubaret, si legeretur χρυσοδαίδαλον. Sic eum dimetiri oportet:

ω χρυσοδα | δαλτον ἐμον | μελημα.

Pes secundus est choriambus, qui antispasto ισόχρονος est, quemque hoc metrum admittit. δαλον ἐμον quinque tantum constar temporibus, ac proinde metrum pessumdat.

976. τί κόπεις; Corrige typhothetæ errorem. — πέθον; Vide ad Ran. 1455.

978. τοῦ δὲ σὺ δέομενος. In cod; & in edit. B. Juntæ, τοῦ δὲ δέομενος. Vulgo τοῦ δαὶ δέομενος.

979. Αναφλύσιον. Vide ad Ran. 426.

980. αὐτὴν τε κινεῖνθ' — Sic cod. Vulgo βινεῖνθ', quod per-
de est. Vide supra ad v. 468.

984. τὰς ἐντὸς εἰκασιν γὰρ ἐκδικάζουσι. Allegorice. Loquitur
im quasi de litibus forensibus, & intelligit ætates mulierum. Hoc
boliastes breviter: ἀπὸ τῶν δικῶν. ἔλεγον γὰρ αἱ· τὰ πρὸ τῶν
ᾧ δικάζουσι. Nempe quum Athenis non tantum lites domesticæ,
e ipsorum Atheniensium, dijudicarentur, verum etiam exterorum,
icunque Atheniensium imperio erant subjecti, ita obruebantur mul-
udine negotiorum, ut uno tempore non possent omnes lites co-
ioscere, sed multas differrent in aliud tempus, deinde in aliud.
LARCHERUS.

985. ἐπὶ τῆς πρότερον ἀρχῆς. Sic cod. Vulgo προτέρως.

987. κατὰ τὸν ἐν πετλοῖς νόμον. Sic optime cod. In impressis ἐν
υτοῖς. Vetus est menda, cujus hæc fertur in scholiis interpretatio :
υτοῖς. ἔθνος μὲν ἐστὶ Θρακικόν. ἔπαιξε δὲ Παιτοῖς, παρὰ τὸ παῖον.
: scholion legendum videtur : sed totum ineptum est. De calculo-
um, seu latronum, quos Græci πετσαὶ, πετλοῦς vocant, ludo,
de πετλείᾳ videndus Jo. Meursius in *Græcia ludibunda*. πετλείαν
in πετλείᾳ aliquoties confudisse Grammaticos vere observat, quod
am auctori Etymol. M. contrigit, cujus notam hic adponam, non
out vulgo fertur, sed suppletam ex *Ori Thebani* Etymologico Mf.
quod vulgarum contulit familiaris meus, atque in Regia Acade-
ia socius, eruditissimus LARCHERUS, qui mihi observationes
is in Etymol. M. dedit, iisque, pro eo quo me amplectitur
iore, ut tanquam meis uterer permisit: quas si, ut fert animus,
in eruditis aliquando communicavero,

πλὴν γ' ἐνὸς ἂν οὐδεὶς ἐνδικῶς μέμψαιτό μοι.

ilicet grarum id non accidet nupero commentatori, qui Sopho-
m illis manibus attrectavit: hujus ineptias bene multas in Ob-
vationibus illis confutat optimus LARCHERUS. En autem locum
ymologici. Πέσσα, βέλαι κυβισίων, πετσαὶ, ὁμωνύμως ἢ τι γραμμή,
ὁ ψῆφος. πέντε δὲ ἦσαν, οἷς ἐχρῶτο, κατὰ Σοφοκλέα.

καὶ πετσαὶ πεντάγραμμα, καὶ κύβων βελαί.

54 IN CONCIONANTES

καὶ τάχα ἡ πετρία, οἷον πετρία τις οὐσα. ἐπὶ δὲ τῶν πέντε γραμμῶν τὰς ψήφους ἐτίθουν, ὧν ἡ μέση Γραμμὴ ἱερὰ ἐκαλεῖτο. εὐρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης, ὡς εἰρηται ἐν ἡραϊκῇ στίχῳ παλαιῶν γραμμάτων τριακοντα εἶς, πρὸς τοὺς τόπους οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβήκιον.

εὐρε σοφὸς λιμοῦ με παραιφασίην Παλαμήδης.

ἔστι πέτω, ὃ σημαίνει τὸ καταπίσσω· ὁ μέλων πέσω. ἐξ αὐτοῦ ἔνομα πιστός, ὁ πίπλων ἐν τῷ βιάσθαι, καὶ τρεπῆ, πετρίος. καὶ πετρίεν, τὸ μεταφέρειν τὴν ψῆφον ἀπὸ τῶν πετρίων, τουτίσθι τῶν κύβων. πετρίεν δὲ καὶ τὸ ταξιζέιν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ πετρίος, πετρίων· ἀλλὰ δὲ τὸ μετατιθέναι τὴν ψῆφον, καὶ πετρίεν. Si in abaco quadrilatero, qualia sunt nostra ζατρίκια, (gallicum nomen *tridrac* a græco barbaro ζατρίκιον originem ducere videtur.) quinque lineas transversas, totidemque perpendiculares ducas, areolæ efficiuntur XXXVI. quot numero sunt literæ in illo heroico versu. Etymologi errores, de calculorum jactu, tanquam si resseræ aut tali essent, loquentis, ostendit Meursius. Confer Salmasium ad H. A. p. 459. seqq.

988. Hic versus in cod. omisus. ratio ob oculos posita.

993. Θύραισι. Cod. Θύρησι.

994. ὦ μέλ' ὄρρωδῶ. Sic recte cod. Perperam vulgo ὦ μέλι' ὄρρωδῶ. Vide not. ad Lyf. 56.

998. οἶδ', οἶδ' ὃ τι βούλει. Sic recte cod. & editt. primariæ. Perperam in recentioribus alterum οἶδ' omisum, cum versus labe. Sic sæpe peccatum fuit. Vide ad Lyf. 524. 831. Thefm. 630. 689. 768. 1194. 1226. Ran. 1001.

999. ἦ μ' ἔλαχεν. Sic ob metrum scribi debuit. Perperam vulgo ἔλαχε.

1000. μὴ γὰρ σ' ἀφῆσω. Vetans μὴ positum est hic pro negante οὐ, quod non fert harum particularum indoles. Infra 1075. recte legitur, ἀλλ' οὐκ ἀφῆσω σ' οὐδέ ποτ'. Rursus v. 1085. ἀλλ' οὐκ ἀφῆσω μὰ Δία σ'. Sic Ranis 513. οὐ γὰρ σ' ἀφῆσω. Ex sic semper in simili formula. Alter tamen succurrit locus, ubi itidem μὴ pro οὐ positum: est in Lyf. 917.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, μὴ σ' ἐγὼ,

NOTÆ.

55

καίπερ τοιούτον ὄντα, κατακλινῶ χαμαί.

d & ille locus & hic depravatus est. Scribendum in Lyfistrata :

μὰ τὸν Απόλλω, οὐ μὴ σ' ἐγώ —

c Ranis 508.

μὰ τὸν Απόλλω, οὐ μὴ σ' ἐγώ

περιόψομαι ἀπελθόντ' —

ic vero οὐ μὴ σ' ἀφήσω. Quis enim desiderare possit inutile promissum ἐγώ? at μὴ σ' ἀφήσω, pro οὐ σ' ἀφήσω, vix me conuinere ideo, quin solœcum esse pronuntiem.

1004. ἐκ τῶν φρεάτων. Quum apud Homerum aliosque poetas gere meminisset φρέατα correpta media, mendam hic subesse primo arbitratus fueram, excudique feceram ἐκ τῶν γε φρεάτων. Postea ro intellexi perperam me istud γε interfuisse, quod eo abire iussi, id malum inruerat pedem. Atticis poetis media in φρεάτος longa ē, ut in κέδχλος, φλύαρος infinitisque aliis, quod ostendit dimeter c trochaicus in Pace 578.

τῷ φρέατι τῶν τ' ἐλαῶν.

1006. εἰ μὴ τῶν ἐμῶν τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκες τῇ πόλει. locus hic procul dubio corruptus est, quod ostendit sententiæ abriditas. Quis enim unquam audivit de civitate quempiam bene meri & honoris commodive aliquid præ aliis apisci, quod de aliorum in commune quicquam contulerit: immo de suis contulisse in oportuit. Est igitur istud ἐμῶν librarii ineptiæ imputandum. vid reponendum esset, non mihi succurrerat; sed bona fortuna, aliquam jam typis descripta erat hæc fabula, opem mihi & Comico tulit Vir ingenii & doctrinæ laudibus celebratissimus THOMAS FRANKLIN, cujus erga me benevolentiam & studium sæpe experisum. Is literis ad me daris ultro mecum conjecturam communiavit eo probabiliorē, quod lenissima medicina, ἐτῶν pro scribendo, lepidam & facerem Comico sententiam reddit. oc in versione expressi, & dignum cenfeo, quod in textu reatur.

1013. καὶ ὅτε. Sic emendate scriptum in cod. Aliæ editiones

56 IN CONCIONANTES

καθότι, alia καθ' σι habent. Itane focordes fuisse homines, ut tam apertas mendas non viderent!

1020. ἀνατί. Perperam vulgo ἀνατί, forma insolita. Sophocles Antig. 485.

εἰ ταῦτ' ἀνατί τῇδε κίσσεται κράτη.

Euripides Med. 1357.

Κρίων ἀνατί τῇδε μ' ἐκκαλεῖν χθονός.

— λαβόμενος τοῦ πατρίᾳλου. Lys. 1119.

ἦν μὲν δίδωμι τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.

1021. Προκρούτης. Faceta paronomasia e verbo προκρούειν, quod bis occurrit in superiore decreto. Fuit autem Προκρούτης latro, non aliquis, sed insignis, e Thefei historia notissimus. Vide Plutarchum in Thefeo p. 9. edit. Bryani. Ovidius Metam. VII. 438. ubi egregia Thefei facinora recenset:

Vidit & immitem Cepheias ora Procrusten.

1027. κλαύσει γε σύ. In cod. κλαύσεις γε σύ. Forma activa futuri κλαύσω apud Comicum non reperitur: media semper utitur. Vide Pac. 255. 1277. Nub. 58. Pl. 174. 425. 572. Sæpissime autem permutatæ verborum terminationes ει & εις, quod observavi ad Pl. 932. Pessime vulgo legitur, κλαῖε σύ.

1030. Hæc omnia, quæ adolescens jubet anum apparare, ad funerum ritus pertinent, quorum plerique etiamnum nobis observantur, ab ultima antiquitate transumpti. Quibus ista minus nota sunt Kirchmannum adeant.

1035. ἦν περιῆς γέ που τῶν κηρίων. Sic optime cod. Vulgo sine metro & sensu ἦν περί γε ποῦ τῶν κηρίων. Si consumtis cereis superstes sis. Quod Faber dederat, præterea etiam, si quid opus cereis, etiam: ineptum est, & ne quidem est in Græcis. At suspectum est mihi κηρίων, quod nullibi legisse memini ea significatione, quam huius loci sententia flagitat, nempe pro cereis candelis. Scribendum κηρίων, & notanda ellipsis substantivi λαμπράδων. Antipater Theſſal. Epigramm. XIII.

λαμπαδα κηροχίτανα, Κρένου τυφύρεα λύχνον
σχόινω καὶ λεπτῇ σφιδόμενον παπύρῳ.

Candelæ istæ e papyro vel scirpi cortice fiebant cera circumdato. Vide Salmasium in Plin. Exerc. p. 705. extrema: & Harduinum ad ista Plinii T. II. p. 30. edit. in fol. Scirpi fragiles palustresque, ad tegulum, tegetesque, e quibus detracto cortice candelæ luminibus & *funeribus* ferviunt. Ibi merito Harduinus veterem lectionem *funeribus* retinuit.

1040. μήτηρ ἂν αὐτοῦ. Sic cod. Vulgo αὐτῷ.

1043. τὸνδε τὸν λόγον. Sic recte Faber. Vulgo τὸνδε τὸν νόμον. *Illa vox νόμον defluxit per incogitantiam exscriptoris ex versu paulo superiori.*

1047. οὐς ἐσπέραν. Sic cod. Vulgo ἐς ἐσπέραν, sono minus suavi.

1049. Trajectæ voces sic ordinandæ: αὕτη σὺ, ποῖ, παραδῶσα τὸν νόμον, ἔλκεις τὸνδε;

1056. ἔλκει σ' — Sic optime cod. In edit. B. Juntæ ἔλκει σε. In ceteris pronomen perperam omissum. — οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ' — In cod. οὐκ ἐμ', ἀλλ' —

1065. ἀξιοχρεως. Sic perspicue & emendate cod. ut recte edidit Kusterus. In prioribus edit. erat ἀξιοχρεως, quod defendit & genuinum censet Bergierus, quia alluditur ad ἔρχεις. Sed sic opportunisset ἀξιοχρεως. Verum hoc est ingenio abuti. Istud ἀξιοχρεως nihil aliud est, quam librarii vel typothetæ error.

1068. ὦ Ηφίστεια. Ut antea Vetulæ II. ereptus fuerat a puella, nondum conspecta femina, cujus studio nunc Vetulæ I. eripitur, credit etiam puellam esse: sed postquam eam intuitus est, cognovitque anum etiam esse, & insuper altera fœdiorem, in has erumpit exclamationes. Non satis distinctæ erant in prioribus edit. tres *venæ*: quin etiam nescio an ullus editor suspicatus fuerit trinas eas esse.

1073. παρὰ τῶν πλειόνων. Sic cod. quod e Suida bene reposuit Kusterus. In prioribus edit. erat παρὰ τῶν νεκρῶν, quod purum putum est glossēma. Sic est apud Suidam: Πλειόνων, τῶν νεκρῶν. ἢ

γραῦς ἀνεστηκῦϊα παρὰ τῶν πλείονων. Vera lectio apud Scholiastem etiam deprehendi poterat, cujus verba ad depravatum textum accommodata fuere; scripserat ille: παρὰ τῶν πλείονων, παρὰ τῶν νεκρῶν. Sed postquam νεκρῶν in textum immigravit, scholion invertunt, quod sic Aldus edidit: παρὰ τῶν νεκρῶν, παρὰ τῶν πλείονων: tñquam si vox νεκρῶν explicatione indiguisset. Jam stipitem esse oportet, si quis non intelligat, qui glossæ in causa fuere cur textus depravarentur. Vide not. ad Ran. 874. Eustathius initio commentarii ad Odyss. p. 1382. l. 18. ὡς δὲ καὶ νεκροῖς προσφυεῖς τὸ, εἰ πολλοί, καὶ τὸ, οἱ πλείους, δηλοῖ ὁ εἰπὼν τὸ, ἀπιδευστομαι παρὰ τοὺς πλείους, ὃ ἐστὶ, θανούμαι. πλείονας γάρ, τοὺς τεθνεώτας ἐκείνος ἔφη.

1077. Male hoc & seq. versu notatæ sunt personæ. Huic versui præponi debuit ΓΡΑΥΣ Α. Sequenti vero ΓΡΑΥΣ Γ. Quippe Aldus I. jam antea adolescentem sollicitaverat ut secum esset, quocirca ei dicit: ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ' ἔδει κατὰ τὸν νόμον. Tum Anus III. quæ postrema supervenit omnium sæditissima est, quod ex iis intelligitur, quæ dicit Adolescens v. 1069. Ideo excipit illa: οὐκ, ἣν ἐτέρη γε γραῦς ἐτ' αἰσχίων φωνῇ.

1084. Vulgo sic legitur hic versus:

δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἐμέ. — ἣν νῆ Δία γ' ἀφῇ.

In cod. scriptum ἣν μὰ Δία μ' ἀφῇ. Sed quid, malum, sibi vult istud sive νῆ Δία, sive μὰ Δία, quod nemo non videt e sequenti versu huc retractum fuisse? At vero desideratur nomen vel pronomen a quo regatur verbum ἀφῇ. Emendo certissime:

δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἐμ'. — ἣν γ' ἠδὲ μ' ἀφῇ.

1085. ἀλλ' οὐκ ἀφῆσω μὰ Δία σ'. Sic optime cod. Solæte in impressis νῆ Δία, in negativa phrasi adhibita particula affirmativa. Ista μὰ & νῆ sæpiissime permutantur, quod præter superiorem notam ostendunt notata ad Lyf. 465. Pl. 764.

1089. Καννόνου ψήφισμα. Hesychius: εἰσῆνεκε γὰρ οὗτος ψήφισμα, ὥστε διειλημμένους τοὺς κρινεμένους ἐκκτέρωθεν ἀπολογεῖσθαι. Male apud Lexicographum excusum Καννόνου. Veram hujus nominis scripturam adstruit hic Comici locus. Ejusdem Cannoni decreti meminit

Xenophon Hellen. I. sub finem. Τὰυτ' εἰπὼν Εὐρυπτόλεμος, ἔγραψε γνώμην, κατὰ τοῦ Καννώνου ψήφισμα κρίνεσθαι τοὺς ἄνδρας δίχα ἕκαστον. ἡ δὲ τῆς Βουλῆς ἦν, μὴ ψέψω ἁπαντίας κρίνειν. In Reg. cod. recte scriptum est Καννώνου. Si ejusdem criminis plures essent rei, Cannoni decreto cautum erat, ut singulorum seorsum causa cognosceretur: eo facete adludit Comicus; non enim aliud decretum in animo habuit. Juxta Cannoni decretum ait adolescens sibi impositam esse necessitatem δίχα ἕκαστην, non κρίνειν judicare, sed βινεῖν *permolere*. Jocus in eo consistit, quod quum in decreto esset reos διλλημμένους ἀπολογεῖσθαι, *seorsum causam dicere*, adolescens dicat se διλλημμένον tanquam in *diversa diductum* binis subantibus vetulis simul morigeraturum. Mendose in cod. scriptum κατὰ τὸ Διαγόρου σαφῶς.

1094. ἐλκόμενος εἰμ' — Sic bene cod. Vulgo εἰμι.

1101. Φρύνην. Hoc nomine meretrices fuere complures. Adluditur hic forte ad Φρύνη seu Φρύνος, quod *rubetam venenosam* significat.

1105. εἰάν τι πολλὰ πολλάκις πᾶθω. Sic cod. optime. Vox πολλὰ vulgo omissa cum versus labe. πολλὰ πολλάκις duo sunt adverbia ἐκ παραλλήλου posita, ut αὐθις αὐ. Notus est εὐφημισμός, seu formula bene ominata, ἢν τι πᾶθω, *si quid obtigerit*, id est, *si moriar*. Theocr. Idyll. VIII. 10.

οὐ ποτε νικᾷεις, οὐδ' εἴ τι πάθῃς τὸ γ' αἰδῶν.

Meleager Epigr. XVI.

ἢν τι πᾶθω, Κλειόβουλε, (τὸ γὰρ πλεόν ἐν πυρὶ παίδων
βαλλόμενος, κείμεναι λείψανον ἐν σπῆδι)

λίσσομαι, ἀκρήτῳ μέθυτον, πρὶν ὑπὲρ χθόνος θίεσθαι,
κάλπιν, ἐπιγρᾶψας· ΔΩΡΟΝ ΕΡΩΣ ΑΙΔΗ.

Sic Philocleon in Vespis 385.

ἢν τι πᾶθω γὰρ,

ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θείναι μ' ὑπὸ ταῖσι δρυφάκῃσι.

1108. καὶ τὴν ἄνωθεν. Sic bene cod. Vulgo καὶ τῶν sine ullo sensu. Intelligendum est adolescentem hæc ad spectatores conversum dicere. Oratio elliptica est; supplendum λίσσομαι ὑμᾶς, θάψαι με — καὶ καταπιπνύσαντας —

strophane victo, ut in eum crimen conferret præparata Socratis condemnationis. Sequenti anno Archonte Aminia Pronapi filio, Nubes emendatas iterum docuit, verum eventu haud feliciori: nec amplius postmodo eas produxit, licet subinde eas expolivisse videatur. Jam vero Socratis accusatio & mors incidit in an. I. Ol. XCV. quo Laches fuit Archon. Itaque inter primam hujus fabulæ commissionem & Socratis condemnationem intercessere anni XXIII. Quo tempore vero actæ fuerunt Nubes, hominem natum Athenis non existisse credo, cui prælagire animus potuerit fore, ut post XXIII. annos impietatis reus ageretur Socrates. Sane si tum illas cum eo simultates gessissent ejus accusatores, statim eodem anno diem ei dixissent, nec populi & judicum exasperassent animos in hominem post XXIII. annos demum deferendum. Sed quid pluribus calumniam istam confutem, quam sua satis refellit absurditas? Et hæc tamen ratio est, cur tot hodie sapientiæ amatores infensi sint Comico nostro, quem Socratis condemnationis vel causam vel instrumentum fuisse opinantur, qua de re ne cogitare quidem potuit unquam. Euripidem eodem quo Socratem defricuit sale, quod ad Thesm. 451. observavi, nec tamen eum unquam in capitis periculum adducere voluit. Comicorum procacitatem, obscenam lasciviam vituperabant Sophistæ: horum Comici deridebant exiles disputationes; inde eorum jurgia & perpetuæ concertationes, ab ira tamen & odio longe remotæ. Singuli, ut solent agyptæ, artem suam præ aliorum arte laudibus evehebant, quod apparet ex hoc Comici loco in Ran. 1491.

χαρίεν οὖν, μὴ Σωκράτει
 παρκαθήμενον λαλεῖν,
 ἀποβαλόντα μουσικὴν,
 τὰ τε μέγιστα παραλύοντα
 τῆς τεχνικῆς τέχνης.
 τὸ δ' ἐπὶ σημαντικῶν λόγους
 καὶ σακρυφισμοῖσι λέγων
 διατριβὴν ἄργον ποιῆσαι,
 παρκαφρονούντος ἀνδρός.

Ranz eodem anno exhibitæ fuere, quo Socrates, Prytanis quum esset, pro optimo cive se gessit in cognitione causæ Præfectorum classis ad Arginusas: quod ob factum Aristophani carus esse debuit: nihilo tamen minus eum sugillavit ob differendi de rebus subtilibus consuetudinem, & quia auditores suos a spectandis scenicis ludis avertebat. Sed non obstabat hæc sophistarum & poetarum æmulatio, quin una conversarentur, officiisque sibi responderent mutue.

Ni vera ista sunt, philosophos istius ævi eorum quos hodie videmus longe dissimiles fuisse oportet, prorsusque immutatam exinde fuisse hominis indolem. Quis enim animum inducat, Platonem in *Symposio Comicum* nostrum cum Socrate eidem mensæ accumbentem repræsentaturum fuisse, si credidisset Aristophanem aliquid momenti ad Socratis condemnationem adtulisse, idque *pretio subornatum*? Si Socratis morte gavissus fuisset Aristophanes, quis non miraretur eundem Platonem epigramma hoc fecisse Comici inscribendum sepulchro?

Αἱ Χάριτες τίμινός τι λαοῖν, ἔπερ οὐχὶ πεισῖται,
ζητοῦσαι, ψυχὴν εὖρον Ἀριστοφάνους.

Id est, interprete Raymundo Cunichio:

Quærebant Charites templum, quod nulla vetustas
solveret. Inventum est pectus Aristophanis.

VOITARIO hæc nostro perspecta non fuere, quo iniquiorem Aristophani novi neminem. Multa ille in Comicum, quem græce nunquam legerat, temere & sinistre scripsit, quæ in vasta & indigesta operum mole quærere non vacat. Unicus mihi succurrit locus in *Lexico philosophico*, cui postmodo titulum fecit *La Raison par Alphabet*, in voce *Athée*, *Athéisme*. In una pagella, ubi de Aristophane agit, multi sunt errores, quos ingenioso seni lubens condono; at ista nollem ibi legi: *Ce poëte comique, qui n'est ni comique, ni poëte, n'aurait pas été admis parmi nous à donner ses farces à la foire St. Laurent*. Ista, si quid sapiunt literati illi, qui editionem integram summi Viri operum, ab omni interpolatione purgatam digesserunt, quæ in Germania ad Rheni pontem, quo Alsatiz nostræ

sub hac urbe committitur, maximis sumtibus summaque cum cum pulcherrimis typis describitur, ista, inquam, pro spuris habebunt, furcillisque ejicient. Nisi enim Aristophanes *poëta* est, nobis dicant quem comœdiarum scriptorem poëtæ nomine dignari oporteat: nisi *comicus* idem est, nobis rursus dicant, ubinam gentium uberior salium, jocorum, faciarumque fons reperiri queat. Quam facile ista in Voltarium retorqueri possint, sciunt qui antiqua & nova perinde intelligunt, eoque pollent sensu, qui ad eorum comparisonem bene instituendam requiritur. Sane Ciceroni idoneo judici nuncupatur *Aristophanes facetissimus poëta veteris comœdiæ*. VOLTARIO fraudi fuit pravum Plutarchi judicium, qui in mutilo illo fragmento quod exstat comparisonis Aristophanis cum Menandro, philosophiæ amorem, partiumque studium magis ostendit, quam criticum acumen. Illius criminationes perite refutavit Nicod. Frischlinus. Si apud Comicum multa occurrunt, quæ nostris moribus repugnant, id illi vitio vertendum non est: popularibus enim suis, non nobis, scripsit. Quæ autem divino Platonis ingenio valde accepta fuisse compertum est, si cui hodie illa placeant, is stultie sapere mihi non videtur. Plato etenim, ut refert Olympiodorus in ejus vita, ἔχαιρε πάντι καὶ Ἀριστοφάνει τῷ Κωμικῷ, καὶ Σωφρονί, παρ' ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς διαλόγοις ὠφελήθη. λέγεται δὲ οὕτως αὐτοῖς χαίρειν, ὥστε καὶ κίνα ἐτελεύτησεν, εὐμεθῆναι ἐν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ Ἀριστοφάνην καὶ Σωφρονα. Hæc forte olim alio in opere uberius exsequar: nunc vero disputatiunculam hancce Quintiliani, magni illius eloquentiæ magistri, cui neminem arbitror Voltarium in hac arte parem esse censere, judicio concludam. «Antiqua comœdia cum sinceram illam sermonis Antici» gratiam prope sola retinet, tum facundissimæ libertatis, etsi est in» insectandis vitiis præcipua, plurimum tamen virium etiam in ce» teris partibus habet. Nam & grandis, & elegans, & venusta, &» nescio an ulla, post Homerum tamen, quem, ut Achillem, sem» per excipi par est, aut similior sit oratoribus, aut ad oratores fa» ciendos aptior. Plures ejus auctores: *Aristophanes* tamen, & *Eu» polis*, *Cratinus*que præcipui.»

ARGUMENTUM ad fidem codd. eddidi. In C. pro *τελει* l. 9. est *διδάσκει*, quod prioris verbi interpretatio est. Alias varietates observare nihil adinet. Perperam vulgo pro *παρλαβών* l. 18. legitur *σπριλαβών*, & pro *σύμμευσιν* l. penult. inepte *σύμμευσιν*.

Verf. 3. *ἀπείρανον*. Sic IV. codd. Glossæ, *ἀπλήρωτον*, *ἀτελείω-
τον*. Sic infra 393. codd. cum impressis eandem formam *ἀπείρανον*
exhibent. Quod ad hunc locum in scholiis legitur: *εἰ δὲ ἀπείρανον
μετὰ τοῦ γράφοις ἀμαρτανούσι*, imperiti Græculi est. In Æschyli
Prom. 1086. *εἰς ἀπείρανον δίκλυνον ἄτης*. Gl. *οὐ τέλος οὐχ εὐρίσκειται*.
Utraque forma perinde bona est. Nec eam differentiam agnoscunt
boni scriptores, quam ille statuit in integra nota, quam e cod. C.
describo: *ἀπείρανον*, τὸ μὴ ἔχον πέρας· ἀπείρανον δὲ, τὸ μὴ περανί-
μενον, καὶ τὸ ὅπερ μὴ δύναται ἂν τις ἐξελεῖν. Quemadmodum hic de
longa nocte queritur Strepsiades, ita Sofia apud Plaut. in *Amphitr.* I. 1.

Neque ego hac nocte longiorem me vidisse censeo:

nisi item unam, verberatus quam pependi perperetem.

Nec mirum Strepsiadem hunc noctes infomnes ducere: hoc enim
evenire solet iis, qui in magno ære alieno sunt. Apud Plaurum
Menæ. V. 5. rogat medicus Menæchmum:

Perdormiscin' usque ad lucem? facilen' tu dormis cubans?

Cui ille respondet:

Perdormisco, si resolvi argentum, quoi debeo.

Ex Lamb. Bos Observatt. critt. p. 61.

7. *ὅτι οὐδὲ καλίσσαι ἔξεισι*. Vide not. ad Lyf. 611. & Thesm.
217. Perperam in impressis *ὅτι οὐδὲ καλίσ' ἔξεισι*. In plerisque codd.
scriptum est plene *καλίσσαι ἔξεισι*. Mallem vero *ὅτι τ' οὐδὲ*, vel *ὅτι
ὃ οὐδὲ*. Copula enim desideratur: *ἀπόλοιτο πολλῶν οὐνεκα*, καὶ ὅτι —
vel *ὅτι δὲ* — Sic extrema in fabula: *παῖτε, πολλῶν οὐνεκα, μάλα σφαδ'
αἰδώς* — In bellum imprecatur, quod non finat servos castigare, quia
quum prope hostes essent, ab heris male habiti facile transfugiebant.
Idcirco inter eos, quibus bellum commodum est, servos recenset,
Page 451.

ἡ δούλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος.

Male hæc unus e Scholiastis refert ad libertatis promissionem factam servis ante pugnam ad Arginufas, quæ contigit an. 3. Olymp. XCIII. diu post editam hanc fabulam.

10. ἐσκευασμένους. Gl. ἐντετυλισμένους, ἐσκευασμένους.

12. δακνόμενος. Gl. ἐνοχλούμενος.

15. Glossæ: ἰππάζεται, ἐν ἵππῳ ὀχεῖται. ξυνορμειύεται, ἐπὶ ὄφρου φέρεται. ὀνειροπολεῖ, ἐν ὀνείροις φαντάζεται.

20. λογίσσωμαι. Gl. λογαριάζωμαι, λογαριάζω.

22. τοῦ. Gl. ἔνεκεν τίνος πράγματος — τί ἐχρησάμην; Gl. ἐς τί κατὰ τί.

25. In somnis loquitur adolescens.

29. ἐλαύνεις. Gl. σπρέφεισθαί με πειτῖς, ἥγουν πολλὰς σπρόφας φησὶ δειγνύεις.

30. ἔβα με. Gl. κατέλαξε. Translata loquendi forma ex Euripidis Tragedia, in qua erat juxta Scholiastem: τί χρέος ἔβα δῶμα. In Herc. Fur. legitur hic versus 531.

γύναι, τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος;

Vide Phrynichum in χρέως, p. 172.

31. τρεῖς μναί. Supple ἐφείλονται ἔνεκεν —

35. ἐνεχυράσσεισθαι, forma media, *pignora ablaturus*. Gl. ἐνέχυρον ἐξ ἐμοῦ λαβεῖν. At infra v. 241. τὰ χρέη κατ' ἐνεχυράζομαι, significatione passiva, *pignora a me capiuntur*. Vide Salmasium de modo usuræ p. 549.

36. καὶ σπρέφει. Perperam vulgo σπρέφει. Illud est in membr. & absque iis etiam reposuimus fuisse.

37. δήμαρχος. Scholion Mf. cod. C. δέον εἰπεῖν κόρεις. αἱ γὰρ κόρεις ἐν τοῖς σπρώμασιν ὄντες τοὺς ὑπνούντας δάκνουσιν. ὁ δὲ μεμνημένος, ὅτι εἰς δικαστήριον ἦξει ὑπὸ τῶν δακνυστῶν, δήμαρχος φησὶ. δήμαρχος δ' ἐστίν, ὁ τοῦ δήμου προϊστάτης, ὃν φασὶν ἰδιωτικῶς ὠνομάζαν.

41. εἴθ' ὦφελ'. Parodia primi versus Euripidis Medæ:

εἴθ' ὦφελ' Αἰγυῶς μὴ διαπύλλεσθαι σκάφος.

προμνησθῆναι. Gl. ἡ τοῦ γάμου πρόξενος.

42. γῆμαι ᾤησι. Gl. παρεκίνησι, κατέπεισι. Perperam vulgo, φημ' ᾤησι. Vide supra ad v. 7.

44. εὐρωτιῶν. ἐξήγησις ἐστὶ τοῦ εἰκῆ καίμενος. ταῖς γὰρ εἰκῆ καὶ αἰμελῶς καίμενοις ἰδρῶς προστίζει καὶ νοτίς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος· ὥσπερ αὖ ἐπιμελὴς καὶ καθαρίως ὁ τῶν ἀσπικῶν. διόπερ καὶ εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν τύπεται καὶ ὀνειδίζεται, ὡς φησι Μένανδρος·

ὡς εἰς τὰ καθάρ' αἱμὸς εἰσοικίζεται.

Suidas. — ἀκέρητος. Gl. ἀκαλλώπιστος. Eustathius ad Il. p. 951. I. 41. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ ἀκέρητόν φασι τὸ ἀκαλλώπιστον καὶ ἀφιλοκαλήτον, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικός ἐν τῷ, βίον ἀκέρητον, εἰκῆ καίμενον. τοῦ δὲ τοιούτου ἀκέρητου θεῖμα τὸ κοῦν. ἐξ οὗ ἐκκορεῖν Ἑλλάδα ἢ κωμῶδία λέγει, τὸ ἐκκεῖναι καὶ καθαίρειν ὥσθι καὶ ἐσαροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας. Respicit versum Pacis 59.

45. σέμφυλον. Gl. περιεχουμένους σφαύλαις. Falso. Phrynichus: σέμφυλα. οἱ μὲν πολλοὶ, τὰ τῶν βετρυῶν ἐκπίεσματα, ἀμαθῶς· εἰ δ' Ἀττικοί, σέμφυλα τὰ τῶν ἐλαῶν. Thomas M. σέμφυλα οἱ πολλοὶ, τὰ τῶν βετρυῶν μετὰ τὸ ἐκπιεσθῆναι· εἰ δ' Ἀττικοί, σέμφυλα τὰ τῶν ἐλαῶν.

48. σεμνήν. Gl. σεμνὴν τὸ ἥθος. ἐξεκκοισυρμένην. Schol. Mf. περισσῶς κεκοσμημένην, κεκαλλώπισμένην, ὁμοίως τῇ Κεισύρῃ. αὕτη δὲ ἦν γυνὴ τις πάνυ ἐαυτὴν κοσμεῦσα ἱματίοις καὶ τῇ ἄλλῃ διαίτῃ, ὡς τοὺς ὀρώνας ἐκπλήττεται. Suidas ex antiquis scholiis Cœsarym Pisistrati uxorem fuisse dicit; juxta alios, Alcæonidis, quod probabilius est. Namque in Acharn. 614. ὁ Κεισύρης Megacles appellatur.

50. τρυγές. Bene Schol. νέου οἴνου. Hesych. τρύγα. οἶνον ἀδίδητον ἀπὸ ληνου. — τρατῖς. Gl. ξύλου ἐν ᾧ τὰς ὀπάρας ἐξήραινεν.

51. Schol. Mf. κατὰ γλῶττιμα ἐστίν, ἔταν ἐν τῷ καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶττιν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναίκος ἐμβάλλῃ στόματι. ἐστὶ δὲ καὶ ὁ λαφυγμός κατὰ μὲν τινες τὸ αὐτό· κατὰ δὲ τινες, ἡ ἀλογος καὶ καθ' ὑπερβολὴν δαπάνη. ἐστὶ γὰρ λάττω καὶ λαφύσσω τὸ ἰσφῶ, κυρίως ἐπὶ κυνῶν καὶ χείρων. ὅθεν παράγεται καὶ ὁ λαφυγμός. οὕτως δὲ ταῦτα καταλείγει, δεικνύς ὅτι αἱ εὐγενεῖς γυναικες ὑπὸ τῆς λίσαν τρυφῆς τοιαῦτα πράττειν.

53. ἰσπᾶθα, *telam texebat*: proprie *telam spatha densabat*. In ambiguitate hujus verbi ludit, quod significat etiam *prodigere*. Hefych. σπαθα. τρυφᾶ, ἀναλίσκει, ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς ἀλαζονεύεται.

57. Suidas: πέτης λύχνος, παρὰ Ἀττικοῖς, ὁ πολὺ ἔλαιον ἀναλίσκων. Confer Herodiani Philetærum p. 432.

58. διατί δῆτα κλαύσεμαι. Sic recte codd. A. B. Vulgo διατὶ δὴ κλαύσεμαι, claudicante versu.

61. τῇ γὰρ δῆ. Male in A. C. τὰ γὰρ δῆ.

66. τίως. Gl. μέχρι τινός. τῷ χρόνῳ, μόλις.

68. ἐκορίζετο. Gl. ἐκολάκειτο.

70. ξυστὶδ'. Schol. Mf. ξυστὶς εἶδος ἱματίου πορφύρεου. ἄλλαι δὲ φασὶ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σωσάνιον καὶ σῶζον τοὺς ἄνδρας.

73. ἰπιθίτο. Sic cum Bentleio lego. Vulgo minus numerosè ἰπιθίτο.

74. ἱππικόν. Gl. ἱππικὸν ἔρωτα, ἀφανισμὸν. Recte in membr. scriptum est κατίχιν, quod absque iis etiam ob versum reponi debebat. Male vulgo κατίχι.

81. κύσον με. Perperam vulgo κύσόν με. Prima in κύω, κύω corripitur semper. Vide Ran. 755. 788. Æschylus Prom. 944.

οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν, σοφοί.

Confer not. ad Apollonium I. 1238. — τὴν δεξιάν. Schol. Mf. ἔδεξεν τοῖς παλαιοῖς τὰς δεξιὰς δίδόναι ἀλλήλοις εἰς βεβαίωσιν τῶν συνθηκῶν καὶ Ὀμηρος (Il. ζ'. 233.)

χεῖρας τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.

87. τί οὖν πίθωμαι; Sic recte Dawesius, cujus emendationi favet cod. C. in quo πίθωμαι. Vulgo πιθουμαι. In meo πιθουμαι.

92. τῷ κίδιον. τὸ οἰκίδιον. Ad hanc formam in Thefm. 349. scribi debuit:

κακῶς ἀπολέσθαι τοῦτον αὐτὸν κῆρίαν.

non, ut ibi reliquimus, κείριαν. Sic Ran. 511. κῆρον pro καὶ οἶνον.

94. φροντιστήριον. Hefych. διατριβὴ καὶ τὸ οἶκημα Σωκράτους, καὶ τὸ σχολεῖον. Ipse etiam Socrates φροντιστῆς appellabatur. Vide Lamb. Bos Observatt. critt. p. 63.

96. *ὡς ἔστιν πνιγύς*. Sic ad metri legem scribendum fuit. Perperam vulgo *ἔστι*. Gl. *πνιγύς*, *κάμινος*.

98. *ἀργύριον ἦν τις δίδω*. De Socrate vere dici hoc non potuit, si nunquam ab auditoribus suis mercedem acceperat. Sed hoc faciebant etique alii Sophistæ. Hac autem fabula sub persona Socratis philosophos omnes traducit Aristophanes, & quæ singulis in ratione vitæ & doctrina inerant ridicula, ea simul omnia in Socratem contrahit. Sic solent etiamnum Comici nostri, qui in personam aliquam tam vitia & ridicula congerunt in multis hominibus observata. Hoc non ignorabant Athenienses, quorum nulli non notus erat Socrates. Hujus observationis meminisse lectorem velim ad omnes locos, ubi Socrati, qui philosophorum omnium personam sustinet, et dogmata vel actiones tribuuntur, a quibus eum scimus fuisse alienissimum.

105. *νήπιον*. Gl. *μαρὸν*.

107. *σχασάμενος*. Gl. *ἀφίης*.

109. *τοὺς Φασικνοὺς*. Nulla est hic ambiguitas: de Phasianis galinis hoc intelligendum. Enimvero absurdum esset adolescentem dicere: *equitandi studium non abjicerem, etiamsi mihi dares pulcherrimos equos*. Præterea notæ gulositatis Leogoras gallinas Phasianas ginabat; nihil illi cum equis fuit rei. Vid. not. ad Phrynichum p. 204.

114. In fine hujus versus *τὸν ἥτονα* scribi debuit, ut in superioris fine, & sic est in IV. codd. Perperam vulgo *ἥσωνα*.

115. *ταδικώτερα*. Sic tres Regii. Vulgo *ταδικώτατα*. Comparativus sic eleganter adhibetur vice superlativi.

119. *οὐκ ἀνσπιδόμην*. In meo, licet reclamante metro, *πινύμην*. Frequentissima horum permutatio.

120. *τὸ χρεῶμα διχικναισμένος*. Gl. *βεβλαμμένος*, *ἐφθαρμένος*, *χρεῶς*, *οἶόν ἐστι τὸ τῶν φιλοσόφων*.

121. *ἔδει*. Confer not. ad Conc. 595.

126. Metaphora sumpta a luctatoribus, qui nisi ter dejecti fuissent, pro victis non habebantur. Semel dejectus iterumque surgebat, utamenque integrabat. Vide Lucillii epigramm. XX. in Milonem.

Summo cum iudicio nuperus Sophoclis commentator hunc Comici versum Euripidi admovit, apud quem Orestis initio Electra de fratre suo ait juxta Musgravii emendationem; quam, licet codd. aliquot auctoritate suffultam, probandam non censui:

νοστὶ
τλήμων Ορέστης· οὐδὲ πεισὼν ἐν δαιμόνιοις
κεῖται.

Quod, ut huic Comici loco assimuletur, significare necesse est: *Neque cum morbo confliēdatus, postquam in lecto cecidit, jacendo se victum profitetur; sed exsurgit, & cum morbo denuo colluēdatur.* Bella mehercule sententia!

130. σκινδαλόμενος. Perperam vulgo σκινδαλμούς, corruptis numeris. Ex usu Atticæ dialecti litera asperata pro tenui reponenda fuit. Vide not. ad Ran. 819. Productiorem formam σκινδαλάμενος sola metri necessitas tueretur: accedit etiam codicis auctoritas: in B. scriptum σκινδαλόμενος. Hesych. σκινδάλαμος. σκέλοψ. τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ, σχπ-δάλαμος. ἄλλοι, σκινδαλμός. Quæ ad hanc glossam voci explicandæ affert Lamb. Bos, sunt bonæ notæ. Sed senariorum leges nec prododiam græcam noverat, si δαλμούς pro iambo habuit, aut si spondæum ibi stare posse credidit.

131. σπραγνύομαι. Gl. ἀναδύω, καὶ διατρίβω. βραδύνω. In C. atramento scriptum σπρατ. reliqua vocis pars minio scripta πρηνύομαι. Primo librarius scribere voluit σπραγνύομαι, quod verbum sæpe cum σπραγνύομαι commutatum. Vide Hesychii interpretes ad glossam σπρατνύομαι, διατρίβω. in primis vero elegantissimum Valckenarium ad Ammonium L. II. cap. XIII.

136. τὴν θυρὰν λελάκλικας. Alia metaphora Plautus Truc. II. 2.

Quis illic est, qui tam proterve nostras ædes arietat?

137. ἑξήμελων. Gl. ἡμιτελὴ ἐποίησας διαφθείρας. Allusio ad Socratis matrem quæ obstetrix erat: ipse autem dicere solebat se eandem artem exercere, ὅτι τέχνην ἔχω τὴν μαγειρικὴν, καὶ διὰ ταύτης ποιῶ τοὺς νέους ἀποτίλλειν τὰ νοήματα ἐν τῇ ἐαυτῶν ψυχῇ. Schol.

145. τοὺς αὐτῆς. Sic tres codd. melius quam vulgo αὐτῆς.

146. τὴν ὀφρύν. Corrige typothetæ errorem.

166. τοῦ διπτεριεύματος. Gl. τῆς περὶ τοῦ ἐντέρου λεψιολογίας καὶ φυσιολογίας.

170. ὑπ' ἀσκαλαβώτου. *Stellio lacerti genus est, quo Galli, Germani, Anglique carent; cujus proinde nomen ii nullum habent.* Harduinus ad Plinium T. I. p. 606. Quin juxta Plinium T. II. p. 308. stellio, quem Græci coloten vocant, & ascalaboten, & galeoten, in Italia non nascitur.

179. Monui ad Plut. 985. legendum esse:

ἐκ τῆς παλαιστράς ἱμάτιον ὑφέλετο.

180. Plautus Capt. II. 2. 24.

Eugepæ! Thalem talento non emam Milesium.

nam ad sapientiam hujus nimius nugator fuit.

182. τὸν Σωκράτη. Codd. τὸν Σωκράτην. Hanc formam præfero ubi vitando hiatus servit: illa magis Attica est, ut κλεισθένη, Αντισθένη, aliaque: proinde hic relinqui debuit. Vide not. ad Conc. 366.

185. τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι; Perperam vulgo εἰοικέναι. Mæris αἰκῶς, Αἰλικῶς. εἰοικῶς, Εἰληνικῶς. In Conc. impressi etiam exhibebant v. 1161. προσεικέναι. In Vesp. 1321. εἰκότας. Quibus in locis altera forma metro non repugnabat. Sic etiam Av. 1298.

Ὀρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἶπεν ὄρτυγι.

Ad hæc aliaque exempla εἰκέναι, εἰκότες ubique scribendum, ni metri lex obstat, ut Vesp. 1309.

εἰοικας, ὃ προσεῖπες, νεοπλούτῳ τρυγί.

1413. γυναῖκί κλητεύειν εἰοικας θάψιν.

Eandem medelam feci Euripidi in Bac. 1273.

μῶν σοι λέοντι φαίνεται προσεικέναι;

Sic Sophocles Philoct. 903.

ἔργον λαπῶν τις, δρᾷ τὰ μὴ προσεικέντα.

189. τοῦτ' ἔτι. Sic A. C. recte. In B. τοῦτο φροντίζει. In meo τούτου φρ — Vulgo τοῦτό γε.

191. τί δ' ἄρ' εἶδε. Male vulgo τί γὰρ εἶδε. Vocula γὰρ quæ hic locum non habet, e superiore versu repetita fuit.

192. οὗτοί γ' ἐρεβδιφῶσιν. Sic tres Regii. Vulgo οὗτοι δ' — Gl. ἐρευνῶσι τὰ ὑπὸ —

199. ἄγαν ἐστὶν χρόνον. Vulgo ἄγαν γ' ἐστὶν χρόνον. Primo istud γε recte abest a tribus Regiis. Tum ἐστὶν ob metrum scribi oportuit. Insertum fuit γε ab inepto librario prosodici imperito. Ultima in ἄγαν poetis Atticis semper producit. Vide quæ notavi ad Euripidis Androm. 364. Quæ ibi proposita fuit Sophoclei versus in Ajace 965. emendatio, quam suo loco adferam, *Clarissimi Professoris Regii* suffragio comprobata non fuit. Tamen *certi satis nihil vides*. Huic ergo dico, ut Dicæopolis agricolæ illi qui flendo morbum oculorum contraxerat, καλῆ πρὸς τοὺς Πηλῆλου. At ego medico solvam mercedem, si mihi lippus ille unicum e poetis Atticis versum indubie lectionis ostendat, in quo ἄγαν ultimam corripiat. Quod Eustathius ait ad Odys. β'. 49. id est p. 1433. l. 64. cuius loci indicium Heathio debet: ὅρα δὲ καὶ τὸ πᾶμπαν συσταλὲν, ὡς τὸ ἄγαν καὶ λίαν. illud scribens humani quid passus est, ἄγαν omittere debebat & λίαν. Quod ad πᾶμπαν adtinet, ultimam istius adverbii corripit, ipse agnoscit auctor Erymol. M. quem laudavi, sed hoc de ἄγαν & λίαν diserte negat. ἄγαν, τὸ γὰρ μακρὸν. τὰ εἰς αὐτὸν ληγόντες ἐπιρρήματα μακρὸν ἔχουσι τὸ α, εἰς πέναν, λίαν, εὐάν· πλὴν τὸ ὅταν καὶ πᾶμπαν. Nullibi apud poetas Atticos λίαν occurrit ultima brevi. Primam modo produciunt, modo corripiunt. Produciunt in Anstithenis versibus, quos profero aliter ac leguntur in Floril. Grotii pag. 321.

τί Φῆς; λαθεῖν ζητῶν τι, πρὸς γυναῖκα ἔρεϊς
τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφέρει,
ἢ πᾶσι τοῖς κέρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι;

Vide quæ notavi ad Androm. 860. & Med. 928. Adverbium μακρὸν ultimam etiam semper producit, ut dixi ad Ran. 434. Incertū Tragici versus apud Stobæum de R. N. edit. Grotii p. 127. sic legendus est:

καὶ τὴν Δίκην μακρὸν ἀπωκίσθαι βροτῶν.

Si legas πον μακρὸν pes vel tertius, vel quartus creticus erit.

201. ἀσπίρομαι μὲν αὐτῇ. Gl. σφαῖραν δείκνυσι.

206. αὕτη δὲ σοι. Venustam emphasin habet σοι abundans. Vide ad Ran. III9.

210. καὶ ποῦ Κικυνῆς. Perperam vulgo Κικινίης. In A. C. Κικυνή. Genuinam terminationem Articam meus exhibet Κικυνῆς: sed et geminari debuit. Pagi nomen est Κίκυννα, unde Κικυννέθιν supra v. 134. Pessime in B. καὶ ποῦ Κυνίης. Depravatæ sunt etiam Hefychii glossæ: Κικίνης. δῆμος τῆς Ακαμαντίδος Φυλῆς. Κικίννα. τριχόπλευρος. Scripserat Κίκυννα. δῆμος τῆς Ακαμαντίδος Φυλῆς. δημέται, Κικυνῆς. Tum nomen ad quod pertinet explicatio τριχόπλευρος epitomatoris culpa omissum fuit. Dicitur autem Κικυνῆς, ut Αχαρνῆς, Κεραιμῆς, Κωπῆς, ἀμφερῆς, γναφῆς, ἰππῆς, quæ forma est nominativi pluralis nominum omnium in εὺς desinentium. Vide Gregorium de Dial. Att. §. 43. In priore Hefychii glossa Articam terminationem non animadverterunt interpretes: Κικίνης depravatum a Κικυνῆς. His nominativis, olim non subscribebant.

213. ὑπὸ γὰρ ἡμῶν. Sic bene duo Regii. Perperam vulgo ὑμῶν. In scholio Mf. est etiam ἡμῶν. Scholii ultima verba apponam. παρασπείαματος γὰρ Περικλῆς τὴν Εὐχόαν ἐξίτενει τοὺς αὐτῆς φόρους ἰππολύ. τοῦτο οὖν ἔδοξε τῷ Στρεψιάδῃ νοεῖν τὸ, παρατίταται μακρὰ πόρῳ πάν. καὶ διὰ τοῦτο φησὶν· εἶδεν, ὑπὸ γὰρ ἡμῶν καὶ Περικλίου παρατίταται.

215. τοῦτο μέγα φροντίζει. Sic olim Scholiastes legebat & Suidas in v. μέγα, ubi τὸ μέγα interpretatur πάν. Nimirum illud πάν, quod vulgo hic legitur, e glossemate irrepfit, & invenuste profecto, quum mox sequatur πόρῳ πάν. BENTLEI. In B. scriptum τοῦτο πάν μέγα φροντίζει.

217. οἰμώξισθ' ἄρα. Gl. συνεχῶς ὑπ' αὐτῶν ληϊζόμενοι.

219. ὦ Σώκρατες. Sic IV. codd. ut Kusterus edidit. In prioribus editt. adverbium ὦ omissum erat. Est autem illud admirantis, non vocantis. Ut hic Socratem Comicus in corbe suspensum exhibet, sic Acharn. Euripidem in machina theatralli.

225. Quæ hic Socrati affinguntur, de aliis sophistis, quos sub

persona Socratis universos irridet Comicus, vera sunt: at ille, ut ait Cicero Academ. I. a rebus occultis & ab ipsa natura involutis avocavit philosophiam, & ad vitam communem adduxit, ut de virtutibus & vitiis, omninoque de bonis rebus & malis quæreret. Cælestia autem vel procul esse a nostra cognitione censebat, vel, si maxime cognita essent, nihil tamen ad bene vivendum.

227. εἴπερ — Strepsiadis sermonem abruptit Socrates: dicturus erat ille εἴπερ ἔξεσθι περιφρονεῖν τοὺς θεοὺς δηλονότι. Sic sententiam supplet scholion Mf. in membr.

248. θεὸς ἡμῖν νέμισμα οὐκ ἔστι. Sic Euripides, qui philosophus etiam erat, & insuper poëta bonus, in Ranis ait v. 889.

ἑτέροι γὰρ εἰσιν, οἷσιν εὐχόμεαι, θεοί.

Philosophorum de Diis opiniones exagitat Comicus, absque ullo religionis studio. Nam & ipse deos passim in fabulis suis irridet. Qui autem deos ita ridicule traduxit, non ægre ferre potuit, si quis eos nihil esse doceret. Quod autem Socrates ait νέμισμα, id alio sensu accipit Strepsiades, nimirum pro nummo.

257. Allusio est in hoc versu ad Sophoclis *Athamantem coronatum*, quo in dramate intro lucebatur Athamas caput corona redimitus, aræque admovebatur Jovis, ut immolaretur, Phryxoque, qui mortuus esse credebatur, pœnas lueret; at interventu Herculis nuntiantis Phryxum vivere & apud Colchos esse, liberabatur.

262. καταπατίζμενος πειπύλη γινήσκει. Dum hæc dicit, comminuit super Strepsiadis capite lapides friabiles, aut eum farina conspergit, ut victimæ solebant mola conspergi; nam & iste tanquam victima coronatus erat. Ita Berglerus e Scholiaste. Sed aliter hæc acceperunt veteres magistri: glossa, καταπατίζμενος ὑπὸ τοῦ ταῖς πληγαῖς διὰ τὰ μαθήματα, πειπύλη γινήσκει. Ita me pugnis comminues, ut facile pollen fiam.

268. κυνῆν. Sic ob metrum scribi oportuit. Vulgo κυνῆν, corruptis numeris. Prima hujus nominis syllaba semper corripitur. Vide Lyf. 751. 754. 757.

269. δῆτ' ὦ. In A. C. δὴ ὦ. Alibi δὴ pro δῆτ' male positum observare memini.

272. χρυσίης ἀρύτιστα πρόχουσιν. Vulgo χρυσείας ἀρύτιστα πρ. Feminini generis est nomen πρόχους. Vide Pierfonum ad Mœrin p. 296. In duobus Regiis scriptum est χρυσείαις. Euphoniæ gratia præferri debuit Ionica forma poetis Atticis frequentata, quam adfirmat Thomas M. in χοή. Atticam formam ἀρύτιστα reposui e Suida in ἀρύτιστα. Conferatur Kœnius ad Corinthum p. 28. Ordo est: εἴτ' ἤμα ἐν ταῖς προχοαῖς ὕδατων Νείλου ἀρύτιστα χρυσίης πρόχουσιν.

277. δροσερὰν φύσιν εὐάγητοι. Vulgo εὐάγητον. Glossæ: πάντη φερόμενοι. εὐάγητον· τοιοῦτον γὰρ τὸ ὕδωρ. Sed vera est lectio εὐάγητος, quam ex emendatione Jo. Toup̃ii reposui, ad Suidam III. 305.

282. καρπούς τ' ἀλδομέναν ἱερὰν χθόνα. Vulgo legitur: καρπούς τ', ἀρδομέναν θ' ἱερὰν χθόνα. Id est, Berglero interpretè; *fructusque & sacram tellurem, dum rigatur*. Quod profecto ineptissimum est. In membr. copula post ἀρδομέναν non comparet. Unius itaque literæ mutatione, A pro P posito, genuinam elegantemque lectionem restitui.

287. μαρμαρέαισιν ἀνγαῖς. Sic B. In duobus aliis Regiis μαρμαρέαις ἐν ἀνγαῖς. Alterutra lectio recipienda fuit. Nam vulgatæ μαρμαρέαισιν ἐν ἀνγαῖς metrum repugnat.

295. ἐσλιν νυνί. Sic bene membr. ut ex metri lege correxit Berglerus. In aliis editt. &c in plerisque codd. ἐσλιν νυνί. Prius ν a sequente absorptum fuit.

296. οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις. Solæce vulgo σκώψης — ποιήσης. Vide not. ad Lyf. 704. Ran. 202. 298. 524. οἱ τραγωδαῖμοις οὗτοι. Id est οἱ κακοδαίμονες οὗτοι τραγῳδοί. Comœdia olim τραγῳδία appellabatur, nec unquam isto nomine tragœdia appellata fuit, quod videbimus ad Acharn. 400. Perperam in B. C. τραγοδαίμονες.

306. ὑψιμεφεῖς. Sic A. C. Duo alii ὑψημεφεῖς. Vulgo ὑψημεφεῖς. Ωδ. ὑψηλοί.

310. παντοδαπαῖς. Sic res Regii. Vulgo παντοδαπαῖσιν.

311. ἦρι. Gl. ἦρι. τότε γὰρ ἐτελεύτησε τὰ Διονύσια.

316. ἀνδράσιν ἀγνοῖς. Hoc ex oscitantia mea irrepsit. Nescio quo casu, quum fabulam iterum describerem, istud ἀγνοῖς in calami mihi venit. Repone ἀγνοῖς. Sophistas intelligit.

318. καὶ τερατεῖαν. Hoc in IV. codd. reperi. Gl. παραδοξολογίαν. ἀλαζονείαν. Nec tamen infitior potuisse Comicum scribere τερατεῖαν. Mæris, τερεθεία, Ἀττικῶς. τερατεῖα, Ἑλληνικῶς. Quam notam ad hunc Aristophanis locum refert Pierfonus. Sed non ideo a codd. scriptura recedere necessarium duxi. Confer Ruhnkenium ad Timæum p. 180.

319. ταῦτ' ἄρ' — Hoc etiam nescio qua mea oscitantia irrepsit. Scripseram primo, ut est in vet. edit. & IV. codd. ταῦτ' ἄρ', quod reponi velim. Glossa διὰ. Scilicet ταῦτ' ἄρα valet διὰ ταῦτα ἄρα. Sic infra 335. 352. ubi eadem glossa in codd. adscripta. Corinthus de Dial. Ant. §. VI. Ταῦτ' ἄρα Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα λέγουσι γὰρ αἱ προθέσεις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὥς — Exempla passim obviam. Reponendum etiam ἀκούσας, id est ἀκούσασα, relatum ad ψυχῇ, ut est in libris omnibus: nec aliter excudi volebam.

320. περὶ καπανοῦ. Observes καπανοῦ prima producta, contra aetatem, constantemque Comici usum, a quo in anapæstis tantum recedit, in quibus major scenicis poetis concessa licentia. Glossa: πρὸ τοῦ τυχόντος λεπτῶς φιλοσοφεῖν, μικρολογεῖν.

323. πρὸς τὴν Πάρινθ'. Sic legendum: sic distincte scriptum in IV. codd. Sic etiam excusum tribus literarum formis in edit. Bern. Juntae. Jam vide quid sit in edit. Kusteri: nescias τὸν ne an τὴν legere debeas, adeo ambigua est sigla, seu compendii nota; nec mirum, si fefellit Batavum typotheram, qui Kusterianam expressit; ille enim dedit τόν. Veteribus tachygraphis, qui describendis libris victum sibi comparabant, condonandum est, quod foedissimis illis notis, complures literas uno nexu comprehendentibus, usi fuerint: multum enim eorum intererat calami cito currere, foliaque quam plurima uno die exarari, tum chartæ quam minimum dispendium fieri. At hodie typotheris nullum temporis compendium afferunt isti nexus; lectoribus vero sæpe negotium facessunt: elegantibus autem
viris,

viris, etiamfi eorum perplexitas moræ non sit legentibus, non est tamen ut non summe displiceant deformes illæ & invenustæ notæ, quas sordida excogitavit barbaries. Adeo ut mirer optimum virum, qui hodie in arte typographica principatum tenet, *Franc. Ambr. Didot* novas horum nexuum formas nuper in officinam suam intulisse, unde, si quas habuisset, omnes ejicere debuisset. Veneri & Gratiis nunquam litavit homo, quisquis ille sit, qui ei auctor fuit, ut tam fœdis formis pulcherrimos libros dehonestaret.

324. ἥσυχ' αὐτάς. Sic in meo cod. ut est etiam in primariis edit. Glossa ἡσυχως. In membr. ἥσυχος αὐτάς. In duobus aliis ἡσυχως αὐτάς. Pessime in Kusteriana correptis numeris ἥσυχ' αὐτάς.

326. Sic legitur hic versus in primariis edit.

ὡς οὐ καθέρῳ. — Παρὰ τὴν εἶσδον. — ἤδη νῦν μόλις ἐρῶ.

& ita eum dedit Kusterus. In notis autem monuit e Mf. Vat. legendum esse: ἤδη νῦν καὶ μόλις ἀθρῶ, quod in novissima Batava fuit repositum. Sic etiam scriptum est in membr. Quod in tribus aliis est, ἐρῶ, e glossa irrepsit. At nec ἀθρῶ scripserat Comicus, quod nullo apud eum prima producta occurrit. Hic, ut multis aliis in locis, peccavit librarius præpositionem verbi compositi omitendo. Vide not. ad Lyf. 408. & similem mendam sublatam in Thesm. 658. ubi ἀθρῆται pro διαθρῆται male legebatur. Sed & metrum prorsus luxatum erat, transpositis aliis vocibus, aliis perperam scriptis, quibus omnibus, ut par erat, medentes, & numeros & veram poetæ manum restitimus:

ὡς οὐ καθέρῳ. — Παρὰ τὴν εἶσδον. — Διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη.

A librario infertum καὶ ineptum est, nec ullo modo hic stare poterat. Emendationem hujus versus tentavere Bentleius & Dawesius Misc. Crit. p. 321. uterque infeliciter. Reponebat ille, ἤδη νυνὶ μόλις ἐρῶ. Hic vero, ἤδη νῦν μόλις ἐρῶ αὐτάς.

329. οὐκ ἤδης. Sic perspicue cod. meus optime, e puriori Atticismo. Vide not. ad Conc. 551. ubi ἤδισθα pro vulgato ἤδισθα repositi. Atticam illam formam adstruxerunt præstantissimus Valckenarius ad Il. XXII. 280. & ad Euripidis Hippol. p. 207. Pierſonus ad

Mœrin p. 173. Kœnius ad Corinthum pag. 50. His, aliisque bene multis auctoribus, in Sophoclis Electra 1018. lego,

ἦν σ' ἀπερίλουσαν ἀπὸ πειθήμην.

ubi vulgo legitur ἦδιν. Si carus ille Professor, qui tam bene novit *quantum inter dicta & probata interfit*, (vide not. ad Ran. 1405.) solos, quos modo laudavi, Criticos adire velit, forte intelliget, *tam probatum* esse cum veterum Grammaticorum testimoniis, tum codicum scriptura, qui formam hanc, librariorum libidine sæpissime oblitteratam, multis tamen in locis repræsentant, sic Atticos solitos fuisse loqui, quam quid in hac disciplina probari possit. Sed quum bibliopolis, qui ejus conduxerant operam, rapim & sine ulla cura notas suas scriberet, Heathii lectiones ob oculos habebat, qui, solo laudato Dawesio, cum quadam dubitatione ἦδην proposuit pro ἦδιν. Ideo arbitratus est se doctiorem sagaciorumque Dawesio visum iri, si illius emendationi nobile istud opponeret apophthegma: *INTER DICTA ET PROBATA MULTUM INTEREST*. Saltem veniat istud Homeri dictum exemplo aliquo, si opus esset, probari posset:

τόνδ' οὐτ' ἄρ' σκαπτήρη θεοὶ θέσαν, οὐτ' ἀροτῆρα,

οὐτ' ἄλλως τι σάρον· πάσας δ' ἡμάρτανε τέχνας.

330. καὶ καπνὸν εἶναι. Sic optime Regius B. sine ullo alius lectionis vestigio. In aliis libris legitur καὶ σκινὸν εἶναι, quæ lectio sine minima ullius editoris offensione per omnes edit. propagata fuit. Vitiosam eam esse primus monuit Dawesius, recte observans vocem σκινὸν, cujus ultima fieri non potest quin producatur, metri legem reſpuere. At in eo fallitur, quod rescribendum esse pronuntiet:

μὰ Δί' ἄλλ' ἐμίχλην καὶ δρόσαν αὐτὰς ἡγοῦμεν δάσκιον εἶναι.

Poëticum epitheton δάσκιος nemoribus tribuitur nemorolisque montibus; sicque illud adhibet Noster in chorico cantico Theſm. 997. μελίσσυλλ' ἔ' ἔρη δάσκια. Sed substantivo δρόσος minime convenit; & *ros umbrosus* res est pæne ridicula.

332. Auctor Etymol. M. p. 739. σφραγιδονυχαρακουήτης, ὁ ἀσπίτης, παρὰ Ἀριστοφάνει· ἀπὸ τοῦ σφραγίς, καὶ ὀνύξ, καὶ ἀργός, καὶ κίμα, εἰσὶν ὅς φέρει τοὺς δακτυλίουσιν μέχρι τῶν ὀνύχων, καὶ ὅς ἀεργός ἐστὶ καὶ κενῆται.

337. αἰρίους, διερούς, γαμψοὺς οἰωνούς. Vulgo αἰρίας, διέρας. In membr. αἰρίους, διεράς. Rectius C. utrumque adjectivum in masculino exhibet: referuntur enim ad οἰωνούς.

339. κρέατ' ὀρνίθεια κίχλην. In primariis edit. erat κρέα τ' ὀρνίθεια κίχλην. Emendavit nescio quis κρέα τ' ὀρνίθεια γε κίχλην. In fine insertum istud γε, in nullo cod. comparet. In membr. est, edidimus, κρέατ' ὀρνίθεια κίχλην: quæ vera est & genuina lectio.

C. κιστρῶν τεμάχη μεγάλων, ἀγαθῶν, κρέατ' ὀρνίθεια κίχλην: le neglecto Dorismo, quem de industria affectavit Comicus ad dithyrambicorum imitationem derisionemque. Sincera lectio ex Eustathio poni poterat, cujus hæc est observatio p. 1934. l. 15. Οτι δὲ τὰς λαῖς κίχληας τρισυλλαβῶς ἔλεγον οἱ Δωριεῖς, καὶ ὡς ἐκ τῆς αὐτῶν φωνῆς, κίχλίζειν καὶ κίχλισμός ἐπὶ γυναικείου γέλωτος, οὐκ ἀδύνατον ἐστὶν ἵσθαι δὲ κίχλην, οὐ μόνον παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐριπίδου, ἐν τῇ τὰς ἐλαιοφιλοφάγους κίχληας. ὃ κείτῃ παρὰ τῷ Δειπνοσοφῷ. Scilicet p. 64. F. Συνακούσιοι δὲ τὰς κίχληας κίχληας λέγουσιν. ἰχθυόσιν τὰς τ' ἐλαιοφιλοφάγους κίχληας. μένεται τούτων καὶ φιλοφάνης ἐν Νεφέλαις. Confer Kœnium ad Corinthum p. 102. κρέατ' em legendum pro κρέατα sine copula; non κρέα τ', pro κρέα τε. c enim præterquam quod languidius est, in metrum peccat. κρέα tractum ex κρέαα ultimam producit, ut γέρα contractum ex γέραα. le quæ notavi ad Euripidis Bac. 921. In vulgata recentiorum editionum lectione, præter ineptum γε, hoc etiam incommodum est, ad κίχλην primam producat contra artem & Comici usum.

341. εἴξαισι. (typothetæ errore excusum εἴξαισι) Gl. ὁμοιωθήσονται. Mœris: εἴξαισιν, Ἀττικῶς εἴοικασιν, Ἐλληνικῶς. Timæus: εἴξαισι εἴξαισι λέγει ἀντὶ τοῦ εἴοικασιν. Confer utriusque Grammatici eruditi interpretes.

344. αὐταὶ δὲ βίνας ἔχουσιν. Sic scriptum est in C. ut vulgati i habent. At tres alii codd. αὐταὶ δὲ γε βίνας ἔχουσιν. Prava erga trum sollicitudo γε inferfit. Vide ad Pl. 1065.

345. αὐτ' ἂν ἔρωμαι. Sic optime membr. In tribus aliis, ut primariis editionibus, αὐτ' ἂν σ' ἔρωμαι. Pronominæ carere

possumus, quod metrum labefactat. Perperam in recentioribus aff
 αν σ' ερομαι.

348. Vulgo sic legitur hic versus:

γίνονται πάνθ' ὅ τι ἀν βούλονται· καὶ μὲν ἰδῶσι κομήτην.

Vitium vides in cæsura. Membr. optime habent πάνθ' ὅ τι βούλονται.

Tum eadem, ut & C. D. καὶ ἢ μὲν ἰδῶσι κομήτην. Unde veni-
 stus tetrameter Comico restitutus:

γίνονται πάνθ' ὅ τι βούλονται· καὶ ἢ μὲν ἰδῶσι κομήτην.

349. ἄγγιον. Huc respicit Eustathius p. 1448. l. 4. παιδοπίπυ
 δι, οὓς ἀγγίους ἔφη σιμνότερον ὁ Κωμικός. Harpocration: ἀγγίους, Δι-
 σχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμαρχοῦ, τοὺς σφῶδρα ἐπισημένους περὶ τὰ παιδικὰ,
 καὶ χαλεποὺς παιδερασίας φησι. Locus Æschini est p. 76. ed. Reiskii.

350. ἦκασαν. Sic membr. Alii, ut vulgo, minus bene εἴκα-
 σαν. Mœris: ἦκασα, Ἀττικῶς. εἴκασα, Ἑλληνικῶς. Sæpius apud Co-
 micum illam formam vulgati libri exhibent, ut Conc. 385.

351. τί δ' ἄρ'. Vulgo τί γάρ.

352. τὴν φύσιν αὐτοῦ. In C. τὴν γνώμην αὐτοῦ. Quod merum
 est glossema.

356. τοίνυν ᾧ. Sic IV. codd. sine particula, quæ vulgo inferi-
 tur. Vide not. ad Ran. 321. 1013. Pl. 567. 1161.

358. ᾧ περισβῦτα παλαιγενεῖς, θηρατὰ — Sic perspicue & opti-
 me membr. In impressis recentioribus invenustus est versus:

χαῖρ' ᾧ περισβῦτα παλαιγενεῖς, ᾧ θηρατὰ λόγων φιλομούσων.

Tres alii codd. qui παλαιγενεῖς habent, posterius ᾧ non agnoscunt.
 Versui sustentando ab emendatore additum fuit nescio quo. Abest
 etiam a primariis editt.

360. οὐ γὰρ ἀν ἄλλῳ γ' ὑπακούοσθαι. Sic bene IV. codd. So-
 lœce vulgo ὑπακούοσθαι.

367. οὐ μὴ ληρήσεις. Perperam vulgo οὐ μὴ ληρήσης.

372. τοὔτ' οὖν γέ τοι τῷ νυνὶ λέγω εὖ προσέφυσας. Sic tres codices.
 Perperam in membran. ut in impressis legebatur, τοὔτ' οὖν γε. Illud,
 metro & sensu flagitante, reposuit Berglerus, qui Dawesio emen-
 dationem hanc non debet, cujus libellum non vidit. Ad προσέφυσας

glossæ: ἤρματος. καλῶς καὶ ὡς εἶδει προσήρματος. Æschylus Suppl. 284.
καὶ ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ.

ubi schol. προσφύσω, ἀποδείξω.

377. κατακρημνύμεναι. In duobus codd. κατὰ κρημνύμεναι. In C.
κατὰ κρημνύμεναι. In membr. κατακρημνύμεναι.

380. τουτί μ' ἐλελήθη. Vulgo ἐλελήθεις. Vide not. ad Conc. 650.
& supra ad 329.

382. οὐδὲν πω. Perperam vulgo, claudicante versu, οὐδέπω.
Atticos οὐδὲν frequentare pro οὐ observavi ad Conc. 644. — In
membr. περὶ τοῦ πατάγου τῆς βροντῆς, omisso καί: unde mihi ob-
orta fuerat suspicio Comicum scripsisse:

αὐτὰρ οὐδὲν πω περὶ τοῦ πατάγου τῆς βροντῆς μ' ἐξειδίδαξας.

Vulgatam tamen, quam tres alii adfirmant codd. præfero.

385. ἀπὸ σκυλοῦ γ', ὥς σε διδάξω. Sic optime membr. Vulgo
ἀπὸ σκυλοῦ γ'ὼς σε διδάξω.

387. Suidas: διεκκερυύησε. κεκκερυεύειν λήγουσι τὸ λαλεῖν τὴν
γαστήρα. ἐμιμήσαντο δὲ τῇ φωνῇ τῶν ἐντέρων τὸν ἥχον. Schol. ἤχησε. ma-
le. Verbum enim hic transitivum est: *agitatione sonitum edere fecit*.
Derivatam a nomine κεκκερυγή, quod ab Hesychio exponi-
tur, κραυγή, βοή, ταραχή μετὰ θορύβου. Occurrit istud nomen Lyf.
491. Pace 991.

390. Hunc versum ex luculenta Dawessii emendatione dedi,
Misc. crit. p. 172. Vulgo sic legitur:

ἀτρεΐμας πρῶτον παπαῖξ' κ' ἔπειτ' ἐπάγει παπαπαπαῖξ.

Totus pes deficit. In membr. scriptum:

ἀτρεΐμας πρῶτον παπαῖξ παπαῖξ' κ' ἔπειτ' ἐπάγει παπαπαπαῖξ.

Hinc numeri quidem compleri poterant: sed totus locus corruptelæ
manifestus, quem felicissime restituit Dawessii acumen. Hoc si quis
non sentiat, eum omni sensu carere oportet. κλμακκῆδὸν augetur so-
nitus: παῖξ, παπαῖξ, παπαπαῖξ, παπαπαπαῖξ. Postremum hoc in
vulgata lectione, secundum in membran. scriptura, ineptissime re-
peruntur. At observes velim in membr. & in tribus aliis codd. non
παπαῖξ scriptum esse, sed παπαῖξ, unico π, priore brevi. Hæc

inquam est IV. codd. scriptura. Præterea in meo sic totus versus scriptus est :

ἀτρέμας πρῶτον παπαῆ· κῆπιτ' ἐπαγει παπαπαπαῆ.

quæ ipfissima est Dawesi lectio, si omiffas voces, sine quibus numeri constare non possunt, nec sententiæ lepor, suo loco reponas.

ἀτρέμας πρῶτον παῆ, κατὰ παπαῆ ἐπαγει, κῆπιτα παπαπαῆ.

392. τοῖνυν ἀπὸ — Sic codd. sine γε. A. B. τυνουτουῖ recte. Mendosa est vulgata scriptura, ut Thefm. 745.

395. πόθεν ἂν φέρεται; Sic C. ut Kusterus edidit. In prioribus edit. erat πόθεν αὖ, quod imperite revocavit Berglerus. Vide not. ad Pl. 885. Perperam in membr. πόθεν ἔρχεται.

396. καταφρύγει. Gl. κατακαίει. — τοὺς ζῶντας, τοὺς πλουσίους.

399. πῶς οὐχί — Sic membr. recte. Vulgo πῶς δῆτ' οὐχί — metrum perimit inserta particula. Pejus adhuc in C. πῶς δῆτ' οὐχί καὶ Σίμ —

401. καὶ Σούριον ἄκρον Ἀθηνῶν. Sic bene membr. In aliis, ut vulgo, Ἀθηναίων, reclamante metro, & ad loquendi formam inepte. Alludit ad Homeri versum *Odyss.* γ'. 278.

ἀλλ' ὅτε Σούριον ἰδὼν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν.

Commутata fuerunt Ἀθηνῶν & Ἀθηναίων etiam Equ. v. 159. *Lucret.* VI. 386.

Quod si Jupiter atque alii fulgentia Divi
terrifico quatiunt sonitu cælestia templa,
& jaciunt ignes, quo quoique est cumque voluptas,
cur, quibus incautum scelus averfabile cumque est,
non faciunt, icti flammæ ut fulguris halent
pectore perfixo, documen mortalibus acre?

Et paulo post v. 416.

Postremo cur sancta Deum delubra, suasque
discutit infesto præclaras fulmine sedes:
& bene facta Deum frangit simulacra? suisque
demit imaginibus violento vulnere honorem?
altaque cur plerumque petit loca? plurimaque hujus
monibus in summis vestigia cernimus ignis?

404. εἰς ταύτας. Sic IV. codd. Vulgo εἰς αὐτάς.

405. Φυσᾶ. Sic bene membr. Sic etiam B. a prima manu. Perperam vulgo Φυσᾶ.

409. ἔσχω, a themate σχῶ, σχάζω. Male apud Eustathium p. 842. l. 56. excusum ἔσχω pro ἔσχω τὴν γαστήρα, ἥρουν ὑπωμένην οὐκ ἔσχασα. καὶ ἐστὶ τοῦτο πρωτότυπον τοῦ σχάζω. In tribus Regiis eadem scripturæ menda, ἔσχω. Meus ἔσχω, cum glossa ἔσχασα, male pro ἔσχασα.

410. ἡ δ' ἀνεφυσᾶτ' — Sic meus, nisi quod literam sibilantem male geminat. In membran. ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ' — Vulgo ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ' —

412. Voces collocatæ sunt in tribus Regiis eodem quo eas ordine exhibui. Vulgo legitur contra commatum anapæsticorum legem :

ὦ τῆς μεγάλης σοφίας ἐπιθυμήτας ἀνδρωπε παρ' ἡμῶν.

Hic autem versus & sequentes perperam vulgo Socrati tributi, in IV. codd. Choro adscribuntur.

416. μήτε βίγῶν. Sic bene meus. In tribus Regiis μήτ' οὐν βίγῶν. Vulgo μήτε γε βίγῶν. Vide not. ad Pl. 1065. — μήτ' ἀριστῶν. Sic meus & B. optime. In duobus aliis sine elisione μήτε ἀριστῶν. Vulgo μήτε γ' ἀριστῶν. Ab imperito homine inserta fuit particula. Prima in ἀριστον prandium semper producit. Vide Conc. 348. 470. Av. 1602. Vesp. 613. Eq. 815. Pac. 1281.

421. θυμῷ ἐπιδιδόνου. Gl. εὐτελοῦς περὶ τὰς τροφάς. Suidas: τὰ θυμῷ δυνάμενης δειπνεῖν. ἐστὶ δὲ βοτάνης εἶδος.

422. οὐνεκα τούτων. Sic bene C. Perperam vulgo ἕνεκα reclamante metro.

423. Vulgo sic legitur hic versus:

ἄλλο τι δὴτ' οὐ νομίζεις εἶναι θεὸν οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς.

oportebat saltem οὐδὲν, hac constructione: οὐ δῆτα νομίζεις ἄλλο τι οὐδὲν εἶναι θεόν, πλὴν — Sed depravata est illa lectio, cujus vitium sensit Dawesius. In membr. scriptum est, ut edidimus:

ἄλλ' ὅτι δῆτ' οὐν νομίζεις ἦδη θεὸν οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς.

Sic etiam est in tribus aliis, nisi quod in B. D. pro οὐν est οὐ: &

in C. δὲτ' exscriptoris errore omissum fuit. Elliptica phrasis est per interrogationem efferenda: ἀλλὰ μὴν πρὸς τοὺς κελεύεις με παρῆν, ὅτι δὲτ' οὐκ ἦδη νομίζεις οὐδένα θεῖν, πλὴν — Nostra lectio est etiam in editt. primariis, nisi quod perperam excusum ἀλλὰ γι —

425. οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις. Numerosior esse
versus, si transpositis vocibus legeretur : ἀτεχνῶς οὐδ' ἂν διαλεχθείην—

429. τοῖνυ ὑμῶν. Sic IV. codd. omisso γε. Mox v. 435. πρὸς
Regii τοῖνυ ὦν, ubi meus τοῖνυ γ' ὦν.

434. ἀλλ' ὅς ἐμαυτῷ σιρρυδομῆσαι. Atticum est ὅσα pro ὅση, id est μένον, *solum, tantum*. ἐμαυτῷ, Gl. χάριν ἐμαυτοῦ. σιρρυδομῆσαι. Suidas: ἀντὶ τοῦ σιρρῆσαι τὰς δίκας.

435. *ἰμεῖρες*. Minus bene in C. forma media *ἰμεῖρες*.

439. οὐν οὐν χρησθῶν ὁ τι βούλονται. Vulgo χρησθῶν ἀτεχνῶς ὁ τι—
Istud ἀτεχνῶς, quod metrum non admittit, imperite huc retractum
fuit c v. 453.

440. αὐτοῖσιν. Sic ob metrum scribendum. Perperam vulgo αὐτοῖσι.

442. ἀσπὸν δαίρειν. Sic distincte, perspicue, & optime membr. Perperam vulgo, claudicante versu, δέρειν. In meo δέψειν, quod nihili est. Suidas: δαίρω, τὸ τυπῶ. δέρω δέ, τὸ ἐκδέρω. Verane sit, annoq̃ hæc differentia, in medio relinquo. At inde constat probum esse verbum δαίρω, quod præter Suidam adfirmat metri hujus versiculi ratio, quæ δαίρειν omnino flagitat, & δέρειν respuit. Occurrit rursus hoc verbum Av. 365. ubi pro δαίρει perperam legebatur δέρει.

447. εὐρησιεπής. Sic optime membr. cum gl. ἐφευρετῆς λόγῳ.
Perperam vulgo εὐρεσιεπής, claudicante versu.

451. *ματιολοιχός*. In tribus codd. ut vulgo, *ματιολοιχός*, quod nihili est. Glossæ, *σφαλερόλογος*, *φειδωλός*, καὶ οὐ προϊέμενός τι τῷ αὐτοῦ. At in B. scriptum *ματιολοιχός*, quod propius ad Bentleii emendationem accedit, quam maximo suo merito recepi. ὡς & *ῥα*-*πι*issime commutarunt librarii: nec rarius iidem litteram quæ geminari debebat semel tantum scripserunt, & contra. *ματῖν*, *ματῖνίζειν*.

ut docet Athenæus p. 662. quem descripsit Eustathius ad Odyss. extrema: ubi alterum eorum, quæ modo memorabam peccommissum fuit: pro eo enim quod est apud Athenæum, Eustathius habet ματύν, quod corrigendum. Locum, de non pigebit. ματύν ὠνόμαζον πᾶν πολυτελές ἔδισμα. καὶ ματ- τὸ σκευάζειν αὐτό. εἴτε ἰχθὺς εἴη, εἴτε ὄρνις, εἴτε λάχανον, ἴον, εἴτε σπερμάτιον. Verbo usus est Alexis Cômicus in ver- quos profert Athenæus:

τοῦτον λαβοῦσαι τοῦτο τὰ πισυαμένον,
σκευάζει, εὐωχίεσθε, προπόσεις πίνετε,
λίπεσθε, ματύνάτε.

e autem in hisce ex alia fabula:

ἐγὼ δ' ἐπειδὴν ἀσχολουμένους λάβω,
ἀνέκραγον· Οὐ δώσει τις ἡμῖν ματύν;

sunt codd. glossæ. ματνολοιχός, ut κνιστολοιχός, *mattingum*, *titiarum lindorem* significat. Eustathius p. 1817. l. 38. κνισσο- ὁ πρὸς ὁμοιότητι εἰρηταί· τινὰ τοῦ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ματνυ- Sic enim legendum, non, ut vulgo, ματιολοιχοῦ. Præce- a nominum explicationes e glossis adponam: ἄρης, ὁρμητικός. ς, μιᾶρος. περίτριμμα δικῶν, τρίμμενος περὶ τὰς δικὰς. κύβρις, πλήρης. πρόταλιν, πολυλίγιν. κίνκδος, πανούργος. τρύμη, λεπτο- μάσθλης, μεμαλαγμένος. γλοιός, γλίσχρος. κείρων, πλείων. , σφίβων τὰ πρᾶγματι. ἀργαλός, λυπηρός.

53. χρήζουσιν. Sic ob metrum scribendum. Perperam vulgo

57. Quæ hic, ut & 462. 467. Choro tribuo, vulgo tribuun- rati, manifesto errore. — τῷδε γ' οὐκ — Sic membr. In C. οὐκ — In B. τῷδ' οὐκ — Vulgo, ingrato cum hiatu, τῷδε οὐκ. 55. τοῦτ' ἂν ἐγὼ ποτ' ὄψομαι; Sic optime C. Vulgo τοῦτ' ἄρ' 'otentiale ἂν cum præfente indicativi construi ostendimus ad 5. Cum futuro indicativi id construi negat Dawesius Misc. 103. sed fallitur. Ach. 392.

ὡς σκῆψιν ἂν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέχεται.

F 5

Vesp. 942.

οὐκ ἂν σὺ πύσει χαλεπὸν ὦν καὶ δύσκολος;

Prorsus invennulla est vulgata lectio ἄρ' ἔγε τούτ' ἄρ' ἔγω.

467. ὥστε γε σοῦ. Sic A. C. Vulgo ὥστε σου.

471. εἰς λόγους. Sic IV. codd. In A. B. versus sic digessi sunt, ut eos exhibui. In duobus aliis nulla versusum distinctio, continuataque scriptura, tanquam sit soluta oratio esset.

481. τί δέ; τειχισμαχίῳ. Perperam A. D. τί δαὶ τειχισμαχίῳ. Confer not. ad Pl. 1150.

483. διὸ τρέπω. In IV. codd. διὼ τρέπω. Quod ut pro mendoso agnoscat, necesse non est argumentis adstruere Atticos ὅνῃ ultima longa nunquam adhibuisse. Sed ubi hac forma occurrit sine versus labe, hinc intelligere est eam librariorum imperitiæ tribuendam esse. Confer not. ad Ran. 1405. Pl. 441.

484. ἦν μὲν γ' ὀφείλεται τι μοι, μνήμων πᾶν. Sic optime membr. Meus, ut vulgo, corrupto prorsus metro: εἰ μὲν γ' ὀφείλεται μοι, μνήμων πᾶν. Integris pedibus incedit versus in B. εἰ μὲν γ' ὀφείλεται τι μοι — Sed pravum est εἰ, quum sequatur in altero membro εἰν. In C. ἦν μὲν γ' ὀφείλεται τι μοι. Gl. χρεώσεται μοι δάνεισμα περ' ἐτέρου. Subjunctivum flagitat ἦν.

490. ὑφαρπάσεις. Sic bene membr. In C. ut vulgo, ὑφαρπάσει, voce media. In B. D. ὑφαρπάσης, solæce, quia ἔπος quomododo, pendens a suppresso σκόπει, vel simili verbo, cum futuro indicativi, non cum aor. I. subjunctivi construitur. Vide ad Ran. 378. Conc. 295.

493. μὴ πληγῶν δέει. Sic bene A. C. Vulgo μὴ πληγῶν δέη. Semel tantum apud Lucianum μὴ cum præfente indicativi observatum sibi fuisse ait Thomas M. p. 613. Οὐρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον εἶη. Sed non ita rara sunt hujus constructionis exempla; ut bono Magistro visum est. Ad codd. fidem in Sophoclis El. 580. edidimus:

ἄρα, τιθίτῃς τάνδε τὸν νόμον θεταῖς,
μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγγισιν τίθης.

Eurip. Phœn. 90.

μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται.

Idem Troad. 179.

μή με κλείνεν

δοῖ' Ἀργείων κίτται μελέαν.

In Or. 767. Reg. membranæ habent :

οὐ φοβῶ, μή σ' Ἀργος, ὥσπερ καὶ μ', ἀποκλείναι θέλει.

Cum præterito indicativi μή constructum frequentissime occurrit. Vide Budæi Comment. L. Gr. pag. 953. & Th. Burgeſſ in præfatione novæ edit. Miscell. crit. Dawesii p. XXVII.

504. ἡμιθνής γενήτομαι. Vox φύσις ambiguae est significationis. Pro ingenio accipit eam Socrates : at Strepsiades pro figura. Ideo timet ne semimortuus esse videatur, quia Chærephon, ut philosophus, macilentus & pallidus erat. Schol. Mf. Ἰστέον ὅτι ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς τὴν ἰδέαν ὁ Χαιρεφῶν ἦν, ἅτε φιλοσοφία συζῶν, καὶ ἐκ ταύτης, συνειρηκὸς ἔχων τὸ σῶμα. διὸ καὶ νυκτερὶς ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἰσχνόν. Hujus loci acumen latine reddi non potest.

507. μελιτοῦσαν. Sic recte scriptum in B. Perperam duo alii μελιτοῦσαν, ut est in primariis edit. Male etiam membr. μελιτοῦσαν, ut edidit Kusterus. Vide not. ad Lys. 601. & Valckenarium ad Herod. p. 638. αἰθαλοῦσσα contractum ex αἰθαλόισσα, est apud Æschylum Prom. 1000.

πρὸς ταῦτα, ῥηπίεσθω μὲν αἰθαλοῦσσα Φλόξ.

Sic ex μελιόισσα, μελιτοῦσσα, μελιτοῦτη; οἰνόεσσα, οἰνούσσα, οἰνούτη. Mirum quam sæpe in illius nominis scriptura peccarint & librarii & editores. Ridicule Spanhemius Guyetum castigat apud Hefychium recte legentem μελιτοῦτην. Hoc est, quod ajunt, *ſus Mi-pernam*. De Trophonii oraculo videndus Hemſterhuſius ad Lucianum T. I. p. 339.

511. οὐνεκα ταύτης. Perperam vulgo εἵνεκα. In B. εἵνεκα.

518. Huic primæ Parabasis parti præmiſſus est titulus in recentioribus edit. Τροχάικοι κατὰληκτικοί, qui latine etiam præmiſſus est versioni Bergleri, licet ea metro non scripta ſit, *Trochaici cataleῖctici*.

Scias tamen, amice lector, in XLV. versibus, quibus constat pass illa, non unicum esse trochaicum catalecticum. Tetrametri sunt choriambici polyschematisti Eupolidei, quo de metri genere videndus Hephæstio p. 61. ubi in exemplum adfert versum 529.

ὁ σώφρων τε | χῶ' κἀλαπυ | γων ἀριστ' ἢ | κουσατην.

Pes secundus semper est choriambus: vel, quod eodem redit, si per μονοποδίαν scansionem facias, in tertia sede semper est dactylus. — πρὸς ὑμᾶς. Sic membr. & meus, bene. Vulgo πρὸς γ' ὑμᾶς. Pes est antispastus.

520. οὕτω νικῆσαιμ' γ' ἐγώ. Sic ad metri normam legendum.

Mendose vulgo οὕτω νικῆσαιμ' ἐγώγε.

527. ὑμᾶς, Sic membr. In aliis, ut vulgo, ὑμῶν.

529. ὁ σώφρων τε χῶ' — Sic IV. codd. & Hephæstio supra laudatus. Vulgo χῶ' σώφρων τε χῶ' — Comœdiam innuit, quæ inscripta erat Δαίδαλ'ος.

531. παῖς δ' ἐτίρα. Schol. Mf. δαλονότι ὁ Φιλανίδης καὶ ὁ Καλίστρατος, οἱ ὕψιρον γινόμενοι ὑποκρίται τῶν Ἀριστοφάνους.

535. ἤλθ', ἢν σου πειτύχη. Sic recte B. ut metrum flagiat. Perperam vulgo ἤλθην.

536. γνώσεται μὲν — Scribe, ut est in libris omnibus, γνώσεται γάρ — Istud μὲν ex oscitantia mea irrepsit.

539. ἢν ἢν γέλως. Codd. etiam, ut impressi, ἢν ἢ, mendose, quum præcedat verbum temporis præteriti ἤλθης. Schol. Mf. τοῦτο φησὶ διὰ τὸν Ἑρμιππον, καὶ τὸν Σιμέρμωνα τὸν τούτου ὑποκριτὴν. Quod autem Hermippo exprobrat, ipse admisit in Lysistrata & in Thesmophoriazulis.

540. Schol. Mf. τοῦτο διὰ τὸν Εὐπολιν. De comica saltatione, quæ κέρδαξ vocabatur, vide Meursium in Orchestra. Casaubonus ad Theophrasti Char. p. 177. putat ad restim solitum cordacem saltari, quia Comicus hic dicit κέρδακα ἐλκεῖν: Julianus & alii ἔλκειν κέρδακα. Sed & paulo infra Εὐπολις τὸν Μυρρικᾶν παρείλκυσεν. Schol. Mf. κέρδακα, τὸ λεγόμενον ἰδιωτικῶς κερυδᾶν λέγει. τὸ δὲ ἔλκευσεν, ἀντὶ τοῦ ἐσώτερον εἰσῆγαγε νοεῖ. & ad παρείλκυσεν, v. 553. glossa εἰς τὸ θείαζε

καρυάγιν. Barbaram vocem *καρυάγιν* non reperio in Car. Du Fresne glossario.

545. οὐ κομῶ. Gl. οὐκ ἐπαίρομαι. Seq. v. ταῦτ' valet τὰ αὐτά. Perperam vulgo ταῦτ' —

547. ἀλλ' αἶε — Necessè non erat ob metrum legere αἶε. — *εἰς Φέρον σοφίζομαι*. Sic veteres editt. & tres codd. In B. a prima manu *εἰσφέρειν*, sed emendatum *εἰσφέρειν*. Male in Kusteriana & exinde in novissima Barava *εἰσφέρειν*, *σοφίζομαι*.

550. Mendosa est hujus versus scriptura in codd. omnibus. Tres habent *κὺν ἐσαῦτις*, vel *ἐσαῦθις*, vel *κυνέτ' αὐθις ἐμπεπῆδηκ' αὐτῷ κειμένῳ*. B. *κὺν ἐσαῦθις ἐπιπῆδησ'* —

552. αἶε — Sic A. C. recte, ut supra v. 547. *κολετρῶσ'*. Gl. *ὑβρίζουσι*. In C. ὁ φασὶν ἰδιωτικῶς *κλωτσοκωπεῦσι*. Accuratiores forte est ea scriptura, quam ea quæ reperta fuit Car. Du Fresne in cod. cuius meminit, Glossarii inf. Gr. col. 670. In meo *τρελαπαλοῦσι*.

555. οὐνεχ' ἢν Φρύνιχος — Vulgo *οὐνεκα* in fine prioris versus, & alterius initio ἢν Φρύνιχος *πάλαι πεποίηχ'*, quo pacto solui prorsus erant numeri, quos restituit Bentleius.

557. Vulgo legitur metro prorsus corrupto:

εἰδ' Ερμιππος αὐθις πεποίηκεν εἰς Τυέρβωλον.

Bentleius metro consulebat pro *αὐθις* legens *αὐθι*, sententia reclamante. Diversa sunt *αὐθις* & *αὐθι*: illud *πάλιν* significat, quod hic sensus requirit: hoc *αὐτόθι*, & est poeticum. Vitium est in *πεποίηκεν*. Legendum

εἰδ' αὐθις Ερμιππος ἐποίησεν εἰς Τυέρβωλον.

559. Auctor Etymol. M. p. 312. extrema. τὸ δὲ παρὰ *Ἀριστοφάνει*, τὰς εἰκούς τῶν ἐχέλειων, ἀπὸ τοῦ ἐχέλις ἐχέλειως ἐστίν, ὡς ὄφεις ὄφειως. Innuit autem similitudinem illam de anguillis, quæ est in Equit. v. 864.

ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐχέλεις θηρώμενοι πέπονθα.

ὅταν μὲν ἡ λίμνη κατασῇ, λαμβάνουσιν οὐδέιν·

εἰάν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,

αἰροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράτῃς.

νῦν ἰμοί. καὶ, Ἐμείθεν περιδώσεται, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἑμαυτὴν συνθηκασύνηται. εἰρηγαι ἀπὸ τοῦ δῶ, τὸ δεσμεύω. Homerum respicit duobus locis. Ιλ. ψ'. 485.

εἰ δ' ἄγε νῦν τρίποδος περιδώμεθον, ἢ λέειντος.

Odyss. ψ'. 78.

αὐτὰρ ἐγὼν ἑμείθεν περιδώσεται αὐτῆς.

Ad priorem locum hæc adnotat Eustathius p. 1312. l. 20. περιδώμεθον δέ, ἀντὶ τοῦ συνδῶμεθα, συμφωνήσωμεν, καὶ, ὡς οἱ πολλοὶ φασιν, δῶμεν σλόχημα. ἢ σαφέστερον καὶ καινότερον εἰπαῖν, δώμεθα, ὃ ἐστὶ δεσμεύωμεν συνθήκας, ὧν ὁ δαιτητὴς καὶ κριτὴς, ἢ μάρτυς, ἴσως ἐλέγχει, παρὰ τὸ εἰδέναι. ἑποῖός τις κεῖται καὶ ἐν τῷ· (Ιλ. σ'. 501.) ἄμφω δ' ἴεσθ' ἐπὶ ἴσῳ πύργῳ ἐλίσθαι. Sed nugantur isti Grammatici, & cum eis infane bene Berglerus, περιδου derivans à δέω ligo. Est a περιδῶμαι, unde in Equit. 791. ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδέσθαι. In codd. περιδου scriptum est, minus bene. περιδου scribendum, ut ἀνδου, Ran. 1235.

647. μακράνειν περὶ ῥυθμῶν. Vulgo μακράνειν ἐν περὶ ῥυθμῶν. A mala manu est istud ἐν, quod versui sustentando insertum fuit. Hoc fulcro non eget. Vide not. ad Pl. 1065. & Markland ad Euripidis Suppl. 94.

649. Glossæ: κομψόν, πιθανόν καὶ ἡδύν. ἐπαίειν, αἰσιανίστην. κατ' ἐνόπλιον — κατὰ δακτύλον, εἶδη ῥυθμῶν ἀμφοτέρω. Duo sunt verteris Musicæ rhythmici.

653. τουτουὶ τοῦ δακτύλου. Gl. τὴν πέσθην αὐτοῦ ἔδειξε. Quis alius nisi penis hicce? antehac vero, quum puer essem, digitus hic præsto mihi erat. Magna est in his nequitia, quam satis explicasse mihi videor. Quid sibi hæc vellent, non adsecuti fuerant interpretes. Licet manifesta sit oppositio inter binos, quos rusticus ostendit dactylos, unum quid longeque diversum ex his fecit Etruscus interpretēs Jo. Bapt. Terucci, cujus in Græcis nec vola vec vestigium est:

*E un frutto di cert' albero,
che mel davano ancor quand'era piccolo.*

Cautē

Caute Fabri filia, quæ puellari ætate fabulam Gallice vertit, scopulum hunc declinavit.

655. ἀγρεῖος. Sic membr. Vulgo mendose ἀχρεῖος. Suidas : ἀγρεῖος, ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἀμαθής, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. Ἀριστοφάνης Νεφέ-
λαις : ὡς ἀγρεῖος εἰ καὶ σκαῖος. Vide Thesm. 160. In C. ἀγροῖκος, e
glossmate. In B. ἀρχεῖος, e quo suspicari quis posset scriptum olim
fuisse ἀρχαῖος.

662. ὅπως ἂν πάσχεις; viden' quid tibi eveniat, quid facias?
πάσχω est hic pro πράττω. Vide not. ad Ran. 302. ἀλεκτρύονα femi-
nino genere gallinam vocarunt veteres, ut & gallinaceum τὸν ἀλέ-
κτορα. Vide Amphiarai fragm. III. & Dædali IV. Ex aliis Comicis ex-
empla plurima profert Athenæus p. 373. inter quæ hoc est Cratini in
Nemefi : Λήδκ, σὸν ἔργον, δεῖ σ' ὅπως εὐσχημένως
ἀλεκτρύνες μηδὲν διοίσεις τοὺς τρέπους,
ὅπως ἐπαράζουσ' ἂν ἐκλέψης καλὸν
ἡμῖν τε καὶ Θρυμασθὸν ἐκ τοῦδ' ὄρνεον.

Tertius horum senarius misere vulgo depravatus fertur. In R. cod.
sic scriptus est : ἐπὶ τῷδε παράζουσα ὡς ἂν ἐκλέψης καλόν. Alii aliter
emendarunt : mihi placet ratio, quam securus sum. Sic Noster Lys.
1182.

νῦν οὖν ὅπως ἀγνεύσετε,
ὅπως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμῶς ἐν πόλει
ξενίσωμεν.

Theopompus etiam in Pace :

ἄχθεμαι δ' ἀπελωλεκώς
ἀλεκτρύονα τίκτουςαν ὡς πᾶσι καλὰ.

672. A. C. ἄμῃνα καλῶ γὰρ τὴν κάρδοπον; Præstaret forte ἄμ-
μνα καλῶ τὴν κάρδοπον; Duo alii in vulgata lectione consentiunt,
ἄμῃνα καλῶ γὰρ κάρδοπον;

673. ὥσπερ γε καὶ Κλεώνημεν. Sic excudi debuit. Nostra negli-
gentia γε omissum fuit.

680. Cleonymum hic facete irridet Comicus. Nomina quæ
generis feminini sint, Socrates rustico ostendit a masculinis termina-
tione etiam distingui debere : male eum τὴν κάρδοπον dixisse, dicen-

dum fuisse τὴν καρδύην. Doctrinam hanc valde probat rusticus, & ex ea colligit Cleonymum, qui timidus erat, clypeoque abjecto, fuga se e pugna proripuerat, non viri nomine Κλειώνυμος, sed feminae Κλειωνύμη appellandum esse. Multus est in exagitando hoc Cleonymo, cui false supra timiditatem exprobravit v. 353.

681. ἔτι δὴ γε περὶ τῶν — Sic recte meus, ut impressi. Mendosi sunt tres alii, in quibus ἔτ' ἔτι περὶ τῶν — ἔτι γε περὶ τῶν — ἔτι δὴ περὶ τῶν —

688. οὐκ ἄρρεν' ἐν ὑμῖν ἰσλίν; Sic tres codd. Vulgo omissa praepositio ἐν.

691. γυναικα τὴν Ἀμυνίαν καλῆς. Sic IV. codd. & primariae edit. Male feriatius typothera in officina heredum Phil. Juntae contra metri legem δὴ inserit, quod nec Cratander, nec Venetae edidit, nec Parisina Wecheli admisere. Id imperite revocavit Frobenius, cujus ex editione in ceteras deinceps transit. Corruptos esse numeros ne sensit quidem Kusterus.

699. τήμερον. Sic IV. codd. quorum ob consensum id recepi. In impressis τήμερα e Scholiaste. Vide fragm. Holcadum V.

701. πάντα τρέπους σικυλόν. Vulgo πάντα τρέπων τε σικυλόν. In membr. πάντα τρέπων σικυλόν. Melius in C. πάντα τρέπων σικυλόν. Sed obmetrum scribendum πάντα τρέπους, ut Pl. 306. Sunt enim omnes isti versiculi jambici. Eos autem exhibui ut digesti sunt in membranis, nugatorem istum non curans, cujus exstant metrica scholia.

703. ταχύς δ' ὅταν εἰς ἄπορον. Vulgo ὅταν γ' εἰς. Istud γε nullus agnoscat codex.

704. ἐπ' ἄλλο. Sic bene C. Vulgo ἐς ἄλλο.

710. οἱ Κορίνθιοι. Schol. MS. δέον οἱ κέρυς εἰπεῖν, Κορίνθιοι εἰπεν· ἐπεὶ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Κορίνθιοι κατ' ἐκείνο καιροῦ πόλεμον εἶχον, καὶ οἱ Κορίνθιοι τὰ τῆς Ἀττικῆς ἐδρουν.

711. Hi versiculi sunt dimetri anapaestici, qui male habitierant in impressis.

712. ψυχὴν, Gl. αἷμα.

719. φρουδὴ ψυχῇ, φρουδὴ δ' ἐμῶς. Sic legendum esse nemo

non videre poterat. Sic primariae editt. nec aliter scriptum est in IV. codd. Ant. Fracino, vel typosetæ in officina Ph. Juntæ debetur alia lectio ineptissima. *φρούδη δ' ἡ ψυχὴ*, quam nec Cratander, nec Veneti admiserunt. Ex editione Frobenii in ceteras transit. Quis non miretur Kufferi industriam?

721. *φρουρᾶς*. Gl. *ἔνικα. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων.*

728. *εὐρητός*. Perperam in A. C. *ἐξευρητός*. V. seq. *καταπαλέλημ'.*

Glossa *ἀπαύτη καὶ πανουργία.*

730. *ἀποσπριητριδα*. Sic A. C. Vulgo *ἀποσπριητρίδα*. Priori formæ magis favere analogia videtur. Sic ab aliis verbalibus masculinis in *της* fiunt feminina in *τρεις*. *αὐλητής, αὐλητρίς· ὀρχηστής, ὀρχηστρίς· ἀποσπριητής, ἀποσπριητρίς*. Acumen hujus loci, quod in paronomasia consistit, versio exprimere non potest. Schol. Mf. *ἀρνακίς, τὸ τοῦ ἀρνὸς κώδιον. παίζει δὲ ἐνταῦθα, γνῶμην ἐξ ἀρνακίδων εἰπὼν ἀποσπριητρίδα, ἥγουν γνῶμην ἐξ ἀρνήσεως καὶ ἀποσπριησεως. ὦφειλε δὲ εἰπεῖν· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι καὶ ἐπιδήσει σκέπασμα ἐξ ἀρνακίδων, ὡς ἂν γνῶμην εὐροίμην ἀποσπριητικὴν; ὃ δὲ παίζας οὕτως ἐξηνείκειν.*

733. *μὰ Δί', οὐδ' ἔγωγ'.* Sic bene C. Vulgo claudicante versu, *μὰ Δί' οὐδὲν ἔγωγ*. Suidas in *ἔχεις τι* locum hunc profert &c explicat, ubi habet *μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἔγωγ'*. Quod codicis lectioni præferendum videtur, ob sequentem Socratis interrogationem, *οὐδὲν πάν;* quæ ad rustici verba *οὐδὲν ἔγωγ'*, refertur. Multum ineest leporis repetitioni istius *οὐδὲν. οὐδὲν ἔγωγ'.* — *οὐδὲν πάν;* — *οὐδὲν.* Integram Suidæ notam describere non gravabor. *ἔχεις τι; ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων ἥτοι ὄρνιν ἢ ἰχθύν. λέγεται δὲ τὸ ἔχεις τι; ἀντὶ τοῦ, εἰληφάς τι; συνεβούλευε γὰρ αὐτῷ ὁ Σωκράτης ὥσπερ ἀναστῆσαι τὴν διάνοιαν, ἵάσασθαι τὴν φροντίδα, τῇ τῶν ἀγρευόντων χρησάμενος λέξει. τοῖς γὰρ ἀλειῦσι καὶ τοῖς ὀρνιθοθήραις οὕτω φασίν· ἔχεις τί; ὃ δὲ γέρω φησί· Μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἔγωγι. — οὐδὲν πάν; — οὐδὲν, πλὴν τὸ πῶς ἐν τῇ δεξιᾷ. τουτέστι τὸ αἰδοῖον. καὶ μιμνῆται τὸν δερμύλ-
λαυτα ἱαυλόν.*

745. *κίνησον αὐθις ἐς αὐτό.* In A. B. mendose *εἰς αὐτό*. Vulgo *ἀνιῖτα* est *πρᾶποσιτο*. — *ζυγαῖμεν*. Glossa: *σκόπησον, μελέτησον.*

μεταφορικῶς. Si forte olim in aliquo codice pro καὶ ζυγώθισον lectum fuit καὶ αζυγώσων, prava erat ista lectio, quam metri lex respuit.

748. εἰπὶ δὴ αὖν μοι τεδῖ. Sic optime B. In tribus aliis τὸ τε. Sed in nullo præfixa his voculis Socratis persona.

751. λοφεῖον. Gl. ἀγχεῖον. Proprie est τοῦ κρέανους ἡ θήκη, quo sensu occurrit Acharn. 1109. Pollux X. 126. κάταπλεον, οὗ τὴν θήκην λοφεῖον καλοῦσι.

753. ὠφελήσιέν σ'; Sic scriptum oportuit ob metrum. Vulgo vacillat versus ob omissionem v paragōgici. Hac occasione monebo similem mendam, qualium in Comici edit. infinitus erat numerus, incogitantia mea relictam fuisse in Conc. 256. ubi legendum:

τί δ', ἢν ὑποκρούσωσιν σε; — προκαινήτομαι.

754. εἰ μήκετ' ἀντέλλοι. Sic tres Regii bene. Vulgo ἀντίλλοι. Vide not. ad Lyf. 115.

755. οὐκ ἂν ἀποδοίην. Sic B. D. recte. Vulgo οὐκ ἂν γ' ἀποδοίην.

756. κατὰ μῆνα τὰργύριον δανείζεται. Sic legendum. Ineptissime vulgo κατὰ μῆνα γ' ἀργυρίων δανείζεται. In edit. Bern. Juntae γ' ἀργυρίων. Et hoc mendosum est, depravatam ex τὰργύριον pro τὸ ἀργυρίον. Literas γ τ commutatas sæpius jam observavimus. In IV. codd. perspicue & distincte τὰργύριον scriptum est, & sic dudum emendaveram, antequam codicem ullum vidissem. Quæ in scholiis ad vocem ἀργυρίων leguntur, longe sunt absurdissima.

761. ἴλλε. Sic bene meus. Gl. εἰρέφει. In membr. ut vulgo εἴλλε, cum gl. ἀπόκλειε. In C. εἴλλε. Pejus in B. εἴλλε. Vide Ruhnkennium in aureo commentario ad Timæi Lexicon Platonicum v. γῆ ἰλλομένην.

763. μηλολόνη. Gl. χρυσεκάνθαρον, ζῖαν. Græce dicitur μηλόνη & μηλολόνη. Vide Eustathium p. 1329. l. 24.

767. ταύτην ἐώρας. Sic meus, ut interpreti, recte. In tribus Regiis ταύτην ἐώρακας. Similem errorem observavi ad Pl. 713.

774. διαγέγραπται. Gl. ἡφάνισται. Lyf. 676. διαγράφω τοὺς ἰστίους.

776. ἀποσείψαις. Gl. ἀποδιώξαις. ἀντιδικῶν, ἀντιδικαλῶν, ἀντι-

λέγων. Male in meo κατηγόρων. A codd. scriptura discedere veritus sum. Mallet tamen:

ὅπως ἂν ἀποστρέψαις ἀντιδικῶν δίκην.

783. ὑθλίς, Gl. λυρεῖς, Φλυαρεῖς. — ἄπαρ'. Meus ἄπαρ' cum glossa ἀπαρ'. Vulgatum præstat. De verbo ἀπαίρω vide not. ad Lyf. 539.

784. ἐτιητὶ, ἀντὶ τοῦ διατὶ. Suidas.

786. τί δὴ γε πρῶτον ἐδιδάσκου; Sic meus, ut impressi. In membr. τί νῦν πρῶτον ἐδιδάσκου. In C. τί νῦν πρῶτον ἐδίδασκεις, cum gl. nisi emendatio sit, ἐδιδάχθης. In B. τί νῦν πρῶτον ἐδιδάχθης. Ex his sincerum esse videtur νῦν. Legendum: ἐπεὶ τί νῦν γε πρῶτον ἐδιδάσκου;

797. ἀλλ' ἐστὶ μοί γ'. Sic B. Vulgo ἀλλ' ἐστ' ἔμοργ' —

798. τί δ' ἐγὼ πάθω; Sic C. recte. Vulgo τί ἐγὼ — In A. B. τί γὼ πάθω;

800. εὐγενῶν. Gl. εὐγενῶν, ἐπυμμένων. — τῶν Κισύρας. Gl. ἐκ ταύτης γὰρ ἡ τοῦτου γυνὴ κατήγετο. In meo: ἐκ ταύτης τῆς Κισύρας ἡ τοῦτου γυνὴ καὶ διὰ τοῦτο εὐγενίζει εἰαυτήν. Vide not. ad v. 48.

802. ἐξιλῶ. Gl. ἐξιλάσω. Vide not. ad Ran. 202.

811. ἀπολάψεις. Sic IV. codd. Gl. ἀποκρίσησον, ἐμφορηθῆς. Vulgo ἀπολέψεις. Vide Suidam in ἀπολάψεις.

824. ὅπως. Glossa supplet ὅρα — διδάξεις. Perperam vulgo διδάξης.

827. ἀλλὰ τίς; In membr. ἀλλὰ τί;

830. Σωκράτης ὁ Μήλιος. Socratem Atheniensem fuisse constat. Melius eum vocat Comicus, innuens atheum eum esse, ut Diagoras, qui Melius erat.

833. πείθει. Sic A. C. Alii neglecta Antica terminatione πείθη. Pronus est sensus, & facillima phrasis, ita ut quis intelligat non aliter a poeta scribi potuisse. Fuere tamen olim codd. in quibus legebatur πείθειν, ad quod refertur scholion in C. quod ideo profero, ut documen sit Græculorum acuminis in explicandis ineptissimis lectionibus. Οὐκ ἐστὶ τὸ πείθειν ἀντὶ τοῦ πείθισθαι, ὡς τινὲς φασιν, ἵνα τὴν δοτικὴν συντάξωσιν. ἀλλ' ἐστὶν ἡ ταιαύτη δοτικὴ πρὸς τὸ ἐλέλυσθαι.

οὕτω· σὺ δὲ εἰς τοσούτον τῶν μανιῶν ἐλήλυθας ἀνδράσι χελῶσιν, ὥσπερ πείθειν αὐτοὺς σὶ. τουτέστιν οὕτω τῆς αὐτῶν μανίας μετίσχεις, ὥσπερ καὶ πείθειν σὶ περὶ τῶν ματαίων. Multo facilius erat πείθειν in πείθῃ mutare, quam ista excogitare.

838. ὥσπερ τεθνήωτός μου καταλούει τὸν βίον. Sic legendum esse nemo non videre poterat; & ita scriptum est in membr. Turpiter in impressis claudicat versus ob duarum vocum transpositionem, καταλούει μου. Gl. ad καταλούει, δαπανᾷς, ἀφαιρίζεις.

841. ὥσπερ ἐγὼ ἐν ἀνθρώποις. Sic meus, ut vulgo. In A. C. ἐστὶν ἀνθρώποις. In B. ὅσα παρ' ἀνθρώποις σοφά.

845. πότιρα. Vulgo πότερον. Glossæ: παρανοίας, παραφροσύνης, ἐσαγωγῶν, εἰς δικαστήριον. ἔλω, νικήσω, λαβῶ. In C. scriptum ἐλῶ τοῖς σοφοῦργοις, τοῖς νεκροθάπταις· ἄξια γὰρ θανάτου πράττει.

853. Γηγυιῖς. Schol. Mf. Γηγυιῖς αὐτοὺς καλεῖ, ὡς ὑπὸ γῆς διατρέχοντας, ὥσπερ μύας· ἢ ὡς ἀγροεῖς καὶ θοομάχους. τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν καὶ οἱ γίγαντες.

855. ἐπελαυνθανόμην ἂν εὐθύς ὑπὸ πλῆθους ἐγὼν. Sic meus, ut impressi. In membr. ἐπελαυνθανόμην εὐθύς ὑπὸ πλῆθους τῶν ἐγὼν. Sic etiam duo alii Regii, nisi quod articulum τοῦ antè πλῆθους inferunt, metro reclamante.

858. τέτροφας. Ineptæ glossæ, κατέφαγας, ἐτράφης. Est a τρώω. Conc. 681. τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις; Vesp. 665. ποῖ τρέπεται δὴ πῦτα τὰ χρήματα τᾶλλα; Codd. autem omnes & edit. veteres habent τέτροφας: Kusterus, nescio unde, τέτροπας.

859. Plutarchus in Pericle p. 363. τοῦ δὲ Περικλέους ἐν τῇ τῆς στρατηγίας ἀπολογισμῷ δέκα ταλάντων ἀνάλωμα γράψαντος, ἀνηλωμένον εἰς τὸ δέον, ὃ δῆμος ἀπιδέξατο, μὴ πολυπραγμονήσας, μηδ' ἐλέγξας τὸ ἀπόβηκτον. Corruptendis autem Lacedæmoniorum primoribus infamata fuerat ista pecunia.

862. τραυλίσαντι πιθόμενος. Perperam codd. ut vulgo, πιθόμενος, quod mendosum esse ipsa metri ratio evincit: repetitum fuit e superiore versu. In his formis commutandis frequentissimus librarius error.

864. ὅτ' ἐπριάμην. Codd. etiam, ut impressi, τοῦτου ἑπριάμην, sententia hianre. Illud e Suida reponendum esse perite monuit Bentleius, cui nedum auscultaretur Berglerus, ne quidem illius meminit. Suidæ nota hæc est: ἀμαξίς, εἶδος πλακούντος, ἢ νῦν κοπὴν φασίν· Σύμμαχος δέ, καὶ τὸ μικρὸν ἀμάξιον. Αἰριστοφάνης Νεφέλαις· ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἀμαξίδα. τοῦτου natum est ex glossemate interlineari, quod scripserat aliquis ad syntaxin expediendam. Locutio est Atticissima: ὅτε ἐπριάμην σοι ἀμαξίδα, ὃν πρῶτον ἐξολὸν ἔλαβον, pro ὅτε λαῦ, ὃν πρῶτον. Sic Horatius Serm. II. 2. 59. *Cujus odorem olei nequeas perferre — cornu ipse bilibri caulibus infillat; pro infillat oleum, cujus* &c. E NOTIS BENTLEII. Magis appositæ sunt ista Plauri in Menæchmis II. 2. 37.

Nummum illum, quem mihi dudum pollicitus dare,
jubeas, si sapias, porculum afferri tibi.

Ubi, si per Janum Doufam stetit, corrupta fuisset elegantis locutionis venustas: is enim emendabat, *nummo illo*. Noster Lyf. 408.

ὦ χρυσοχοί, τὸν ὄρμον, ὃν ἐπισκεύασας,
ὄρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἐσπέρας,
ἢ βάλανος ἐκπέπλωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.

pro τοῦ ἔρμου ἢ βάλανος.

869. καὶ τῶν γε κρεμάδρων. Particulam inserui, flagitante metro. κρεμάδρα mediam corripit. Supra 218.

Φέρε, τίς γὰρ οὗτος εὐπὶ τῆς κρεμάδρας ἀνὴρ;

870. αὐτὸς τρίβων. Sic duo Regii, bene omisso, quod vulgo inferitur, pronomine, σὺ. In C. post ἀχθεῖται v. 865. sequitur sine ullo lacunæ indicio versus 905. αἰδοῖ τοῦτ' καὶ δὴ. Librarius qui codicem illum descripsit, duo folia archetypi simul imprudens vertit, unde duarum paginarum defectus.

872. ἰδοὺ κρέμαι· ὥς — Sic ad metri normam scriptum oportuit. Vulgo ἰδοὺ κρέμαίό γ'. ὥς —

873. διερρύηκόσι. Gl. διακεχηγνέσι.

877. ἰσθὶν φύσει. Sic bene membr. Vulgo, claudicante versu, ἰσθὶ φύσει.

878. *τυνητουσί.* Sic libri veteres. Perperam in novissima Bata-
va *τυνητουσί.*

880. *ἀμαξίδας τε.* Sic B. D. Minus bene vulgo *ἀμαξίδας* ἔ- —

881. *πῶς δοκεῖς.* Vide ad Pl. 742.

884. Versum hunc, quo carent vulgati libri, e membr. & co-
dice meo reposui. In hoc ita scriptus est ut eum exhibui: in membr.
mendose *ἀνατρέπειν.*

887. *τοῦτο γοῦν μέμνη.* Sic membr. Vulgo *τοῦτο δ' οὖν.* Vers.
seq. *τὰ δίκαια, justa:* eo sensu, quo Terentius Phorm. II. 1. 49.

An quisquam iudex est, qui possit noscere
tua iusta, ubi tute verbum non respondeas?

888. Post hunc versum recte monuerunt primarii editores,
Chorum aliquid intercinisse, quod librariorum culpa ad nos non
pervenit. Scilicet deest antistropha, strophæ respondens, quæ inci-
pit v. 804.

891. *ὅποι.* Sic membr. in quibus versus digesti sunt ut eos ex-
hibui; id est pronomen *ο'* priori versiculo contributum. In B. D. *ὅποι.*

892. *ἐν τοῖς πολλοῖσι.* Gl. *ἐνώπιον πολλῶν.*

896. *ἐξευρίσκων.* Sic A. B. Meus, ut priscae edit. habet *ἰφευ-
ρίσκων*, manifesta menda. Kusterus metro consulens, e conjectura,
eque satis inepta, dedit *γνώμης καινᾶς μὲν ἰφευρίσκων.* Sed in notis
monuit e Vat. codice legendum esse *γνώμης καινᾶς ἐξευρίσκων.* Jam
quid fecit fungus ille Transilvanus? si vel minimum sapuisset, istam
Vaticani cod. lectionem reposuisset; at priscae editionum mendo-
sam lectionem prætulit, hac munitam notula. *καινᾶς ἰφευρίσκων*] *Ita
editt. pristinae; non καινᾶς μὲν ἰφευρίσκων, ut postea.* O hominem,
qui se Aristophani edendo parem arbitratus est!

903. *ποῦ ἔστι;* Sic bene scriptum in A. D. Perperam vulgo
ποῦ ἔστι;

907. *χωρεῖ.* Gl. *αὖξει, προβαίνει. δότε μοι λακάνην.* Glossa supplet
ἢ *ἐμέσω.*

908. Glossæ: *τυφογίρων, μάτκιος γίρων, κενόδοξος. ἀνάρμογος,
κῆδος, ἀνεπιτήδειος.*

913. *μολύβδῳ*. Conc. IIIO. *μολυβδοχοήσαντες*. Vulgo *μολύβδῳ*.

916. *διὰ σὲ δὲ φοιτᾷν*. Balis est anapæstica, ubi observet proceleusmaticum, temporibus anapæsto parem, quem rarissime adhibent. Equit. 503.

ὑμῖς δ' ἡμῶν προσέχῃτε τὸν νοῦν —

Perperam in A. C. *διὰ σὲ δὲ* — In B. *διὰ σὲ φοιτᾷν*. Meus sinceram lectionem exhibet.

918. *καὶ γνωσθήσεται ποτ' Ἀθηναίους*. Sic recte B. C. Sic etiam membr. nisi quod in eis καὶ omissum est. Pessime vulgo *γνωσθήσεται ποτ' Ἀθηναίοισιν*.

922. *Τήλεφος*. Euripidem Socratis amicum, studiisque philosophiæ deditum perstringit, cujus notissimum drama *Telephus*. In eo heros pannis vestitus, peramque gestans inducebatur tanquam mendicus, sed sermones habebat miro artificio compositos. Mox *γνώμας Πανδελιτείου* schema est *παρὰ προσδοκίαν*. Expectasset *ἄγρους*, vel simile quid. Pandelerus notus erat istius temporis vitiligator. Maxime autem in his demagogos taxat Comicus, qui simul ac reipublicæ administrationem capesserant, e pauperibus divites fieri solebant. Confer Pl. v. 567.

925. Hic & v. seq. IV. codd. & primariæ edit. habent *ᾧ μοι*. In recentioribus est *οἷμοι*.

929. *Κρέναι*. Gl. *ἄφρων*.

932. *τοῦτον δ' ἔα μαινέσθαι*. Sic IV. codd. recte. Vulgo omissa est particula, quam sententia flagitat, sicque versus inconcinnus est. *τῶ* in unam syllabam coalescit. Vide not. ad Ran. 1243.

933. *κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἣν ἐπιβάλλῃς*. Sic tres Regii, nisi quod mendose *ἐπιβάλλῃς*, frequentissimo librariorum errore. Pessime vulgo: *κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις*;

940. *πρότερος γ' ὑμῶν*. Sic ob metrum legendum. Perperam vulgo *πρότερος ὑμῶν*. Mira est librariorum libidō in inferenda vel eximenda præter sententiam & metricas leges illa particula *γ*. Supra in v. 921. *καίτοι πρότερόν γ' ἐπώχυνες* eundem, quem hic, præstat

usum γε, nempe fulciendo versui, cuius salva integritate abesse non potest. Nec tamen ibi comparet in membr.

942. ἡματίοισιν. Male vulgo omissum, paragogicum.

949. Glossæ: τῷ πισύνῳ, οἱ θαμβούντες. φορτίσι, σκέψεις. γνωμοτύποις, (perperam in membr. γνωμοτύποις) ταῖς κατὰ νοῦν τυπωμέναις.

953. ὁπίτερος αὐτοῖν λέγων. Sic tres Regii. In meo ὁπίτερος γ' — Vulgo ἐπ'ὀπίτερος γ' αὐτοῖν λέγων, ubi interpolatricem manum metrici Scholiastæ agnoscas.

955. οὐν γὰρ ἅπας ἐνταῦθα κίνδυνος. Perperam vulgo ἐνθάδε, quod ex antithetico versu 1030. manifestum est.

963. παῖδες φωνῇ — Sic tres Regii: vulgo φωνῇ παῖδες. — μηδὲν — Gl. supplet ἀνέρωπων. Perperam in duobus codd. μηδὲν — γρύξαντος. Gl. μουσγρίσαντος. Vide Car. Du Fresne glossarium, hinc augendum, in μουγαρίζειν.

964. ἐς καθαριστοῦ. Sic B. D. Vulgo εἰς.

965. κωμήτας. Nugatur hic Scholiastes. Hesychius: κωμήτης, γείτων. κῶμι γὰρ, τὰ ἄμφοδα. Lys. 5. κωμήτης, vicina.

966. ἐδίδασκεν. Perperam vulgo ἐδίδασκε.

967. ἡ Παλλαὰ περὶ πολὺν δεινάν. Sic optime, & ut metrum flagitat, scriptum est in membr. Ride doctorem illum prosodiae græcæ, qui in vulgato περὶ πολὺν antepenultimam corripi posse putat. Vide not. ad Thefm. 56.

970. Versum hunc, quem nescio quo casu librarii omiserunt, Comico e Suida in χιᾶζιν restituendum esse monuit summus Valckerius, Diatr. Eurip. p. 224. Glossæ: βομολοχεύσαι, φλυαρήσαι. κάμψαι, ἐν κεκλυσμένῃ φωνῇ τὴν ᾠδὴν παραφέρει, παρηχέσει παρήχησεν τοῦ μέλους.

971. De Phrynide videndus vir doctissimus Petrus Jo. Burette in Actis Academiæ nostræ T. X. p. 268.

973. προβαλίσθαι. Gl. ἐνδύσθαι, περιβαλίσθαι. In alio προαγαλῖν, προτύνιν. Placet prior interpretatio, juxta quam προβαλίσθαι

τὸν μηρόν, est *prætenta tunica*, vel *prætento cingulo femora obtegere*. V. seq. ἀπνής. Gl. ἀναίσχυντον, ἀπαίδευτον.

976. Vulgo sic legitur, corrupta prorsus metri forma, hic versus :

εἰδῶλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καὶ ἀλείπειν γι.

Ineptissimum istud γι non comparet in ullo Regiorum codd. Est in meo, unde colligitur pravam istam emendationem jam ante aliquot sæcula a ludi quopiam magistro invecram fuisse. Nihil tamen facilius erat, quam numeros hujus versus explere, scribendo *ἐρασταῖσιν*. Emendationem hanc præcepit Toupius ad Suidam III. 176. ubi observare poterat γι in Suida additum fuisse a recentiore editore: non est enim in edit. Mediolanensi, ubi scriptura eadem est, quæ in Reg. codd.

εἰδῶλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καὶ ἀλείπειν.

Paragogen posterioris vocis omiserunt librarii, quod iis solemne fuit. Vide not. ad Lyf. 487. ubi τοῖς μοχλοῖς scriptum fuerat pro τοῖσι μοχλοῖσιν. Metrorum imperitissimi sunt, si qui credant in tetrametris anapæsticis syllabam catalecticam spondeo subjici posse, qua in sententia erat bonus homo, cujus futilem conjecturam explodam ad Vesp. 349. Glossæ: συμψῆσαι, καθομαλίσαι τὴν κόπην. εἰδῶλον, τύπον. τῆς ἥβης, τῶν αἰδῶν.

978. Glossæ: μήλοισιν. In C. κυδωνίοις. In meo inepte προβάτοις. — φυραστάμενος, μηκύνει τῇ μεταβολῇ. — προαγωγέων, μασιγέων. — κηλίζειν, ἀτάκτως γελᾶν.

984. Διπολιώδη. Sic A. B. Vulgo Διπολιώδη, ut sit proceleusmaticus pro dactylo. Placet forma contracta. Διπόλια, ut Διδύραμβος, Διάσια, quorum prima itidem producitur. Διπόλια & Βουφόνια diversa sunt ejusdem festi nomina, de quo videndus Meursius Gr. Fer. Hujus autem, ut & cicadarum, quas olim Athenienses capillorum cincinnis inferebant, & Cecidæ poetæ dirhyrambici vetustissimi mentione significat injustus orator, omnia quæ adversarius dixit, stulta & inepta esse, antiquam simplicitatem referentia. De cicadis aureis quas in comæ vertice prisca Athenienses gerebant, videndus Thucydides L. I. c. 6.

987. Vulgo sic legitur hic verſus:

σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις διδάσκεις ἐντετυλίχθαι.

inconcinne admodum & contra commatum legem. Emendo certissime:

σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι.

Compositum προδιδάσκειν vice simplicis est, ut supra 476.

ἀλλ' ἐξήρει τὸν πρὸς οὐτὴν, ὅτι περ μίλλαις, προδιδάσκειν.

Sic v. 966. *πρὸς μαθεῖν* nihil plus valet quam simplex *μαθεῖν*. Confer not. ad Lyf. 408. Conc. 609. Vacat in his compositis, ut in multis aliis, praepositio. Equit. 518.

ὕμᾱς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπετίους τὴν φύσιν οὕτως.

Vesp. 515. Bdelycleon patri suo dicit:

ἀντιδιδάξιν σ' οἷμά γ', ὡς πάλαι ταῦθ' ἀμαρτάνεις.

Senex responder: *ἐξαμαρτάνω δικάζων*; ubi manifestum est *ἐξαμαρτάνειν* non plus valere, quam praecedens *ἀμαρτάνειν*: ut & *διαγιγνώσκων* nihil aliud quam *γιγνώσκων*.

988. ὥστε μ' ἀπείσχεσθ' — Davesius legi volebat ὥστε μ' ἀπαίρειν: & supra v. 780. *πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖν*, ubi ad librorum omnium fidem dedimus *καλεῖσθ'*, ut hic *ἀπείσχεσθ'*. Scilicet censebat ille diphthongum ante syllabam brevem nunquam elidisse poetas Atticos. Verum est exempla istiusmodi elisionis rara esse: sunt tamen ab omni depravationis suspitione ita semota, ut contra codd. nihil immutari debeat. Canonem illum ignorabat Bentleius, qui in Menandro p. 86. versum sic emendat:

καίτοι τί λογίζομαι ὁ κακοδαίμων προσδεκῶν;

Tamen quia *καλεῖν* & *ἀπείρειν* tam bene ad sententiam ponere potuit Comicus, ea, si vel unus codex adscriptus fuisset, lubens recepissem. In C. scriptum, quod nunc primum animadverto, ὥστ' ἐμ' ἀπείσχεσθ' — Gl. τότε δηλονότι. In meo gl. πείσεται.

989. *πρὸς ἔχων*. Subauditur *τις*, ut millies. τῆς κωλῆς. Gl. τῷ ποδὶς· ἑτέροι δὲ φασὶ τῷ αἰδοῖν.

993. *θακῶν*. Sic editi. primariae. Minus bene IV. codd. *θακῶν ὑπανίστασθαι*. Gl. ὑπαναχωρεῖν, παραχωρεῖν. προσιοῦσι. Sic tres Regii

bene. In meo περιούσι, cum glossa προερχομένοις. Vide not. ad Conc. 31.

994. κακουργεῖν. Forma hac rarius uruntur Antici, quibus familiaris est contractio, cui quum adfuerit essent librarii, mirum non est, si in IV. codd. κακουργεῖν scriptum sit, quam formam metrum non admittit. κακουργεῖν bene dederunt primi editores. Sic Thesim. 56. ex emendatione nostra γοφυλίει absque contractione.

995. τᾶγαλμ' ἀναπλάττειν. Vulgo legitur τᾶγαλμ' ἀναπλήσειν, quod quid sit nemo unquam dixit, neque dicet. In membr. μέλλεις τᾶγαλμα, omisso verbo. In meo ὅτι τῆς αἰδοῦς μέλλεις πλάσσειν, omisso substantivo nomine, & simplici verbo pro composito inuesto: gl. τυπώσειν. In C. τᾶγαλμ' ἀναπλήσειν, cum gl. τυπώσειν, ἐργάσασθαι. Demum in B. scriptum perspicue τᾶγαλμ' ἀναπλάττειν. Ad Atticisismi normam oportuit ἀναπλάττειν, quod reposuimus. Nomen αἰδῶς Æschini restituam in loco depravatissimo orationis c. Timarchum, qui sic vulgo legitur edit. Reiskii p. 98. οὐκ εὐδελον, ὅτι πᾶσα ἀνάβηκ τὸν τὰ τηλικαῦτα ἐπιτάγματα τισὶν ἐπιτάττειν, καὶ αὐτὸν ἀντὶ τούτων ἡδονὰς τινὰς παρασκευάζει τοῖς το ἀπύριον προαναλίσκουσιν; οὐ γὰρ ἔχω, μὲν τὸν Δία τὸν Οὐλύμπιον. τίνα τρόπον εὐφημῶμεν μνηστῶ τῶν σοι καταγελᾶσθαι περιεργμένων ἔργων. Quid, malum, sibi vult istud τὸ ἀργύριον; Nihil absurdius, nihil a sententia & veritate rei de qua ibi agitur, alienius excogitari poterat. Debetur id imperitiæ librarii, qui quum exemplaris quod describebat, scripturam non discerneret, temere inepteque τὸ ἀργύριον iniecit. Eo non acutior fuit Reiskius. Legendum τοῖς τὴν αἰδῶ προαναλίσκουσιν.

996. εἰσάγειν. A. B. εἰσιέναι, ut in impressis, e glossmate. Meus εἰσάγειν, quod depravatam est e genuino εἰσάγειν. Hoc e Suida reposui, bene monente Dawesio, cujus notam vide. Apud Suidam tribus in locis εἰσάγειν scriptum sine i subscripto, quod veteres negligebant. Vide Pierfonum ad Mærin p. 300. In C. hic rursus lacuna est, continuata ad hunc modum scriptura: τᾶγαλμ' ἀναπλήσειν. καὶ διηλύτατον ποιῶ τὸν ἄνδρα. Desunt scilicet omnia a v. 996. usque ad medium v. 1046.

1036. καὶ μὴν πάλαι γ' ἱπνυόμην. In membr. scriptum καὶ μὴν πάλαι γ' ἔγωγ' ἱπνυόμην. Illud ἔγωγ' quod metrum turbat e varia alius codicis lectione inductum fuit, & eximi debuit. Præstat legere καὶ μὴν πάλαι γ' ἱπνυόμην, quam καὶ μὴν ἔγωγ' ἱπνυόμην. Pessime vulgo legitur καὶ μὴν πάλ' ἔγωγ' ἱπνυόμην. Ultima in πάλαι elidī non potest: diphthongorum elisio locum habet tantum in verbis.

1046. καὶ διὰ τὸν ποῖ τὸν ἄνδρα. Sic recte, ut impressi, B. Tres alii, metro repugnante, διολόταιν.

1051. Ἡράκλεια λουτρὰ. Aquas natura calidas, Θερμῶν ἄρχαις ῥύματα, *Herculis balnea* vocabant. Eustathius ad Il. p. 1273. l. 2. Θέρμα δὲ λουτρὰ ἔφη, πρὸς διαφορὰν τῶν λυχίων, οἷς οἱ καλεῖ ἤρας ἰδρῶ ἀπτεφύχοντο. τὰ δὲ τοιαῦτα, καὶ Ἡράκλεια λουτρὰ ἡ παροιμία ἔλεγεν. ἦσαν δὲ ταῦτα πρῶτος καὶ κυρίως τὰ ἐκ γῆς αὐτοφύως ἀναβόμενα ἐπὶ ἀντιφύχῃ, φασιν, Ἡρακλῆος ἀθλητῆς. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ λόγος, ἐν οἷς καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν Νεφέλαις, τοῖς ἀποτεινόμενοι τὴν τρυφὴν ἰδέλει συμφωνεῖν. Conf. eundem Eustathium ad Od. p. 1594. l. 16.

1060. δύο κακῶ. Mendoie in IV. codd. δύο. Vide notam supra 483.

1063. Vide Hesychium in Πηλείως μάχη, & Apollonii Rh. Scholiastam ad I. 224.

1065. Ὑπέρβολος δ' ἐκ τῶν λύχων. In IV. codd. Ὑπέρβολος δ' οὐκ ἐκ τῶν λύχων. Vulgo Ὑπέρβολος δ' οὐκ ἐκ λύχων. Pronomen retinendum erat & negatio expungenda.

1069. σπέρμασιν Perperam vulgo σπέρμασι.

1070. συναμωρουμένη. Gl. συνουσιζομένη. Male in C. ut apud Suidam συναμωρουμένη, quod exponit συνεχῶς ἀνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μίξιν, ἀντὶ τοῦ γαμουμένη. — Κρένιππος, ὁ μέγας λῆρος, κατ' ἐπίτασιν λαμβανόμενου τοῦ ἵππου

1076. ἐμώχευάς τι, κατ' ἐλήφθης. Vulgo ἐμώχευας. τί; κατελήφθης; claudicante versu, quem perire emendavit Bentleius. In meo τί δὴ κατελήφθης. In B. τί δῆτα κατελήφθης. Ceteri ut vulgo, nisi quod in C. est κατελήφθης. Vides fluctuare lectionem. Postquam κατ' in præpositionem κατὰ verbo junctam mutatum fuit, librarii

librarii aliter alii metrum sarcire studuerunt, omnes imperite. Permutationis κατὰ & κατὰ exempla notavi ad Thefm. 482. Ran. 1440. Conc. 682. & alibi.

1077. ἀπόλλωλας. Corrige typosetæ errorem.

1079. πρὸς αὐτόν, πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς γυναίκος.

1080. ὡς οὐδὲν ἠδίκησας. Sic tres codd. In C. ut in impressis, ἠδίκησας.

1082. Sic Jovis exemplo animum suum confirmat *Charea*, ut puellæ, cui custos additus fuerat, vim inferat, apud Terentium in Eunuchō III. 5. Lectori gratum fecero, si lepidissimam adolescentis argumentationem hic proponam.

Dum apparatus, virgo in conclavi sedet
suspectans tabulam quandam pictam, ubi inerat pictura hæc; Jovem
quo pacto Danaæ misisse ajunt quondam in gremium imbrem aureum.
Egomet quoque id spectare cœpi; & quia consimilem luserat
jam olim ille ludum, impendio magis animus gaudebat mihi,
deum sese in pretium convertisse, & per alienas regulas
venisse clanculum, per pluviam fucum factum mulieri.
At quem deum? qui templa cœli summa sonitu concutit.
Ego homuncio hoc non fecerim? ego vero illud fecerim ac lubens.

1083. τί δ', ἢν βαφαιδαθῇ παιδόμενός σοι. Sic, ut recentiores impressi, C. recte. In tribus aliis παιδόμενος. Pejus in primariis editi. τί δ' ἢν βαφαιδαθῇ γε παιδόμενός σοι.

1089. Rhetores & caularum patronos, ut cinædos sæpe perstringit. Vide ad Conc. 113. In Acharn. 714.

Ἀηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφάς, ὅπως ἂν ἦ

τῷ γέροντι μὲν γέρον καὶ ναδὸς ὁ ξυνηγορός·

τοῖς νέοις δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, καὶ Κλεινίου.

1091. τραγῳδοῦς. Schol. εἰς Φρυγίαν φασὶν αὐτὸν ἀποτείνειν τὸν τραγικὸν χορευτὴν· ἐπεὶ διεβλήτετο ἐπὶ μαλακίᾳ διὰ ποικίλιν σχηματῶν. Sed bene observat Berglerus ad Agathonem etiam hæc referri posse, cui Mneſſochus in Thefm. ait v. 200.

Tom. II.

H

καὶ μὴν σύ γ', ὦ καταπαῦγον, εὐρύπρωτος εἰ,
οὐ τοῖς λέγουσιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.

1099. Hic & sequens versus numeris suis restituti sunt. Sic exhibebantur in impressis :

τοὺς εὐρύπρωτους.

καὶ τούτῳ γούτ' οἶδ' ἐγὼ, καί μεντοι,

καὶ τὸν κομήτην τούτῳ.

Primum καὶ ante τούτῳ abest a tribus codd.

1101. ἡγήμεθ'. Sic tres codd. Meus, ut vulgo, ἡγήμεθ'. In A. C. D. Phidippidæ persona præfixa est versui 1102. quam distinctionem prætulit etiam Cratander, e cujus editione in Venetis transit, aliasque aliquot. In B. unicum verbum ἡγήμεθ' Iusto Oratori tributum, & Phidippidæ persona ante ὧ κινούμενοι posita. Rimarizæ edit. & recentiores pleræque omnia Iusto Oratori tribuunt, quod magis probo. Dicit autem διέξασθ' ἐμὸν δοιμάτιον, non ut expeditius currat, quæ Scholiastæ est interpretatio, eaque ineptissima; sed quia fingit Comicus Socratem discipulos vestibus exuere solitum fuisse, priusquam in scholam admitterentur. Supra 498. ἀλλὰ γυμνοὶ εἰσεύουσι νομίζονται.

1105. ἐπαύσθαι. Mallem ἀπαύσθαι. Glossa in meo ἀπαυλῆν. — ἡ διδάσκω σοι λέγειν; Sic recte in B. ut in impressis. In A. διδάσκω τοῦ λέγειν. In C. διδάξω τοῦ λέγειν. In D. διδάσκω τὸ λέγειν.

1108. σιμώσις. Perperam meus & B. σιμώσης. — οἶαν. Suidas: δυνατήν. ubi hunc locum profert.

1113. Hic & sequens versiculus vulgo tribuuntur Choro, ad hunc modum scripti :

χώρει νῦν · οἶμαι δὲ

σοὶ ταῦτα μεταμελήσειν.

Versus distincti & personis divisi, ut est in membr. ubi scriptum χωρεῖται νῦν. Emendate in C. χωρεῖτε νῦν. Quam sæpe librarii αὖ & confuderint, norunt jam pueri. In C. ante χωρεῖτε nulla posita est persona, omnibus adolescenti continuatis. Sic etiam est in meo, ubi male scriptum χώρει. In B. duo hi versus ineptissime Strepsiadi

tributi. In C. & in meo, ut in membran. scriptum est *οἱ μὲν*, non *οἶμαι*.

1117. *παῖν*. Sic A. C. recte. Perperam valgo *νοῦν*. Hesychius: *παῖν, κάσαι γῆν*. ubi vide eruditum interpretem. Glossa: *ἀρετριᾶν. ποῦναι, terram aratro vertere*. — ἐν ὥρᾳ, gl. *ἐν κλίρῳ*. Ego aliter accipio.

1120. *μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν*. Sic IV. codd. recte, omissa quæ in impressis inepte inferitur particula. Vide not. supra 199.

1124. Pessime vulgo hic locus interpunctus erat, quod quia Berglerus non animadvertit, ridicule eum convertit. Ordo est: *ἡνίκ' ἂν βλαστήσωσιν αἱ τε ἑλᾶαι καὶ αἱ ἄμπιλοι, ἀποκεικόψονται αὐταί*. Verbum *βλαστήσωσιν* ad utrumque nominativum pertinet *ἑλᾶαι* & *ἄμπιλοι*: alterumque verbum *ἀποκεικόψονται* tam de oleis quam de vitibus intelligendum. Verterat Berglerus: *Nam quando germinaverint oleæ, & vites amputabuntur, ejusmodi fundis eas cademus*.

1134. *ἐστ' ἐν*. Sic membr. & meus, in quibus vox *ἐν* semper tenui spiritu notata est.

1136. *ἀπολεῖν τι φησί*. Male vulgo *ἀπολεῖν με* — hiulca oratione, cujus partes abruptæ nullo nexu cohærent. Male etiam v. seq. legitur *μείναι τι*. Scribi debuit *τοι*, quod adversativum est. Vide versionem. *τοι* & *τι* sæpiissime permutantur. *με* ex glossa introductum fuit.

1146. *τουτονί*. Gl. in C. *τὸν θύλακον, ὃς ἐστὶ μισθὸς ἀλφίτων*. Bene. Dixerat supra Socrati rusticus v. 669.

διελφιστάω σου κύκλῳ τὴν κέρδεσσαν.

In meo gl. *τὸν πλακοῦντα*.

1147. *ἐπιθαυμάζειν*. Gl. *θαυμαστοῦς τιμᾶν καὶ διεκνῦσθαι*. Suidas: *ἐπιθαυμάζειν, ἀντὶ τοῦ δώροις τιμᾶν*. Hanc scripturam tuentur codd. omnes. At Eustathius ad Iliad. p. 912. l. 58. *ἀποθαυμάσαι* habet. *Ἀθηναῖοι μεταλαβόντες τὸ μισθὸς εἰς θαῦμα, θαυμάζειν φασὶ τὸ δίδόναι μισθόν, ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ τὸ, χρὴ γὰρ ἀποθαυμάσαι τι τὸν διδάσκοντα· ὅστις εὐφύμως ἱβρίθη, ἀντὶ τοῦ μισθὸν δύναι*. Utro

modo legas perinde est. Nam præpositio nihil addit verbi significationi, ornatui tantum servit. Vide not. ad v. 987.

1153. καὶ παῖδας χίλοι. Vulgo καὶ παῖδας. In A. D. καὶ παῖδας. In C. καὶ παῖδας mendose. Legendum omnino καὶ παῖδας. Lepor est in repetitione earumdem vocum, quibus usus fuerat rusticus. Ejusdem generis erat menda in v. 484.

1154. βοάσομαι γ' ἄρα. Sic IV. codd. Vulgo βοάσομαι ἄρα, metro corrupto. Senarius est.

1155. τὰρχαῖα. Sic bene C. Gl. τὰ κεφάλαια. Eadem est in meo glossa, licet perperam, ut in duobus aliis & in impressis scriptum sit τὰρχεῖα. Ad mendosam illam lectionem pertinet glossa in membr. τὰ δικαστήρια.

1157. οὐδὲν γὰρ ἂν με φλυῶρον ἐργάσεθ' ἔτι. Sic legendum. Vulgo ἐργάσεθ', quod solœcum est. Vide supra ad 360. Melius in B. ἐργάσαιθ', ut & apud Suidam V. ἰὼ κλάτ' in editione principe: nam perperam Kusterus edidit ἐργάσεθ'. At genuinum est ἐργάσαιθ'. Exemplis quæ adtuli supra ad v. 465. potentialis particulæ ἂν cum futuro indicativi constructæ, hoc addatur.

1164. Asynartetus est ex duobus dochmaicis. Versus autem 1166. dimeter est anapæsticus. Hi versus male in impressis divisi erant. Sic, ut eos exhibui, sunt in membr.

1175. καὶ κακουργούντ' — Repete e præcedentibus δοκίμῳ κακουργεῖσθαι.

1176. ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπας. Sic, ut in impressis, est in A. D. In B. versus hic omisus: mendose autem in C. ἐπὶ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπας. Dormitabat bonus Kœnius ista ad Corinthum scribens p. 17. extrema: *Vera scriptura videtur vel γ' ἐστὶν, vel potius ἐπὶ τοῦ προσώπου γ' ἐστὶν*. Harum emendationum prior non inutilis modo, sed & falsa est. Nihil significaret γ', ubi copula omnino requiritur τε, siquidem præcedentia omnia membra eodem nexu cohærent. Alteram, quæ eodem incommodo laborat, metri præterea ratio prorsus respuit. Vide enim quam belle procedat Senarius:

ἐπὶ τοῦ | προσω | που γ' ἐνισθ' | ἐν Ατ | ἴκον | βλεπες.

Credebatne ille, ut *Clarissimus Professor noster Regius*, vocalem ante literas *et* corripī posse?

1177. ὅπως σώσεις μ' — Sic bene A. C. Perperam vulgo σώσης.

1181. ἀπολούντ' ἄρ' — Sic IV. codd. Dawesius, ne diphthongus elidatur ante syllabam brevem, legendum censet ἀπόλουντ' ἄρ' — *male pereant*. Nihil ego muto. Si quid vero mutandum videtur, præferrem ἀπολούσιν ἄρ' αὐθ' οἱ θέντες. ut infra 1256.

προσαποβλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα.

1196. Hos versus citat Athenæus L. IV. pag. 165. e prioribus Nubibus. Mendose arbitror προτέραις ibi scriptum pro δευτέραις.

1198. Glossæ: προτένθαι, λαίμηργοι. προυτένθουσιν, ἐλαιμάργησαν, προέλαβον. Hesychius: προτένθαι, λήχνοι προακράζοντες. Suidas: προτένθαι, οἱ πρὸ τοῦ καιροῦ τῶν προσφασίων ἀπογεύμενοι· οἱ προακράζοντες, καὶ μεταπιπράσκοντες πλείονος, οἱ νῦν μεταβόλοι καλούμενοι· οἱ πελαμαίνοντες τὰ ὄψα, πρὶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομισθῆναι. προυτένθουσιν, προελιχέυσαντο· προέλχον τὴν προδιερίαν, ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν, ἢ ὑπὸ τοῦ κερδαίνειν ἡτῶμενοι. προτένθης, ὁ λήχος. Sed aut ego fallor, aut falluntur quicunque in hoc Comici loco nomen προτένθαι eo sensu, nempe pro *gulosis*, vel *propolis*, *cocionibus*, *avilatoribus*, accipiunt. Frigida enim inde oritur sententia. Fuit Athenis collegium, seu cœtus quispiam virorum, quorum officium ad sacra pertinuisse videtur, qui προτένθαι appellabantur. Hoc manifeste apparet ex Athenæi verbis loco supra citato: εὐρίσκω δὲ καὶ ψήφισμα ἐπὶ Κηφιστάδωρου ἄρχοντος γενόμενον, ἐν ᾧ ὥσπερ τι σύστημα εἰς Προτένθας εἰσὶ, καθάπερ καὶ οἱ Παράσιτοι ὀνομαζόμενοι. Ad istos Προτένθας, quos ab iis qui Atticas antiquitates illustrarunt, neglectos fuisse doleo, certo certius est Comicum respicere. Vide Sam. Petiti Leg. Att. p. 274. Nominis etymon tradit Eustathius ad Il. p. 720. l. 19. προτένθης, ὃ ἐκ τοῦ τένθω γίνεται, τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, δηλοῦν τὸν προγινύσθην. Idem ad Odyss. p. 1874. l. 31. ἐκ τοῦ τένθειν, ὥπερ ἐστὶν ἐσθίσθην κατὰ τὸ, (Hes. ἔργ. 524.) ἐν πόδα τένθει, τὸν προτένθην ἐκείνην, ὃς ἐστὶ προγινύσθης.

1199. ἦ ὡς τάχιστα. Sic recte B. ut est in impressis. In tribus aliis ὅπως τάχιστα.

1201. Glossæ: ἀβέλαιοι, ἀμαθείς. κίρην, τρυφή, γέλας, ἀπάτη.

Notus est e gallica Comœdia versus:

Les fots sont ici bas pour nos menus plaisirs.

λίθοι, ἀντίσθηναι. ἀριθμοῦς, ματαιὸν πλῆθος. πρὸς τὸ ἄλλως, ἀπλὸν διατοίματόν.

1203. ἀμφοτέρῃς. Sic bene membr. Tres alii ἀμφοτέρῃς. — νηπημένοι. Sic tres codd. Mendose in B. νητισμένοι. Vulgo νηασμένοι. Vide Suidam in νηημένην, & in ἀμφορεαφόρους. Gl. Μεγαρεῖα συνηυμένα. Vide Lamb. Bos Observatt. crit. cap. 15.

1205. ῥέσιον μουγκώμιον. Id est ῥέσιον μοι ἐγκώμιον. Hic aurium iudicio crasis probatur.

1216. Gl. ἀπερὸν θριάσει ἐκ τοῦ μὴ δίδόναι δάνειον, μάλλον ἢ λαβεῖν ὑπερὸν ὀχλήσεως ἐν τῇ ἀπαιτήσει.

1217. ἐμαυτοῦ γ' ἐνέκα νυκτὸς — Sic bene A. C. Vulgo οὐτοια. — ὅτι. Gl. ἐπεί.

1220. Gl. κατηγορεῖ Ἀθηναίων ὡς περὶ ταῖς δίκαις αἰεὶ διατρυβέειν.

1225. ψαρέν. Gl. ποιῶν. Prava in meo glossa λευκόν.

1226. ὃν πάντες ὑμεῖς ἴσθε μισοῦνθ' ἱππικὴν; Sic bene tres Regii. In meo, ut in edit. veteribus omnibus: οὐ πάντες ὑμεῖς ἴσθε μισοῦνθ' ἱππικὴν; Sed primæ vocalæ ad latus apposita emendatio γρ. ὃν. Elliptica phrasis est, quam sic supplet glossa vocibus οὐκ ἀκούετε superscripta in C. αὐτοῦ διαβόλητός με: in meo, αὐτὸν διαβόλησέν με. Sententia ergo est: οὐκ ἀκούετε αὐτοῦ διαβόλητός με, ὃν πάντες ὑμεῖς γινώσκετε μισοῦντα τὴν ἱππικὴν. Kusterus vero nulla auctoritate pronomen inferat, ἴσθε με μισοῦνθ'.

1227. Hic & sequens versus sic vulgo leguntur:

καὶ νῆ Δί' ἀποδώσειν γ' ἐπώμους τοὺς θεοὺς

τὸ χρεός. ΣΤΡ. μὰ Δί' οὐ γὰρ πω τέτ' ἐξηπείστατο.

Voces τὸ χρεός, quarum manifesta inutilitas, e glossa in textum illatæ fuerunt ab inepto librario: non comparent in B. nec in meo, in quibus scriptum optime, μὰ τὸν Δί' οὐ γὰρ πω. In duobus aliis

non senarius, sed septenarius est versus : τὸ χρεὶς — μὰ Δι' οὐ
δαί', οὐ γὰρ πῶ τότ' ἐξηπίσταντο. Ad δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες refer-
tur verbum ἀποδώσειν.

1233. ἦν ἂν — Gl. ὅπου τὸ ἵνα μεθιερμηνευτικὸν ἴσθι.

1235. A sensu in versione aberravi. Strepsiades dicit: *Sane
hercle. Immo tres obolos lubens perduim, ut mihi juramentum de-
feras.*

1237. ἄλσιν — Perperam vulgo ἄλσι. Illud emendate scriptum
est in C.

1243. ἀλλ' εἴτε γ' ἀποδώσεις τὰ χρήματ', εἴτε μή. Sic concin-
ne tres codd. In B. ut vulgo, ἀλλ' εἴτ' ἀποδώσεις μοι τὰ χρήματ',
εἴτε μή. E glossa μοι in textum irrepsit.

1246. Testem quem secum adduxerat percunctatur Pafias: τί
σοι δοκεῖ δράσειν; Cui par est illum respondere δοκεῖ μοι, non, ut
vulgo, ἀποδώσειν σοι δοκεῖ. *MIHI videtur eum pecuniam reddere velle.*

1247. ὠπαιτῶν. Sic recte primariæ edit. & C. Mendose in
tribus aliis codd. ἑπαιτῶν. ο α in ω coalescunt, ut ὁ ἀνὴρ; ὠνήρ.
Perperam in recentioribus edit. ὁ ἀπαιτῶν, ingrato hiatu, quem vi-
tant semper scenici poetæ.

1248. τοῦθ' ὅ τι ἴσθι; Sic bene IV. codd. & primariæ edit.
Perperam in recentioribus τοῦθ' ὅτ' ἴσθι;

1250. οὐδ' ἂν ἔβαλον οὐδενί. Sic tres codd. In C. ut vulgo, οὐδ'
ἔβαλον ἂν οὐδενί. Idem versus est supra 118.

1252. ὅσον γ' ἔμ' εἰδέναι. Sic distincte scriptum in meo. Vul-
go ὅσον γί μ' —

1253. ἀπολιταργιῖς. Gl. ὑπαχωρήσεις, ἀπέλθης. Etymolog. M.
ἀπολιταργίῃν, τὸ ἀπελθεῖν ταχέως· παρὰ τὸ λαν καὶ τὸ ἀργόν, ὃ ἴσθι
ταχὺ, περιττεύοντος τοῦ τ.

1254. ἄπειμι· καὶ τοῦτ' ἴσθ' ὅτι. Sic tres codd. In B. ut vul-
go, ἄπειμι· καίτοι γ' ἴσθ' ὅτι.

1258. ἐτιη' κ' ἀλυσας. Melius videri possit scripturus fuisse ὅτι
ἐκάλυσας. Sed illo modo numerosior est versus. Sic Eq. 236.

ὅτιη' π' τῷ δήμῳ ξυνώμνυτον πάλαι.

& 428. ὅτι ἡρώμευς θ' ἠρπακώς, καὶ κρίας ὁ πρωτόεις εἶχεν.

1260. οὐ τι πον. Sic bene A. C. Perperam vulgo ἢ τι πον.
Ante hunc versum ter in meo cod. scriptum εἶα; bene, ut mihi videntur.

1263. Hic versus recurrit in Acharn. 1019. Idem est ac κατ' ἐμαυτὸν ἐτρεπόμεν, id quod bubulcus apud Theocritum ait VIII. 75.

ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέρων ἐδὸν εἶπον.

1266. Norus Tlepolemus Herculis e captiva muliere filius, de quo sic Homerus in catalogo :

Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπηνήλῳ,
αὐτίκα πατὴρ εἶτο φίλον μήτρα κατέκλεα
ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὅζην Ἀρης.

Argumentum hoc tractaverat vel Carcinus vel ejus filius Xenocles in quadam Tragoedia, ad quam alludit Comicus, & unde videtur ista παραδῆσαι, ἰὼ μοί μοι, ἀνὴρ κακοδαίμων, & ὡ σκληρὴ δαίμων — quæ postrema desumpta sunt ex iis quæ Alcmena dicebat, audita fratris sui morte. Ideo Strepsiades iisdem verbis fortunas suas conquerentem Amyniam percunctatur: *Quid tandem tibi mali fecit Tlepolemus?*

1273. τί δῆτα ληεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καλαπιστών. Jocus est in ambiguitate pronuntiationis, qui latine reddi non potest. A fenestratore intelligi vult Strepsiades ἀπ' ὄνου, at ipse intelligit ἀπὸ νοῦ. Sic apud Diogenem Laërtium Stilpo Crateti dicit: ὦ Κράτης, δεκάς μοι χρεῖαν ἔχεν ἰματίου καινοῦ. Quod illius sententia non est pallii novi, sed pallii & mentis, καὶ νοῦ. Similis jocus est apud Plautum in Mil. Gl. IV. 7.

Maris causa hercle istoc ego oculo utor minus :

nam si abstinuissē a mare, tanquam hoc uterer.

Ubi Pleusides quum a mare duabus vocibus dicere videatur, aliud intelligit, nempe si abstinuissē amare, si amicam non habuissē.

1285. ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τὰ γυμνία μοι τὸν τέκνον ἀπόδος. Sic bene distinctum est in membran. Perperam vulgo, ἀλλ' εἰ σπανίζεις

τάργυριον, μοι τὸν τόκον — Verit Berglerus: *Sed si egres aris, usum saltem mihi da.* τάργυριον cum σπανίζεις salva linguæ indole construi non potest: obstat articulus. Dicendum enim fuisset, ἀλλ' εἰ σπανίζεις ἀργυρίου, μοι τὸν τόκον ἀπόδος γε. Et sic quidem scriptum est in meo codice. Sed præstat id quod dedi.

1288. γίγνεται. Sic duo codd. Vulgo γίνεται.

1289. ὑπερβέοντος. Sic IV. codd. Gl. τρέχοντος. Dawesio legendum videbatur ἐπιβέοντος. Vide Miscell. crit. p. 159.

1297. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι. Recte in tribus codd. verba hæc Amyniæ adscripta, quæ in impressis Testi inepte tribuuntur. Pejus adhuc in C. totus versus Phidippidæ tributus.

1299. ἄξις; ἐπὶ σ' ἄλῳ. Vulgo ἄξις; ἐπιαλῳ. Primo ἄξις scribi debuit: est enim ab ἄττω, Attico pro αἰσσω. Depravatissimum, quod sequitur, ἐπιαλῳ interpretas & veteres & novos misere torfit; nec tamen eorum ullus boni quidquam adtulit. *Dixerim*, ait Kusterus, *locum fore clarum, si scribatur, ἐπὶ ἰλῳ: i. e.* nam agam, *vel* impellam te, equum funalem, stimulo podicem fodicans. *Obscenitas autem aliqua in hoc loco latere videtur.* Berglerus: ἐπιαλῳ, *ab* ἰάλλω, *mitto, jacio.* *Sed mallet cum* Gl. Kustero *emendare, ἐπὶ ἰλῳ, nam impellam te.* In C. scriptum est ἐπὶ σ' ἄλῳ, cum glossa συνρίψω, unde liquet verbum tenui spiritu notari debuisse, ἐπὶ σ' ἄλῳ, quæ sincera est & optima lectio. In membr. inepte ἐπὶ ἄλῳ. In B. & in meo ἐπὶ ἄλῳ. Glossa νικήσω, συντριβείς. *Ut textus, ita glossæ depravatæ sunt.* Referuntur ad genuinam lectionem ἐπὶ σ' ἄλῳ, quam sic veteres magistri interpretati sunt, νήσω, συντρίψω. ἄλειν verbum est nequam, *molere, subagitare.* Lepidum exstat distichon, quod primus edidi Analect. T. III. p. 154.

Εὐφραμεῖτε, νέοι· τὸν ἔρωτ' ἄλει Ἀρκεσίλαος,

περφυρέη δῆσας Κύνριδος ἀρπεδόνῃ.

Gloriolam ex emendatione hexametri, cujus & numeri corrupti erant & sententia, captaisset forte quis alius: angustius spatii concluso satis mihi fuit, verum, ut legi debet, exhibuisse. Nunc quomodo legatur in membr. unde descriptus fuit, dicam:

H 5

& 428. ἐν τῇ πρῇ

1260. οὐ

Ante hunc v
videtur.

126

ἡμεῖς

120. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῷ χρόνῳ. Sic tres codd. In B. ut vul-
130. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῷ χρόνῳ. Sic tres codd. In B. ut vul-
130. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῷ χρόνῳ. Sic tres codd. In B. ut vul-
130. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῷ χρόνῳ. Sic tres codd. In B. ut vul-
130. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῷ χρόνῳ. Sic tres codd. In B. ut vul-

130. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῷ χρόνῳ. Sic tres codd. In B. ut vul-

130. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῷ χρόνῳ. Sic tres codd. In B. ut vul-

130. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῷ χρόνῳ. Sic tres codd. In B. ut vul-

130. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῷ χρόνῳ. Sic tres codd. In B. ut vul-

130. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῷ χρόνῳ. Sic tres codd. In B. ut vul-

130. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῷ χρόνῳ. Sic tres codd. In B. ut vul-

130. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῷ χρόνῳ. Sic tres codd. In B. ut vul-

130. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῷ χρόνῳ. Sic tres codd. In B. ut vul-

130. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῷ χρόνῳ. Sic tres codd. In B. ut vul-

130. οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἀποδοῦναι τῷ χρόνῳ. Sic tres codd. In B. ut vul-

didit, cui eam inferuit, idque loco alieno. Glossarum in textum statarum quæ protuli documenta bene multa in spem me adducunt fore, ut optimi viri, cujus memini in nota ad Ran. v. 874. sensus acuarur, tandemque percipiat, qui factum fuerit, ut e glossis inter codicum lineas scriptis tot ortæ sint interpolationes & depravationes.

1329. πὸλλ' ἀκούων καὶ κακὰ. Sic membr. & ~~et~~ us optime. In duobus aliis πὸλλ' ἀκούων κακὰ. Quod in impressis fulciendo metro insertum fuit δὴ, emendatori nescio cui debetur. Vide not. ad Thefm. 351. Apud Suidam in *μιαρὰ κεφαλῇ* additum a Porto vel Kustero δὴ non agnoscit princeps editio. Nusquam fere scias quid Suidas in auditoribus quos citat legerit, nisi editione illa Mediolanensi utaris: Kusterianæ nulla habenda fides.

1330. λακκόπρωγε. Gl. εὐρύπρωγε. Juvenalis Sat. II. 10.

Inter Socraticos notissima fossa cinædos.

1338. ἐδιδάχμην. Gl. ἤγουν εἰς διδάσκαλον ἔπιμψα. ἔστι δὲ κατ' ἀρωγίαν. Subauditur vero adverbium ἐρῶς, καλῶς, vel simile quid.

1340. μέλλεις μ' ἀναπείθειν. Sic membr.' In C. D. μέλλεις μ' ἀναπείσειν. In B. ut vulgo, omisso pronomine, μέλλεις ἀναπείσειν. In meo superscripta verbo μέλλεις glossa ἔμελλες. Male in recepta lectione. Bona esset interpretatio, si legeretur:

ἐδιδάχμην μὲντ' ἂν σε, νῆ Δί', ὦ μέλε,
τοῖσιν δίκαιοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
'μέλλεις μ' ἀναπείσειν —

Sed non est hic poetæ sensus: bona est nostra lectio, subaudito, ut mox aiebam, ἐρῶς. *Istuc mehercle ex sententia pulchre mihi evenit, quod te doceri curavi, ô perditæ, juri contradicere, si mihi persuasurus es.* — Sic vertere debebam, expressa vividius ironia, quam in his observarunt veteres magistri. At vero qui glossam illam ἔμελλες adposuit, longe aliud quid volebat, quod minus adhuc procedit. Scilicet figuram ἀποσιώπῃσιν hic statuebat, post νείων posita minima distinctione, seu virgula, & sensu hac glossa suppleto, οὐκ ἂν ἐδιδάχμην: ita ut tota sententia ea sit. ἐδιδάχμην μὲντοι σε τοῖς δίκαιοις ἀντιλέγειν· εἰ δὲ ταῦτα ἔμελλες μ' ἀναπείσειν, ὡς δίκαιόν ἐστιν τὸν παῖρα

τύπισθαι ὅπῳ τῶν υἱῶν, οὐκ ἂν ἐδιδράμην σι. Sed frigida est hæc sententia, quæ ne verbis quidem tēxtus accommodari potest.

1341. τύπισθαί 'σιν. Vulgo τύπισθ' ἐσίν.

1347. πείπειθιν. Vulgo πείπειθιν, neglecta temporum ratione. Certissimam Dawesii emendationem recepi. Glossa ἐδάμην, quæ refertur ad πείπειθιν. Nam πείπειθιν est θάρρει.

1353. ἔθιν γε πρῶτον. Sic C. D. In membr. ὅθιν πρῶτον. In B. ut vulgo, ἔθιν γε τῶν πρῶτον. Articulus, qui hic inutilis est, e versu 1351. repetitus est.

1356. ὡς ἐπαίχθη. Triplex fertur lectio. In B. D. ὡς ἐπαίχθη, quod Scholiastes etiam agnoscit. In B. C. tertia lectio adnotata: γὰρ ἐπλήχθη. Quænam earum vera sit, nemo internoſcat, niſi Simonidis reperiat canticum.

1357. εἰναι ἴφασκε. Vulgo εἰν' ἴφασκε.

1358. κάχρυς. IV. codd. κέχρυς, quod perinde est. Gl. πειρ- γμέναις κριδαίς. Mulieres in pistrino molentes cantu laborem fallebant, erantque iis peculiares quædam cantilenæ, ἐπιμύλοι ῥῆσαι dictæ. Harum exemplum e Plutarcho enotat Casaubonus ad Athenæum XIV. 3. Αλει, μύλα, ἄλει· καὶ γὰρ Πιττακὸς ἀλεῖ, μεγάλας Μιτο- λάνας βασιλεύον.

1359. χρῆν ὃ ἄρα τύπισθαί τε καὶ πατεῖσθαι. Sic bene A. C. ad metri normam. Vulgo χρῆν σέ γ' ἄρα τύπισθαι καὶ πατεῖσθαι, spondeo sextam sedem tenente, quod virium ſenſit Bendeius.

1364. μυῖνιν λαβόντα. Scholiastes ex Dicæarcho: οἷ τε γὰρ ῥῆσαι εἰς τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς τινος παραδύσεως κλῶνα δαίφνης ἢ μὲν βίνης λαβόντες ἄδουσιν.

1366. ἐγὼ γὰρ — Istud γὰρ refertur ad id quod reticuit & ſupplendum est. Glossa in C. οὐκ ἔσω δηλαδὴ. Vide versionem, ubi per ironiam melius hæc redduntur. Ironica affirmatione id negat se facturum, quod pater iusserat.

1367. ἀξύστατον. Sic Suidas. ἀξύστατον καὶ ἄστατον περὶ Αἰσχί- λου λέγει Αἰσίοφάνης, ἀντὶ τοῦ οὐ ξυνοιστῶτα οὐδὲ πυκνόν· ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπῳδῇ· ἢ ἀδιχθετον, ἢ ἀπειθάνας συνεπιδείναι.

υλγο ασύφιατον. Gl. ἄνισον. στίμφομακα, μεγαλοφρήμονα. κρημνοποιόν, κρηολέκην.

1368. ὀρέχθειν. Gl. κινήσθαι πρὸς ἐργήν. Homericum est verbum. Eustathius ad Il. ψ'. 30. p. 1285. l. 60. τῶν δὲ Ὀμηρικῶν, τὸ ὀρέχθαι, μίμημά ἐστι τραχέος ἤχου γινόμενου ἐν τῷ σφάζεσθαι ἦ. Θείκμιτος δὲ (XI. 43.) ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι κατ' ὁμοίαν τοῦ (Odyss. ε'. 402.) ῥέχθει δὲ μέγα κύμα. δῆλον δὲ ὅτι ἐπὶ πατάγου καρδίας ἡ λέξις τίθεται, ὡς τὸ κραδίη δὲ οἱ ἔνδον ὀρέχθει. nile est Homericum κραδίη δὲ οἱ ἔνδον ὑλάσσει.

1371. ὁ δ' εὐθύς ἦσ' Εὐριπίδου. Sic bene C. Tres alii ἦσεν Εὐριπίδου. Vulgo ἦς ἐξ Εὐριπίδου. Utrumque mendosissimum. Vide not. Ran. 771.

1372. ἀδελφὸς τὴν ἀδελφὴν. Macareus Æoli filius Canacen formam suam vitiauit, quam ob rem a patre interfectus fuit. Erat c argumentum Æoli Euripidei. Ovidius Tr. II. 384.

Nobilis est Canace fratris amore fui.

Indus huius fabulæ est apud Homerum Odyss. κ'. initio.

1373. ἐγὼ δ' εἶτ' οὐκ — Perperam vulgo ἐγὼ δὲ τ' οὐκ — ut am scriptum est in C. In membr. καὶ γὰρ δ' οὐκέτ' ἐξηνεσχόμεν. In 20 καὶ γὰρ δ' οὐκέτ' ἠνεσχόμεν. In B. καὶ γὰρ οὐκέτ' ἐξηνεσχόμεν.

1375. ἵππος πρὸς ἑσπεος ἠρειδόμισθ'. Sic bene A. C. In meo ἠρειμῶ. In B. ἐριδόμισθ'. Quod vulgo legitur ἠριζόμεσθ' e glossa suppositum fuit. Nostram lectionem in Vat. etiam cod. repertam perire struxit Kusterus Suidæ & Eustathii auctoritate. Nec aliter in ejus editione legeretur, nisi post excusum jam textum Vat. cod. collationem primum nactus fuisset; sed eam lectionem in indicem retulit. Illius ne meminit quidem Berglerus, nedum eam in textum, ut erat, reposuerit. Sed stipes ille nihil ad Aristophanis emendationem contulit, præter paucas aliquot lectiones e Farrei editione, mendosas plerasque.

1382. εἰ μὲν γε βρῶν εἵποις. Sic IV. codd. bene. Vulgo solœce εἵπης.

1384. κακῶν. Sic tres codd. In B. ut vulgo, κακῶν. Noster ec 162. ἀπὸ μὲν κακῆς τὴν βίην ἀπείχων.

1386. *βοῶντα καὶ πεπραγέθ'* — In IV. codd. omīssa *perperam* copula, quam absorpsit adfinis soni sequens syllaba.

1388. *ἔξω ἔνιςμεν*. Sic tres codd. In B. ut vulgo, *ἔξω γ' ἐνίςμεν*.

1396. *ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβινθεύ*. Vulgo omīssa est particula *ἂν*, solita librariorum socordia, cujus tot jam observavi exempla. Claudicabat versus, qui dimidiatus est senarius iambicus, seu dimeter brachycatal. ut strophicus, cui congruere debet, 1350. *λῆμ' ἐπὶ ταῖς θρώπων*. In recentioribus edit. sex istis versiculis præmissus est titulus *Επιφρημα κώλων η'*. Ii autem, quibus isti respondent, titulo carent, editorum stoliditate. In Aldina edit. prioribus præfixus est titulus *Στροφή κώλων η'*. His vero, *Αντιστροφή κώλων η'*. Recte quidem, si denominationem spectes: sunt enim vere hi versus antistrophici. Sed in numero est error; nam tetrametri ad stropham & antistropham non pertinent. Neminem autem sanum arbitror crimini mihi daturum, quod ineptos omnes istos titulos eliminaverim. Certissima emendatione *ἂν* reposui. Hujus particulæ sic geminatæ centena occurrunt apud Comicum exempla, ut in illo versu, qui bis in hac fabula legitur:

οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδέν.

Simillimus est locus in Pace 1223.

τῷ λοφῷ

οὐκ ἂν πραιμένην οὐδ' ἂν ἰσχυρὸς μᾶς.

Voci *ἐρεβινθεύ* inepta superscripta glossa, *τοῦ αἰδέου*. Plaurus Mil. II. 3. 45.

— non ego nunc emam vitam tuam vitiosa nuce.

Vitium, quod hic erat, non sensit Bentleius: versus tamen antistrophicus neutiquam congruere bene animadvertit. Integrum mutilo exequare aggressus est, versiculumque omnibus absolutum numeris, *λῆμ' ἐπὶ ταῖς θρώπων*, sic emendare, seu potius corrumpere non dubitavit: *λῆμ' ἐπὶ τὸ ταῖς θρώς*. Illud est in codd. omnibus: hoc etiam si codd. omnes exhiberent, non tamen sic crederem a Comico scriptum fuisse.

1398. ὅπως δέξῃς. Sic C. D. bene. Sic etiam emendatum in B. ab eadem manu. In membr. ut vulgo, δέξῃς.

1399. πράγμασιν. Male vulgo πράγμασι.

1401. ἰππικῇ τὸν νοῦν μόνῃ. Sic recte Bentleius voces collocat. Perperam vulgo corruptis numeris ἰππικῇ μόνῃ τὸν νοῦν.

1407. ἴππων τρέφειν τίθριππον. Sic tres codd. In C. ut vulgo, ἴππων. Ad τίθριππον glossa ἄρμα.

1409. ἐρήσομαι σε τουτί. Sic tres codd. In membr. omisso pronomine, ἐρήσομαι τουτί. Quod vulgo inferitur γε a mala emendatoris manu est.

1412. Hic versus in antiquis editt. sic legebatur :

τύπλιον τ' , ἐπειδήπερ τοῦτ' ἐστ' εὐνοῖν τὸ τύπλιον.

Metro optime consuluisse sibi visus est Berglerus, reponens ἐστίν, quo pacto nihil quidem desideratur in syllabarum numero, sed in numeris versus immane quantum : nam spondeus est in quarta sede. Suspitor tamen illud ἐστίν in Bergleri textum casu irrepsisse; alioqui præclaram illam emendationem pro merito suo jactasset. Nihil pronius erat quam τὶδ' ἐστίν reponere. τὶδ' & τοῦτ' infinitis in locis commutata fuisse notum est. Sed certiora dant codd. Optime est in B. ἐπειδήπερ γε τοῦτ' ἐστ'. Sic etiam in C. nisi quod librarius metri rationem non habens plene ἐστίν scripsit. Duo alii mendose ἐπειδήπερ τοῦτ' ἐστίν. Solus meus pro τύπλιον τ' initio versus habet τύπλιοντ', quod præfero.

1415. τιν' δὴ; Voces illæ non comparent in primariis editt. nec sunt in ullo cod. saltem a prima manu. In C. repositæ fuerunt in margine. In membr. margine etiam minio adscriptum τιν' τί δὴ, redundante syllaba. In neutro cod. huic additamento adposita personæ nota. Primus illas voces in textum intulit Ant. Fracinus, unde in Parisinam Wecheli, & in Frobenianam transferunt: reliquæ veteres eas non habent. Est autem versus hic parodia versus Euripidei quem adhibuit Comicus in Thesm. 194.

1416. νομιζέσθαι σὺ πᾶνδὲς — Sic, ut vulgo, B. C. In membr.

pronomen omiffum: in meo *νομίζεσθαι γε παιδὸς — τοῦτο τούτου*.
Gl. τὸ κλάειν.

1418. εἰκὸς δὲ μάλλον. Sic optime A. C. Vulgo εἰκὸς δὲ μά-
λιστα — ἢ νῦν. Codd. omnes, ut editt. articulum inferunt, quem
metrum non admittit: immo in B. D. scriptum ἢ τοὺς νεωτέρους.
Kustero monenti in notis articulum delendum esse hic obscurus est
Berglerus.

1428. καίτοι τί διαφέρουσιν — Sic optime A. C. In B. ut vul-
go, sine interrogatione, proinde multo languidius, ne de corrupto
metro loquar, καίτοι διαφέρουσ' οὐδὲν ἡμῶν ἐκείνοι. In meo καίτοι
σφέδρ' οὐδὲν διαφέρουσιν ἡμῶν —

1438. Hic versus in glossa sic explicatus: *κἄμωγε συγχωρεῖν ὑμᾶς*
δοκῇ τοῖς παισὶ, ἃ ἐστὶ πρίποντα ποιεῖν εἰς ἡμᾶς.

1440. ἀπὸ γὰρ ἐλουμαι. Refertur γὰρ ad aliquid suppressum,
quod glossa supplet, οὐ βούλομαι.

1442. τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις. Sic optime A. C. In omni-
bus editt. legebatur τί δὴ μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις, syllaba extra
numerum excurrente. Kusterus ad eum locum: *Rectius Ms. Arund.*
ἐκ τούτων ὠφελήσεις, quam priores editt. in quibus legitur, ἐκ τού-
των ἐπωφελήσεις, syllaba redundante. Hic etiam præter solitum, Ku-
stero morem gessit Berglerus. Neuter animadvertit corruptos esse nu-
meros ob spondeum in sexto loco:

πῶς δὴ; | διδά | ξον γὰρ | τί δὴ μ' | ἐκ του | των ω | φελη | σεῖς.

Mendosam illam cod. Arund. lectionem meus etiam exhibet. Pejora
adhuc in B. absque ulla metri forma: *πῶς; διδάξον γὰρ ἢν τί μ' ἐκ*
τούτων ὠφελήσεις. Facillima erat veteris lectionis emendatio. Non
præpositio verbi compositi, sed alterum δὴ, quod invenuste admo-
dum repetebatur, furellis ejiciendum erat:

πῶς δὴ; διδάξον γὰρ, τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις.

Hoc non sensisse Bentleium, virum, si quem alium, naris emun-
ctissimæ, profecto miror: emendabat ille, *τί δὴ μ' ἐκ τῶνδ' ἐπωφ-*
λήσεις. Berglerum tamen, si aliquid sapuisset, Bentleii notula repri-
mere poterat, ne claudum versum Comico donaret. Sed Bentleianarum
emendationum

emendationum nullibi fungus ille meminit, nec eas quidem legisse videtur. Quinque tamen illæ summi Viri paginæ multis adversariorum plaustris præferendæ sunt, & Kusteri editioni majus pretium & ornamentum adferunt, quam longæ rædiosæque Girardi & Spanhemii nugæ. Ostendit autem Arund. cod. & mei scriptura, quam verum sit illud, quod in nota ad Lyf. 408. dixi & sæpius postmodo inculcavi.

1443. τί φῆς; τί φῆς σύ; Vivide sic A. C. In aliis, ut vulgo, languide τί δῆτα φῆς σύ;

1444. τοῦδ' ἑτέρον αὐ μείζον κακόν. Ad ista adolescentis, τὴν μητέρα, ὥσπερ καὶ σὺ, τυπῆσω. faceta est Annæ Fabri observatio: *Cela est plaisant. Il y a aujourd'hui bien des maris, qui se consoleroient d'être battus, si leurs femmes étoient battues.* Quid illa, quæso, ridicula nota ad hujus loci sententiam facit, cujus pulchritudinem & acumen non magis percepit bona puella, quam nequitiam illam in v. 653? Persuaderi sibi passus fuerat simplex rusticus, haud nefas esse, nec naturæ legibus adversari, patrem a filio verberari:

κλαίει γὰρ ἡμᾶς εἰκὸς ἔσθ', ἢν μὴ δίκαια δρῶμεν.

Sed ubi adolescens ait se matrem etiam verberaturum, ira exan- descit pater, nec tantum flagitium audire sustinet, ratus hominum animis nihil a natura magis insitum esse quam pietatem erga maternum uterum. τί φῆς; τί φῆς σύ; τοῦδ' ἑτέρον αὐ μείζον κακόν. Et hoc quidem verum est. Acumen aurem hujus loci hoc est. Philosophorum Euripidisque dogma respicit Comicus, quod falsi arguit, non directis argumentis, sed, quod longe præstat, Strepsiadis affectu ab ipsa natura petito. Scilicet docebant illi auctorem originis patrem esse, matrem vero tanquam humum considerabant semen recipientem foventemque. Noti sunt hac de re Euripidis versus in Oreste, ubi infelix ille matricida Tyndareo scelus suum excusans ait:

πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς,

τὸ σπέρμ' ἄρδουρα παραλαβὼς ἄλλου πάρα.

ἄντι δὲ πατὴρ τέκνον οὐκ εἶη ποτ' ἄν.

Plura ad illud placitum pertinentia vide in egregia Valckenarii Diatribæ Euripideæ p. 29. Qui hac doctrina imbuti fuerant adolescentes,

vix fieri poterat, quin eorum aliquis, si quod forte iurgium incideret, minus decenter & pie erga matrem se gereret. Merito igitur sanis hominibus non minus damnoſa, quam abſurda viſa eſt, quod teſtatur ſeparius iſte, quem proferunt Scholiaſtes Euripidis ad locum modo citatum :

ἄντι δὲ μητρὸς πῶς, κάδαμ' Εὐριπίδῃ;

1455. *εἰρέψας* σικυτὸν — In membr. *εἰρέψας* ἑαυτὸν, quod præferri debebat. Vide not. ad Pl. 390. Menander apud Stobæum :

ὅταν τι πράτῃς ὅσιον, ἀγαθὴν ἐλπίδα
πρόβαλλ' ἑαυτῷ.

Grotius Floril. p. 47. e Ml. cod. cui concinit is quem verſavimus, dedit *πρόβαλλας* σικυτῷ. At Bentleius Emendat. p. 76. *Præſtat*, ait, *recepta lædio* πρόβαλλ' ἑαυτῷ, *eodem quidem ſenſu, ſed Aſſimulatio* & *Menandro convenientius*. *πράτῃς* ad linguæ normam recte ſcriptum eſt in R. cod. Male vulgo *πράτῃς*.

1456. τί δῆτα ταῦτ' οὐ μοι τότ' ἡγορεύσατε; Sic optime membr. In C. D. ut in veteribus edit. τί δῆτα ταῦτά γ' οὐ μοι τότ' ἡγορεύετε; redundante ſyllabâ. In B. ſyllaba deficiente, τί δῆ ταῦτ' οὐ μοι τότ' ἡγορεύετε; In Kuſteri edit. priorum lectio exhiberi debuit: ſed *μὴ* typothetæ errore omiſſum fuit, nec errorem correxit noviffimus editor.

1462. ὦ μοι. Sic tres codd. Vulgo εἴ μοι, quod perinde eſt.

1465. Σωκράτη. Sic IV. codd. bene, virato hiatu. Vulgo Σωκράτη. Vide notam ſupra 182.

1468. Vide Heſychii interpretes ad gloſſam πατρῶος Ζεύς.

1470. Ζεὺς γὰρ τις ἔστιν; — ἔστιν. — οὐκ ἔστιν γ' ἐπεὶ — Sic optime ſcriptus eſt hic verſus in B. & in meo, niſi quod in iis tertio loco eſt ἔστι γ', ſolita librariorum negligentia circa paragogicum. In veteribus edit. eſt: Ζεὺς γὰρ τις ἔστιν; — ἔστιν. — οὐκ ἔστι, ἐπεὶ — In Kuſteriana primo loco eſt ἔστι typothetæ errore, eademque menda repetita fuit in noviffima Batava. Vulgarum ſcripturam maniſeſto depravam aliter emendat e conjectura Toupius a me

laudatus ad Pl. 885. οὐκ ἂν ἔσ', ἵπει — Et certior & melior est nostra lectio, in qua verbum ἔσιν eodem sono & plene ter repetitur. Sic οὐδὲν v. 733.

● 1472. ἀλλ' ἐγὼ τὸτ' ὥμην Δία τουτονὶ τὸν δῖον. Sic optime mendosam scripturam correre, sensumque expedire Bentleius & Kufterus. In impressis erat ἀλλ' ἐγὼ τοῦτ' ὥμην διὰ τουτονὶ τὸν δῖον. Berglerus post editas utriusque notas venit ineptissime: *sed ego istud arbitrabar propter hunc turbinem*. In membr. scriptum ταῦτ' ὥμην: in B. διὰ τουτονὶ — Hæc autem dicens Strepsiades, id quod per δῖον intelligit ostendit. Est autem juxta veteres magistros κεραμεῖον βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖνος, ὅπερ ἄνω εὐρύτερον ὂν, κάτω εἰς ὀξὺ λήγει. Glossa ad hunc locum καυκίον πῦλινον. In vestibulo ædium solebant Athenienses columnam statuere in honorem Apollinis, quam Ἀγνὴ vocabant. Vide ad Thefm. 489. Probabile est Comicum, ut Socratem perfringeret, ostenderetque receptas religiones ab eo contempti, scholam illius in scena exhibuisse, cujus in vestibulo non Ἀγνὴς erat, sed fictile vas aliquod magnum, ad formam supradescripti κισσιῶν seu poculi effictum: idque ostendens rusticus ait: *sed ego tum arbitrabar Jovem esse turbinem hunc*. Nunc eo sensu nomen δῖνος accipit Strepsiades: at supra v. 380. ubi ait:

Δῖνος; τοῦτ' μ' ἐλελήθη,

ὁ Ζεὺς οὐκ ὦν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος τυτὶ βασιλεύων.

Nescius quid Physicis esset δῖνος, quo nomine Socrates usus fuerat, ad exprimendam *aëris & cæli rotationem*, Δῖνον arbitratur eum appellare deum aliquem Jove superiorem, qui eum e regno ejecerat, ut ipse olim Saturnum. Ideo filio suo dicit v. 828.

Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.

Quod nunc ei filius regerit.

1475. καὶ φληνάφα. Sic bene membr. Vulgo φληνάφει. Thema est φληναφάω. Hesych. φληναφᾶ, φλυαρεῖ, μωρολογεῖ. Pro quo Suidas habet φληναφεῖ, φλυαρεῖ. Alteram formam præfert Noster Eq. 664.

ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας, ἐκπλαγείς ἐφληνάφα.

1477. διὰ Σωκράτην. Sic IV. codd. Vulgo Σωκράτη.

1480. ἀδολεσχίᾳ. Gl. Φλυαρίᾳ τῇ τοῦ Σωκράτους.

1483. ὀρθῶς παραινεῖς. Ad hunc locum est περιγραφὴ. Ὁ περ εἰπόντος αὐτοῦ τοῦ Ἑρμῆ, ὡς οὐ χρὴ εἰς τὸ δικαστήριον αὐτοὺς ἀγαγεῖν. Sic apud Plautum Menæchmus Socrates furere se assimulans; Apollinem, tanquam præsentem, alloquitur:

Pugnis me vetas in hujus ore quicquam parcere,
ni jam ex meis oculis abscedar in malam magnam crucem?
faciam, quod jubes, Apollo.

Facitissima est tota illa Plautina scena, ubi ista Socris,

Ecce Apollo mihi ex oraculo imperat
ut ego illi oculos exuram lampadibus ardentibus.
comparari possunt cum istis Comici nostri in Lyf. 634:

αὐτὸς γὰρ μοι γίνεται,
τῆς θεοῦς ἐχθρὰς πατάξαι τῆσδε γραῖς τὴν γνάθον.

1484. ἐμπιπράναι. Vulgo ἐμπιπράναι. Vide not. ad Lyf. 311.

1492. καὶ σφόδρα γ' εἰς ἀλαζύνει. Sic bene in B. In A. C. καὶ σφόδρ' εἰς ἀλαζύνει. In meo καὶ σφόδρ' ὥσ' ἀλαζύνει. Quæ omnes bonæ sunt lectiones: at vulgo solæce καὶ σφόδρ' εἰς —

1506. τί γὰρ μαθόντ' εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον; In primariis edit. legebatur, τί γὰρ μαθὼν ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς θεοὺς; In recentioribus repositum μαθόνθ' ex Biseti emendatione, quam confirmat scriptura cod. B. τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεοὺς; versu in quarto pede vacillante. Sic etiam est in meo, cum levi menda μαθόντ'. In membr. & in C. τί γὰρ μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε; quod sane recipi poterat. Melior tamen est lectio, quam ex his omnibus reconcinnavi, μαθόντες duorum optimorum codd. mutans in μαθόντ' εἰς, & dualem ex aliis codd. adsumens pro plurali. Ad Socratem & Chærephonem directus hic sermo. Hic ut aliis in locis pro μαθόντ', legendum esse credo παθόντ'. Vide not. ad Lyf. 599. Pl. 908. Vesp. 251.

1507. ἐσκαπιῖσθαι. Sic A. C. Vulgo ἐσκοπιῖσθαι.

1510. τόγῃ τήμερον ἡμῖν. Sic, ut impressi, IV. codd. Fuerunt olim exemplaria in quibus legebatur τόγῃ τήμερον εἶναι. Vide notas ad Mœridem p. 364. & Kœnium ad Corinthum de Dial. Att. §. XXIX.

FINIS NOTARUM IN NUBES.

 ADDENDA notis in Nubes.

Inter Scripta Gallica politissimi auctoris *BERNARDI DE FONTENELLE* exstat commentariolum, quod ille sibi olim juvenis memoriae causa scripserat, nec luci destinaverat publicæ. Titulus est: *Remarques sur quelques Comédies d'Aristophane, sur le Théâtre Grec &c.* Quæ de Comici nostri fabulis tulit judicia, non usquequaque vera sunt. Non videtur Græcæ antiquitatis & linguæ satis peritus fuisse vir ingeniosus, diversisque variarum rerum districtus studiis, ut Dramatum scôpum & allusionem, actionem scenæ, permultarumque Aristophanis facetiarum acumen percipere potuerit: in eoque minus æquum se prodit, quod pleraque e sui temporis moribus æstimet. Sunt tamen in hac commentatione nonnulla, quæ tollere velis, quæque acre viri ingenium ostendunt. Placent mihi ista quæ in *NUBES* observat: *Le dessein de cette pièce est fort plaisant. STREPSIADE est le vrai BOURGEOIS GENTILHOMME, par la difficulté qu'il a d'apprendre, par ses méprises continuelles, & par la naïveté avec laquelle il rend ce qu'il a appris. Il ressemble fort aussi à GEORGE DANDIN, quand il se plaint d'avoir épousé une femme de la ville, lui qui étoit un homme de la campagne.* Primus e scriptoribus nostris, nescio an solus, persensisse videtur *BERNARDUS* ille, novæ Comœdiæ poëtarum qui exstant ex omni ævo excellentissimum, solumque, qui ingenio & vi comica Aristophani æquiparari possit, *MOLIERIUM*, Comico nostro quædam debere, multaque lineamenta facetissimi illius plebeji hominis, nobilium mores æmulantis, *MONSIEUR JOURDAIN*, in Dramate, cui titulus, *LE BOURGEOIS GENTILHOMME* e *STREPSIADE* adumbrata esse; quod verissimum esse, facile deprehendet, quicumque utramque fabulam diligenter leget.

V. 608. Levis in hoc versu remansit e prioribus editionibus menda. Scribi debuit ob metrum, *ἰπέσθην φράσαι*.

916. Quem in nota ad hunc locum citavi versum ex Eq. 503. *ὑμεῖς δ' ἡμῶν προσέχετε τὸν νοῦν*. is C. A. Dukero, cujus post superiores meas excusas, raptim notas percurro, mendose scriptus visus est, nec dubitavit quin reponendum foret *πρόσχετε*. Nempe ignoravit proceleusmaticum pedem in anapæsticum versum admitti. Eandem verbi formam *πρόσχετε*, vulgatæ *προσέχετε* idem ille substituit in hujus fabulæ v. 575.

ὦ σοφώτατοι θεῖται, δῦρο τὸν νοῦν προσέχετε.

In poetis & maxime in Aristophane parum exercitatus sit, qui ignoret, pedem tribrachyn ante syllabam catalecticam tetrametrum trochaicum admittere. Emendandus ergo erat versus exinde septimus,

εἰτα | τὸν θε | οἰσιν | εχθρὸν | βυρσο | δειψῶν | Παφλαγον | κα.

Emendandus iste etiam in Eq. 319.

καμῖ | τῇ Δια | τουτ' ε | δρασε | ταύτον | ὥστε | κάλαρα | λαν.

Multique sunt apud Comicum alii, qui Dukeri alicujus opem expectant, a quibus paulo peritior quivis abstinebit manum. Mirum adeo non est, si eum tantopere torfit interjectio *φεῦ* initio versus 41. posita, quæ centies apud scenicos sic occurrit extra versum. Hoc quum hodie tirones sciant, ne dignum quidem erat quod observaretur ad Ran. 141. Aliud specimen Dukeri in metris peritiæ exstat in ejus nota ad v. 584. qui sic in antiquis edit. legebatur:

ἡ Σιλήνη δ' ἐξέλωσι τὰς ὁδοὺς· ὁ δ' Ἥλιος.

Sic autem ille ad eum versum: *Quarta sede est pyrrichius, qui locum in hoc carmine non habet. Lege cum schol. ἐξέλωσιν. Nam jam tum quartus locus peculiari ratione recipit, ut schol. ad v. 518. & sunt aliquot exempla in illa παραβάσει.* PECULIARIS RATIO illa ineptum imperiti Græculi commentum est. Dukerum, ut alios, fefellit titulus initio parabasis præmissus, quo choriambici versus trochaici esse perhibentur, qua de re in nota ad eum locum egi. Nulli trochaicum metrum iambum recipit. Proinde versus ille, sive *ἐξέλωσιν*, sive *ἐξέλωσι* scribatur, turpiter claudicabit. Id non ignora-

bat Kusterus, quapropter, ut versum sustentaret, furtim supposuit, sed satis infulse, particulam *ye*, quam non recepit Berglerus, in nota monens, *metro satis consultum iri*, si scribatur *ἔξιλιπαι*. Sed sic minus constat temporum ratio. Optimum & sincerum est, quod ex membr. reposuimus, *ἑκείλιπαι*.

963. Locum hunc imitatus est Plautus in Bacchidibus, ubi Lydus pædagogus severam, qua olim educabantur pueri, disciplinam exponit & laudibus evehit, III. 3.

Eademne erat hæc disciplina tibi, cum tu adolescens eras?
nego tibi hoc annis viginti fuisse primis copiæ,
digitum longe a pædagogo pedem ut efferres ædibus;
id quod obtigerat, hoc etiam ad malum arcessebatur malum,
& discipulus & magister perhibebantur improbi.

Ante Solem exorientem nisi in palæstram veneras,
gymnasi præfecto haud mediocris pœnas penderes.
Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pugilatu, pila,
saliendo sese exercebant magis, quam scorto aut saviis:
ibi suam ætatem extendebant, non in latebrosis locis.

Inde de hippodromo & palæstra ubi revenisses domum,
cincticulo præcinctus in sella apud magistrum assideres:
cum librum legeres, si unam peccavisses syllabam,
fieret corium tam maculosum, quam est nutricis pallium.

Sarfinatis ista *cincticulo præcinctus assideres* ex Atheniensis verbis *καθίζοντας τὸν μὲν ἔδει προαλείσθαι* adumbrata videntur, & interpretationem glossatoris nostri confirmant.

995. Diversæ lectionis in hoc versu meminit Scholiastes, cujus in codd. nec in glossis ne minimum quidem exstat vestigium, τῶν γὰρ ἀφανίζεν. Qui eam probavit Kusterus, saltem ostendere debuisset quo pacto universæ hujus loci sententiæ accommodari possit. Sane Justus iste Orator ineptissime rationem concludere mihi videatur, si dicat: *Disces nihil turpe quidquam admittere, quia debes Pudæ signum abolere*. Qui istud ἀφανίζεν audacter & imperite Corollam olim obruserat, legebat procul dubio: ἄλλο τε μὴδὲν αἰσχρὸν π...

ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλαι (vel μέλαι) τᾶγαλμ' ἀφασίζεν. Sed hoc nihili est. Quod autem Kusterus addit, *pro τᾶγαλμ', ΜΕΤΡΙ ΓΡΑΤΙΑ per crasin Atticam legendum esse τᾶγαλμ'*, in eo ridicule fallitur, ea ignoracione, quæ poëtæ Græci editori vix condonari potest. τᾶγαλμα per crasin ex τὸ ἄγαλμα factum primam producere tironibus etiam notum. Eundem tamen hunc errorem sæpius erravit: vide ejus notam ad Conc. 442. ob quam a Dawesio correptus fuit. Solent autem Antici articuli τὸ cum sequente α crasin facere in α, non in α.

Sophocles *Œd. T.* 356.

πίφeyμα· τάλανθις γὰρ ἰσχύον τρέφω.

Ibid. III.

άλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τὰ μελούμενον.

Antig. 275.

πάλος καδαμφεῖ τοῦτο τᾶγαθὸν λαβεῖν.

Ibid. 1059.

σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τὰ δακνὴν φιλεῖν.

Menander apud Stobæum Floril. Grotii p. 29.

τυφλόν τι ταῖοντόν εἰναι μοι δοκεῖ.

Centum paginæ similibus exemplis repleti possent.

IN A V E S.

Collata fuit hæc fabula ad tres Mss. codd. Sunt autem :

A. Regius membranaceus MMDCCXII.

B. Regius chartaceus MMDCCXV.

C. Regius chartaceus MMDCCXVII.

ARGUMENTUM in A. C. exstat, unde emendatum exhibetur.

L. 2. τὸ μηδέπω μηδεμῶς. Sic bini codd. Vulgo τῷ μηδεμῶς.

L. 4. Δικελαικοῦ. Sic bini codd. Mendose vulgo Δικελαικοῦ. Decelea a Lacedæmoniis munita fuit anno 3. Olymp. XCI. anno post exhibitam populo hanc fabulam.

L. 8. οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ ἦν, λεληθότως — Sic membr. Vulgo οὐ γὰρ ἐπὶ τούτου ἦν ἐκκλησία. Postrema vox a mala manu est. Eam tamen agnoscit C. Sed in eo est etiam ἐπὶ τούτῳ.

L. 11. αἰνίσσεται, ὥσαντι — Hic locus ad membr. fidem confirmatus. Vulgo αἰνίσσεται καὶ προσφῶτας ἑτέρους, ὥσαντι τῶν ὄντων κακῶν καθεστώτων. Oportuisset saltem ὥσαντι κακῶν ὄντων τῶν καθεστώτων.

L. 13. καὶ ἡ μὲν ἀπότασις. Sic bini codd. Vulgo καὶ ἡμῖν ἀπότασις.

L. penult. τῶν ποιητῶν τὰς — Sic uterque cod. recte. Vulgo τὸν ποιητὴν.

L. ult. ἐν μὲν ἄλλοις. Has voces vulgo omittas e cod. C. reposui. In membr. hic locus sic habetur : τῶν ποιητῶν τὰ ἐν ταῖς τραγωδαῖς τιματολογούμενα αἱ μὲν διελίσχουσιν ἐν δὲ τοῖς νῦν —

P. 147. L. 3. Quæ sequuntur ex veteribus didascaliiis excerpta in codd. meis non comparent. Καλλιστράτου bene repositum pro Καλλίου. Vide not. ad Nub. 531.

Argumenti metrici versus 4. manifesto corruptus est. Pro εἰς
δ' ὅρις aliud quid scriptum oportuit: forte εἰς πρόσθεν.

V. 1. Personæ huic versui præfixæ in membr. nomen plene scriptum est Εὐελπίδης, recte: infra v. 645. nominatur Εὐελπίδης Θριῶθεν. E compendio scripturæ orta est nominis depravatio, quam exhibent editt. omnes, Εὐελπικς. Sic maioribus literis scriptum in B. Sed ultimæ syllabæ superscriptum ΔΗ. Graculum quem tenet alloquitur Euelpides. Gl. ὡς ἐν ἀπείρῳ τινὲς δένδρου ἔντος, καὶ τοῦ ποταμοῦ σημαίνοντος δῆτα μὲν ἐκεῖνο πορευθῆναι.

2. ἥδε δ' αὖ — Gl. κορώνη κεινομένη εἰς τὸναντίον.

3. Suidas: πλανύτομεν, πλανώμεθα. Κωμικῶς παρηκίλει Αἰσίοφάνης Οἰνισί. In C. gl. πλανώμεθα. Αἰλικῶς δὲ παρηκίλει.

4. Glossæ: ἄλλως, μέτην. προφορευμένω, ὧδε κἀκείσε πορευόμενοι. Suidas: προφορευμένω. δῦρο κἀκείσε πορευόμενοι εἰς τὰναντία. προφηεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ παραφέρειν δῦρο κἀκείσε τὸν σῆμονα τοῖς διαζήμενοις. Αἰσίοφάνης Οἰνισί. *Viam euntes redeuntesque*; more *sepeitium*, qui, ut subtemen cum flamine connectant, fila ultro citroque ducere & reducere solent. KUSTERUS.

5. τὸ δ' ἐμέ — πλεῖν ἢ χίλις. Glossa supplet οὐκ εὐῆδες; & in fine sequentis distichi, οὐ μωρίας πλείων;

8. ἀποσποδῆσαι. Gl. ἀφανίσαι. Suidas: ἀποσποδῆσαι, ἀφανίσαι. ἀπὸ τῆς σποδῶ. αὕτη γὰρ ἀφανίζει τὴν προὔπαρξσαν ὕλην τῶν ξύλων. ἢ ἀποκροῦσαι, ἀφανίσαι, καὶ τυπτόμενον ἐκβάλλειν. Αἰσίοφάνης Οἰνισί. ἀποσποδῆσαι τοὺς ἐνυχας τῶν δακτύλων.

9. ἀλλ' οὐδ' ἔπου γῆς — Sic bene Dawesius. Solæce vulgo, οὐδὲ ποῖ γῆς. In membr. scriptum οὐδὲ πῃ γῆς. In duobus aliis, ad nostram lectionem propius, οὐδὲ ποῦ γῆς.

10. In fine hujus versui poni debuit interrogationis signum.

11. Εἰρηκεσίδης. Vide infra ad v. 764. & Suidam in V.

13. οὐκ τῶν ὀρέων. Hesych. ὄρεα, ὀρειοπόλις. καὶ πετιωί, καὶ τόπος. Vide not. ad Lyc. 557. Theim. 448. Ran. 1068.

14. Hefych. *πινυκοπώλης. ἐρνυδοπώλης. τίλλοντες γὰρ αὐτὰ, καὶ τινδίνεις ἐπὶ πινυκος, ἐπώλουν, τὰ λεπτὰ ὀρμαδίζοντες.* Ad quam glossam vide interpretem.

16. ὅς ὄρνις ἐγίνετ', ἐκ τῶν ὀρνέων. Sic distinxi, ad constructionem indicandam, quam sic instituo: ὅς ἔφασκε τῷδε (μόνῳ) ἐκ τῶν ὀρνέων φράσσειν ὧν τὸν Τηρέα τὸν ἔποπα, ὅς ὄρνις ἐγένετο. In impressis male ista cohærent, & quod in versione legebatur, *qui ales factus est ex anibus*, est sanequam insulsum. Præ aliis quæ prolata fuerunt explicationibus maluissem legere ἐκ τῶν ὀρνέων. Sed procul dubio verus est sensus, quem expressi, quemque percepisse videtur unus e veteribus magistris, cujus hæc est nota: ὅς ἔφασκε μᾶλλον τῶν ἄλλων ὀρνέων δύνασθαι προσηγήσασθαι τῆς ἰδοῦ, καὶ δειξαι ἡμῖν αὐτήν. Schema παρ' ὑπόνοιαν, quod alii comminiscuntur, ineptum est & nive frigidius.

17. τὸν μὲν Θάμβελιδου. Glossa supplet νόον.

18. τὴν δὲ δὴ — Vulgo, metro claudicante, τήνδε δὲ τρωβόλου. s. produci non potest ante literas τρ. Hoc certo certius: nec ullus codicum lectionem hanc agnoscit. In membr. scriptum τὴν δὲ δὴ τρωβόλου. In B. una voce τινδιδί. In C. τήνδε δὴ, unde feci τὴν δὲ δὴ. Particulam adversativam δὲ præcedenti in priorē membro μὲν reddi flagitat omnino linguæ indoles. Est tamen in hac scriptura aliquid, quod minus placeat, nimirum τὴν positum pro ταύτην, quod Comicis in usu non esse observavi ad Pl. 44. & ad Conc. 275. unde præstat legere τήνδε δ' αὖ τρωβόλου. Sic Thesm. 170.

ὁ δ' αὖ Θεόγνης ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιῇ.

ταὶ μὲν, τὰ δ' αὖ vide in Acharn. 974. passimque apud Comicum occurrit hæc particula. Supra v. 2. ἥδε δ' αὖ κρώζει πάλιν. Necessaria est & certa hæc emendatio.

19. τῷδ' οὐκ ἄρ' ἐστὶν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν δακνύν. Primo excudi debuit τῷδ', ut est in tribus codd. & in primariis editt. τῷ δ', pro τοῦτω δ', e superiore nota mendosum esse intelligitur. ἐστὶν e codice B. adscivi, quæ lectio mihi optima videtur. Sic Ran. 227. οὐδὲν γὰρ ἐστ' ἄλλ' ἢ κοάξ. In impressis est ἥσθη, ut scriptum est in duobus

aliis codd. pro ἤσιν, omisso ι, quod sæpius observavi veteres librariorum negligere solitos fuisse. Auctor Etymol. M. p. 438. extrema: ἤσμεν. ἰστίον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἤδιν, ἤδεις, ἤδει, τὸ δυϊκόν, ἤδειτον, ἤδειτον· καὶ κατὰ συσκοπήν τῆς εἰς διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς σ, γίνεται ἤσιν· οἶον, τὸ δ' ἄρ' οὐδὲν ἤσιν ἄλλο πλὴν δακτυλίου. Inde depravam est altera lectio, cujus meminit Schol. ἰσίν.

38. ἐναποτίσαι χρήματα. Præter expectationem pro ἐμμεῖναι & ἐνοικεῖν. εἰς τὸ Φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων, ὅτι συκοφαντούμενοι εἰς πάλαι ἀπίστους χρήματα.

45. ὅπου καθιδρυθέντι. Vulgo ὅπου. In B. ὅπη. Vide supra ad v. 9.

46. ἰσὶ πρὸς τὸν Τηρέα. Sic membr. Minus bene, ut vulgo, duo alii παρὰ τὸν T.

48. εἰ ποὺ τοιαύτη εἶδε πόλιν, ἢ πείσῃτο. In vet. edit. εἶδε πόλιν, ἢ πείσῃται. Kulterus e conjectura, ut videtur, deduxit πείσῃτο. Prius, licet minus bonum, revocavit Berglerus, duabusque typographicis mendis vitari sivit ejus propola. In B. scriptum εἶδε πόλιν, ἢ πείσῃται. Diphthongo superscripta litera ο, varia scilicet lectio πείσῃτο. Sed neutrum sincerum est. Inde εἶδε adscivi, quod Dawesius etiam conjecerat, tum πείσῃτο reposui, prout ille certissime emendavit, probante Pierfsono ad Mœridis notam p. 311. πίταμαι ἐν τῷ ο, καὶ πέτεται, Ἀττικῶς· πίταμαι ἐν τῷ α, Ἑλληνικῶς. Istud cod. B. πείσῃτο depravatam est ex πείσῃτο. Eadem forma in hac fabula sæpius recurrit. Supra 35. ἀναπείσῃτο. Infra 1471. ἐπιπείσῃτο. 1384. ἀναπείσῃτες. Tum etiam Conc. 899. πείσῃτο. Lyf. 55. πετομένης. Vide infra ad v. 90. Perperam in membr. εἶδε πείσῃ, quod ideo observo, ut Cl. Reg. Professor inde argumentum sumat, quo probet vocalem corripī ante literas πλ. Vide not. ad Thesm. 56. Nub. 967. In duobus aliis recte πόλιν.

54. Ab hoc versu usque ad sextum deinceps perperam vulgo scriptæ sunt personæ, quas ad codd. fidem distinximus. οἷον ὁ δῆμος. De hac formula poëtis Atticis familiari, & aliis in locis apud Comicum obvia, ut infra 80. Eq. 1158. Pac. 1061. videndus Kœnius ad Com. de Dial. Att. §. II.

55. ἢ ἢ διπλάσιος ὁ ψόφος. Sic bene A. ad metri & linguæ normam. In duobus aliis, ut in impressis, claudicat versus omissione articuli. Nam διπλάσιος quatuor brevibus syllabis constat. Infra 1578.

πρεσβείας | διπλάσι | ως μαλ' | οὐ αγ' | χεῖν μοι | δοκεῖ.

59. ποιήσεις ἔτι με κώπειν αὐθις αὐ'. Sic B. In C. ut vulgo, ποιήσεις τι με — In membr. ποιήσεις τοι με.

63. οὗτος, τί δεινόν; οὐδὲ κάλλιον λέγεις; Vulgo legitur οὗτω 'εἰ δεινόν, οὐδὲ κάλλιον λέγειν. Quod connectunt cum præcedente Euepidis sermone: *Qui rictus! adeo terribile quid hoc est, & insandum dictum.* ut posterior versus, tanquam glossema, priori interpretando serviat; quod frigidum & infusum est. In membr. scriptum οὗτως τί δεινόν. Unde tantisper immutata scriptura bonam sententiam restitui.

66. ἔρου τὰ πρὸς ποδῶν. Fingit se præ timore cacasse, & defluente merda pedes inquinatos habere.

73. ἴν' — ἔχει. Sic recte B. distincte & perspicue. Vulgo folœce ἔχει. Vide not. ad Ran. 24.

75. οὗτος γὰρ, αὐτ', οἶμαι. Sic B. ut impressi: in duobus aliis αὐτ' omissum.

78. δεῖ τε τορύνῃς καὶ χύτρης. Sic A. B. In membr. claudicante versu, ut vulgo, omissa est vocula τε. Media in τορύνῃ syllaba corripitur.

84. οὐνεκ' — Perperam vulgo εἴνεκ'.

85. ὥς μ' ἀπέκλεινας — Sic duo codd. ut impressi. In membr. παλαιῶς σὺ γ' ἀπόλοι', ὅς μ' ἀπέκλεινας δέει.

86. χὼ κολυγὸς μ' οἷχεται. Id est plene μοι οἷχεται. Θηρίον. In C. Θηρίων.

90. ἀπέπλετο. Vulgo ἀπέπλετο: in membr. ἀνέπλετο. Quam πλεῖν formam adstruunt observata ad v. 48. Male infra v. 1173. ἀνέπλετο' relictum fuit, pro εισέπλετο'. In Thesm. V. 1014. ubi altera forma e prioribus edit. remansit, reponendum οὐ γὰρ ἀν' ἀπέπλετο. Sed in melicis tuetur illa locum, ut Ran. 1351. ὁ δ' ἀνέπλετο' ἀνέπλετο' εἰς αἰθέρην.

Berglerus? Mendam intactam reliquit. Kusteri notam probabile est eum ne quidem intellexisse. Jambus an creticus in secunda senarii sede esset, floccum ille non interdabat.

133. καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις. Sic membr. Vulgo ποιήσης.

134. Proverbium est: μή μοι ποτ' ἔλθης, ὅταν ἐγὼ πρῶτῳ πωλῶς. in eos qui amicos rebus in adversis deserunt. Facete Comicus verbum istud in contrarium sensum invertit.

140. εὐρὺν ἀπείντ' — Sic libri omnes. Operarum errore in Kusteriana excusum ἀπέντ'. Mendam correxit Berglerus.

142. Suidas: ὠρχισίθης. τῶν ὄρχισιν ἤψω αἰσχυρῶς. Suaviores essent numeri, si ad istum modum versus legeretur :

οὐκ ὠρχισίθης, πατρικὸς ὦν ἐμοὶ φίλος.

143. ὦ δειλακρίων σὺ. Suidas: ἀντὶ τοῦ, ὡς κακοδαίμονες εἶσθε σὺ καὶ δειλότασσι. Anus in Pluto v. 973. ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς κνησμοὶ δειλακρῶ. Id est ἄκρως ἀθλῖα. καὶ δειλακρίων, ὁ ἄκρως δειλός, ὁ ἐλαεινός, ὁ ταλαίπωρος, ἢ ὁ ἐπίπτονος.

147. ἔωθεν. Sic codd. & primariæ edit. Ant. Fracini errore ἔσωθεν in vectum fuit & in alias edit. transiit. Illud ex Kusteri nota reposuit Berglerus.

151. ἀπὸ Μελανθίου. Poëta is fuit Tragicus, cujus ideo meminit Comicus, quia lepram habebat.

153. ἀλλ' ἐγὼν' Οπουντίας. Hic nomen est proprium viri illius temporis, qui luscus erat. Hinc petitus jocus. Perinde est ac si diceret: *Equidem luscus esse nollem pro talento auri.*

160. καὶ μήκων. Sic A. C. & edit. primariæ ad metri normam. In Aldina emendate μήκων: in Juntina, frequenti literarum permutatione, μύκων. Reliquæ veteres omnes μήκων. Quia duo alia nomina pluralis erant numeri, μήκωνας edidit Kusterus, non animadvertens verum sic pessumdari, quod quia ne suspicabatur quidem Berglerus, μήκων ex editione Farrei non reposuit.

161. τυμφίων βίον. Quia illa omnia sponfis dabantur, sive ad coronas, sive in eduliis.

162. ἱσχυρῶ. Imprudens & oscitabundus sic scripsi in posteriore apographo.

apographo. Libri omnes habent ἐνερῶ, quod mutare nolui, & reponendum est, licet id quod casu dedi æque bonum sit.

163. ἢ γένοιτ' ἄν, εἰ πίδουσθ' ἐμοί. Solæcum est quod vulgo legitur, εἰ πιδουσθί μοι. Vide not. ad Pl. 1037. Emendationem præceperat Dawesius Milc. crit. p. 218.

164. τί σοι πιδώμισθ' ; ὅ τι πίδουσθι ; Sic scriptum oportuisse in aperto est, ut recte emendavit Dawesius loco supra laudato. Perperam vulgo ὅ τι πιδουσθι ; In B. ut in edit. Bern. Juntæ, duo verba in optativo modo sunt, πιδώμισθ' ; πίδουσθι ; Sed modus hic non adhibetur cum interrogandi particulis absque altera ἄν. Vide ad Lyf. 912. Pl. 374. 438.

165. πανταχῷ. Vulgo πανταχῇ. In membr. πανταχοῦ. Vide not. ad Lyf. 1230.

169. ἀνδρῶπις ἀσάδμητος, ἔρως πετόμενος. Perperam vulgo in verso vocum ordine, ἀνδρῶπις ὄρης ἀσάδμητος πετόμενος.

172. τί ἄν οὖν ποιῶμεν ; Sic A. B. Vulgo τί ἄν οὖν ποιῶμεν. Perinde solæca sunt ὅ τι πιδουσθι versu ante hunc octavo, & τί ἄν πιδώμεν. Frequentissimus circa horum modorum permutationem librariorum error. Vide ad Nub. 360.

177. ἀπολαύσομαι τί γ', εἰ διασπράφῃσομαι. Sic codd. B. C. & primariæ editt. Ant. Fracinus, qui plus mendarum in textum iniecit solus, quam alii editores simul omnes, dedit, ἀπολαύσομαι δ', εἰ διασπράφῃσομαι. Sed in quatuor sequentibus editt. prior lectio servata. Frobenius τι omisit, quod etiam in membr. librarii errore omissum est : ἀπολαύσομαί γ', εἰ διασπράφῃσομαι. Vocula τι, sine qua versus stare non potest, reposita fuit in duabus minoribus Batavis, de quibus exemplum non cepit Kusterus. Faceta est ejus nota : *Versus claudicat, qui facile sic suppleri & fulciri potest :*

ἀπολαύσομαί τί γ', εἰ διασπράφῃσομαι ;

vel potius sic :

ἀπολαύσομαι γὰρ, εἰ διασπράφῃσομαι.

Sed, ὁ bone, parce conjecturis; harum tibi facimus gratiam. Promissisti editionem ad fidem Aldinæ recensitam, & illam, ubi opus est,

nunquam inspicis. Berglerus veterem reposuit lectionem, addita notula erroris etiam plena: *Ita legitur hic versus in edit. Farrai; in ALIIS deest τι, quod tamen metrum requirit.* Quis non crederet Farreum illum divinum pæne fuisse hominem, qui superiorum editionum omnium mendas ingenii spongia absterferis? Editionem Barthol. Zanetti descripsit, in qua est illud τι, quod erat jam in edit. Cratandri, & in duabus primariis, quodque post Farreum repræsentarunt edit. Wecheli, duæ Batavæ, aliæque forte, de quibus haud immerito gallice dici potest:

Le reste ne vaut pas l'honneur d'être nommé.

179. οὐχ οὗτος εὖν δῆπὺν ἔστιν ἐνίδων πόλεως; Sic tres codd. Vulgo δῆτ' ἐστίν, immo mendose in Kusteriana, & exinde in novissima Batava, δῆδ' ἐστίν.

180. ὡς τις εἰ λέγει, τόπος. Perperam vulgo ὡςπερ εἶπαι τις, τόπος. Particula εἰ ad sententiam omnino requiritur, ut infra 282. ὡςπερ εἰ λέγοις. In codd. eadem est personarum distinctio, quam exhibui; & sic jam notatæ fuerant in minoribus Batavis.

186. In proverbium apud Græcos abiit *fames Melia*, ut apud Romanos *fames Saguntina*. Verbi originem vide apud Thucydidis interpretes L. V. cap. ult.

193. διαφρήσις. διαπίμψις. Perperam in membr. διαφρήσις. Eadem menda est in Suidæ edit. quem e literarum serie liquet διαφρήσις scripsisse, non διαφρήσις. Hunc versum citat Auctor Etymol. M. p. 271. ubi male excusum διαφρήσις. Integram notam adponam: διαφρῶ, σημαίνει τὸ διακομίζω, καὶ εἰσέναι καὶ ἀφέναι πτωχῶ. εἰρηται παρὰ τὸ ὦ, ἔ σημαίνει τὸ ἀφέναι, ὥπερ καὶ ἀφῶ λέγεται καὶ πτωχῶ· εἶτα κατὰ συνηκωσὴν, πρῶ, φρῶ· καὶ κατὰ διουτέραν σύνθεσιν διαφρῶ καὶ εἰσφρῶ. Ἀριστοφάνης· τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφρήσις. γέγονε δὲ ἡ τροπὴ τῆς προ, ὡς ἐν τῷ προσίμῳ φερίμῳ, πρόσυρος φρενίς. Male etiam ibi κνίσσαν excusum, qui error in codd. frequentissimus. Idem auctor alibi, pag. 522. κνίσσα — τὸ κνὶ βραχὺ. εἰσφρήσις οὐκ αὐτῷ Vesp. 892.

194. νεφέλας, *nebulae*. Raris est tenuissimi genus,

294. καλοῦμεν αὐτούς. Sic tres codd. & primariæ edit. recte. καλοῦμεν futurum est Attico more formatum. Vide ad Ran. 202. 298. *Ego & conjux mea lusciniā advocabimus eas.* Perperam Ant. Fracinus edidit καλοῖμ' αὐτούς. Bonam lectionem retinuerunt Cratander, Veneri, Wechelus. Binas confundunt minores Βατῶν καλοῦμεν αὐτούς; quod neutiquam credas Scholiastam agnoscere. Ad depravatam lectionem Portus, aut nescio quis alius, Scholiastæ verba accommodavit: illud αὐ in scholiis Aldinæ editionis non compareret, nec in secunda scholiorum editione. Hic rursus Aldinam inspicere dedignatus est Kusterus, qui ista nescivit expedire. Nihil habet insoliti transitio a singulari numero ad pluralem, quæ hic omnino necessaria est, ut intelligatur Epopem & lusciniam conjunctim ceteras aves vocaturos esse: si enim legas καλοῖμ' αὐτούς, *advocabo eas*, quorsum plurale quod sequitur pronomen, οἱ δὲ ὧν τοῦ φθίγματος ἢ ἰσκαλούσῳσι? Si solus aves vocaturus est Epops, emendandum etiam erat οἱ δ' ἐμοῦ τοῦ φθίγματος — Sed libri omnes habent οἱ δὲ ὧν, quod aliter stare non potest, quam servata codd. & veterum edit. lectione καλοῦμεν αὐτούς. Loquendi schema librario cod. Vat. incognitum mutandæ lectioni ansam dedit; quod sæpissime accidit in locis, ubi ἀννακολουθία est. Simile exemplum est apud Sophoclem in Philoctete v. 645.

ἀλλ', εἰ δεκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδεθεν λαβὼν
 ὅπου σε χρεῖα καὶ πέθος μέλῳσ' ἔχει.

Quem locum, ut par erat, scilicet temere & imperite, nuper sollicitavit ὁ δεινός. Ineptam ejus criticism, ubi opportunum erit, confutabo. Eam traditionem sequitur Comicus, juxta quam Procne in lusciniam, Philomela in hirundinem conversa fuit. Manifestum est hoc e v. 665. Recte itaque Scholiasta: ἀλδὼνα, τὴν Πρόκνην γαμητὴν οὖσαν, ἥτις εἰς ἀλδὼνα μετεβλήθη. Longa Palmerii nota omitti poterat. Non solo Aristophani Procne lusciniā est. Apollodorus Mythologicæ historiz scriptor optimus L. III. cap. 13. in fine: καὶ Πρόκνη μὲν ἔσπευεν ἀλδὼν· Φιλομήλα δὲ χελιδὼν. Sicque a plerisque Mythographis traditum est, quos laudat Hygini interpres ad fab. XLV.

212. τὸν ἑμὸν καὶ τὸν πολὺδακρυον Ἰτυν
 ἐλελιζομένην διεροῖς μέλεσιν
 γέννος ξουθῆς· καθαρά· χώρει —

Secundi horum versuum in fine μέλεσιν scriptum oportuit, ob metrum, ut est in duobus codd. B. C. In iisdem post ξουθῆς distictum, quod & sententia flagitat. Denique perperam χαρῇ vulgo excusum. Verbum est in imperativo: recte in B. notatus accentus χώρει. Sed superest in his versibus menda. Ἰτυν ultimam corripit. Legendum itaque:

- τὸν ἑμὸν καὶ τὸν πολὺδακρυον Ἰτυν
 διεροῖς μέλεσιν γέννος ξουθῆς
 ἐλελιζομένην· καθαρά· χώρει —

Frequentissima sunt, praesertim in anapaestis, hae vocum trajectiones. Ultimam vero nominis Ἰτυν corripit, poetarum quotquot sunt omnium usu compertum est. Ex Atticis unicum advocabo, Sophoclem, cujus hi sunt in Electra versus 147.

- ἀλλ' ἑμέ γ' ἂ σπινόισα' ἄραρε φρένας,
 ἂ Ἰτυν, αἶν' Ἰτυν γ' ἐλεφεύρεται,
 ἔρnis ἀτυζομένην, Διὸς ἄλγυλος.

Quum haec in theatro canebantur, recens erat memoria versuum Euripidis in Helena 1116. quorum ex imitatione risum capax videatur Comicus:

- Σὶ τὰν ἐναύλους ὑπὸ δένδρακόμοις
 μουστῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ἀνεδόασα,
 σὶ τὰν αἰδοτάταν ὄρηθα μελῶδιν,
 ἀπὸντα δακρυόισσαν·
 ἔλθ' ὡ δια ξουθῆν
 γενύων ἐλελιζομένην,
 θρήνοις ἐμοῖς ξυνηγὸς,
 Ελένας μελέας πόνους.

215. σμίλακος. Vulgo μέλακος. Vide ad Nub. 1007.

223. Personis loquendi vices divisi ad fidem duorum codicum

A. B.

227. ἴσωσι, ποσωσι, ποσσι, ποσσι. Sic B. C. & primariæ editt. In Kusteriana ter ποσσι.

231. ἤμισθε φῦλα μυρία κριθαράγων. Senarius est jambicus, in quo bis vocalis brevis producitur ante tenuem & liquidam, contra Dawesii canonem. Sed in melicis hanc licentiam sibi sumit Comicus.

239. κατ' ὄρεα. Sic tres codd. & veteres editt. In Kusteriana, nescio unde, κατ' οὔρεα.

241. ἀνύσατε. Subauditur ὁδὸν, δρόμον, πορείαν, vel simile quid. Sic Vesp. 369.

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔστ' ἄνεντος ἐς σωτηρίαν.

Tragicis frequentissimus est usus hujus verbi ellipticus. Plena locutio est apud Euripidem in Phœn. 164.

ἀναμώκεος εἶδε δρόμον νεφέλας
ποσιν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος
πρὸς ἐμὸν ἑμογενέτορα.

257. καπῶν τ' ἔργων ἰσχυρητής. Sic tres codd. In impressis καπῶν ἔργων τ' —

260. Huic versui præfixa in membr. persona χορὸς ἐρνήθων. In B. χορὸς ἐρνήθων, ἢ γλαυξ.

265. Continuantur vulgo hi versus Euelpidi. Melius in A. B. alteri sodali tribuuntur.

267. Personam præposui Phœnicopteri avis, ut factum oportuisse sequentia ostendunt. Testis est etiam Scholiastes in antiquis exemplaribus verba hæc non Epopi, sed avi cuidam adscripta fuisse.

268. ὦ γὰρ, ἀλλὰ γ' οὐτοσὶ καὶ δὴ τις ὄρνις ἔρχεται. Sic lectio hujus versus emendari debuit, quæ depravata est in libris omnibus. Ab hoc versu incipiunt tetrametri trochaici, & hic primus turpiter claudicabat, ὦ γὰρ, ἀλλ' οὐτοσὶ —

275. νῆ Δί', ἔτερος δῆτα, καὶ οὗτος ἐξιδρον χώραν ἔχων. Sic scriptum est in B. C. Vulgo ἔτερος δὲ τάχ' οὗτος — E Sophoclis Tyro-ne posteriore adumbratus hic versus juxta Scholiastam :

τίς οὗτος ὄρνις ἐξιδρον χώραν ἔχων;

ὥς εἰ εἴπῃ, χροίαν. ἐξιδρον δὲ, παρηλαγμένην. Σοφοκλῆς.

οὐκ ἔξιδρις,

ἀλλ' ἔντοπος ἀνὴρ.

276. Sic legitur in impressis hic versus:

τίς ποθ' ὁ μουσόμεντις ἄτοπος ὄρνις ἐριβιάτης;

cujus ita corrupti sunt numeri, ut qui aures vel digitos habeat, statim depravationem animadvertat: nec tamen belli nostri interpretes minimum quid hic adnotarunt. In codd. paulo melius:

τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμεντις ἄτοπος ὄρνις ἐριβιάτης;

rectis pedibus incedit prius comma, sed posterius in secundo pede claudicat. ὄρνις apud Comicum ultimam semper producit, nisi in hoc versu, & forte in altero, qui iidem mendosus est, ut suo loco declarabitur. Proinde reponi debuit, quod a poetæ manu est:

τίς ποτ' | ἔσθ' ὁ | μουσο | μέντις | ἄτοπος | ὄρνις | ἐριβ | ιάτης.

Vocula ἔσθ', quæ hic omissa fuerat, ut in Lyf. v. 524. facile reponi poterat, etiam absque codd. ope, ex Æschyli versu, quem ex Edonis citat Scholiaſtes, sed mendosus: sic autem legendus videtur:

τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμεντις, ἀλαλος, ἄετος, ὃν θένει;

278. ἐπίπλετο. Vulgo ἐπίπλετο. Vide supra 48. 90.

281. Vulgo sic legitur hic versus:

ἀλλὰ χ' οὗτος ἔτερος. — οὗτος ἔστι μὲν Φιλοκλέους.

Manifesto depravata scriptura, quum tirubet versus in penultimo pede, qui pyrrichius est; nam in Φιλοκλέους secunda produci non potest. Vide not. ad Theſm. 169. Fluctuat etiam in codd. lectio. In membr. scriptum, οὗτος μὲν ἔστι Φ. Allusio est ad Philoclis Tragicæ poetæ drama *Tereum*, cui ænigmatice objicit Comicus, quod Sophoclis ejusdem argumenti drama in alium habitum inverterit. Nam Tereus in hac Comœdia eodem exhibebatur ornatu, quo in Sophoclis Tragœdia, ut supra monui. Ideo avem, quam Pisthetærus percontabatur, quænam illa foret, dicit Comicus Tereus, *Ἐρπονem esse filium Philoclis, Epopis nepotem, se vero postremi hujus Epopis* (cujus non nominatur pater) *avum esse, eadem nominum successionem, qua in Calliæ prosapia alternis sibi succedebant Hipponici & Calliæ.* Vide Perizonium ad Æliani V. H. XIV. 16. Quia vero

altera illa avis, epopi forma similis, foeda aspectu erat, ideo etiam false Comicus epopem illum Philoclis filium esse fingit. Nam Philocles visu foedus erat, sive quia *προκίφαλος* erat, sive ob quodvis aliud corporis vitium: utique foedum eum fuisse constat e Comici versu in Theſm. 168.

ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ἂν αἰσχυρῶς ποιῇ.

284. Facere in his versibus perstringitur Callias, qui paternas maximas opes dilapidaverat.

287. ὡς ἕτερος αὐτὸς βασιλεὺς — sic ad metri normam scriptum oportuit. Mendose vulgo αὐτοῖς βασιλεὺς —

290. Ales ille, si Cleonymus est, qui factum, ut ei crista non defluerit, quemadmodum Cleonymo periit clypeus? Vide not. ad Nub. 680.

291. Sic legitur hic versus in primariis editis ut in cod. C. mento corrupto.

ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἢ λόφῳσις ἢ τῶν ὀρνέων;

Ant. Fracinus ex alio cod. edidit, ut est in membr.

οὐ ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἢ λόφῳσις ἔσθ' ἢ τῶν ὀρνέων;

Quæ lectio priore adhuc pejor est. Sincera demum & genuina habetur in B.

ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἢ λόφῳσις ἢ τῶν ὀρνέων;

Qua me mala fortuna hoc fugerit, dicere nequeo: numeros equidem restitui, sed poetæ manum neutiquam. Comprobatam itaque illam lectionem diligens lector reponat, nulla habita ratione Kusterianæ emendationis: ἀλλὰ τίς ποθ' ἢ λόφῳσις ἔσθ' ἢ τῶν ὀρνέων; Quod membr. exhibent ἔσθ' e glossa ortum est; ἐπὶ ab imperito librario e sequenti versu retractum: præpositio illa locum hic non habet.

298. Distinctæ personæ ad fidem codd. A. B. nisi quod in iis avium declaratio Epopi tribuitur, cujus in locum quater Pisthetærum posui. Namque præter omnem verisimilitudinem ista, οὐ γὰρ ἐστὶ Σποργίλης; Epops diceret.

299. κυρύλες. Vulgo κρυύλες. In membr. κρύλες. Nostram

lectionem tuentur veteres critici, merito: namque jocus perit, nisi per diphthongum nomen scribatur. Alluditur ad verbum κείρω, proprium artis, quam exercebat Sporgilus tonsor.

304. πορφύρις, κέρχρη, καλυμείς — Sic ob metrum legendum. Perperam vulgo κερχρηίς.

308. ἀπειλοῦσιν — κεχχίνασιν ob metrum. Perperam vulgo, paragogicum omissum.

315. Hos versus citat Suidas in πάρι, cujus notam proponam. πάρι, ἐλήλυθας, παρεγένεο. τίνα λόγον ἄρα ποτὲ πρὸς ἐμὲ φίλ' ἔχον πάρι; κοινόν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἥδυν, ὠφελήσιμον. Quod olim ille in hoc loco legebat πάρι, hodie in libris non compareret. Sane fatendum est, eo bene sententiam carere posse: nihilo tamen minus respondendum est. In tribus codd. unicum versum conficiunt male nobis distincti duo versiculi. Tetrameter est præonicus, quem sic scribere & dimetiri oportet:

τίνα λόγον ἄ | ρα ποτὲ πρὸς γ' | ἐμὲ φίλον ἔ | χον πάρι;
Perperam apud Suidam scriptum φίλ'. In tribus codd. ut in impressis, recte est φίλον. Tum πρὸς γ' ἐμὲ legendum, quod ipsæ menti evincit ratio. Hoc errore admonitus, inquirō in binos superiores Chori versiculos 311. 312. qui perinde ac isti in tribus codd. unus conficiunt versum. Præterea in membr. scriptum, τίνα τόπον ἄρα ποτὲ νέμεται; In B. vocem ποτὲ quam primo omiserat, superne reposituit librarius minio scriptam. Versus itidem est tetrameter præonicus, quem sic scribas & dimetiare:

ποῦ μ' ἄρ' ὅς ἐ | κάλει; τίνα | τόπον ἄρα πο | τε νέμει;

318. δεῦρ' ἀφίχθον. Sinceram hanc lectionem e prava membr. scriptura elicui, in quibus ἀφίχθαι. Vulgo ἀφίκωνθ'. Perperam in B. λεπτολογιστὰ, quod, metro licet reclamante, quædam editt. habent. Duo alii λεπτὴ λογιστὰ, ut editt. veteres. In Vat. cod. Kusterus repperit λεπτοσοφιστὰ, unde vulgato præfert Dawesius λεπτὴ σοφιστὰ. At ego alterum retinendum censeo.

326. παρ' ὑμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν εἰμ' ἐγώ. Inepte vulgo παρ' ἡμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν —

333. Hic & sequens versus sunt etiam tetrametri pæonici, quorum posterior claudicat. In vulgata lectione non consentiunt codices. In C. ut in impressis ὅπερ ἐξέτ' ἐγένετό γ' ἐπ' ἐμοί — In A. B. ὅπερ ἐξέτ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοί (mendose in A. ἐπ' ἐμοῦ). Legendum est:

γένος ἀνόςσι | ον, ὅπερ, ἐξ | ότου γ' ἐγέ | νετ', ἐπ' ἐμοί.

Non aliter numeri constare possunt, nec versus hic antistrophico, scilicet v. 350. congruere. Inepit hic, ut fere ubique, Græculus, metrorum enarrator, catalecticos vocans tetrametros, qui sunt acatalecti. Fieri tamen possit, ut menda sit in scriptura.

336. Vulgo sic legitur hic versus:

πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ἐστὶν ὕστερος λόγος.

Corrupti sunt numeri, spondeo in tertia sede posito. Quippe ultima in ὄρνιν producitur, quod liquet e vv. 73. 512. 515. 561. 721. In suam ergo sedem reponendæ erant voces a librariis male inversæ:

ἐστὶ πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ὕστερος λόγος.

338. ὡς ἀπωλόμισθ' ἄρα. Vulgo mendosissime, & profligato metro, ὡς ἀπολούμισθ' ἄρα. Librariorumne an editorum stuporem magis mirer nescio. Nihil ad hunc versum adnotarunt belli nostri Critici. Quod reponendum erat, ipse suppeditavit Comicus. Vide Acharn. 333.

345. πάντα. Sic bene A. B. In hoc ultimæ vocali superscripta π, quod declarat πάντα adverbium esse formæ Doricæ, pro παντα, cujus ultima longa est: quod non intelligens metrorum enarrator, γι inepte addidit.

355. πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς ἐκφυγεῖν; Pessime vulgo δοκῆς, quod ita solæcum est, ut nihil magis. Aliquatenus ferendum esset δοκοῖς. Sed particula ἂν non ad cogitandi verbum δοκεῖν pertinet: construenda est cum aoristo infinitivi ἐκφυγεῖν, cui significationem futuri tribuit. Vide not. ad Pl. 380. Hic πῶς δοκεῖς valet *quomodo putas?* aptum non esset *quomodo putares?* Alia res est, ubi post suppositionem, aut conditionem, in multimembri phrasi, particula ἂν cogitandi verbum afficit. Exemplo sit hic locus in Euripidis Hippolyto:

πόσους ΔΟΚΕΙΣ δὴ κάρτ' ἔχουῃας εὐ Φρενῶν,
 νοσοῦνδ' ὄρωντας λελύρα, μὴ δοκέῖν ὄρεῖν;
 πόσους δὲ πᾶσι πατέρας ἡμαρτηκίσι
 ξυνοκαμίζειν Κύπρη; ἐν σοφοῖσι γὰρ
 τὰδ' ἐστὶ θητῶν, λαμβάνειν τὰ μὴ καλὰ.
 οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρεὼν βίον λίαν βροτούς·
 οὐδὲ σίγην γὰρ, ἥ καταηρεφέεις δόμοι,
 πανὼν ἀκριβώσται ἄν· εἰς δὲ τὴν τύχην
 πείσουσ', ὅσην σὺ. πῶς ἂν ἐκνεῦσαι ΔΟΚΟΙ;

*Quomodo se tandem evasuram illinc speraret? Solæcum ibi esse
 δεκεῖ. Vide ad eum locum Præstantissimi Valckenarii notam p. 219.
 Monui ad Plutum in hac constructione sæpe librarios peccasse. Id
 apud Lucianum contigisse arbitror, cujus locum in Prometheo p. 28.
 sic lego: οὐ γὰρ ἂν ὠφελησείην αὐτὸ παρά γ' ἐμοί, ἡ κακότης, μὴ
 οὐχὶ συνετερίφθαι ἄμερτον ὄν. καὶ εἴγε μὴ οὕτω Φροσῶην, ἄξιός ἂν μαι
 δοκούην ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυνῶν κείρεσθαι. Male ibi mea sententia legitur δεκεῖ.*

356. ἀλλ' ἐγὼ τοι σοὶ λέγω. Sic bene A. B. Vulgo ἐγὼ τί σοι —

359. In B. prior pars hujus versus Euelpidi tributa, cum interrogacionis nota: posteriori præfixa Pisthetæri persona, multo melius, quam in reliquis libris, ubi Euelpidi omnia continuantur.

362. ὦ σοφώτατ' — Sic tres codd. Male in impressis sine elisione σοφώτατε. — εὐ γ' ἀνιῶρες. Perperam in B. εὐ γὰρ εὐρες.

365. δαῖρε. Sic membr. bene. Vide not. ad Nub. 442.

370. τισαίμεθ' — Sic recte scriptum in tribus codd. Perperam in impressis, metro claudicante, τισαίμεσθ'.

373. οἷ γ' — Sic quidem libri: sed mendose; scribendum εἰδ'. Scilicet ὅδε valet οὗτος; non vero ὅ γε.

377. οὐ μάθοις ἂν τοῦθ' — Sic bene Kusterus e Vat. cod. nisi quod τοῦτ' excudi passus est. Legebatur antea corruptis numeris, οὐ μάθοις ἂν οὐδ' ἐν. Hoc modo scriptum est in C. atque etiam in B. Sed in hoc superne positum τοῦθ' — In membr. librarii errore τοῦδ'. Similis negligentia circa literam asperatam rei sumus in v. 329. ubi excudi debuit ὁμότροφα δ' ἡμῖν.

378. ἀνδρῶν ἱμαθον. Insertam vulgo particulam γε non agnoscunt A. B. Merito eam expunxi.

383. ἀναγ' ἐπὶ σκέλος. Hæc verba in omnibus libris Pisthetæro continuantur, recte: socio hæc dicit, qui in procinctu stat, paratus ad excipiendum avium imperum. Male ista intellexit Kusterus.

386. Hic versus sic, ut eum exhibui, digestus & scriptus est in A. B. optime. Vulgo in duos dimetros divisus est, quorum posterior claudicat,

ἡμῖν ὥσπερ τὴν τε χύτραν.

Insertam copulam τε, ut versus acatalectus fieret, a ψαλα manu esse res ipsa ostendit. χύτραν priorem corripit, proinde pes est iambus, qui in metro trochaico locum non habet. Vitium sensit Dawesius, & sine codicis ope emendavit:

ἡμῖν ὥσπερ τὴν χύτραν τε.

Nostram lectionem prætulisset, si iisdem usus fuisset codicibus. At idem vir sagacissimus recte conjecit in seq. versu scribendum esse τῷ τε τρυβλίῳ in duali. Sic perspicue scriptum est in membran. In duobus aliis perperam, ut in primariis edit. τῷ γε τρυβλίῳ. In recentioribus τῷ τε τρυβλίῳ. Inepta est Scholiastæ interpretatio statuentis ellipsin præpositionis σύν. Quin ea locum habere possit, obstat copula τε.

390. Vulgo sic leguntur hi versus:

τῶν ὅσων ἐντὸς, παρὰ τὴν χύτραν ἄκραν αὐτὴν ὀρῶντας.

Prioris corrupti sunt numeri, siquidem dactylus est in tertia sede, quæ solum trochæum, vel ejus solutionem, tribrachyn admittit. In membr. scriptum τῶν ὅσων ἐντὸς παρὰ αὐτὴν χύτραν ἄκραν αὐτὴν ὀρῶντας, unde facilis erat metri restitutio:

τῶν ὅσων ἐντὸς παρὰ αὐτὴν
τὴν χύτραν, ἄκραν ὀρῶντας.

394. κατορυχθήμεθα πῶ γῆς; Perperam libri scripti κατορυχθήμεθα, impressi κατορυχθήμεθα πῶ γῆς, corruptis numeris. Facilem emendationem præceperat Dawesius.

ἀποδώσειν γ' ἐπ' αὐμνῆς τοὺς θεοὺς. Mœris: ὀμνύειν, Ἀττικῶς. ὀμνύειν, Ἑλληνικῶς. Thomas: ὀμνυμι, εὐκ ὀμνύω. Alterum est ex librariorum errore, ut διαπετάνναι, quod in Lyl. 733. ante nos legebatur.

521. Δάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὀμνυσιν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι.

In impressis sic legitur hic versus:

Δάμπων δ' ὀμνυσιν ἔτι καὶ νῦν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τις τι.

Primo quia verbum ἐξαπατᾷ manifesto ad nomen Δάμπων refertur, nemo non videt indefinitum τις, quod sententiam non minus quam metrum turbat, ineptissime insertum fuisse, delerique debuisse: non comparet in A. B. Deinde in tertia sede pes est tribrachys. In B. constant numeri: Δάμπων δ' ὀμνυσίν γ' ἔτι καὶ νῦν. Sed fulcrum librario debetur. In membr. syllaba deficit, & pro tribrachy pyrrichius est: Δάμπων δ' ὀμνυσ' ἔτι καὶ νῦν. Remedium non alibi querendum erat, quam in restitutione sinceri vocum ordinis: Δάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὀμνυσιν. Id ut facillimum, ita certissimum est. Quia dissolutis incedit pedibus versus anapaëticus, in quo per singulos pedes, vel saltem per singulas dipodias pars orationis absolvitur, sapissime in hoc metro peccarunt librarii, vocum ordinem invertendo. Festiva Kusteri nota prætermittenda non est: *Ut versus recte se habeat, legendum est:*

Δάμπων δ' ὀμνυσιν ἔτι καὶ νῦν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι.

Prior correctio, νῦν pro νῦν, est EX INGENIO; at posterior, ἐξαπατᾷ τι, omiffa vocula τις, ex Ms. Vat. U. At vero, ô bone, ingenio tuo male utere. Mallem non ita ingeniosum te fuisse, & syllabarum quantitates paulo melius didicisse. ὀμνυσιν tibi daëtylus est: atqui mediam semper producit. Thefm. 272.

ὀμνυμι τάνναι αἰθ' ἔρ', οἴκησιν Διός.

Idem est syllabæ modulus in tertia ac in prima singulari. In duali vero & in plurali analogiam sequitur reliquorum verborum in μ. Ut τίθης, δίδωσι, ἰσθης, sic ὀμνυσι media longa: ut τίθετε, δίδετε ἰσλάτε, sic ὀμνυτε media brevi. Nub. 248.

ἡμῶν νόμισμ' εὐκ ἔσθι — τῷ δ' ἄρ' ὀμνυτ', ἦ —

In præstantissima autem illa tantisque elata laudibus editione Bergler-Burmanna

Burmänniana pessima priorum lectio servata fuit, nec ad hunc versum quicquam adnotatum.

525. βαλόντ' ὑμᾶς. Corrige typothetæ errorem. καὶ τοῖς ἱεροῖς. Euripidis Ionem respicit, in quo dramate Ion aves e Delphico templo abigit, sagittisque petit. Sic ipse v. 106. loquitur:

πληθὺν τ' ἀγέλας,
αἱ βλάπτουσιν σίμν' ἀναθηματὰ,
τόξοισιν ἑμοῖς κυγάδας θήσεμεν.
τίς ὁδ' ἐρνέδων καινὸς προσέβα;
μῶν ὑπὸ θρῆσκους εὐναίχας
καρφύρας θήσων τέκνοις;
ψαλμοὶ σ' εἰρξύνουσι τέξων.

172.

528. Suidas in πικρῇ. καὶ πικρῇ, θρηνητικὸν ὄργανον παρ' Ἀριστοφάνει.

532. ἐπισηάμενοι. Subauditur μόνον, cujus adverbii frequentissimam esse ellipsin monui ad Conc. 342. Æschines c. Tim. p. 91. οὐκ ἠγνόουν, ὅτι ὑπερόψεται τὸν ἔρκον, ὃ Ἀθηναῖοι· ἀλλὰ καὶ προῖπον ὑμῖν. Ad quem locum facete Reiskius: *pro οὐ μόνον οὐκ ἠγνόουν. Sed illi breviloquentiæ studiosi Attici solent illud οὐ μόνον similibus huic locis omittere, ME QUIDEM HAUD PROBANTE. Verum ita solent.* O male factum, quod Periclis ætate Reiskius non vixerit! Quam bene ille sermonem constitueret Atticum!

538. κενέριον. Suidas: θνησιμαίων. κενέριον γὰρ τὰ νεκρимаῖα, κατὰ ἐναλλαγὴν στοιχείων. Hesych. κενέριον. τὰ θνησιμαῖα, καὶ νεκρимаῖα κρίατα. Galenus per diphthongum scribit κενέριον. Locum dabimus in supplemento fragmentorum.

539. Hi versus antistrophici sunt, & respondent strophæ, quæ incipit v. 451. Quandoquidem Kusterus, aliique ante & post eum, ista distinguere instituerant, priore in loco Strophæ titulum, in hoc vero Antistrophæ ponere debebant, ut sibi saltem constarent. Nec id omisisset Kusterus, si primarias inspexisset edit. quarum in recensendo textu fidem secutum se fuisse mentitur. Prorsus inutiles sunt isti tituli textum fœdè interfecantes: nihilo tamen minus naturam

horum versuum dignoscere oportebat, qua perspecta facile erat animadvertere, secundum antistrophæ perperam vulgo in duos versiculos divisum esse. Congruit versui 452. & ita digestus est in tribus codd. ut eum exhibui.

543. ἐπ' ἐμοῦ, *me vivente, mea ætate*. Perperam in membr. ἐπ' ἐμοί.

544. εὐ δ' ἐμοὶ κατὰ δαίμονα, καὶ κατὰ — Posterius κατὰ in libris omnibus omissum librariorum negligentia, quibus ad syntaxin inutile visum est: & ita quidem res est, sed ad metrum omnino necessarium est.

553. ὦ Κεβρίην. Sic legendum, nisi forte hæc verba e Dorico quodam carmine transsumsit Comicus, quod probabile non est. Vulgo Κεβρίονα, qui vocativus a recto Κεβρίνης ultimam corripit.

554. καῖπειδ' ἄν. Sic recte B. Vulgo καῖπειτ' ἄν.

557. ἐθυκόσι. Sic bene Berglerus e Kusteri nota edidit. Codd. etiam male ἐθυκόσι.

560. ἐπὶ τὴν ψαλὴν. In B. C. ἐπὶ τὴν καλὴν, quod consideratione dignum. Quemadmodum hæc voces hic commutatæ fuerunt, idem contingere poruit Nub. 989. 1018. ubi forte melius legeretur, τῆς ψαλῆς, & ψαλὴν μεγάλην. Sin quod ibi legitur sincerum est, ex hoc loco significatio nomini καλῇ tributa adstrui & confirmari potest, & hoc e duobus codd. recipiendum est. ψαλὴν est in membr. sicque primus edidit Ant. Fracinus. In duabus primariis edit. est καλὴν. Si res meo arbitrio permittatur, & hic & in duobus Nubium versibus ψαλὴν prætulerim. — ἔτ' ἐκείνας. Sic B. C. In membr. male ἔτ' ἐκ ἐκείνας. Vulgo ἔτι κείνας.

564. τοῖσι θεοῖσιν. Sic ob metrum legendum, & emendate scriptum est in B. Tum ὅς ἂν ἀρμύζῃ recte scriptum in tribus codd. Vulgo τοῖσι θεοῖσι τῶν ὀρεῖθων ὃ ἂν ἀρμύζῃ.

566. ἦν δὲ Ποσειδῶνι τις οἶν θύη. Sic membran. In alijs τις ὦν. Mendose in novissima Batava τις νῦν. Sincerum est οἶν. Neptuno sapissime ove vel ariete solo sacra fieri videmus; nullibi, quantum meminimus, sue solo, quod animal Deo illi non immolabatur, nisi adjunctis

alius generis victimis, idque in lustrationibus. Vide Eustathium p. 1676. l. 32. ad hos Homeri versus in Odyssæa:

ρίξας ἱερὰ καὶ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
αἰεῖον, ταῦτόν τε, σὺν τ' ἐπιχότορα κάρων.

567. ἦν δ' Ἡρακλῆι τις βούν. Sic legendum. Perperam vulgo Ἡρακλῆι. Vide not. ad Thefm. 169. Mendose hic rursus novissima Βατανα τις ὕν. — μελιτούσας. Perperam codd. μελιτεύσας, impressi μελιτούσας. Vide not. ad Nub. 507.

569. σίρπον ἐνέρχην. Sic B. Alii, ut vulgo, ἔνορχην. Alteram formam agnoscit Noster Lysf. 661. Eq. 1385.

570. ὁ μέγας Ζάν. Perperam in membr. Ζεύς. Ad hunc Comici locum respicit Eustathius ad Iliad. p. 436. l. 18.

573. πίτται. Sic scriptum oportuit, ut sup. v. recte est πίτται. Male vulgo hic & seq. v. πίτται. Vide supra ad 48. 90.

575. Ἰρην δ' ἔθ' Ὀμηρος ἔφασκε. Sic emendavi. Perperam in libris Ἰρην δ' ἔ' Ὀμηρος metro claudicante. Sed non animadverteram sinceram lectionem in scholiis esse, Ἰρην δ' ἔ' Ὀμηρος, quod reponi velim. Pro ἔ' librarios sæpe ἔ' scripsisse observavi ad Plut. 340. Non Iridis instar columbæ volantis meminisse Homerum observat Scholiastes; sed ista comparatione usum fuisse de Junone & Minerva canentem. Locus est Il. ε'. 778.

τῷ δὲ βῆτην τρήρωσι πελιδιάσιν ἰθὺσὶ ὁμοῖαι.

Sed rem non acu tetigit bonus ille Grammaticus, qui Homeri poemata, quæ legebat, eodem modo Aristophanis ætate lecta fuisse arbitrabatur. Post tam multas Homeri poematum recensione a diversis Grammaticis factas, Comico nostro posterioribus, mirum non est, si quædam ab eo in illis lecta, hodie non amplius existent. Sic quod Æschines p. 141. sæpius in Iliade occurrere testatur, ΦΗΜΗ Δ' ΕΙΣ ΣΤΡΑΤΟΝ ΗΛΘΕ, in nostra Iliados editione non reperitur.

576. ὁ Ζεύς δ' ἡμῶν. Sic tres codd. recte. In impressis ὁμῶν.

579. ἐν τῶν ἀγρῶν. Observes ἀγρῶν priori longa, quod nullibi sic occurrit in jambis nec in trochæis. Major est in anapæstis licentia. Vide not. ad Nub. 320. Rarissimæ sunt tamen istæ, quam fere

perpetuo sequitur, regulæ exceptiones. Nullus dubito, quin in 196. 563. scripserit ἔτερος δ' αὖ Θρηξ, quod reponi velim. Sæpius vidimus δὲ & δ' αὖ a librariis commutari.

584. ἱετρός γ' ὦν. Particula inferi debuit, qua vulgo omiſſa, metrum titubat.

589. λόχος εἷς. Sic bene scriptum in B. in aliis λόχος εἰς, quod tam ineptum est, & emendatu adeo facile, ut Berglerus etiam εἷς reposerit. — κερχῆδον. Male vulgo κερχνηδον.

591. ἀγέλη μία κελῶν. Eadem hic locum habet observatio, quæ supra ad v. 579. κελῶν priore longa ea adhibetur licentia, cuius in solis anapæstis & in melicis exempla reperire est. Præterea suspicari licet aliud avis nomen a poëta hic possum fuisse, quod librarii temeritate in κελῶν mutatum fuerit. Edepol qui contendat Aristophanem κελῶν scripsisse, næ ego cum illo pignus haud ausum dare.

600. τῶν ἀργυρίων. οὗτοι γὰρ ἴσασι. λῆγουσι δὲ τοὶ ταῦτε πάντες. Vulgo legitur οὗτοι γὰρ οἶδασι, numeris fœde corruptis. In membr. & in B. scriptum οὗτοι γὰρ ἴσασι. In C. mendose οἶσασι. E glossa in textum se intrusit οἶδασι. Hoc primum, & certissimum. Deinde considerandum venit, post quartum pedem cæsura esse, quod, ut vere observat Kusterus, in metro anapæstico vitii indicium esse solet. Poëtam, licet accuratissimum, sui oblitum non fuisse, leveque hoc non admisſisse peccatum, nolim affirmare. Est præter hunc unus adhuc, si bene commemini, versus eodem laborans vitio. Facile tamen erat huncce ad aliorum normam redigere. Quidni enim legimus?

τῶν ἀργυρίων. οὗτοι γὰρ ἴσασ'· εἴγε λῆγουσιν ταῦτε πάντες.

Namque istuc illæ sciunt; si quidem unusquisque sic dicere solet. Forte alter, quem innui, versus haud majore molimine emendabitur.

601. οὐδείς οἶδεν. Sic tres codd. Vulgo οἶδεν.

607. ἡ παιδάρι' ὅν' ἀπεθνήσκειν δεῖ. Sic bene Kusterus. In C. male divisis literis ἡ παιδάριόν τ' ἀπ — In B. ἡ παιδάριον ὃν ἀπ — In membr. deterius, ἡ παιδάριον ἀπ' —

609. οὐκ οἶσθ' ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γυναιὲς ζῶσι λακέρυζα κοράντι

Perperam in libris omnibus, οὐκ οἶσθ' ὅτι πέντε γενεάς ἀνδρῶν ζῶει.
Alludit ad Hesiodi versum in fragmento apud Plutarchum de Oraculorum defectu :

ἐννέα μὲν ζῶει γενεάς λακέρυζα κορώνη
ἀνδρῶν ἡδυνάτων, ἑλαφος δὲ τε τετράκορος.

Numerum ætatum mutavit metri necessitate coactus.

610. βαβαί· ὡς πολλῶ κρείττους οὗτοι. Perperam in libris omnibus αἰβοῖ· ὡς πολλῶ metro corrupto. Præterea αἰβοῖ hic non convenit, quod est repudiantis, abominantis. Vide Nub. 102. 829. At βαβαί est admirantis. Vide Lys. 1078.

611. οὐ γὰρ πολλῶ· καὶ πρῶτα μὲν οὐ — Sic constant hujus dimetri numeri. Vulgo pessime legitur οὐ γὰρ πολλῶ· πρῶτον μὲν οὐ — In B. scriptum πρῶτα μὲν οὐ — Ego καὶ addidi.

617. δένδρον ἑλάας. In hujus vocis scriptura, quum satis mihi constet de Atticismi proprietate, librariorum errores nihil moror. Perperam in libris ἑλαίης. Ineptum est, quod tradidere quidam Grammatici, *arborem* Atticos ἑλαίαν appellasse, *fructum* autem ἑλάαν. Ut reliquis Græcis commune utriusque nomen erat ἑλαία, sic Atticis ἑλάα. Diphthongi eximebant, in hoc nomine, ex usu suæ dialecti, ut in καίειν, κλαίειν, αἰτῆειν, pro quibus dicebant καέειν, κλαέειν, αἰτῆειν. Optima est Thomæ M. observatio, cui tamen certatim contradicunt interpretes, sed omnes temere & imperite. ἑλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρπῶ, καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου, κρείττον ἢ ἑλαία. Ἀριστοφάνης ἐν Βατραχίαις· ἐμὲς οἶσι τῶν ἑλαῶν. Ranarum versus est 995. ad quem vide quæ notavi. Confer not. ad Vesp. 450.

620. ταῖσιν κομῆραις. Perperam vulgo ταῖσι.

633. ἦν σὺ — ἴοις. Sic quidem libri: sed solæca est phrasis. Reponendum ἦς.

638. Hos versus citat Plutarchus in Nicia p. 214. edit. Lond. ubi male pro ὦρα ἔστιν ἡμῖν, editum ὦρ' ἔστιν ἡμῖν. Aliquoties in simili elisione peccavimus, qua de re admonebitur lector ad v. 959.

643. ἀλλὰ ῥᾶδιον. Ante hæc verba recte in membr. & in B. posita Pisthetæri persona. In C. ut in impressis, absurde ista continuantur

Epopi. Personas recte distinxit Berglerus ad fidem editionis cujusdam Francofurtensis mihi incognitæ, quamque ex hoc ipso non esse nullius suspicor pretii. Haud stolidus fuit homo, qui eam curavit, siquidem e manifesto loci sensu personas in ordinem suum restituit, quod nemo alius fecerat.

645. ΕΠΟΨ. ἀλλὰ χαίρειν ἄμφω. ΠΕΙΣ. δεχόμεθα. Sic bene distinctum in membr. Vulgo Pisthetærus ait, ἄμφω δεχόμεσθα.

648. Sic vulgo leguntur hi versus :

ΠΕΙ. ἀτὰρ τὸ δῖν' ἐπαινέουσιν πάλιν. ΕΠ. Φέρ' ἴδω.

ΠΕΙ. Φράσον γι νῦν, ὥπως ἐγὼ τι, χ' οὐτοὶ —

Prior prorsus est ἄμικτος : & personæ absurdissimum in modum perverſæ. Sunt omnia ista cum sequente versu, Pisthetæri, cui continuantur in codicibus A. B. quorum scripturam fideliter repræsentavi. In priore exstat ἴγωγε : in altero ἐγὼ τι. Parum interest utro modo legatur. τὸ δῖνα, quid valeat dixi ad Lyf. 921. Prioris versus metrum laborare animadvertit Kusterus, additque *de eo in integrum restituendo amplius cogitandum esse*. Nescimus hac de re quam diu, quoque successu cogitaverit. At Berglerus corruptelam ne subodorans quidem fuisse videtur.

658. μετὰ σκαυῶν. Quis mendosam lectionem μετὰ σκαυῶν abque veteris libri ope non emendasset? Hoc primus invexit Ant. Fracinus. At primariæ editi. habent μετὰ σκαυῶν, quod retinuerunt Cratander, Veneti, Wechelus. Sic etiam est in duobus codd. At in C. inepte μετὰ τοῦ σὺν. Tres codd. exhibent ἄγων, ut edidit Fracinus : aliæ veteres editi. male habent ἄγω. Tres iidem codd. habent σὶ λέγω, ut jam erat in edit. Bern. Juntæ, unde receptum fuit in Cratandrianam aliasque veteres, usque ad Gelenium, qui stolidissime Aldi & Fracini mendosam prætulit lectionem σὶ λέγω. Genuinam revocavit Kusterus, nescius tamen eam in quinque editi. jam existare.

659. ἀρίστην εὔ. Mendose in membr. ἀρίστην εὔ. — & sæpissime commutarunt librarii. Levis menda majori flagitio anſam dedit : alii librarii εὔ suppreſſerunt. In B. C. scriptum : ἀρίστην,

την δ' ἡδυμελῆ. Et hæc est veterum edit. omnium lectio perverfissima. Genuinam e Vat. cod. primus repofuit Kusterus. ἀρίστησιν valet *prande*: ἀρίστησιν, *prandio excipe*, quod flagitat hujus loci sententia. Eq. 538.

ὅς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν.

ξύμφωνον ἀνδρῶν Μούσης. Dativus pluralis formæ Jonicæ, ob omissionem, subscripti, pro genitivo singulari accipiebatur, invita syn-
taxis lege. Verum vidit Dawesius Misc. Crit. p. 162. Vide not. ad
Ran. 1211. & ad Apollonium Rh. I. 990.

669. διαμυρίσσαι. Hesych. διαμυρίσαι. τοῦτο καὶ ἐπὶ παιδων ἀξ-
βένων, καὶ θηλυῶν ἔλεγον. Ad quam glossam vide interpretes. De
mascula Venere adhibitum hoc verbum occurrit mox v. 706. Totus hic
locus perperam vulgo personis divisus; eas, codicum auctoritatem
secutus, melius distinxi.

672. ὀβελίσκων. Sic B. In membr. ὀβελίσκων. Vulgo ὀβελίσκων.

686. ἐλυγυδρανίς tertiam producit contra morem in jambis &
trochæis observatum. Licentias omnes epici carminis admittunt co-
mici anapæsti. Inde est, quod mox ἀθανάτος prima producta oc-
currit, γίνετ', omisso augmento, similiaque.

688. προσίχεται. Pes proceleusmaticus. Vide ad Nub. 916. & in
addendis p. 132.

703. Sic excudi debuit hic versus, ut eum scripseram :

πολὺ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων. ἡμεῖς δ' ὥς ἐσμὲν Ἐρωτος.

Typothetæ errore voces *τε* *διῶν* e superiore versu repetitas lectorem
delere velim.

704. παλοῖς δῆλον. πετόμεθα *τε* γὰρ, καὶ τοῖσιν ἐρωσι σύνεσμεν.
Sic constant numeri. In veteribus edit. πετόμεσθα γὰρ. In Kusteria-
nis pejus adhuc πετόμεθα γὰρ —

707. ὁ μὲν ἔρτυγα δούς. Non semper adeo simplices fuerē pul-
chri pueri, ut ætatis florem pro avicula darent : majoris lucri cupi-
dos eos factos fuisse, queritur Glaucus in Epigrammate :

Ὦν ὅτι παῖδας ἔπειθε πάλαι ποτὶ δῶρα φιλεῦντας

ἔρτυξ, καὶ βαπτή σφαῖρα, καὶ ἀετράγαλα.

τὴν δὲ λοπαῖς καὶ κέρμα. τὰ παίγνια δ' οὐδὲν ἐκείνῃς
ισχύει. ζητεῖτ' ἄλλο τι, παιδοφίλαι.

710. Ex Hesiodo in Operibus v. 443.

Φράζεσθαι δ' εὐτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἑπακούσῃς.
ὑψέθεν ἐκ νεφέων ἐνιπύσις κεκληγυῖης,
ἥτ' ἀροτοῖό τε σῆμα φέρει, καὶ χεῖμα πτος ὤρη
δείκνυει ὁμοῖηρόν.

Sequens versus etiam ex Hesiodo adumbratus, ibid. 45.

αἰψὰ καὶ πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταδείξω.

& 629.

πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κριμάσασθαι.

712. Ορέσσης, nocturnus illius temporis grassator, de quo faciem
mentio rursus occurrit infra 1490. & Acharn. 1167.

714. ἡνίκα περλεῖν. Sic perspicue in membr. ut bene Kusterus
e Suida edidit. In duobus aliis, ut in prioribus edit. mendose & cum
metri ruina πέλειν.

715. ληδάριον. Perperam vulgo ληιδάριον. Saltem oportebat λη-
δάριον, ne superflua syllaba versus oneraretur. Sed sincerior est huius
nominis scriptura per simplicem vocalem η. Auctor Etymol. M. Λή-
διον, Φιλήμων Φησι σημκίνειν εὐτελὲς χιτώνιον, ἢ χλαμίδα παλαιάν. Λη-
δάριον, ἱμάτιον. Agnoscit eam quoque Hesychius in his glossis:
Λαῖδος, λῆδος, τριβώνιον. Λήδιον, τριβώνιον εὐτελές. Diserte vero Di-
dymus apud Eustathium ad Homerum p. 1146. extrema: καὶ οὕτω
παροξύνεσθαι θελήσας τὸ λῆδιον ὁ Δίδυμος, ἀποσπερεῖ αὐτὸ καὶ τοῦ πα-
τὸς τὴν παραδοσιν προσγεγραμμένου ι. ἐπεὶ, Φησὶ, λῆδος τὸ πρωτότυπον,
ὃ Δωριεὺς λᾶδος φασὶν, ὡς Αλκαμάν. Λᾶδος εἰμένα καλόν, ὃ ἐστὶ, λῆδος
ἐνδιδυμένη εὐτελής. ἀπὸ γοῦν τοῦ λῆδος, Φησὶ, μὴ ἔχοντος τὸ ι γιγνέ-
ται τὸ λῆδιον, οὐδ' αὐτὸ ἂν ἔχει τὸ ι. Λῆδος apud Theocritum occurrῖ
in Piscatoribus v. 10. sed oblitterata Dorica forma, quam vere, ut
opinor, restituendam esse monui:

τοὶ κάλαμοι, τ' ἄλκιστρα, τὰ φυκίεντ' ἃ τε λάδη.

Vulgo legitur λῆδα. Sed λῆδον, λῆδου pro λῆδος, λῆδος, vox est
exemplo carens & Græcitati incognita. At etiam concedamus

genuinam eam esse, quis credat in carmine Δωρικωτάτῃ formam hujus nominis aliis Doricis poetis usurpatam Theocritum neglexisse? De alio hujus Syracusani poetæ carminis loco, ubi se primum dabit occasio, agam, ut Aristarchi in Eruditorum Diario hujus mensis (Juillet 1782. p. 462.) τὸ κακὸν δειξέμεν, ineptamque confutem crisin. Ἀπιδιον, ληδάριον, sine, excusa sunt in editione Suidæ Mediolanensi: literam illam *ex ingenio* addidit Kusterus. Nescio autem quid sibi velit Scholiastes ad hunc versum: σημειώσαι δὲ, ὅτι ἐν συστολῇ τὸ πρίσθαι. Quid mirum? prima in πρίσθαι semper & ubique corripitur.

717. ἰλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις. Sic bene membran. Vulgo ὄρνις. Vide infra ad v. 1250.

718. πρὸς γάμον ἀνδρεί. Sic libri omnes, quam bene, nescio. Minime id mihi placet; mallet πρὸς γάμον ἀνδρες.

719. πάνθ' ὅσα περὶ μαντείας διακρίνει. Sic, ut impressi, C. In membr. περὶ omissum. In B. πάνθ' ὅσα περὶ μαντείας.

728. χὼ Ζεύς. Sic tres codd. & primariæ edit. Mendose in Kusterianis χ' ὁ Ζεύς.

730. αὐτοῖς, παυσὶν — Mendose vulgo, metro claudicante, παυσί.

733. γάλα τ' ἐρνίδων. In proverbium abiit de valde fortunatis & omnia possidentibus *lac gallinaceum*, aut de rebus rarissimis. Sic Philocleon in Vespr. 508.

ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ἐρνίδων γάλα

ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν.

Lucianus de Mercede conductis p. 668. καὶ ἔχεις τὸ τῆς Ἀμαλθίας κίρκης, καὶ ἀμέλεις ἐρνίδων γάλα. Strabo de Insula Samo p. 945. τὰ δ' ἄλλα εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἔκ τε τοῦ περιμάχῃ γενέσθαι, καὶ ἐκ τοῦ τοὺς ἱπαινούοντας, μὴ ὀκνεῖν ἐφαρμόσσειν αὐτῇ τὴν λέγουσαν παροιμίαν, ὅτι φέροι καὶ ἐρνίδων γάλα· καθάπερ περὶ καὶ Μένανδρος ἔφη. Plinius in Historiæ Naturalis præfatione: *Inscriptionis apud Græcos miræ felicitas: κηρίον inscribere: quod volebant intelligi favum: alii κίρκης Ἀμαλθίας, quod Copiæ cornu, ut vel lactis gallinæ sperare*

possis in volumine haustum. Petronius cap. 38. Nec est, quod pates, illum quidquam emere: omnia domi nascuntur: lanæ, ceræ, piper: lacte gallinaceum, si quaesieris, invenies.

740. ἀπαυσι τε, κορυφαῖσιν τ' ἐν ὀρείαις. Vulgo legitur ῥάπαισι, κορυφαῖσι τ' ἐν ὀρείαις. In C. ῥάπαις. Quod reposuimus ad metri normam exactum est, ut declarabitur ad antistrophicum versum.

742. ἰζόμενος. In A. B. ἰζόμενη. Hic versus strophæ sextus esse debet, eoque positus est ordine in tribus codd. In impressis perversus est versuum ordo, ita ut strophici antistrophicis non respondeant. Versus 743. in A. B. similis est versui 741.

746. Dimeter est anapæsticus. Male vulgo legitur σιμων τε. Distincte in membr. scriptum σιμωνά, sed τε male omissum est. σιμωνά epitheton est substantivi χορεύματα.

758. τοῦτ' ἐκείνο καλόν. In tribus codd. τοῦτ' ἐκεί καλόν, quod minus probo.

759. εἶπη. In membr. εἶποι, male, nisi præc. v. pro ἂν reposatur ei. Sed nihil mutandum. In duobus aliis ἂν — εἶπη.

763. Θρυγίλος. Sic tres codd. ut etiam vulgo legitur infra v. 873. Hic in impressis est Θρυγίλος.

764. Vide infra ad v. 1527.

768. ἐκπερικρίσαι. Hesychius: τὸ διολισθῆσαι, καὶ διαδράναι ἀπὸ τῶν περικρίαν, μεταφορικῶς. πικνύργον γὰρ τὸ ζῶον, καὶ διαδιδράσκον τοὺς θηρῶνας. Ignoratur quis fuerit ille Pisæ filius. Proditor juxta cum patre visse videtur, & tunc quum ageretur hæc fabula, in carcere asservatus fuisse.

769. τοιάδε. In membr. τοιάδες quod etiam bonum est, subaudito κατὰ. taliter, ad hunc modum. Nec metrum obstat, quin lectio recipiatur, ob licentiam in melicis concessam. Antithetici versus monometri sunt anapæstici.

Μοῦσα λοχ | μαία.

τοιάδε | κύκνοι.

772. πλεοῖς κρίκοντες ἵαχον Ἀπόλλω. Hæc est membranarum scriptura. Vulgo πλεοῖσι κρίκοντες ἵαχον Ἀπόλλω. Ut metra constent,

articulus τὸν addendus est. Versus antithetici trimetri sunt Ionici a minore, quorum strophicus in prima sede pæona secundum, anistrophicus autem dijambum habet.

ναῖπαισί τε | κορυθαῖσιν τ' | ἐν ὀρείαις.

πτεροῖς κρέκον | τες ἰακχον | τὸν Ἀπόλλων.

ἰακχῶ sæpe a librariis in ἰάκχῳ mutatum. Vide desideratissimi Musgravii notam ad Euripidis Hel. 1504. ἰακχον tempus est imperfectum: prima corripitur, quia in melicis augmenti non habetur ratio.

777. πῆξι δὲ ποικίλα φῦλά τε θηρῶν. Versus est dimeter anapæsticus, ut strophicus 745. Prava itaque est impressorum lectio, ποικίλα τε φῦλα θηρῶν. Quod dedimus, est in tribus codd.

781. Hic & sequens versus perperam vulgo digesti sunt, nequitquam strophicis congruentes. Nominis ἀνακταῖς ultima syllaba posteriori versui contribuenda, ut fiat dimeter anapæsticus: prior autem dactylicus est penthemimeres.

788. ἐκπετόμενος ἂν οὗτος ἤρισθησιν ἐλθὼν οἴκαδ'. Dormitabam profecto, quando versum tam turpiter claudicantem sic impune abire passus sum. Repone ocyus:

ἐκπετόμενος οὗτος ἤρισθε' ἂν ἐλθὼν οἴκαδ'.

Nil discrepant ab impressis codd. nisi quod C. ἐκπετάμενος habet. Minore mutatione, unica tantum extrita litera, metrum etiam restitui potest:

ἐκπιόμενος ἂν οὗτος ἤρισθησιν ἐλθὼν οἴκαδ'.

ἐκπιόμενος, ut infra 1384. ἀνκαπιόμενος.

789. αὐθις αὖ κατέπλετο. In membr. αὐθις ἂν κατέπλετο. Duo alii, ut impressi, αὐθις αὖ κατέπλετο.

791. ἐξιδίον. ἐξιδίλησιν. Eustathius ad Homerum p. 950. l. 53. κακὴ γὰρ οὐ μόνον ἡ κακία κατὰ τοὺς περὶ Πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ ἡ δειλία, ἐξ οὗ κακός, ὁ δειλός. καὶ κακίζεσθαι, τὸ δειλιᾶν, ὡς τὸ (Il. ω'. 214.) ἵππῃ οὐ ἐκακίζόμενόν γε κατέκλε. ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ κακὴν συνήδως ἵππῃ παιδίων, ἵππῃ καὶ τοῖς δειλιῶσιν ἵππῃται τοιοῦτόν τι πάσχον. ὁ καὶ ἐξιδίον σιμωνῶς ἡ κωμῳδία φησὶν, ἀρχὴν λαβούσα ἐξ Ὀμηρίου τῶν, (Od. υ'. 204.) ἰδίων, ὡς ἐνόησα, ἤγουν ἰδρωσα ἐξ ἀγωγίας.

795. ἀνίπλετο. Animadvertit vel non monitus lector formam hant Atticam ubique a me revocari. Hic in impressis est ἀνίπλετο: at in duobus codd. ἀνίπλετο. Versu seq. καθίζετο error est recentiorum edit. In primariis & in codd. est καθίζετο.

798. Lepide Comicus Diitrephem per *vimineas alas* emerisse scribit: significare nimirum volens, Diitrephem plectendis vasis vimineis divitem factum esse, eaque ratione ad honores emerisse. *Kksterus*. Nempe Phylarchus fuit & Hipparchus, seu Tribus præses, & Equitum magister.

806. σὺ δὲ κεφάλῃ. Sic tres codd. Vulgo δὲ omissum. Fallitur Scholiastes σκάσιον pro tonsuræ genere accipiens, eoque magis quod tonsuram illam confundat cum ea, quam vocabant Græci τὴν ἐν χερὶ κουράν. Tonsuram σκάσιον notare possit in Thesm. v. 838. ad quem vide notam. Hic autem *caput* significat, ut in hoc Comici versu in fragm. Inc. XVI.

ἵνα μὴ καλῶς τὸ σκάσιον, πληγὴς ξύλῳ.

Scholiastæ errorem ostendit Salmastius in Tertull. librum de Pallio p. 269. Verri debuit: *Tu autem merula caput depulmata*. Quæ adduntur verba *in orbem*, nihili sunt.

808. Versus est Æschyli ex Myrmidonibus, quorum locum plenius adducit Scholiastes:

ὥς δ' ἔστι μύθων τῶν Λιβυστῶν λόγος, —
 πληγέντ' ἀτράκλῳ τοξικῷ τὸν αἰτὸν,
 εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πλερώματις·
 τὰδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πλεροῖς
 ἀλυσκόμεσθα.

Quæ sic latine vertit Gatakerus Miscell. Posth. cap. XII.

Ut sermo perhibet fabulæ Libysticæ,
 aquilam sagittæ vulneratam cuspidē
 dixisse, pennas conspiciatam missilis:
 aliena non sunt ista; nostris alites
 en capimur pennis.

Vocem ἀλυσκόμεσθα ad sensum necessariam Comicus suppressit, ut sit,

quando proverbialia dicta vulgo nota citantur. Qui dictum usurparint e veteribus, Garakerus loco laudato recenset; facetissime omnium Ptolemæus Rex Ægypti, deluso Sosibio. Historiam vide apud Athenæum p. 493. F. id est Lib. XI. cap. XII.

812. τί δ' ἡμῖν τοῦνομ' εἶσαι τῇ πόλει; In membr. & in C. ἡμῖν ὄνομα — In B. ut in impressis ἡμῖν οὐνομ'. Mendose utrobique. Prior lectio in metrum peccat: posterior in loquendi legem. Jonicum οὐνομα respuit comicus Atticæ scenæ sermo. Vulgati etiam libri τοῦνομα recte exhibent v. 820. & 1293.

816. οὐδ' ἂν χαμεύνη. Sic optime membr. ut nemo non legendum esse viderat. Inepte vulgo χαμεύνην. Jocus est in ambiguitate nominis σπάρτη. Eustathii verba a Kustero jam prolata adponam ex commentariis in Iliadem p. 191. καὶ ὁ Κωμικός δὲ τοῦτο παρεμφαίνει ἐν τοῖς Ὀρυσιν, ἔνθα παίζειν περὶ τῆς Λακωνικῆς Σπάρτης, ὡς παρωνυμουμένης ἀπὸ τοῦ σπάρτου, φησὶ μὴ ἂν δεηθῆναι σπάρτης, κειρίαν ἔχων. ἦτοι μὴ δεηθῆναι σπαρτίου πλείγματος, εἰάν ἄλλην ἔχῃ κειρίαν, ἦτοι δεσμὸν κλίνης. Perversæ admodum erant in impressis libris personæ, quas e scriptorum auctoritate in ordinem restitui.

820. Vulgo sic legitur hic versus:

καλὸν γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὖρες τοῦνομα.

Mendosissime. Media syllaba in ἀτεχνῶς apud Comicum nusquam producitur. Legendum:

καλὸν σύ γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὖρες τοῦνομα.

825. ἀλαζονεύμενοι καθυπερηκόντισαν. Sic perspicue scriptum in tribus codd. Erat in veteribus edit. ἀλαζονεύμενοι καὶ ὑπερηκόντισαν. turpiter claudicante versu. Kusterus, ne monito quidem lectori, quod utique manifesta in menda necessarium non erat, emendatam scripturam, quæ jam in duabus minoribus Batavis reposita fuerat, exhibuit, καθυπερηκόντισαν. At Transilvanus stipes, cui perinde erat, dactylusne an tribrachys quartam senarii sedem occuparet, veterem revocavit mendam, inepta hac addita nota. καὶ ὑπερηκόντισαν] Sic omnes editiones pristinae: *nuxeta*, καθυπερηκόντισαν.

827. De peplo in Panathenæis deduci solito omnia pervulgata. Vide Meursii Panathenæa capp. 17. 18.

832. *τίς δ' αὖ καθίξει.* Sic B. C. In membr. *τίς δαὶ καθίξει.* Vulgo *τίς δ' αὖ καθίξει.* Sæpiissime commutantur *αὖ* & *αὐ*. Priori particulæ hic locus non est. *τίς δ' αὐ* refertur ad *τίς δαὶ* versu 826. Ubi non melius quam hic legeretur *τίς δ' αὖ θεός* — Prius *τίς δαὶ* male hic reperitum fuit in membr. De Pelasgico arcis muro, quem facete Πελαργικὸν appellat Comicus ad ciconiarum nomen aliudens, vide Meursium in Cecropia cap. 5. & Ant. Lect. VI. 1. Tamen Πελαργῶ etiam quandoque appellantur Pelasgi. Incoluerunt illi, præter alias multas regiones, Tyrreniam, unde sæpe Tyrreni vocantur. Hinc est, quod Callimachus de quadam urbe dixit, *Τυρρῶν τεύχος Πελαργικόν.*

835. *Ἀριος ποταμός.* Sic bene membr. Vulgo *Ἀριος*. Illud *Ἀριος* est ab *Ἀρης*, ut *Σαρκάριος* a *Σαρκάτης*. Æolicum & poeticum est *Ἀριος* ab *Ἀριος*. Vide Eustathium ad Homerum p. 518.

839. *πῆλόν ἀποδύς ὄργασεν.* Nescio unde in Kusteri editionem venerit *διαδύς*, quod nec metrum admittit, nec sententia. Fieri non potest, quin operarum sit error.

843. *κῆρυκε δὲ πύμψον.* Sic manifestum est scribi oportuisse. Perperam libri omnes *κῆρυκα*.

846. *οἴμωζι παρ' ἑμ'.* Dixerat alter *κῆρυκιν αὐθις παρ' ἑμ'.* id est *πρὸς ἑμ'.* Ultima verba repetit facetus Euelpides, sed alio sensu. Illi *παρ' ἑμ'.* valet *mea causa*, ut est apud Plautum sæpe. Epid. V. 2. 14.

Dum sine me quæras, quæras mea causa vel medio in mari.
& Menæchmis V. 1. 27.

Mea quidem hercle causa vidua vivo,
vel usque dum regnum obtinebit Jupiter.

Insuper ista vulgo Epopi tribuuntur. In membr. quarum fidem secutus sum in distinguendis totius hujus colloquii personis, Euelpidi bene hæc adscripta sunt.

857. *ἴρω* ter in tribus est codd. in impressis bis tantum. In seq. v.

cod. C. vocem ὅδ' ἄν' omittit, quæ ex inepta glossa textui addita fuit: eam non agnoscit metricus Scholiastes, cujus hic non nulla est autoritas, quia sive adsit, sive absit vox illa, æque bonum est metrum.

861. Qui prodibat in scenam tibicen corvino vultu ornatus erat, & capistratus tibicinum more. Φορβειὰ quid sit optime omnium docet Salmastius in Plinianis p. 585. cui omnia sua debent Longini interpretes ad caput III. περὶ Τύχης. Græcum nomen est Φορβειὰ, unde verbum ἰμφορβειῶω, ἰμπεφορβειωμένος. Prava est librorum nostrorum scriptura. Legitimam formam, hic omnino reponendam, adfirmat Eustathius ad Homerum p. 539. Φορβειὰ, ἥγουν τὸ καὶ περιτρίμιον καὶ εἰμίμιον, ἰωματῆκως δὲ εἰπεῖν, καπρίτριον· ὅθεν καὶ ὁ παρὰ τῷ Κωμικῷ ἰμπεφορβειωμένος.

870. Hesych. ὀργυρομήτρα. ὀργυξ ὑπερμεγέθης.

874. Μεγάλη refertur ad Μητρί, non ad εἰρουθῶ. Ad hunc locum respexisse videtur Eustathius ad Odyss. p. 1411. l. 12. sed memorie lapsu a sensu aberravit.

892. τοῦτό γ' οἶχον. Sic tres codd. & veteres editt. Mendose in Frobeniana, & inde in aliis τοῦτο οἶχον. Berglerus omisssam particulam reposuit.

894. τουτογὶ δύσω μόνος. Id est, τοῦτο τὸ ἱερῆον. Sic primariæ editt. duæ. In tertia, quam curavit Ant. Fracinus, excusum τουτοσι, quod nihili est, & tamen per subsequentes propagatum fuit usque ad Gelenium, qui præclare sibi emendare visus est, reponens τουτοις. Hoc exinde in omnibus editionibus repræsentatum fuit, nemine reclamante, ne Kuster quoque, qui ad fidem Aldinæ editionis textum se recensuisse profitebatur. In membr. & in C. perspicue scriptum τουτοις. In B. mendose τουτονι, frequenti errore ob similitudinem litterarum ν γ.

902. γένιον ἰθι. Perperam vulgo copula inseritur, γένιον τ' ἰθι. Versus est iambicus.

903. τοῖς πλείντοις θεοῖς. Sic tres codd. recte. Perperam in impressis πλείντοις.

907. ποδαπών; Sic tres codd. bene. Ad πρᾶγμα perinet. Vulgo ποδαπός. In primariis editt. τρυτὶ τὸ πρᾶγμα, omisso τί.

915. Poëtæ amiculum ἐτρηρεῖν jocosè vocat, quia erat τετρημένον.

916. ἀνιφθάρης. Vide not. ad Conc. 248. Rectè in tribus codd. conjunctim scriptum est una voce. In recentiorum editt. plerisque ἀνιφθάρης. Veterem scripturam revocavit Berglerus.

919. παρθενία. Hoc nomine vocabantur cantica, quæ in quibusdam sacris a virginum choris canebantur. Citantur Pindari aliorumque παρθενία: sed ignoratur quisnam fuerit hujus carminum generis character proprius.

922. τὴν δεκάτην. Supra v. 494.

εἰς δεκάτην γὰρ ποτὶ παιδαρίου κληθεὶς, ὑπέπνον ἐν ἄλσιν.

Decimo post pueri nativitatem die imponebatur ei nomen, convenientibus patris propinquis & amicis, qui post sacrificium peractum excipiebantur epulo. Vide Meursium Gr. Fer. in Ἀμφιδρόμοις.

926. In iis quæ Poëtæ tribuit Comicus multa sunt e Lyricis expressa. F. Pindari hyporchemate in Hieronem novæ Ætæ conditorem ista profert Scholiastes: Σύνις ὃ τι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ὁμῶνυμε πατέρ, κλισίῳ Ἀἴτνας.

929. τῆ κεφαλῇ θείλεις. Male neglectus Dorismus in vulgari lectione τῆ κεφαλῇ θείλεις. F. codd. B. C. θείλεις adsumsi.

930. ἐμὴν τίς. Sententiæ inutilia ista pronomina addit Comicus ad derisionem dithyrambicorum, qui Pindarum æmulantes hos Dorismos identidem ingerebant.

935. ῥιγῶν infinitivus est, ut Vesp. 446. ὥστε μὴ ῥιγῶν γ' ἐκπύσσει. Ad quem locum schol. ἀντὶ τοῦ ῥιγῶν. Δώριον δὲ τοῦτο κατακρατῆσαν παρὰ Ἀττικοῖς. In Nub. tamen 443. forma communis occurrit ῥιγῶν, ut & Acharn. 1146. Supra 712. Nub. 416. & Acharn. 857. ῥιγῶν participium est.

937. Μοῦσα δῶρον δέχεται. Sic perbene membr. Ineptè vulgo, τόδε e sup. v. repetito, Μοῦσα τόδε δῶρον δέχεται.

941. Νομάδεσσι. Sic bene scriptum in B. ex idiomate Doricæ dialecti, de quo videndus Kœnius ad Corinthum p. 154. Perperam
in

in membr. Νομάδαισι γὰρ ἐπὶ Σκυδαίς. Sumtum hoc etiam ex eodem Pindari hyporchemate, cujus verba Scholiastes profert: Νομάδαισι γὰρ ἐν Σκυδαίς ἀλλὰ ται Στράτων, ὃς ἀμαξηφόρητον ὄκον θύ πείσεται. ἀκλῆς δ' ἔβα — Sic probabiliter scripserat Pindarus, non ἀκλῆς, si verum est, quod narrat Scholiastes, illum, acceptis ab Hierone mulis, currum etiam petiisse. Sequebatur forte ξύγος ἡμίονων ἄτερ ἄρματος.

943. ὑφαντοδόνητον. Sic recte scriptum in B. ut & apud Suidam legitur in Σπελάς. Vulgo ὑφαντοδίνητον. Similis menda correctā fuit in Thesm. 324.

945. σὺνις ὃ τοι λέγω. Sic scriptum est in membr. & in B. Doricum est τοι pro σοι. Vulgo ὃ τι λέγω. Parum interest utro modo legatur.

946. ξυνήμ' pes est anapæstus. Nescio an alibi apud Comicum occurrat hoc verbum secunda correpta. Vide not. ad Lys. 157. In Pluto v. 45.

εἴτ' οὐ ξυνῆς τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θιού.

954. πέφυγας ταύλαγ' τὰ κρυερά. Sic optime tres codd. Insulsiſſime vulgo πέφυγα, cujus mendæ nihil suboluisse miror doctiſſimo latinæ versionis auctori. Ordo est: ἢ τὸν Δί' ἀλλὰ γὰρ λαβὼν τοῦδ' τὸν χιτωνίσκον πέφυγας ταύλαγ' τὰ κρυερά, ἃ ἄρτι εἶπες. Ad eandem personam refertur λαβὼν, ad quam πέφυγας. Tunicam autem acceperat poëta, non Pisthetærus. Nec cælum nec terram tangebāt versio: utique profecto effugi ista frigida carmina, accepta hac tunica.

956. Vulgo sic legitur hic versus:

τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὐδέποτε ἤλπισα.

Bene ad sensum vertit Hemsterhusius: *Hoc sane malum equidem nunquam sperassem.* Sed duplici menda inquinatus est librariorum stupore. οὐδέποτε, quod nobis sæpe observatum fuit (vide ad Lys. 301. Thesm. 32. Conc. 384.) nunquam verbo præteriti temporis jungitur: oportuisset οὐδεπώποτε vel οὐπώποτε, quorum neutrum meum admittit. Deinde particulam ἂν requirit sermonis lex, quæ

τόν, sine quo numeri constare non possunt. Reponere: *μὰ τὸν Διῶν δὴ*.

1021. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. Harpocratio: οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑψηλοὺς πόλεις ἐπισκίψασθαι τὰ παρ' ἐκάστοις πιμπόμενοι, ἐπισκοπῶσι καὶ φύλακας ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες Ἀρμολίαις ἔλεγον.

1028. In hoc & in seq. v. ἔστι perperam Kusterus edidit. Geminam mendam correxit Berglerus, idque, ut aiunt, ex ingenio: nam *Farrei* editio ejusdem erroris immunis non est.

1033. *πίμπουσιν ἤδη ἐπισκοπῶσι*. Sic scriptum in B. In primariis edit. *ἤδ' ἐπισκοπῶσι*. In A. C. οἷδ' ἐπισκοπῶσι.

1035. *ἰὰν ὁ* — Vulgo *ἰὰν δ' ὁ* — Melius particula omittitur.

1040. καὶ τοῖσδε τοῖς. Sic B. C. recte. Excidit in impressis *vocula* καὶ cum versus labe.

1042. Stephanus de Urbibus: Ολεφύξος, πόλις ἐν Θράκη πρὸ τὸν Ἀθῶν. ὁ πόλις, Ολεφύξιος. Hujus nominis ad similitudinem facere finxit Comicus gentile Οτοτύξιος, tanquam ab urbe Οτότυξος, alludens ad ὀτοτύξιν, θρηνην. Perinde est ac si dixisset, *σὺ δὲ γ' ὀτοτύξι τάχα*, ut Lyf. 520. *ὀτοτύξι τοι μακρὰ τὴν κεφαλὴν*. Activa hujus verbi forma occurrit Thefm. 1082. Pace 1011.

1045. *πιμπούς* — Confer not. ad Thefm. 853.

1057. τοῖς θεοῖσι. Vulgo τοῖσι θεοῖσι. In membr. τοῖσι θεοῖς.

1058. Respexisse videtur Comicus ad ista Sophoclis in *Œdipo Col.* 1085. *ὡς θεῶν παντάρχα Ζεῦ, παντόπια*.

1060. *εὐχαῖς*. Perperam vulgo *εὐχαῖσι*, ut ex antistrophico versu liquet.

1062. *σώζω δ' εὐδαλείας καρπούς*. In trinis codd. scriptum *εὐδαλαῖς*. Quod in vett. edit. est, *εὐδαλαῖς* correctori Aldinæ officinæ debetur, qui quum animadvertisset a Scholiaste moneri versum hunc esse dactylicum hephthemimerem, liquidam geminavit, ut præcedens vocalis produceretur. Kusterus vero *εὐδαλαῖς* edidit, adposita hac nota: *Sic rectius MS. Vat. U. quam priores Edit. in quibus legitur εὐδαλαῖς per duplex λ. Sed neutrum rectum est. εὐδαλαῖς*

barbarum est : εὐθαλίς in metrum peccat. Scripserat Comicus id ipsum, quod reposuimus εὐθαλείας.

1064. αὐ πάντ' — Doricum est α̇ pro η̇, & refertur ad γέναν. Pessime vulgo οἱ, ut mox videbitur.

1065. αὐξανόμενα. Sic primariae editi, recte. Sic A. C. Sic etiam B. a prima manu: postmodo ultimæ vocali superscriptum fuit εν, quod indicium dat diversæ lectionis αὐξανόμενον, quam Kusterus e Vat. cod. prætulit & in textum immisit, absque ulla necessitate, ut mox videbitur. γίνυσιν ob metrum scribi debuit: vulgo γένυσι, quod cum αὐξανόμενον quidem bonum est; cum αὐξανόμενα vero metrum pessundat.

1066. ἐφεζόμενα nominativus est singularis feminini generis: pessime vulgo ἐφεζόμενα, tanquam si plurale esset neutrum. Rursus ad γέναν refertur hoc participium. Ordo est: κλείων παμφύλων θηρῶν γέναν, ἢ πάντα τὰ ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα ἐν γῇ, καὶ ἐφεζόμενα δένδροις, τὸν καρπὸν ἀποδίδεται γένυσι πολυφάγοις. Jam vide, amice lector, quam belle constructionem instituat Kusterus: κλείων γέναν θηρῶν παμφύλων, οἱ ἐν γαίᾳ, δένδρεσ' τ' ἐφεζόμενα ἀποδίδεται γένυσι πολυφάγοις πάντα καρπὸν ἐκ κάλυκος. Hac in phrasi, modo tres solocismos excipias, nihil est fere, quod valde reprehendas. Sed θηρῶν, οἱ ἐφεζόμενα δένδροις ἀποδίδεται καρπὸν, structura est ob quam pueris in schola maculosum fieri solet corium. Observes velim in tota phrasi nullum esse substantivum neutrum plurale, a quo verbum singulare ἀποδίδεται pendere possit, proinde reponi omnino debuisse α̇ πάντ' — quod pronomen feminini generis ad γέναν relatum, cum participio ἐφεζόμενα constructum, nominativus est illius verbi ἀποδίδεται. Haud sane mirarer, si Kustero in mentem venisset totum locum sic constituere:

θηρῶν, οἱ πάντ' ἐν γαίᾳ

ἐκ κάλυκος αὐξανόμενον γένυσι πολυφάγοις

δένδρεσ' τ' ἐφεζόμενοι καρπὸν ἀποδίδονται.

Parum ille metra curabat: sed saltem phrasin sic habuisset ad loquendi normam exactam. Fallitur Scholiastes in declaratione metri

hujus versus, quod quale sit ostendam ad versum antitheticum.

1068. *Φθείρουσιν*. Perperam vulgo, metro claudicante, *Φθείρουσι*.

1071. *ἐν Φοναῖς ὄλνται*. In A. B. *Φοναῖσιν ἐξέλνται*, omisso *ἐν*.

1072. Codd. omnes *ἐπαναγορεύεται*, ut bene Kusterus e Vatic. edidit. Antea legebatur *ἐπαναχορεύεται*. Frequenter commutantur *χ* & *γ*, quod observavi supra ad v. 575.

1075. *τῶν τεθνηκότων*. Mos erat oratorum & caussidicorum quavis occasione adversarios & reos tyrannidis affectatæ insimulare, metumque ejus & subversionis popularis status auditorum animis injicere, si cui invidiam conflare vellent. Hoc quia fere semper alienum erat a personis, in quas talis conferebatur suspicio, ipsoque rerum publice gestarum statu falsi arguebatur, perpetuis istis criminationibus nihil magis ridiculum videbatur, quod facerissime ostendit Comicus in insigni loco Vespærum, v. 488. Hic rem exaggerando lepide Athenienses perstringit, præmium indicens ei, qui vel jam mortuum tyrannum occiderit.

1077. Philoeratem avium faginatorem facete *Στρούδιον* appellat tanquam a patria: hocque avium in Philocratem *Στρούδιον* decretum opponitur Atheniensium decreto in Diagoram *Μήλιον*.

1078. *ζῶντα ἀγάγῃ*. Sic omnino legendum, nulla hiatus habita ratione, ut scriptum est in membr. non enim aliter numeri constare possunt. Vulgo *ζῶντ' ἀγάγῃ*. Forte composito aliquo usus fuerat poeta, cujus præpositio excidit.

1079. *τοὺς σπίνους*. Sic in tribus codd. scriptum, ut Kusterus e Vatic. edidit. Antea pessime legebatur *σπίνους*.

1090. *ἀμπισχοῦνται*. Sic tres codd. In impressis *ἀμπισχοῦνται*. Ex hoc loco verbum *ἀμπισχοῦμαι* profert Henr. Stephanus Thesauri T. I. col. 1362. tanquam genuinum. Sed vox est nihili. Hesychius: *ἀμπισχεῖν, περιβαλεῖν. ἀμπισχοῦμενον, περιβαλλόμενον*.

1094. *φύλων ἐν κόλοις ναίω*. Sic optime C. ut metri ductu quavis legendum esse videre poterat. Dactylicus est hepthemimeres, ut strophicus versus, *θηρῶν, ἃ πάντ' ἐν γαίᾳ*. Perperam vulgo legitur

ἐνναίω. Mira libræriorum libido circa præpositiones addendas vel eximendas. Confer not. ad Lyl. 1220.

1095. ὀξύ μέλος. Sic legendum. Reguntur isti accusativi a verbo βοᾷ. Vulgo legitur, μέτρο reclamante, ἔξυμελής. Sunt antithetici versus tetrametri pæonici :

ἐκ κάλυκος | αὐξάνομε | να γένυσιν | πολυφάγοις.
 ἦνικ' ἂν ὁ | θεσπέσιος | ὀξύ μέλος | ἀχέτας.

Pæonicus versus choriambum sex temporum pedem, non admittit.

1096. Sic versum hunc exhibent libri omnes & scripti & impressi :

Θάλλεσι μεσημερινοῖς ὕφ' ἡλίῳ μανεῖς βοᾷ.

Ostendi in strophico versu participium ἐφεζομένα nominativum esse singularem feminini generis Doricæ formæ. Proinde syllabæ ἐζομένα pedem constituunt choriambum. Est itaque versus, non pæonicus, ut falso tradit Scholiastes, sed choriambicus : unde liquet in hoc versu mendolam esse scripturam μεσημερινοῖς, & reponi debuisse μεσημερινοῖς. Antitheticorum versuum subjicienda oculis est dimensio :

δένδρετί τ' ἔφ' | ἐζομένα | κερπὸν ἄπο | βόσκειται.

Θάλλεσι με | σημερινοῖς | ὕφ' ἡλίῳ | μανεῖς βοᾷ.

Apte quadrant binorum versuum priores duo pedes : posteriores non item. Pro pæone primo & cretico, duplex est in antistrophico di-jambus, quem pedem recipiunt quidem impuri, quales sunt isti, choriambici, vix tamen in ultima sede. Certo certius est scripsisse poetam :

Θάλλεσι με | σημερινοῖς | ἡλιοςμα | νῆς βοᾷ.

Quo pacto examuffim congruunt bini versus, quorum utriusque primam & tertiam sedem tenet pæon primus, secundam choriambus, quartam creticus. Nec aliter olim in Comici codd. legebatur, quod palam facit Suidas, qui ex hoc ipso loco nomen ἡλιομανῆς enotavit. Sic ille : ἡλιομανῆς, ὁ τέτλιξ. ἐπιμαίνεται γὰρ τῷ ἡλίῳ. Explicatio illa e scholiis ad hunc versum descripta ostendit genuinam eam esse Comici lectionem. At voces ὕφ' ἡλίῳ μανεῖς nihil aliud sunt, quam glossa genuinæ voci olim superscriptum. Vulgata lectio suspecta nom

fuit D. Heinio, summo viro, qui obiter, aliudque agens, locum hunc citavit ad Silium Italicum II. 324. non instituta inquisitione in Comici metra. Quæ ad rem nostram faciunt, ex ejus nota excerpta proponam. Τὸ μαίνεσθαι, præsertim in compositis, raro visio, sæpe etiam laudi datur. Sic ὕλομανης. Hefychius: ὕλομανής, ὁ ταῖς ὕλων χαίρων. Nonno ἱρωμανής & γυναιμανής Διόνυσος, etiam cum laudatur, dicitur, & ἡλομανής ὁ τέτιλις ipsa Cicada. Et Comicus Ory.

ἀλλ' ἀνδρῶν λειμώνων

φύλων ἐν πόλεσι ἐνναίω,

ἥνικ' ἂν ὁ θεσπέσιος ἐξυμελής ἀχέτας

θάλασσι μεσημερινῶς ὕφ' ἡλίου μανείς βοᾷ.

ubi μανείς simpliciter χαίρων est, & propensionem animi notat, ut apud Silium hoc loco FUROR DECORIS. Vide in hac nota, quam prope corruptelam contingat emendatio. Equidem statim initio conieceram vel θάλασσι μεσημερινῶς ἡλίου μανείς βοᾷ, vel ἡλομανής legendum esse, perindeque bona mihi videbatur utraque lectio, cum ad sententiam, tum ad metrum; siquidem ditrochæus in tertia versus sede commodè stare potest. Neutram tamen in textum reponere sustinui, nimia quadam, & proinde stulta, veterum librorum reverentia præpeditus. Postea vero Suidam diligentius excutienti mihi, obtulit se locus, quem modo citavi, omnem dubitationem eximens.

1103. ὅς' ἀγάθ' — Sic legendum esse & sensus & metri ratio evincit. Pessime vulgo οἷς ἀγάθ' —

1106. γλαυκῆς λαυριωτικαὶ nummi sunt argentei, quibus impressa noctuæ effigies, quod signum erat Atticæ monetæ. Λαύρω notus est Atticæ pagus, ubi erant argenti metalla.

1110. πρὸς αἰτόν. Vulgo αἰτόν. En Atticam formam adfirmantem, simulque nominis significationem explicantem Eustathium ad Iliadis librum ultimum p. 1352. l. 37. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ αἰτοῦ τοῦ ζώου, καὶ μέρος τι τῶν ναῶν, οὐ μόνον αἰτώμα ἐλέγγο, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς, διὰ τὸ εἰκέναι φασὶ πλεῖρον αἰτοῦ. καὶ ζῆτι περὶ τούτου καὶ ἱδοῖα ὁ Κωμικός ἐρέσθαι τι λέγει πρὸς αἰτόν.

1126. ὁ Κομπασεύς. Fictum nomen gentile, tanquam si pagus

effet κόμπος dictus : *jacatorem* significat. Vide not. ad Conc. 362. ubi *Αχραδούσιος* fictum est nomen ad imitationem τοῦ Αχιδουσίως.

1146. ἐνέβαλον αὐτόν, scilicet τὸν πηλόν. Sic optime B. Vulgo αὐτοῖς. Ordo est : οἱ χῆνες ὑποσύπτοντες τοὺν ποδοῖν, ὥσπερ ταῖς ἅμαις, ἐνέβαλον εἰς τὰς λακάνας αὐτόν. Vide præstantissimi Valckenarii notam ad Herodotum III. 130. p. 263. Bern. Junta edidit αὐτοῖν τοὺν ποδοῖν.

1147. Allusio ad proverbium, τί δῆτα χεῖρες οὐκ ἂν ἰργασαίτο;

1149. ὑπαγωγὸς instrumentum est, quo exæquare lateres solent οἱ κοινῆται, seu cæmentarii. Quæ autem instrumentum illud ferebant, ipsæ erant cæmentariæ anates. Scilicet verba ἐπληθοφόρον & ἐπίτοτό ad idem substantivum αἱ νῆτλαι pertinent. Præcinctas eas esse facere fingit Comicus, quia, ut Suidas & Scholiastes observant, pictarum hujus avis plumarum dispositio albæ zonæ speciem refert : ἔζωσμέναι δὲ αἱ νῆτλαι, διὰ τὸ ἔχειν ζώνην λευκὴν. Plumarum vero in summo tergo, alis expansis, figura ad ὑπαγωγίως, quem gallice *une truelle* appellamus, figuram accedit. Versus 1151. spurius est & a mala manu additus, prorsus deleri debuit : cum præcedentibus nullo nexu cohæret, & plane inutilis est. Quorsum enim avium lurum ferentium mentionem iterare, postquam supra v. 1142. fulicas lutum adportasse nuntius narravit? Sic verti debuit hic locus : *Atque edepol anates etiam præcinctæ lateres adportabant : sursum autem volabant, tergo impositam trullam gerentes, tanquam pueruli.*

1157. αὐτῶν πελεκώντων. Sic perspicue scriptum in B. ut legendum esse acute viderat sagacissimus Dawesius. Participium est verbi πελεκᾶω. Insulse vulgo αὐτῶν πελεκάντων.

1164. τί ποιεῖς; glossema redolet. Suspicio scripsisse Comicum τί πάσχεις; ut supra 1044.

1168. ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκείθεν ἄγγελος. Sic optime scriptum in membr. & in B. In primariis editt. ἀλλ' ὥδε φύλαξ γὰρ — ut mendose scriptum est in C. Sed nihil facilius erat quam mendam hanc eluere. Kusterus vero ὥδε, quod in ὅδε mutandum erat, retinuit, & γὰρ expunxit, quo pacto versum Comico turpiter claudicantem ex ingenio dedit. Id Berglero ne quidem animadversum fuit.

• 1169. πυρρίχων βλέπων. Schol. ἔνθαλον καὶ πολεμικὸν τι. ἔνθαλος γὰρ ὄρχησις ἢ πυρρίχην. Sic Pl. 328. βλέπειν Ἀρη. Conc. 291. βλέπειν ὑπὸ τριμμά. Vesp. 455. βλέπειν κάρδαμα. Equit. 631. βλέπειν νάπη. Hippomedon apud Æschylum S. Th. 500.

βακχᾶ πρὸς αἰλὸν, θυμὸς ὡς, φόβον βλέπων.

Tueri & spirare hoc sensu promiscui sunt usus. Supra 1121. Ἀλφειὸν πνίον, id est συντόνως τρέχον, ὡς Ολυμπιακὸς σταδιοδρόμος.

1173. εἰσέπλετ'. Lege εἰσέπλετ'. Vide not. ad v. 90.

1182. βιζήματα. Sic duo codd. juxta impressos, bene. In membr. βιζήματα. Has terminationes sæpe permutari observavi ad Lyf. 1133.

1185. ὄκουν — Hæc omnia in membr. & in B. Pisthetæro recte tributa — τόξει πᾶς τις. Sic C. juxta impressos recte. Quia πᾶς in præcedente versu præcessit, eo melior est illa lectio. In re trepida venuste locum habent ejusmodi repetitiones. In B. τόξαι, παῖς, σφειδόνην — In membr. τόξει πᾶς, σφειδόνην — Hæc est varietatis origo, mutandæque lectionis occasio. Quia πᾶς metro non satisfaciebatur, alius librarius, de omissione voculæ τις non cogitans, illud in παῖς mutavit.

1197. πιδαρσίον. Sic tres mei codd. recte. Tragicum in his versibus κόμπων affectat, & Æschylum imitatur, cui frequens hujus Æolici nominis usus in senariis. Vide modo Prometheum 269. 716. 924. In seq. v. pro δίνης male in B. scriptum δαινίς.

1206. ἀναπλόμενος. Lege ἀναπλόμενος, ut infra 1384. Facet buteonem in puellam immittit, ad græci nominis erymon respiciens, alitem bene colearum.

1208. τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Sic recte scriptum in duobus codd. At in membr. ut vulgo τοῦτὶ τὸ — claudicante versu, qui sic creticum habet in tertia fede. Hæc menda codd. non flagitabat opem.

1210. In membr. οὐκ οἶδ' ἔγωγε, μὰ Δία, κατὰ —

1212. In membr. πρὸς τοὺς κολειοὺς πῶς προσήλθες ;

1213. σφραγὶδ' ἔχεις. Nomen σφραγὶς anulum significat, & impressum anuli signum. Sic Gallis nomen *caches* & signatorium instru-

mentum, & signum expressum significat. Posteriore sensu hîc accipitur, ut bene interpretatur Scholiastes: *οἶον σύμβολον ἐπὶ τῷ συλχαρηθῆναι παρελθόν.* *Avez-vous pris un cachet, un billet, un passeport?* Ineptum est quod comminiscitur Berglerus, respici ad id quod supra v. 560. Diis interminatus fuerat Pisthetærus: *ἐπιβάλλειν σφραγίδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψαλὴν.*

1219. Quod in novissima Batava legitur *ποιεῖ ἐν ἄλλῃ*, aut editoris est prava emendatio, aut typosethæ error.

1224. *ἀλλ' ἀθάνατος εἶμ'.* Sic quidem libri omnes: legendum tamen mihi videtur, *ἀλλ' εἶμ' ἀθάνατος.* Primam hujus compositi in anapæstis produci haud ægre fero; sed in senariis id non licuisse monui ad Ran. 629. Hoc etiam modo multo modulatio est versus.

1229. *Φράσον δέ τοι μοι, τὼ πτέρυγι ποῖ ναυστολεῖς;* Sic optime tres codd. In veteribus edit. erat: *Φράσον δέ μοι, τὼ πτέρυγι ποῖ ναυστολεῖς;* syllaba deficiente. sù Portus aut nescio quis alius inferfit, *ποῖ σὺ ναυστολεῖς;*

1240. *ἀνασφρίψαι.* Perperam vulgo *ἀνασφρίψῃ.* Futurum indicativi flagitat recta loquendi ratio, ut mox sequitur *καταιθαλώσει.* Vide not. ad Lyf. 704.

1244. *ἔχ' ἀτρίμα.* Sic bene membr. Vulgo, metro claudicante, *ἔχ' ἀτρίμας.* In iisdem membr. pro *πότερα* mendoſe est *πότερον*, quas formas a librariis sæpe commutari alibi observavi. Faceta hic est imitatio eorum, quæ Admeto apud Euripidem in Alceſtide dicit Phères v. 686.

*ὦ παῖ, τίν' αὐχίῃς; πότερα Λυδὸν, ἢ Φρύγα
κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώητον σείδεν;*

1250. *ὄρνις.* Sic bene membr. ut Kuſterus hoc loco edidit. In duobus aliis, ut in vet. edit. *ὄρνις.* Vide supra ad v. 717. Recte infra v. 1610. vulgari etiam libri accusativum pluralem *ὄρνις* exhibent.

1252. Nunc Porphyrionem Gigantem intelligit, cujus meminit Horatius Carm. III. 4.

1256. *στυομαι τριέμβολον.* Sic tres codd. Vulgo *στυομαι*, tam crassa & tam manifesta menda, ut mirer eam Kuſterum non fuſtulisse,

sententiam hic locus digestus fuit. Transumpta ista ex Anacreontis canico, cujus primum versum profert Hephæstio p. 30. & metrum declarat :

ἀναπνέτομαι δὴ πρὸς Ὀλύμπου περιύγισσι κοῦφαις
διὰ τὸν ἔρωτα — — εὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνεῖν.

Inde manifestum est versus quos hic canit poëta dithyrambicus choriambicos esse, & sic digeri debuisse :

ἀναπνέτομαι | δὴ πρὸς Ὀλυμ | πον περιύγισ | σι κοῦφαις ·
πνέτομαι δ' ὁδὸν | ἄλλος' ἐπ' ἄλ | λαν μελίσσων.

1376. Hic etiam versiculus a sequente male divulsus est : bini conjungi debent, ut unicum trimetrum choriambicum constituant :

ἄφ' ὅθεν φρονί | σώματί τε νέ | αν ἐφίπων.

Absurde vulgo legitur σώματι γενεάν — Quod reposuimus exhibere membr. & B.

1378. φιλόμυρον, *tiliaceum*. Athenæus p. 551. D. ubi hujus Cinesie meminit : ἄλλαι δ' αὐτὴν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης, παλαιῶς εἰρηπαι φιλόμυρον Κινησίαν, διὰ τὸ φιλόμυρος τοῦ ξύλου λαμβανόμενα σκεῖδα συμπεριζώνεσθαι, ἵνα μὴ κάμνηται, διὰ τε τὸ μᾶκος καὶ τὴν ἰσχυρότητα. Cinesie gracilitatem alibi irridet Comicus. Vide Ran. 1437. & Gerytadæ fragm. IX. Quod sequitur apud Athenæum non intellexit interpres : οἳ δὲ ἦν ὁ Κινησίας νοσώδης, καὶ διηνὸς τῆλλα — id minime significat *valetudinarium* eum fuisse, sed *morbosum*, eo sensu, quo dixit Catullus de Mamurra & Cæsare :

Morbosi pariter, gemelli utrique.

Cinædum eum fuisse innuit Comicus Conc. 329.

1379. Hunc versum citat Pollux I. 88. ubi differentiam statuere videntur inter χαλὸν & κυλὸν, quorum illud proprie de pede, hoc de manu dicatur. Locus est in κυλὸν χεῖρα Equit. 1082. κυλεῖν πόδα tragica est locutio. Euripides Or. 631. ποῖ σὸν πῖδ' ἐπὶ στυγερὰ κυκλεῖς ; Sophoclis Aj. 19. κυκλεῖν βᾶσιν dixit. ἀνὰ κύκλον, ut Ran. 440. χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον. Perperam in membr. scriptum κυκλεῖς.

1381. λυγύμοθος. In membr. λυγύμοθος, quod etiam meliori lectioni superscriptum in B. adjecta alia varietate λυγύμοχος.

1384. ἀναπλῶμενος. Sic duo codd. Perperam in membran. ἀναπλάμενος.

1385. In membr. αἰροδιήτους καὶ νεφεόλους. Prius manifesto mendosum est. Vide supra 943. Posterius vulgato νεφεόλους prætuli, quod quid significare hic possit non percipio. At νεφεόλους valet σκοτίους, ut mox ipse interpretari videtur Cinefias.

1392. δίδιμί σοι τὸν αἶρα. Perperam in membr. σου. Sic etiam in B. a prima manu : sed superscriptum σοι. Facile ista permutantur. Similis menda erat in Ran. 1119.

1397. ἢ τὸν Δί' ἔγωγι σου καταπαύσω τὰς πνοάς. Sic optime scriptus est hic versus in B. Vulgo, duabus recisis syllabis, turpiter claudicat. ἢ Δί' ἐγὼ σου καταπαύσω τὰς πνοάς. Et sic scriptus est in C. In membr. vero, ἢ τὸν Δί' ἐγὼ σοι καταπαύσω τὰς πνοάς. Hoc dicto, sequentia dum canit Cinefias, plagas ei infligit Pisthetærus.

1406. Λεωτροφίδης dithyrambicus erat poeta, & ipse κυκλίων χορῶν διδάσκαλος, Comicis ob nimiam gracilitatem derisus. At hic facete noster nomen proprium in appellativum mutat, & pro adjectivo adhibet, Λεωτροφίδη χορὸν, *Leotrophideum chorum*, id est *gracilem Leotrophidæ instar chorum*. Sic ista accipi me voluisse ostendit ipsa nominis scriptura, e quo subscriptum ultimæ vocali, exemi : oræque libri mei notulam hanc adleveram : *Λεωτροφίδη adjective in quarto casu*. Nescio quibus postea intemperiei agitarus, a lepido hoc sensu, quem exprimit doctissimi Hemsterhusii versio, ad alium minime congruum depulsus fuerim.

1410. Alcmanis locum profert Scholiastes, ad quem respexisse Comicum putat : Ορνιθες τίνες εἶδε; Ωκεανῷ γὰρ ἀπὸ περάτων ἦλθον, πάντοτε ποσειδάωνιοι, τανυσσίπτεροι. Aliumque Simonidis : Ἀγγελὲ κλυτὰ ἔαρος ἀνυόδμου, κυανέα χιλδοῖ. Sic legendum esse Simonidis fragmentum nemo non videt, quod duabus mendis inquinatum est in vulgatis libris. Ut id jam antea correxeram, scriptum reperi in margine codicis C.

1416. Quia Sycophanta detrita veste indutus erat, arcendoque frigori parum idonea, Pisthetæro videtur hirundinem invocare, veris

indicem, multisque etiam hirundinibus egere, seu adulto vere, quia, ut est in proverbio, μία χειρὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. *Une hirondelle ne fait pas le printemps.*

1421. Num Pellenem volare cogitas? Quia Pellene, in urbe Achajæ, præmia athletic dabantur lænæ, quæ ibi texebantur præstantissimæ. Vide Hesychium in Πελληνικαὶ χλαῖναι. Eustathius ad Homerum p. 292. l. 6. ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελήνη, ὅθεν καὶ Πεληνικαὶ χλαῖναι, αἷς ἑκαθλα ἐτίθεισαν ἐν τοῖς ἐκείνῳ ἀγῶσιν, ὡς καὶ ὁ Κωμικός δηλοῖ ἐν Ὀρυσίῳ. Harum lænarum meminit Pindarus Olymp. IX. 146.

καὶ ψυχρὰν ὁπότε εὐδα-
μόν φάρμακον αὐτῶν
Πελλὰν φέρε.

1426. ὑπὸ πτερυγῶν τί προσκαλεῖ σοφώτερον; Sic optime membr. Vulgo ὑπὸ πτερυγῶν τί προσκαλεῖν — Poëticum ὑπὸ in senariis comicis locum non habet. προσκαλεῖ secunda persona est indicativi præsentis medii.

1428. μετὰ τῶν γιγάνων ἐκείθεν. Perperam vulgo γιγάνων τ' ἐκείθεν. Quid, malum, sibi vult ista copula?

1432. Comici versum citat Suidas in ἐπίσιῳ, qui forte alia in fabula erat:

ἐγγνωθὶ μοι, σκώπειν γὰρ οὐκ ἐπίσιμαί.

Si ad hunc locum respexit, fefellit eum memoria, nec fieri potest ut aliter olim quam hodie hic versus lectus fuerit. σκώπειν a sententia prorsus alienum est. Insulsißimam tamen hanc lectionem tueri Kusterus, Aristophanemque censet *risus captandi gratia pro σκώπειν præter expectationem dixisse σκώπειν, & proinde lectionem Suidæ, ut facetias comicas magis redolentem, hic præferendam esse.* Uti-que tam veternosum fuisse bonum Kusterum indignor. σκώπειν non est Suidæ *leōio*, sed librarii error. Eadem verba citat Suidas in οὐκ ἐπίσιμαί, ubi σκώπειν recte legitur.

1434. χρῆν. In A. B. χρή.

1457. ὅπως ἂν ὠφλήκη. In B. ὠφλήση. In C. ὠφλήσει. In membran. ὠφλήκει.

1463. Vide Hesychium in Κερκυραία μάστιγι.

1467. Suidas: ἀπολιθάξεις, συντόμως ἀναχωρήσεις. λῦθας γὰρ ἡ θλαγών, ἥς οὐδὲν ταχύτερον ἐν τῷ πίπῃ. Ἀριστοφάνης· οὐκ ἀπολιθάξεις, ὡ κἀκιστὶ ἀπολούμενοι. Codices nostri omnes habent ἀπολούμενος, quod perinde est.

1478. μέν γε. Sic C. Vulgo posterior particula omīssa cum metri labe. Versus est dimeter trochaicus, ut antistrophicus, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ τις ἤρῃ. Melius forte legeretur vitato hiatu, τούτο μίντ' ἄρ' ἤρος αἰεί.

1490. ἤρῃ. Sic δυσπραγεῖς scribendum, ut metra congruant; non, ut vulgo, ἤρωι. Vide Pierfonum ad Mœrin p. 177.

1494. οἶμοι τάλας, ἰ Ζεὺς — Sic in membr. & B. Vulgo τάλας γ' — Melius particulam reīnuissēm. Nam ultima in τάλας ex analogia corripī debet.

1496. τίς ὁ συγκαλυμμός. Sic libri omnes. Dawesius legendum censet τίς ἐυγκαλυμμένος.

1497. μὰ τὸν Δί' — In membr. & B. μα Δί', omīssō τὸν, quomodo præstat legi, quia sic modulatio est versus.

1503. ἐκκαλύψομαι. Sic recte A. B. Vulgo ἐκκαλύψομαι. Vide Mœrin in πεπαισσομαι & πεπαισσομαι, & quæ notavimus ad Æschyli Prom. 865. ad Euripidis Med. 932. & Bac. 1303.

1506. ἐλέσεις. Magis Atticum esset ἐλίσς. Illud ex glossa subnatum videtur. In membr. scriptum ἐλίσσι.

1514. πηνί' ἄρ' ἀπώλετο; Sic scriptum in C. Vulgo πηνί' ἄτ' — quam scripturam non immerito damnare videntur post vetores Criticos Dawesius ad hunc locum, & Toupius ad Suidam III. 52. Eorum conjecturis non deteriolem esse codicis nostri lectionem arbitror. Si menda est in vulgata lectione, ea jam antiquitus codices invasit. Nam istud πηνί' ἄτ' præter Harpocratonem & Erymol. M. auctorem, agnoscit etiam Eustathius ad Homerum p. 148. extrema. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ περὶ τοῦ ἄτ'α, καὶ ὅτι τρία δηλοῖ· τὸ τινα, ὅτι καὶ φιλοῦται· τὸ ἄτ'α, ὅτι δασύνεται· καὶ τρίτον τὸ πότε, ἢ τὸ ἰσοδυναμεῖν τούτῳ. Ἀριστοφάνης· πύθου χιλιδῶν πηνί' ἄτ'α φαίνεται. Si

cui in isto versu ἀτλα minus placeat, legat ex hoc loco κηρία⁹ ἀρα.

1524. ὦ εἰσάγωντο. Eadem hic inoluit scripturae menda, quae in Ran. v. 24. Legendum ὦ εἰσάγωνται, si a sensu non aberravit interpretes, ut importentur. At si ὦα adverbium est loci, tum particula ἂν optativo jungi debet: ὦ εἰσάγωντ' ἂν σπλάγχνα, quo importari possint. Utramlibet lectionem praeuleris, vulgata meliorem habebis, quae plane solœca est.

1527. εἶπεν ὁ πατρώος ἐστίν Εὐκλειδῆς. Sic quidem libri omnes: est tamen lectio absurdissima. Vulgata versione, quam me retinuisse piget, nihil insulsius: unde patrius originem ducat Execestides. Legendum Εὐκλειδῆς in tertio casu, & vertendum: Nonne enim barbari sunt, e quibus Patrius est suus Execestidi? In inquisitione, quae fiebat Athenis in Magistratum natales & vitam, antequam munus inirent, quod primum quærebatur, hoc erat: εἰ Ἀθηναῖοι εἰς ἐκαστέρωθιν ἐκ τριγονίας, καὶ τὸν δῆμον πόθιν, καὶ εἰ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς Πατρώος, καὶ Ζεὺς Ερμῆος. Hac de re videndi Pollucis interpretes ad VIII. 85. & Petitus de Leg. Att. p. 321. Nemo pro cive Atheniensi habebatur, nisi cui esset Apollo Πατρώος. Idcirco patres, quum in curialium albo filios suos inscribi curabant, postquam eos ad curiales deduxerant, Apollinis Πατρώου, seu Tutelaris sacris initiabant, quod ostendit Demosthenis locus in Oratione contra Eubulidem p. 1315. ἀλλὰ παίδιον ὄντα με εὐθείως ἦγον εἰς τοὺς Φεράτορας, εἰς Ἀπόλλωνος Πατρώου ἦγον — Execestides vero, cui peregrina & servilis exprobratur origo supra v. 764. sacra Apollinis Πατρώου, Atheniensibus civibus peculiaria, colere non poterat. Hunc iterum perstringit Comicus tanquam παρεγχευαμμένον, ξῖνον ὄντα, id est, per fraudem in civium albo inscriptum, facetissimeque fingit eum, tanquam barbarum, Πατρώον seu Tutelarem habere deum aliquem ex barbaris illis, εἶπεν ὁ Πατρώος ἐστίν Εὐκλειδῆς. Sic loqui solent. Pollux in citatis supra verbis, εἰ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς Πατρώος. Demosthenes in Orat. de Corona p. 274. καὶ τὸν Ἀπόλλων τὸν Πύθιον, ὃς

Πατρῷός ἐστι τῇ πόλει. Juxta vulgatam lectionem Execestides non amplius homo fuerit, sed ipse *Tutelar*is deus, quo nihil absurdius.

1529. ὃ τι ἐστίν. Perperam vulgo, paragogicum omittitur, cum metri labe.

1530. τὸ ΕΠΙΤΡΙΒΕΙΗΣ. Cur sic scripserim ratio in aperto est. Nihilominus pronuntiari potest τοῦπιτριβείης.

1550. In membr. Φέρε μοι τὸ σκιάδειον, syllaba supervacua. In B. τὸ inter lineas additum. Articulus retineri debuit, & inutile pronomen expungi. Male vulgo Φέρε μοι σκιάδειον. Vide infra ad 1579.

1551. Vide Meursium Panathen. Cap. XXIII. laudatum jam mihi ad Conc. 732.

1552. καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει τονδὶ λαβών. Sic scriptus est hic versus in trinis codd. ut e Vat. eum edidit Kusterus. Antea legabatur: καὶ τὸν δίφρον φέρει τονδὶ λαβών.

1553. πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσι. Dimeter est trochaicus brachycatal. ut antistrophicus σφάγι' ἔχων κάμηλον. Quid, quæso, opus erat tam sedulo strophas & antistrophas distinguere, si nulla cura adhibenda erat, ut versus sibi congruerent? Vulgo sic hicce legitur:

πρὸς δὲ τοῖσι Σκιάποσι λίμ —

In membr. & in B. recte scriptum τοῖς.

1561. ὡς Οδυσσεύς, πάλιν ἔβη. Sic ad metri legem depravatam librorum lectionem restitui. Vulgo legitur, numeris prorsus corruptis, ὥσπερ Οδυσσεύς, ἀπῆλθεν. Strophicus versus dimeter est trochaicus catal. cui hic non aliter exæquari potest:

ψυχὰ | γῆγῆ | Σωμρά | της.

ὡς Ο | δυσσεύς | πάλιν ἔ | βη.

ἀπῆλθεν glossema est, perquam invenuste in textum illatum, ubi, una interjecta vocola, sequitur ἀνῆλθε.

1563. πρὸς τὸ λαῖμα. Si intemerata est hæc scriptura, jocum quaesivit Comicus in similitudine vocum λαίματος, αἶμα, unde λαῖμα finxit. In Menandri versu quem citat Scholiastes, scribendum λαίμα, ut ostendit Bentleius Emendatt. p. 21.

καὶ λαίμα βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα.

1567. Vulgo ἐπαρίσειρ οὕτως ἀμπίχρη. Recte in tribus codd. ἐπαρίσειρ divisum: in membr. & in C. ἀμπίχει. V. seq. ἐπὶ δεξιᾷ divisum scriptum in B. C. Vide Valckenarium ad Eur. Hippol. 1360.

1569. Λαισποδίας εἰ τὴν φύσιν. Sic libri nostri omnes. Suidas legisse videtur λαισποδιάζει τὴν φύσιν. En ejus notam e scholiis in Comicum excerptam. λαισποδιάσθαι τὴν φύσιν, ἀπὸ τοῦ κνήμην ἔχει σαθράν. Λαισποδίας γὰρ καὶ Δαμασίας ὡς κακόνκημοι διεβόλησσαντο. τούτων δὲ τὸν Λαισποδιάν καὶ εἰρατηγῆσαι Φησι Θεοκυδίδης ἐν τῇ η'. ἢ δὲ καὶ Φιλόδομος. εἶχε δὲ καὶ περὶ τὰς κνήμας αἰτίας τινας, διὸ καὶ περὶ σκαλῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον. ἢ ὡς Ἰξίον ἐν ταῖς λέξεσιν, ὃ ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ὥστε καὶ κλῆνη σποδεῖν. Vide Valesium in Harpocr. p. 30. extrema, ubi e Suida legendum hic censet λαισποδιάζει, cujus mutationis non apparet necessitas. In hujusmodi κακόνκημων exstat Epigramma non illepidum incerti auctoris in Analectis nostris XXXVI. aliudque Antipatri Sidonii, III. Postremo significatu, nempe pro impudico & cinædo, occurrit hoc nomen e Salmasii emendatione in Apollodori Comici fragmento apud Stobæum, Floril. Grotii p. 179.

Φυλὴν ὅλην, πόλιν τε μαλακὸς ἀνατρέπει.
ἐπεὶ κατὰ μέρος τὰς πόλεις, ὃ φίλε Θείων,
ὑπὸ λαισποδιῶν ὅσαι εἰσὶν ἀνατιτραμμένας,
σκέπει· νῶν δὲ κατάλογον δόξεις μ' εἰρεῖν.

1573. ὦρακα. Sic ob metrum legendum. Vulgo εἴρακα.

1579. τὴν τυρόκνησιν τις δότω. Subauditur μοι, ut supra 1550. In membr. scriptum τὴν τυρόκνησιν μοι δότω. Glossēma μοι in textum irrepsit, & genuinam vocem τις exclusit. *

1583. τὰ δὲ κρέα τοῦ παῦτ' ἐσθλόν; Sic est in membr. Sic etiam in B. ex emendatione, superscriptis notis numerariis, quæ vocum ordinem indicant. Vulgo τὰ κρέα δὲ τοῦ. Perperam in Kusteri editione δὲ τῷ.

1589. Pessime in impressis hic versus Pisthetæro tribuitur, & sequens Herculi. Posteriorem Pisthetæro, priorem famulo vindicamus e trium codd. auctoritate. Huic præfixa persona in membran. θεῶλος. In B. C. οἰκίτης Πισθηταίρου.

1591. Ista Herculi recte continuant tres codd. quæ perperam in impressis Neptuno tribuuntur.

1601. Distinctionem & scripturam codd. retinui, quæ bonæ mihi videntur. Valckenario ad Sel. Theocr. Idyll. p. 16. legi placet:

καὶ διαλλατῶμεθα

ἐπὶ τοῖσδε· τοὺς πρέσβεις τ' ἐπ' ἄριστον παλῶ.

1605. ἀποστρεΐς. Sic tres mei codd. In antiquissima membrana Bibl. Leidenfis, teste & probante Valckenario ibid. p. 384. legitur ἀποστρεΐν.

1610. τοὺς ὄρνις. Perperam in B. ὄρνις.

1613. προσπλάμενος. Lege προσπλόμενος.

1615. καὶ μοι δοκεῖ. Inepte verba hæc in impressis Neptuno continuantur: Herculi tributa sunt in membr. & in B. — ναβαισατρεῦ. Ridiculi causa barbarum deum barbare loquentem inducit. In B. huic voci alia superscripta, quam habet etiam Suidas, βαβαισατρεῦ.

1618. ἱερεῖον τῷ θεῷ. Sic B. Perperam vulgo ἱερεῖον τῷ θεῷ.

1620. μισητίαν. Subauditur διὰ. Vide not. ad Pl. 989. Deprevata lectio in membr. καὶ μὴ ἀποδιδῶ στίχα. Forte erat in antiquiore libro μισητίαν.

1624. καταπλάμενος. In duobus codd. καταπλάμενος. Pejus in membr. ἀναπλάμενος.

1627. καὶ τὸν Τριβαλλὸν νῦν ἔρου. Sic perbene membran. & B. Vulgo corruptis numeris, τὸν Τριβαλλὸν γε νῦν ἔρου.

1628. ὁ Τριβαλλός. Nominativus pro vocativo, ut Pl. 1099. ὁ Καρίων, ad quem locum vide quæ notantur.

1630. εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα. Sic optime membr. ut emendaverat Dawesius. In B. εἴπερ δοκεῖ. In C. ut vulgo, pessime, εἴ τις δοκεῖ σφῶν. Exstat hic versus etiam in Lyf. 167.

εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα, χ' ἡμῖν ξυδοκεῖ.

1646. οἶμοι τάλας. οἶον. Sic membran. & C. Vulgo τάλας γ'. Vide notam supra 1494.

1648. διαπλάττει, ἐξαπατᾷ. Vide not. ad Thefm. 1214.

1665. ἐξυτάτω τοῦ γένους. In membr. & in B. omititur articulus

1669. De lege qua jubebantur Athenienses liberos suos ad curiales deducere, ut in civium albo inscriberentur, videndus Petrus Lib. II. Tit. IV. §. 8. seu pag. 222. At vero nothi in curiam non admittebantur, nec in civium numerum referebantur. Fiebat illa inscriptio tertio Apaturiorum die, qui *κευθεῶτης* dicebatur, qua de re videndus Meursius Gr. Fer. in *Απατούρια*.

1670. *καὶ δὴ γὰρ ἐθύνμαζον*. Sic membr. nisi quod errore librarii τ' pro γ' scriptum. Vulgo *καὶ δὴτ' ἐθύνμαζον*.

1671. *αἰκίαν βλέπων*. Sic B. C. ut bene Kusterus e Vat. edidit. Antea legebatur nullo sensu *αἰρίαν βλέπων*, quam ineptam lectionem, pro eo quo pollebat acumine & judicio, revocavit Berglerus, hac confirmatam nota. *αἰρίαν*] *Ita Edd. pristinae; non αἰκίαν, ut nuper*. Sic solet bardus ille. Vide not. supra 825. & 1007. Scholiastes recte interpretatur: *τί δὴτ' ἄνω βλέπεις, ὡς τυπλήσαν τινά*. Phrasis similis est illis, quas enotavimus supra ad 1169. Vesp. 843. *ὡς ἐγὼ τιμῆ βλέπω*, & 900. *ὦ μακρὸς οὐτός. ὡς δὲ καὶ κλέπτης βλέπει*.

1672. *μαθ' ἡμῶν στής*. Sic membr. Vulgo *ῆς*.

1678. *βασιλευσαναῦ*. Male vulgo *βασιδαναῦ*, syllaba ad integritatem versus deficiente.

1681. *εἰ μὴ τιτυεῖζαι γ', ὥσπερ αἱ χελιδόνες*. Vulgo legitur: *εἰ μὴ βαδίζειν, ὥσπερ* — sine ullo sensu, & structura ab usu loquendi prorsus aliena. In B. aliquantulo minore depravatione, *εἰ μὴ βαδίζη γ', ὥσπερ* — Saltem græca hæc phrasis est. Sed quid, fodes, significare potest istud *βαδίζη*? Mirum non est, si nihil sani inde elicere interpretes. Barbarum Triballi sermonem in eam sententiam acceperat Hercules, quam ipse fovebat: negat vero Neptunus Triballum dixisse Basileam Pisthetæro nuptum dandam esse, nisi barbarus ille deus tam stulte & absone loquatur ac hirundo: *εἰ μὴ τιτυεῖζαι*. Hesychius: *τιτυεῖζαι, ὡς χελιδὼν φωνῇ*. Duplici modo scribitur hoc verbum, per simplex & per duplex τ. Supra v. 235. *ἀμφιτετυεῖζαι* ὁδῇ. Notum est autem ex multis Comici aliorumque poetarum locis barbarorum sermonem cum hirundinum cantu comparari solitum fuisse. Æschylus Agam. 1059.

χιλιδόνες δίπλην,
ἀγνώτα φωνὴν βάρβαρον κεκλημένην.

Confer not. ad Ran. 93.

1688. ἐς καιρὸν ἄρα. Perperam vulgo ἄρα. Prima ob metrum produci debet.

1691. ὅπλ᾽ τὰ κρία; Perperam vulgo ὅπλ᾽ ἐν τὰ κρία; inutile pronomen, a quo metrum pessundatur, non agnoscunt membr.

1703. ἐκίμων. Sic bene membr. & B. Vulgo κίμων, binis versibus in unam lineam conjunctis, quam si quis Scholiastæ fide trochaicum tetrametrum esse credidit, næ illi facile erat verba dare.

1716. θυμικμάτων δ' αὖρι. Sic membr. Particulam, qua connectitur oratio, omittunt vulgares libri: eam agnoscit etiam Suidas in ὁσμῇ.

1720. Vulgo legitur: ἄναγε, δίεχε, διάγε, πάραγε, πάρεχε. Tertium horum verborum, nempe διάγε, quod nescio unde pedem huc intulerit, omisum est in tribus codd. recte. Versus est dimeter trochaicus. Qui sequuntur duo dimetri sunt catalect. vulgo male digesti, quorum prior etiam claudicat. Vocem ἄνδρα, quæ exciderat, e conjectura reposui. Nugas agit metricus Scholiastes, quum pro dimetro trochaico acatalect. versum hunc venditat:

περιπίττει τὸν μάκαρα.

1723. Vulgo hic versus in duos divisus est, sic:

ὦ φίλ', φίλ' τῆς ὥρας,
τοῦ κάλλους.

In primariis edit. ὦ est extra versum. In C. plane omisum est: in B. non compareret in textu: minio scriptum est in margine a secunda manu. Prorsus expungi debuit: versus est dimeter anapesticus. Mirare vero & Græculi, qui metra declaravit, & editorum stoliditatem. Huic cantilenæ præfixus est venustus iste titulus: *STROPHE ET ODE BOIORUM XII*. Numerantur tamen in ea cola XIII. At metra calienti, versus non sunt plures quam XI.

1724. Vulgo sic leguntur hi versus:

ὦ μακαριστὸν ἐν γάμον

N 3

τῇδε τῇ πύλῳ γῆρας.

Quorum prior dimeter esset choriambicus, alter vero nullam metri formam habet. Ridiculus est Græculus, qui trochaicum hepthemimerem esse dicit, spondeum in tertia sede habentem. Pudet me harum toties recusarum ineptiarum, quæ ne semel quidem in lucem protrahi debebant. Participium γῆρας loco suo motum fuit. Scripserat poeta:

ὦ μακαριστὶν σὺ γάμον γῆρας

τῇδε τῇ πύλῳ.

aut

ὦ μακαριστὶν σὺ γάμον

τῇδε γῆρας τῇ πύλῳ.

Sed potior est prior ratio.

1726. Vulgo præfigunt huic versui personam alterius semichori, quam non agnoscunt A. B. Sunt autem quinque ultimi hujus cantilenæ versus regulares anapæsti. Adjectivum μεγάλαι geminarum in tribus codd. Mox ὑμναίοις recte scriptum in B. C. non, ut vulgo, ὑμναίοισι. Pro δεῖξαι, quod ad metri legem reposui, libri omnes, manifesta menda, habent δείξει.

1734. ξυνεικόμισαν. Sic optime emendavit Dawesius. Vulgo cum sententiæ & versus ruina, ξυνεκόμισαν. At illic subsistere debebat, nec sequentis versus ut & antistrophici 1741. scripturam sollicitare.

1736. Hunc versum in fine strophæ, rursusque in fine antistrophæ exhibent membr. Qui autem vulgo ante v. 1743. legitur, γμην, ὦ γμέναι, ὦ γμην. eum non agnoscunt. In B. e regione hujus versus minio adscripta est membran. lectio.

1753. Βασιλείαν ἔχου. Sic membr. & C. In B. mendose ἔχου. Vulgo ἔχων.

1763. ἀλλὰ καὶ, ἢ Παιών. Sic tres codd. In primariis editionibus ἀλλὰ καὶ, in recentioribus ἀλλὰ καὶ.

FINIS NOTARUM IN AVES.

IN VESPAS.

Collata fuit hæc Fabula ad Mss. codices duos. Sunt autem :

A. Regius chartaceus MMDCCXV.

B. Regius chartaceus MDCCXVII.

Argumenta duo exstant in solo B.

L. 12. οὐ μὲνίει τὸ πρᾶγμα. Sic cod. Vulgo τοῦ πράγματος.

L. 17. ἐκ τοῦ ποιητοῦ προσώπου. Sic cod. Vulgo τοῦ ποιητικοῦ.

L. a fine 5. καὶ διὰ τοῦτο καὶ — Sic cod. Vulgo διὰ τὸ τοιοῦτο καὶ — Ultima pars argumenti mutila est. Scripturam codicis, tametsi depravatissima est, fideliter repræsentavi. Menda est in Archontis nomine, quod Αμυνίας, non Αμνίας scribi debet. In ipsa fabula, ubi Archontem designat Comicus v. 74. nomen immutat, legi sic fraudem faciens, quæ vetabat τὸν ἄρχοντα φανερώς κωμωδεῖν. Vide Schol. ad Nub. 31. & Petitum de Legg. Att. p. 150.

In Argumenti metrici penultimo v. pro διαδικάζειν, quod metri ratio flagitat, simplex est in cod. δικάζειν.

V. 4. ἄρ' οἶσθας οἶον — Sic B. In A. ἄρ' οἶσθ' οἶον. Vulgo ἄρ' οἶσθά γ' οἶον. Vide Pierfonum ad Mœrin p. 283.

5. σμικρόν. Codd. & primariae editt. μικρόν. Illud magis est Atticum — Hesych. ἀπομειμνήσαι, ἀπονυστίαξει, ἀποκοιμηθῆναι. μέρμης γὰρ, ὕπνος κατάφορος. Eustathius ad Hom. p. 821. l. 36. ἀπομειμνήσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἀποδαρθεῖν, ὡς τοῦ κοιμωμένου μηδὲν μεμνῶντος.

15. αἰστὸν καταπίμενον. Vulgo αἰστὸν καταπλάμενον. Atticas formas reposui.

19. ἀποκαλιῖν. Perperam in A. ἀποκαλεῖν, frequenti harum vocum commutatione. Vide ad Conc. 536. & infra 1132.

22. ὅτι ταυλὸν ἐν γῇ θηρίον, καὶ οὐρανῷ. Sic perbene scriptum

in A. Transpositæ voces in B. ὅτι ταυλὸν θηρίον ἐν γῇ — Vulgo ὅ, τι ταυλὸ θηρίον ἐν τε γῇ καὶ οὐρανῷ. V. seq. male vulgo legitur ἀπέβαλε, claudicante versu ob omissionem, paragogici. Ceterum male interpunctus erat hic locus, & prava scriptura ὅ, τι obscuratus. Quæstio est elliptica: πῶς δὴ γίνεται, ὅτι ταυλὸν θηρίον ἐν γῇ καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ ἀπέβαλε τὴν ἀσπίδα;

34. μοι ᾄδκει. Vulgo μούδοκει, quod perinde est.

38. βύρης σαπρᾶς. Cleo, qui in his perstringitur, coriarius fuerat.

44. Nota Alcibiadis balbuties, de qua sic Plutarchus initio ejus vitæ, ubi hos versus adducit: τῇ δὲ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότῃα ἐμπεψαι λήγουσι, καὶ γὰρ ἀλφὰ πιδανόγητα παρασχεῖν χάριν ἐπιτελοῦσαν. μέμνηται δὲ καὶ Αριστοφάνης αὐτοῦ τῆς τραυλότῃας ἐν οἷς ἐπισκώπιον Θέωρον· Εἰγ' — καὶ Ἀρχιππος τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου σκώπιον, βαδίζου, φησὶ, διακεχλιδῶς, δοματίον ἔλκων, ὅπως ἐμφορὴς τῷ πατρὶ μάλιστ' ἀδείκνυται,

κλαυσουχεννεύεται τε καὶ τραυλίζεται.

Similis jocus est, sed absque acrimonia, in Ciceronis Epist. ad Cælium II. 10. ubi Hirrum innuens, qui illius competitor fuerat curulis ædilitatis, sic scribit: *De te, quia quod sperabam: de Hilla (balbus enim sum) quod non putaram.* Conf. Palladæ Epigr. XXXII. Diogenis apophthegma est: κριττόν ἐστιν εἰς κέρακας ἀπειλῶν ἢ εἰς κόλακας.

50. τοῦτο συμβαλεῖν. Sic bini codd. Quod tamen absque eis reponendum erat. Nam vulgatum ξυμβαλεῖν metrum jugulat.

55. ὀλίγα γ' ὑπειπών. Sic A. ut primariæ editt. In B. ὀλίγ' ὑπειπών. Ant. Fracinus edidit ὀλίγ' ἄτ'λα ὑπειπών. Unde emendatius in vulgaribus libris ὀλίγ' ἄτθ'.

57. Μεγαρόθεν. Schol. ἢ ὡς ποιητῶν ὄντων τινῶν ἀπὸ Μεγαρίδος αἰμούσων καὶ ἀφ' οὗς σκωπτομένων· ἢ ὡς τῶν Μεγαρίων γελοίωντων, καὶ ἄλλως φορητικῶς γιλοιαζόντων. Εὐπόλις Περσπαλιόις.

τὸ σκῶμ' ἀσιλγές, πῶς Μεγαρικὸν σφόδρα.

Megarensis in Acharn. 738. ridiculum commentum quo filias suas

pro porcellis vendere meditatur, *Μεγαρικὰν μηχανὰν* appellat. Ideo autem Atticis, quæ rustica lascivia ad risum movendum composita erant ludicra, Megaris arcessita dicebantur, quia antiquissima comoedia, quæ nihil aliud erat quam simplex carmen, quod chorus cum tibicine concinebat, Megarensum inventum fuit, ut testatur Aristoteles Poët. cap. 3. διὸ καὶ ἀντιπιοῦνται τῆς τε τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας ἢ Δαμιεῖς· τῆς μὲν κωμῳδίας οἱ Μεγαρεῖς, οἱ τε ἐνταῦθα, καὶ οἱ ἐν Σικελίας. — κεκλιμμένον. Sic bini codd. Vulgo κεκλαμμένον. Utramque scripturam agnoscit Schol. Nostram autem in textu habebat.

58. Comici poëtæ, tum ad risum movendum, tum ut favorem theatri sibi conciliarent, quotiescunque fabulæ actio hujus rei occasionem dabat, bellaria quæ in scenam illata fuerant, ab actore aliquo spectatoribus projici faciebant. Morem hunc tanquam ineptum carpit Comicus in Pluto, ubi v. 797. Plutus ait :

οὐ γὰρ πρῶτ' ἔστι τῷ διδασκάλῳ,
 ἰσχυρία καὶ τραγῳδία τοῖς θιωμένοις
 προβαλόντ', ἐπὶ τούτοις ἐπαναπαύειν γιγῶν.

At false magis eum irridet in Pace v. 962. ubi Trygæus hordea nullius pretii famulum jubet spectatoribus projicere, quod ideo comminiscitur Comicus, ut ex ambigua significatione nominis *πρῶτ'* faciam nequitiam eliciat.

60. In multis dramatibus inducebatur Hercules, solebantque poëtæ ex ejus notissima voracitate risum captare. Eam describit parum decenter Euripides in Alceſtide. In proverbium abiit famelicus & moræ impatiens Hercules, cui semper cunctari videbantur famuli cœnam apposituri, *Ἡρακλῆς ἐνίσχεται*, quo alludit Noster in Lyf. 928.

ἀλλ' ἢ τὸ πῖος τόδ' Ἡρακλῆς ἐνίσχεται.

61. In multis fabulis, quæ temporis, seu potius hominum, injuria perire, Comicus noster Euripidem exagitaverat, ut in Acharnensibus, ad quam hic respicere potest, non vero ad Thesmophorizusas, quæ nondum prodierat, quum vespas docuit. Cave autem

participium ἀναστειλαίνόμενος eo sensu accipias, quo id accipi posse credidit Florens pro οὐκ ἀναστειλαίνόμενος, quia fuit Euripides μισέγγυς. ἀνα' in hujus verbi compositione valet *rursus*, *iterum*.

62. Κλείων γ' ἔλαμψε. Insertam particulam agnoscunt ambo codd.

73. εἰ μὴ πύθουθ'. Sic bini codd. & vet. edit. omnes, ne quidem excepta illa Farrei. Tamen in recentioribus est πύθουθ'.

78. ὁδὶ δὲ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλῳ. Qui loquitur hic Xanthia digitum intendit ad spectatorum aliquem qui Dercylo sententiam suam aperit. Fueritne aliquis ille *Sosia* appellatus? At *Sosia* nomen est servile, nec credo Athenis locum fuisse servis in theatro. Legendum inique cenfeo:

ὁδὶ δὲ φησι, Σωσία, πρὸς Δερκύλῳ.

quod in versione securus sum.

81. Σκαμβωπίδης. ἀπὸ δήμου τῆς Λιοντίδος φυλῆς. Vide Meursium de Pop. Att. in Σκαμβωπίδαι.

83. ὦ Νικόστρατ'. Sic bini codd. & primariæ edit. Imperite Ant. Fracinus edidit ὦ Νικόστρατος, quod solus post eum repræsentavit Sigis. Gelenius, e cujus demum editione in aliquot alias transiit. Sinceram lectionem præferunt minores Batavæ, corruptam Kusterus, qui rursus hic oblitus est Aldinam inspicere. — Ludit Comicus in ambiguitate nominis φιλόξενος, quatenus vel appellativum est, vel proprium. A Comicis illius temporis exagitarus fuit Philoxenus Cinædus, de quo Eupolis in *Urbibus* apud Scholiastam:

ἴσθι δὲ τις θήλεια Φιλόξενος ἐκ Διερμείων.

86. εἰ δὴ ἑωιδυμῆτ'. Id est εἰ δὴ ἑωιδυμῆτε. Si cui forte putida videatur hæc observatio, discat velim primariæ editionis mendam εἰδ' ἑωιδυμῆτ' nullum exstirrisse subsequentium editorum, qui corrigere sustinuerit. In binis codd. emendata scriptura, quam repræsentavimus, conspicitur. Confer not. ad v. 665.

92. ἦν δ' οὖν καταμύσῃ. Sic bene ambo codd. Solæce vulgὸ καταμύσει.

98. De Pylilampis filio Demo, pulchro adolescente a multis amato, videndus Meursius Att. Lect. IV. 5. In hunc factum fuisse

credo lepidum Epigramma quod aliter in Analectis nostris exstat T. II. p. 79. aliter in membr. quæ olim Palatinæ fuerunt, utinamque essent adhuc! Primo enim lemma nihil certi de auctore statuit: Ἀθλον· οἱ δὲ, Ἀρτίμωτος. Tum nomen illius, in quem carmen factum, est Δῆμος, quum divisim in eis scriptum sit ἔχει Δῆμος. Ipsum epigramma subjiciam:

Λητοῖδῃ, σὺ μὲν ἔσχεις ἀλγύμετον αὐχένα Δήλου,
κοῦρε Διὸς μεγάλου, θίσφατα πᾶσι λέγων·
Κεκροπείαν δ' ἔχει Δῆμος, ὁ δεύτερος Ἀττίδι Φοῖβος,
ὃ καλὸν ἀεροκόμης ἄνθος ἔλαμψεν Εἰως.
ἢ δ' ἀνὰ κύμ' ἄρξασα καὶ ἐν χθονὶ πατρὶς Ἀθήνη
νῦν κάλλι δούλην Εἰλὰδ' ὑπηγάγετο.

Ad hunc Comici locum spectat Hesychii glossa. Δῆμος· καλός. Δῆμος, ὄνομα κύριον. Πυριλάμπους υἱὸς ἦν οὗτος, τὴν ὥραν κάλλιστος. ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἑρασιαῖς, ἐπιγράφειν πανταχοῦ τὰ τῶν παιδικῶν ὀνόματα.

100. ὅς ῥ' ἔδει ἐφ' ἐσπέρας. Sic ambo codd. Vulgo ὅς ῥ' — Facetam hanc ἐννοῖαν non prætermisit Racinius, ut ingenio, ita eruditione poetarum nostrorum princeps:

*Il fit couper la tête à son coq, de colère,
pour l'avoir éveillé plus tard qu'à l'ordinaire;
il disoit qu'un plaideur, dont l'affaire alloit mal,
avoit graissé la patte à ce pauvre animal.*

Simile quid est apud Plautum in Aulularia III. 4. 10.

obtrunco gallum, furem manifestarium.

credo ego edepol illi mercedem gallo pollicitos coquos,
si id palam fecisset.

103. δορπησιού. Sic codd. & vet. edit. Perperam in recentioribus e Florentis sententia, a quo tamen discessit Berglerus, excusum δορπισιού. Utraque scriptura apud Grammaticos reperitur; sed prior forma genuina videtur, δορπησιός, a δορπείω.

104. πρὸ πάντων. Perperam vulgo πρῶτῃ. In A. scriptum ΠΡΩΤῇ. Vide not. ad Lyf. 612.

166. δέτε μοι ἕξος. Sic A. Vulgo pronomen omiffum.

167. *πινάκιον τιμητικόν.* Schol. *πινάκιον καταδικαστικόν, ὅπου τῇ μακρᾷ χερσίνουσι κατιδύκον· ἢ τὴν μακρᾷ, καὶ ἀπέλκον.* Supra v. 106. *ἀπασι τιμῶν τὴν μακράν.* In tabula cera obducta longam illam lineam unguibus ducebat, quapropter domum semper redibat, ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑπεκτεπλάσμενος.

Miror Dawesium librorum omnium lectionem damnantem. Nemini persuasit Comicum hic scripsisse *πινάκιον τιμητικόν.* Vulgatum tunc eruditi Britanni, quibus debetur nova Miscellaneorum editio. Pollux VIII. 16. ubi de forensi instrumento agit: *πινάκιον τιμητικόν, μάλθῃ, ἢ καταληλιπὸ τὸ πινάκιον. ἑξεντρὶς, ἢ ἔλκον τὴν γραμμὴν. μακρὰ δὲ ἐκαλιτο, ἢν καταδικάζοντες ἔλκον.* Ad quem locum video interpretes.

168. *δράσι.* Sic bene Berglerus edidit, ut insciente illo legendum esse ostenderat Dawesius ad hunc locum, probantibus ipso Orvillio ad Charit. p. 35. & Valckenario ad Euripidis Phœn. p. 412. In A. scriptum *δράσιον*, quod recentiores edidit. habent: in ven. est *δράσι.* In B. autem scriptum *δράσι κακόν.* Quæ repeti debebat syllaba a præcedente absorpta fuit.

172. *ὡςπερ γ' ἐγώ.* Sic editiones duæ primariæ. Ant. Fracinus cum versus ruina particulam *γε* omisit, quæ repofita fuit in editione Cratandri, in duabus Venetis, in Parisina Wecheli. Eam rursus omisit Frobenius, cujus editio illam Phil. Juntæ heredum fere ubique exprimit: inde in ceteras propagata fuit menda. In B. eundem errorem admisit librarius, ὡςπερ ἐγώ.

179. *τί κλάεις.* Sic uterque cod. Vulgo *κλαίεις.*

184. *ὦ ἄνθρωπ'.* Sic A. Vulgo *ἀνθρώπ'.*

185. *Οὐτὶς σὺ; ποδαπός;* Sic perbene A. Vulgo *οὗτος σὺ ποδαπός;* Hanc lectionem nostram ingenio adsecurus fuerat sagacissimus Dawesius.

190. *εἰ μή μ' ἐάσειθ' ἥσυχον.* Sic ambo codd. quod absque iis etiam repofuisssem: nam probe scio vulgatum *ἐάσῃθ'* solæcum esse. Mirum quam sæpe Viri græce docti in conjunctionis et constructionis

lappi fuerint. DE SUO, ut loqui solet, centenos aliquot hujus generis solœcismos prioribus addidit in Oratoribus Græcis REISKIUS. Quod ideo observo, quia eosdem illos Oratores Parisiis propediem recudendos esse audio; doctumque virum, qui provinciam illam suscepit, monitum volo, ut has librariorum editorumve sordes repurget. Præter Thomam in Ei vide haud minoris auctoritatis magistrum, Valckenarium ad Herod. p. 641. 28. & nos ad Plut. 216. Ran. 594.

191. *περὶ τοῦ μάχῃ νῶν δῆτα*. Sic recte in B. In A. etiam νῶν. Perperam vulgo *μάχῃ νῶν*. Sed menda in pronomine ubique fere recurrit, nec scriptorum librorum flagitat opem.

201. *προσθεῖς*. Sic quidem tota librariorum cohors, sed mendose. Legendum in imperativo *πρόσθες*, quod multo vividius est, & ipsa sententia requirit:

*καὶ τῇ δοκῇ πρόσθες τὸν ὅλμον τὸν μέγαν.
ἀνύσας τι προσκύλει γ'.*

Sic scribi & interpungi debuit. Cum *προσθεῖς*, juberetur famulus magnum mortarium vecti advolvere, postquam illud jam adposuisset; & imperativo *προσκύλει* duo adjungerentur participia nullo nexu coherrentia. Inepta est ista lectio.

207. Hunc & sequentes tres versus codd. ut impressi, Xanthiæ tribuunt. Manifestum est tamen versum 210. a famulo proferri nec posse nec debere. Ideo in versione pro Xanthia reposui personam Bdelycleonis. Postmodo autem animadverti ne sic quidem loquendi vices recte divisas esse. Duo primi versus cum tertii initio sunt famuli. Ante voces *τῇ Δία* omissa fuit persona Bdelycleonis, errore librariis tam solemnem, maxime mediis in versibus, ut mille ad minimum similia exempla ex his fabulis produci possint. Famulus cui senis mandata custodia, officio suo fungitur, curans ne extra retia prorumpat, de quibus dixit initio, v. 131. Filius vero indignabundus ait, sibi melius futurum esse, si in Thraciam mittatur ad Scionæ obfidium, quam patrem hunc suum observanti. *τούτου τοῦ πατρὸς*, ut mox infra idem dicit *τούτῳ τὸν πατέρα*. Hoc in famulum non cadit:

præterea servi apud Athenienses non militabant. Scione ab Atheniensibus defecerat anno I. Ol. LXXXIX. eam circumvallarunt Athenienses, & post continuatam duobus fere integris annis obsidionem, eam expugnarunt.

217. ὅψι γοῦν ἀνιστήκασι νῦν. Sic Kusterus edidit bene. In primariis edit. est ὅψι γοῦν ἀνιστήκασι γι. Ant. Fracinus edidit ὅψι γὰρ ἀνιστήκασι νῦν, quam lectionem præfert B. Illa primariarum edit. est in A. νῦν sincerum est, & unice sententiæ aptum.

218. Vulgo legitur: ὡς ἀπὸ μίσων νηλῶν παρακαλοῦντες μὲν αἱ. Ergo senes illi Heliastæ Bdelycleonem, quicum illis nihil erat, media de nocte provocare solebant? inepte! Quam belle congruit hoc cum eo quod mox infertur, ὡς ἐγκαλοῦνται τοῦτον! corrupta est lectio. Sinceræ vestigia in B. remansere, ubi scriptum παρακαλοῦσιν αἱ. Dederat Comicus παρακαλοῦσιν γ' αἱ.

232. νυκτὶ δὲ κρείττων ἐστὶ σου Χαρινάδης βαδίζειν. *Pedibus melior est te.* Sic bene ambo codd. Mendose in impressis κρείττεν ἐστὶ.

235. πάρεσθ', ὃ λοιπὸν ἐστίν, ἀπαπαῖ, παπαῖ, παπαιάξ. Sic optime scriptum in A. Sic fere etiam edit. primariæ, in quibus legitur ἐστὶ ἀπαπαῖ. In recentioribus inconcinnus & immodulatus hic versus legitur, ex Ant. Fracini editione derivatus:

πάρεσθ', ὃ λοιπὸν ἔτ' ἐστὶ. ἀπαπαῖ, παπαῖ, παπαιάξ.

Alia, nec forte deterior, lectio e scriptura cod. B. concinnari potest, in quo scriptum: πάρεσθ' ὃ δὲ λοιπὸν γ' ἔστιν, ἀπαπαῖ, παπαιάξ. Quid, si legatur?

πάρεσθ', ὃ δὲ λοιπὸν γ' ἔτ' ἐστ', ἀπαπαῖ, παπαῖ, παπαιάξ.

239. ἤψαμεν. Sic quidem libri: sed mendosi sunt. Aoristum primum ἤψα nec Attici, nec, opinor, ceteri Græci cognoscunt; omnibus est ἤψησα. Alter vero aoristus, ab imperfecto non diversus, est ἤψον, unde hic omnino scribendum fuit ἤψομεν. Codices etiam κορκόρου.

244. κολουμένους. Scholiastes accipit pro κολάσσοντας: quidni pro κολουσοντας, a κολουω?

247. μή περ λαθὼν ἡμᾶς τις ἐμποδὼν κακὸν τι δράσθαι. Sic legendum

esse metri ratio evincit. In omnibus libris mendose λαθών τις ἡμᾶς, qua vocum collocatione versus pessundatur. Hoc me fugerat, quum fabulam hanc recensui, quumque primo typis descriptum hunc locum legi. Postmodo quum folium hoc ob personarum confusionem, de qua dixi ad v. 207. iterum excudi jussi, exemplum e prelo madidum legenti menda in oculos mihi incurrit. Vide not. ad Ran. 1035.

248. Hic & qui sequuntur versus asynarteti sunt e dimetro jambico & dimetro trochaico brachycatal. seu ithypallico. Hoc observavit quidem Florens; sed quæ corrupta erant metra ad istam normam non redegit. Et primo quidem in hoc versu perperam vulgo legitur πατερ ἐν τούτοι. Inepte insertum pronomen ἐν expungi debuit. Quod puer πᾶν δὲν dicit, seni infra v. 259. appellatur βόρβορος. Quid differant hæ voces, quæ hic promiscue adhibentur, docet Hemsterhusius ad Lucianum p. 24.

250. Sic vulgo legitur hic versus:

οὐκ ἄλλὰ τῷδ' ἐμοὶ γε νῦν δοκῶ τὸν λύχρον προῦσσειν.

In binis codd. emendate saltem προῦσσειν. Sed quis ferre possit verbum otiosis particulis tam inepte suffarcinatum? vocolæ γε νῦν ejici debuerunt.

251. τί δὲ παθών. Sic cum Florente lego. Vulgo τί δὲ μαθών. Vide not. ad Lys. 599.

252. ὦ νόητε. Subjicitur vulgo pronomen ἐν, quod metrum admittere gravatur, quoque sententia non indiget.

264. ἄτλα μὴ ἐπὶ πρῶμα. Perperam vulgo, metro reclamante, πρῶμα. Vide Pierfonum ad Mœrin p. 300.

269. ἡγείτ' ἂν ἄδων φρονίχου. Sic bene Dawesius. Perperam vulgo ἀνᾶδων. Vide not. ad Pl. 453. Particula ἂν refertur ad præcedens verbum. ἡγείτ' ἂν præire solebat. Cum φρονίχου subauditur τῇ. Sollicitari non debuit ἀνὲρ in fine versus: non enim flagitat metri ratio, ut rescribatur ὠνήρ. Primam in ἀνὲρ pro lubitu corripuiunt vel producunt Attici poetæ. Vide Valckenarium ad Eurip. Phœn. p. 554.

271. ἐκαλαῖν. Sic cortissime emendavit Dawesius ineptam librorum lectionem ἐκαλαῖν. — Quod in his XXV. versibus asynartetis

voces aliquot spurias recidere necesse fuerit, nemo mirabitur, qui sciet librariis quibusdam placuisse eos ad idem metri genus reducere, quod superiorum erat, id est ex iis tetrametros jambicos facere; quod sane numerorum modo habita ratione, haud difficile erat. Sed ut in perfecta & absoluta phrasi nihil fere addi vel detrahi patitur sermonis indoles, inepte insertæ fulciendis metris otiosæ voculæ, manum interpolatoris statim produnt. Versus illos apponam prout scripti sunt in cod. A.

τὸν πηλὸν ὦ πατέρ πατέρ ΣΤ τούτοι Φύλαξαι.
 κάρφους χαμαῖθιν νῦν λαῶν σὺ τὸν λύχρον προέβυσον.
 οὐκ· ἀλλὰ τωδὶ μοί ΓΕ ΝΤΝ δοκῶ τὸν λύχρον προέβυσαι.
 τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ ΣΤ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς,
 καὶ ταῦτα τοῦ λαίου σπανίζοντος ΝΤΝ ὦ τόπτε ΣΤ;
 οὐ γὰρ δάκνει σ' ὅταν δέῃ ΤΙ τίμιον πρίσθαι.
 εἰ νὴ Δί' αὐθις κοιδύλοισι νοθεύσῃς ἡμᾶς,
 ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους ἄσπιμεν οἴκαδ' αὐτά.
 κἄπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκότῳ ΓΕ τούτουι σιληθῆις,
 τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτλαγᾶς ΠΟΥ τυρβάσεις βαδίζων.
 ἢ μὲν ἐγὼ σου χιτῆρους ΓΕ μείζονας κολάζω.
 ἀλλ' οὐτοσί μοι βέρβερος ΝΤΝ φαίνεται πατούνητι.
 κούκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν ΓΕ τετάρων τὸ πλεῖστον
 ὕδωρ ἀναισκάτως ἔχει ΔΗ τὸν θεὸν ποιῆσαι.
 ἔπεισι γοῦν ΔΗ τοῖσι λύχνουσι οὐτοῖι μύκητες.
 Φιλεῖ δ' ὅταν Γ' ἢ τοῦτο ποιῇν υἱὸν μάλισθα.
 δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅτλα μὴ εἰσι πρῶϊμα,
 ὕδωρ γενέσθαι, καὶ πιπνεῦσαι ΔΗ βορεῖον αὐτοῖς.
 τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας ΓΕ τῆσδε συνδικαστῆς
 πέπονθιν, ὡς οὐ φαίνεται ΝΤΝ δεῦρο πρὸς τὸ πληθός;
 οὐ μὲν πρὸ τοῦ γ' ἐφαλκός ἦν ΟΔ'. ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
 ἠγείτ' ἀνδρῶν Φρυγίχου ΤΙ. καὶ γὰρ ἐστὶν αἰὲρ
 φιλαδός. ἀλλὰ μοι δοκεῖ ΝΤΝ εἰάντας ἐνθάδ' ὧ ἄνδρες,
 ἄδοντας αὐτὸν ἐκελεῖν, ΕΑΝ τί πως ἀκούσας
 τοῦ μοῦ μίλου, ὑφ' ἡδονῆς ΕΞερπύση θύραζε.

277. *Βουβωνίῃ γ' ἦ* — Particula inferi debuit ad vitandum hiatus.

278. *ἑπίθιτ'*. Sic recte B. Vulgo *ἑπίθιτο*. In A. eadem est menda, quæ supra v. 269. *οὐκ ἀνεπίθιτο*.

281. Bene hic impressi *διεδύετ'*. In A. *διεδύετο*.

286. Hic & sequens versus dimetri sunt anapæstici, pessime vulgo habiti.

289. *ἔχυτρίεις. φονεύσεις*. Vide Suidam in *ἔχυτρίστριαι*.

297. *παππία*. Vulgo *παπία*.

300. Hic & duo sequentes versus dimetri sunt anapæstici, quos, ut superiores, de quibus modo monui, inepte suffarcinaverat librariorum libido.

308. Voces illæ *πόρον Εἰλας ἱερὸν* e Pindaro, juxta Scholiastem, sumta sunt, ubi significabant *Εἰλήσποντον*. Posita prima voce *πόρον*, pro *πορισμὸν*, ridiculi causa duas insequentes addidit.

310. *μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῶν*. Sic recte B. Versus est jambicus. Vulgo *οὐκουν*.

314. In A. *ἀνένιπτόν γ' ἄρα σ', ὦ θυλάκιόν γ'*, invenuste geminata particula *γε*. Versus est dimeter anapæsticus, pessime vulgo habitus.

318. Versum hunc exhibui, ut scriptus est in B. In impressis, ut in A. sic legitur:

ὑμῶν ὑπακούων· ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἶμ' ἄδειν.

Dawesio *ἄδειν* absurdum videtur, proinde *ἰδεῖν* reponit, versumque ad formam jambici metri revocat:

ὑμῶν ὑπακούων· ἀλλ' οἷός τ' οὐκ εἶμ' ἰδεῖν.

Ingeniose hercle, sed parum probabiliter. Nihil enim causæ mihi videtur esse cur a codd. scriptura recedatur. *ἄδειν* defendi potest: nequeo canere, scilicet vobiscum: nequeo vobis præeundo canere. Hoc e superioribus satis intelligitur. Quidni Philocleo senes videre posset? Sane dum illud cum iis colloquium habebat, a spectatoribus conspiciabatur, & ab ipsis senibus; proinde eos etiam videbat. Nempe e fenestra prospiciebat, ut manifesto liquet e v. 379. Deinde nulla

est ratio cur hic versus jambicus esse debeat, quum infrequentes alius etiam sint metri.

320. βούλομαι γε πάλαι πάνυ μεθ' ὑμῶν. Sic B. In A. vocem πάνυ, quam omiserat, superne inter lineas reposuit librarius. Vulgo βούλομαι γε πάλιν μεθ' ὑμῶν.

326. ψευδαμάμαξιν, ψευδόπλουτον, ut Suidas exponit.

327. τόλμησον χάρισσθαι μοι. Id est χάρισται. Vide Marklandum ad Lyfiam p. 385. edit. Reiskii.

333. Follux VIII. 16. ubi vasa forensia recenset: χοιρίται. πᾶσαι γὰρ χοιρίναις ἀντὶ ψήφων ἐχρῶντο, αἵτις ἦσαν κόσσαι θαλάττιαι.

340. οὐδὲ ἄρ' οὐδὲν κακόν. Supra v. 322. βούλομαι μεθ' ὑμῶν κακόν τι ποιῆσαι, id est καταδικάσαι τινά, ut bene exponit Scholiastes. At hic non deterior effert sententia, si legeretur, οὐδὲ ἄρ' οὐδὲν κακόν. Sic major esset oppositio inter hoc & sequens membrum: nec tamen quidquam mihi facit mali; quin convivius &c. Si minus hoc placeat, saltem pro οὐδὲ legendum videtur οὔτε.

343. ὅτι λίγυς περὶ τῶν νεῶν ἀληθής. Versus est trochaicus. Sic emendari debuit codd. scriptura. In B. ὅτι λίγυς τι περὶ τῶν νεῶν ἀληθής. Hæc lectio margini etiam adscripta in A. qui vulgatum in textu habet inepte interpolatum: εἴπερ λίγυς περὶ τῶν νεῶν ἀληθής εἶν.

344. ἐτόλμησεν ad metri legem scribi debuit, ut recte est in A. Vulgo ἐτόλμησε.

347. τάνδρες τοῦδ'. Perperam vulgo, metro ruente, τοῦδα.

348. ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιόμην. Exciderat particula ἂν, a præcedente πᾶν absorpta: eam reponi jubebant & sermonis & metri lex, quod Dawesius observavit.

349. μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν. Optimam lectionem, qua melior altera ex ipsius Comici manu esse non possit, emendat, si diis placet, Abreschius ad Aristanetum p. 239. festivo sic disputans. τῷ περιελθεῖν, quod editur, substitui παρελθεῖν, sensu ita postulante — nec sponteum metrum hac sede refugere docet Hephæstio pag. 26. Adde ipsum Aristoph. Vesp. 701. & Nub. v. 972. Age ergo versum dicetiamur;

εὐτω | κητω | δια των | σαιδων | μετα χει | ρινης | παρηλ | διεν.

Bono isti homini παρηλ pes erat spondeus. Nescio quo ille prosodiae magistro usus fuerat: crediderim fere ex disciplina Clarissimi Professoris Parisini eum profecisse. Versus quem citat e Nubibus, nobis est 976, ad quem vide quæ notavimus. Quem ex hac fabula citat v. 701. pejus adhuc ac foedius, quam alter e Nubibus depravatus erat, eumque feliciter, ut opinamur, restituiamus. Nusquam Aristophanes in tetrametris anapæsticis syllabam catalecticam spondeo subjicit. Hanc sibi licentiam sumsisse Cratinum testatur Hephæstio, cujus hunc versum profert:

ὡς αὖ μάλλον τοῖς πηδαλίοις ἢ ναῦς ἡμῶν πειθαρχῇ.

Sed nihil tale de Aristophane dicit. Alia quæ adducit istius metri exempla, e Doricis poetis petita sunt, quorum inventum fuisse videtur; nec adeo temere metrum ipsum *Laconicum* appellatum fuit. Quid alii fecerint, non curamus: Comicum vero nostrum, Cratino longe castigatiorem, istius vitii immunem esse contendimus. Quod autem ad sensum adinet, is illam mutationem minime suadet. Perperam Scholiastes verbum περιλαθεῖν exponit per ἐσιλαθεῖν. Fucum non fecit interpretibus.

350. αἶς τ' εἴης διορύξει. Sic & metri & linguæ ratio poetam scripsisse ostendit. Solæce in impressis & versu ruente αἶς τ' ἦς διορύξει. In codd. non melius αἶς τε ἦς.

351. βάνισιν κρυφθείς. Sic scribendum. Perperam vulgo βάνισι. Vide not. ad Thesm. 450.

358. κούδεις μ' ἐφύλατ', αἶα' — Sic bini codd. recte, ut jam emendaverat Dawesius Miscell. crit. p. 98. Perperam vulgo cum versu labe μ' ἐφύλατ'εν.

359. νῦν δὲ ξὺν ὄπλοις. Sic certissime Dawesius vulgatam lectionem ξὺν ὄπλοις emendavit Miscell. crit. p. 196. Ejus doctrinam de potestate consonantium tenuium & asperatarum post vocales breves rursus hic confirmat codd. consensus. In duobus nostris distincte scriptum ξὺν ὄπλοις. Unde liquet recte in Pluto e sagacissimi Viri sententia nos edidisse v. 449.

παίσις ὀπλοῖσιν, ἢ δυνάμει πεποιθότες.

ubi vulgo legebatur *παίσις ὀπλοῖς*, ἢ δυνάμει — producta contra artem & Comici usum prima in ὀπλοῖς, ut & in hoc versu necesse erat eam produci juxta mendosam impressorum lectionem.

369. ἄνους ἐς σωτηρίαν. De ellipsi vide ad Av. 241. Verbum ἄνω Ionicæ dialecti est, vel, si mavis, veteris Atticæ. E Phrynicho ἄνοις, ἀντὶ ἀνύοις citatur a Suida, si Kusteri editioni fides habeatur; nam in Mediolanensi res aliter se habet. Utut sit, certum est, poetarum nostrorum ætate formam illam ἄνιν obfoluisse, Atticisque frequentatum fuisse ἀνύω vel magis ἀνύτω. Ab ἄνιν est ἄνη, vox iidem Ionica, quæ occurrit apud Æschylum S. Th. 715.

λέγουτ' ἄν, ὥν ἄνη τις, οὐδὲ χρεὶ μακρᾶν.

Ad quem versum ineptissima est Pawii nota. Non memini apud posteriores Æschylo poetas Atticos nomen ἄνιν observare, ut neque verbum ἄνιν, præterquam hoc in loco. Sed alia quædam sunt apud Comicum ad antiquissimam dialectum Atticam pertinentia, quod ostendam in supplemento notarum ad Ranas: & forte hic versus e veteri aliquo Tragico per parodiam expressus est. Quod eo probabilius mihi videtur, quo facilius erat poetæ absque ullo concinnitatis detrimento scribere:

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὲς εἶσι· ἀνύτοτος ἐς σωτηρίαν.

De verbo ἄνω disputavit pro more suo ad Sophoclis Trachin. 317. diobolaris Magister, cui dialectorum tam perspecta est ratio, quam prosodiæ & metrorum. ἄνιν Ionicum esse & poeticum, ex eo elucet, quod Herodotus & Ionici poetæ eo usi fuerint. Atticum non esse ex eo liquet, quod apud Atticos scriptores non occurrit, nisi rarissime, & solum apud eos, quibus antiqua & obsoleta sectari licuit. Ubinam exstat apud Thucydidem? Xenophontis locum, ubi ἄνιν (sic enim scribendum erat, non ἀνῖν) reperitur, indicare debuerat. Atqui non reperitur: sed si Suidam audiamus, sublestæ fidei testem, reperiebatur olim. At vero vel scriptura depravata est in Suida, vel ipse fallitur. Atque etiam sic sentit summus Valckenarius, cujus en tibi verba in nota ad Herodotum p. 520. I. Sed quod illic (*Miscell. observ. V,*

p. 95.) *Vir eruditissimus Xenophonti tribuit ex Suida, id ego velut minime Xenophonteum Suidæ libenter reliquerim. Videat nunc CLA-
RISSIMUS PROFESSOR*, quo eum abripuerit furor: nam furor est is qui eum perpetuo agitat, obloquendi mihi, me carpendi & sugillandi. Nihil tamen mihi unquam fuit cum illo homine, nec eum noveram, neque novisse etiamnum volo. Ex unico hoc Comici exemplo, ἦν, quod in Euripidea Andromache unica exhibet Musgravii editio, unici Mf. cod. fide nixum, tuetur, quia ego scite, ut opinor, & prudenter ceterorum codd. omnium & primariorum edit. revocavi lectionem, ἦνεν, *nescire me professus, an illud in tragico senario locum tueri possit.* Ceteras illius ad Trachinias notæ ineptias persequar suo loco.

380. ἐμπελάσμενος Διοπίδους. Tanquam furem perfrinxerunt illum Rhetorem Comici. Vide Scholiastem ad Aves 989.

381. ζηῆτον. Sic bene ambo codd. in subjunctivo, quem modum requirit conjunctio ἦν. Male vulgo ζητεῖτον.

384. Toto pede defectus est hic versus. Legendum:

ὥστ' οὐ δυνατόν σ' εἶργει εἶναι τὰ τοιαῦτα ποίησμεν ἡμῖν.

385. τοῖνν ἡμῖν. Sic B. omiſſa quæ vulgo inferitur particula.

386. Vulgo sic legitur hic versus:

ἀνελόντες καὶ κλαύσαντες θείναι μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις.

Corrupti sunt numeri, claudicante versu in tercio pede. Certissima emendatione reposui præpositionem verbi compositi, e quo simplex fecerat librarius, κατακλαύσαντες. Vide not. ad Theſm. 408.

389. Δῖι Πατρῶι Atheniensibus erant Apollo & Jupiter. Facere vero Comicus Philocleoni Πατρῶν esse fingit Lycum. Erat autem ille heros, Pandionis filius, cui posita erat Athenis statua, ad quam erat forum, ex eo vocatum τὸ ἐπὶ Λύκῳ δικαστήριον. Vide Pollucem VIII. 121. & Meursii Lect. Att. III. 9.

390. τοῖς δακρύοισιν. Sic emendate scriptum in A. Male vulgo δακρύοισι.

394. παρὰ τὰς κάννας. *Ad septum tuum.* Lyci statua ab accessu munīta erat septo e palis & plexis viminibus. Hoc κάννας appellat,

Herodotum legerunt, quod & docent Hefychii interpretes ad βοθειν. Neque sic quidem versui consultum esset, inducto in tertiam sedem spondeo contra metri legem, idque sive βοθειτε, sive βοηθειτε legatur: nam syllaba e duabus vocalibus in unam coalitis necessario longa est. Jam quod res est dicam. Scripserat Comicus:

ὦ Μίδα, καὶ Φρυγῆ, βοηδρομεῖτε, καὶ Μασσητία.

Supercripta verbo βοηδρομεῖτε glossa, βοηθειτε, in genuinae vocis locum irrepsit: postea versus fulciendi gratia sciolus δεῦρο inserfit. Vide Suidam in βοηδρομεῖν, ubi per verbum βοθειν bis illud explicat. Est vox veteris Atticisimi, ut liquet e mensis nomine Βοηδρομιων, & nomine Festi Βοηδρομία. Mirabor, ni ludos faciat emendationem hanc faceris aliquis cavillator: sed ipse ludet operam, eumque deridebit quidquid est ERUDITORUM.

434. λάβειςθε τούτου. Sic codd. ut impressi. *ΞΙΟΚΡΗΣ*: Nescio quo modo malim legere τούτου, non τούτου. Quod tu nescis, neque ego profecto scio. λαβείσθαι eodem modo, quo ἔχισθαι, μεθίσθαι, cum genitivo construitur. In *Lys.* 445. ταύτης ἔχου. 1121.

οὐ δ' ἂν δίδωσι, πρόσαγε τούτους, λαβομένη.

ubi constructio est: πρόσαγε δὲ τούτους, λαβομένη οὐ ἂν δίδωσι. *Lucianus in Cataplo*, ὧν εἰ λαβοίμην — quod non abssimile est *Virgiliani Quos ego* — μὴ μεθῆσθε. Sic duo codd. recte. Vulgo μεθεισθε. Vide not. ad *Ran.* 1380.

435. εἰ δὲ μὴ, ἢ πέδαις. Istone modo scribatur, an plene μὴ εἴ, nihil interest. Vide *Orvillium ad Charit.* p. 323. In codd. ut in primariis editt. ommissa praepositione, scriptum est μὴ πέδαις. At in A. supercripta nostra lectio.

437. εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις. Sic recte B. *Solœce vulgo μεθῆσης*. Vide not. ad v. 190. — εἴ τί σοι — Sic bini codd. recte, ut & primariae editt. Male *Berglerus* εἴν τί σοι. Scilicet εἴν παγῆσαι τί κέντρον σοι. In altera lectione quam auctoritate carentem invexerunt *Farrei operæ*, ex errore, ut videtur, tmefis est, ἐμπαγῆσαι τί σοι.

442. τούτω, dualis. Operarum errore in *Kusteriana τούτω*, quam mendam retinuit novissima *Batava*.

450. πρὸς τὴν εἰλίαν. Sic B. In A. ut vulgo, εἰλίαν. Sed i delendum esse, subscriptum minio punctum indicat. Vide notam ad Aves 617.

458. οὐκ ἀπίσθι. Sic omnino scribi debuit. Vulgo corruptis numeris legitur οὐκ ἄπιτε, quintam sedem pyrrichio tenente.

461. Ineptè vulgo Choro tribuuntur duo isti versus.

462. Vulgo legitur corruptis numeris:

εἴπερ ἔτυχον τῶν μελέων φιλοκλέους βεβρωκότες.

quartam sedem jambo tenente, cui non magis locus est in metro trochaico, quam trochæo in jambico. In B. scriptum τῶν μελέων τῶν. In A. posterior articulus τῶν inter lineas repositus. Inde pronum fuit versum restituere:

εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν φιλοκλέους βεβρωκότες.

463. Chori persona hic reponi debuit: libri Semichorum habent e librarii sedulitate, qui sic errorem corrigere se existimavit, quod binis superioribus versibus pro Bdelycleonis persona Chorum præfixerat.

465. Vulgo sic legitur hic versus:

ὡς λάθρα γ' εἰλάνθαν' ὑπιοῦσά με.

Reiectis librariorum fordibus, dimeter fit trochaicus, ut duo superiores:

ὡς λάθρα μ' εἰλάνθαν' ὑπιοῦσ'.

466. πόνῳ πονηρί. Sic divisim scribendum. In Lyf. 350. ὧνδρες πόνῳ πονηροί. Ibi observare neglexi scripturam hanc exhibere Regium, B. & Augustanum. Eadem est etiam apud Suidam.

480. οὐδὲ μὲν γ' — Prava est hæc scriptura; reponi debuit οὐδὲ μὴν γ' — Ne in apio rutave res est adhuc, proverbium est in eos qui nondum initium rei attigerunt: sumta metaphora ab iis qui hortos ingrediuntur. Horum olim ambitus apio vel ruta conferebatur, quam qui nondum præteriiissent, velut in horti limine adhuc esse videbantur.

496. ἦν δὲ γήτιον προσαιτῇ τις ἀφύαις ἥδυσμά τι. Sic legendum ad mexi normam. Mendosissime in libris omnibus ταῖς ἀφύαις,

daſtylo in quinta ſede. Supra ἢ μὲν ὠπῆται τις ὀρθῶς: nunc vero ἢν δὲ γήτειον προσαίτῃ τις.

504. τὸν πατέρ' ὅτι βούλομαι. Sic ad metri normam legendum. Mendose libri omnes ὅτιη, daſtylo in prima ſede.

521. πάνυ γε. καὶ τοῦτουσιν ἐπιτρέψαι θίλω. Invenuisse vulgo τοῦτοις γ' —

528. ὅπως φαήσιν. Sic ex Atticisimi usu scribi debuit. Male vulgo φαήσῃ. Illa ipsa scriptura exstat in B. ut & in primariis edit. transpositis elementis, φανύσῃ, quod in φαήσιν, non in φαήσῃ mutandum erat. Orationis connexionem indicavi parenthesis signis: ὅπως φαήσιν μὴ κατὰ τὴν νεανίαν τόνδε λέγειν.

530. ἀτὰρ φανὶ πωὶός τις ὦν. Sic scribi debuit, non πωὶός τις, quod subindicavit Berglerus. πωὶός τις valet οὐχ ὁ γὰρ. Vide Henr. Stephani Thesaurum T. III. col. 449.

538. ὅσ' ἂν λέξῃ γ'. In A. ὅσ' ἂν λέξης. Male interpunctus est hic versus: post λέξῃ γ' distinctio poni debuit. ἀπλῶς pertinet ad γράψομαι.

539. ἢν εἰδὲ με κρατήσῃ. Vide not. ad Av. 419.

544. θαλλοφόροι. Vide Meursii Panathen. cap. XX.

553. προσίων τις. Male vulgo προσιόντι, illato verbo, cui deſcit ſuus nominativus.

555. ἰκετεύουσιν θ — Male vulgo omiſſum ἢ paragogicum.

558. ἀπόφουξιν. Sic bene ſcriptum mox & in Nub. v. 874. Hic vero libri omnes ἀπόφουξιν.

559. τοῦτ', ſignum hoc, quod in pugillari exaro, ἔειπα τὸ μνημόσυόν μοι. Articulum τὸ non minus requirit ſermonis proprietas, quam metri lex: & eſt in libris omnibus, præterquam in noviffima Batava, ubi operarum errore omiſſus fuit.

565. Sic vulgo legitur hic verſus:

κακὰ γε πρὸς τοῖσιν οὖσιν, ἕως ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἑμοῖσιν.

In B. nec melius, nec pejus, κακὰ πρὸς τοῖς οὖσιν, ἕως ἂν ἰσώσῃ τοῖς ἑμοῖων. In iſtis nulla metri forma apparet. Numeros reſtitui ea ratione, cujus frequentiffimum in emendando Comico noſtro uſum

esse in not. ad Lyf. 408. ostendi, revocanda præpositione verbi compositi:

κακὰ πρὸς τοῖσιν γ' οὖσιν, ἵως ἂν παρισώσῃ τοῖσιν ἰμοῖσιν.

568. Vulgo sic legitur hic versus:

κἄν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρι' εὐδὺς ἀνέλκει.

Corruptelam prodiit cæsura post quartum pedem. In utroque codice scriptum ἀναπειθόμεθα. In A. litera *σ* superscripta minio a secunda manu. Legendum:

κἄν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεθα, τὰ γι παιδάρι' εὐδὺς ἀνέλκει.

573. εἰ δ' αὖ τοῖς χοιρίδιοις. Sic bene Berglerus e Florensis sententia. Perperam in aliis edit. εἰ δ' αὐτοῖς. Inepte in A. emendatum inter lineas αὐταῖς.

576. Sic legitur hic versus in primariis edit.

δεύτερον αὖ ταυτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχίνην.

Et sic etiam Kusterus, nisi quod *τουτὶ* dedit. Ant. Fracinus vero edidit:

δεύτερον ἂν σου τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχίνην.

Hæc est lectio cod. B. nisi quod articulum τοῦ omittit. In A. δεύτερον αὖ ταυτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ — & superne varia lectio seu emendatio scripta δεύτερον αὖ σου τουτὶ — Inde pronum fuit numeros restituere:

δεύτερον αὖ σου τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχίνην.

A poetæ manu est γράφομαι: sed quia librarii animo obverfabatur versus 538. ἀπλῶς μνημόσυνα γράφομαι ἡγώ, hic etiam futurum loco præsentis posuit. Sic in Lyf. v. 676. διαγράφω ante nos legebatur, ubi ad metri legem reposuimus διαγράφω. Duabus conjecturis hunc locum tentavit Dawesius, quarum neutra scopum ferit: δεύτερον αὖ τοῦτο γράφομαι ἡγώ. Vel δεύτερον αὖ τουτὶ γράφομαι ἡγώ. Observes etiam ut ἂν & αὖ a librariis commutentur: cujus rei exemplum enotatum fuit ad Av. 789. 832.

577. Φάσκων τὴν Εὐαγγέλιον ἀρχὴν. Sic uterque cod. & primariæ edit. Ant. Fracinus ex emendatione minime necessaria edidit: Φάσκων τῆς E. ἀρχην. Tertiam lectionem innoxit Cratander, Φάσκων τῆς E. ἀρχην.

Tom. II.

P

578. *παῖδαν δοκιμαζόμενον*. Vide Petitem, ad Leges Att. p. 227. Epheborum explorationem ab inscriptione apud Curiales non satis distinxit Florens, cujus tamen nota digna est quæ legatur, ob factum nec prorsus ineptum cordati viri consilium.

582. *τοῖσι δικασταῖς*. Sic vert. edit. recte. In Kusteriana *τοῖσιν*, quam mendam retinuit novissima.

583. *καταλείπων*. Sic legendum esse metri lex arguit, & sic scriptum est in A. Vulgo *καταλειπών*.

589. Suidas: *ἀνακαυχλιάσαι, ἀναγαγαρίσασθαι*. Pollux VI. 25. ὁ μὲντι ἀναγαγαρίσασθαι τὴν λέγουσιν, ἀνακαυχλιάσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα. Πλάτων δὲ ὁ Κωμικός·
ἀνακαυχλιάσειν ἰχθυόδοπον τι σκευαίω.

Hic autem facete Comicus ad alium sensum detorquet hoc verbum, nempe ad id quod supra dixerat pater, τῇ νόσχῃ, respiciens, ἀνακαυχλιάζων adhibet pro ἀνασπῶν τὴν νόσχῃ. Sigilla autem, ut conservarentur, conchyliis muniabant.

592. *καλακώνυμος ἀσπιδαποδλής*. His Cleonymum innuit.

593. *φασίν*. Perperam vulgo *φασί*.

595. *δικάσαντας*, tanquam si præcessisset *δικασταῖς*.

596. *μόνον ἡμᾶς*. Sic legendum. In binis codd. *μόνους ἡμᾶς* eadem sententia, sed metro repugnante. Pessimo sensu, si modo aliquis est, vulgo *μίνος*.

600. *τὸν σφόδρον*. Magis Atticum esset τὸν σφόδρον. — *περικακίῃ, oblinere*. Etymol. M. *κωνῆσαι*, κυρίως τὸ κέραμον πιστῶσαι. Notam integram vide in Tagenistis XXVI. Hinc adstruitur forma *κονίω*.

604. Post *περιγυγνόμενος* commate distingui debuit. Ordo est: *παύσει ποτὲ τῆς ἀρχῆς*, pro *παύσει λέγων περὶ τῆς ἀρχῆς*.

606. *ἥπειθ' ἤκουθ' ἅμα πάντες ἀσπάζονταί*. Sic perbene A. *ἀσπάζονται* in subjunctivo prorsus requirit constructionis lex, quod quidem pendet ab ὅταν. Male vulgo *ἀσπάζονται*. B. vet. omnium lectio nem habet, *ἥπειθ' εἰσήκουθ'*. Quod Kusterus dedit *ἥπειθ'* ab emendatore est & Florenti debetur. Quid aurem hic sibi voluerit, minor. *Legendum affirmo ἤκουτά με πάντες, sive ἥπειθ'*

εἰσῆκοντα, five *κᾶπιθ'* ἦκοντα, five *κᾶπιτ'* εἰσῆκοντα, delendo articulum τὸν ante *μισθόν*. Si paulo acutius vidisset, non dubitasset quin *κᾶπιθ'* ἦκοντα sincerum esset. *εἰσῆκοντα* ex librarii libidine est. Sic solet istud genus hominum composita verba in simplicia mutare, & simplicia in composita, ut alibi nobis observatum fuit. Bonæ lectionis indicium servat asperata litera in quam vox *κᾶπιθ'* definit, quæque ibi non esset, nisi ἦκονθ' subjectum fuisset. Sed quisnam versus extirpatus esset, si tertia admitteretur Florentis conjectura?

ἔταν οἰκαδ' ἰὼ μισθὸν ἔχων, κᾶπιτ' εἰσῆκοντά με πάντες.

Ignorabat ergo commatum legem in tetrametris anapæsticis? nam in illo versu cæsura est post quartum pedem. Tum articulum τὸν hic requirit linguæ indoles, siquidem de mercede determinata, nempe τῷ τριώδολῳ, sermo est. Denique minime omnium necesse est pronomen *με* inferere, quod subauditum ex ipsa sententia, quæ perspicua est, facile suppletur.

612. *τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι*. Perperam vulgo, versu ruente, *τοῖσιν ἐγὼ*. Mendose in codd. *γάνυμαι*. Fuit Florentis ad hunc versum prolata conjecturæ. καὶ μὴ με δῆσει. Male vulgo *δῆσει*.

616. *μὴ ᾠχῆς*. Ab *ἰσχίῳ*. Sic recte A. Mendose vulgo *μὴ ᾠχῆς*. — *ὄνος* & *δῖνος* nomina sunt poculorum. In prioris ambiguitate ludit Comicus, poculo tribuens, quæ sunt *asini*, ut *βρωμῆσασθαι* & *καταπαρδεῖν* — *στράτιον*. Hefych. *πολεμικόν*, ἢ *φοβερόν*. Photius: *τὸ μέγα καὶ σοβαρόν*.

626. *πομπύζουσιν*. Male vulgo omissum ἢ paragogicum.

634. *ῥιθ' οὗτος*. Sic bene Dawesius Misc. crit. p. 233. V. seq. ᾗδεν est tertia persona singularis, ut supra 558.

643. *βλέπειν σκῦτη* inter proverbiales locutiones refertur. Zenobius e Comici Scholiaste: *μένυται αὐτῆς Εὐπολὸς ἐν Χρυσογίνῃ*. *Φησὶ γάρ*.

ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον σκῦτη βλέπει.

εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῖς ὑποψιαστικῶς διακειμένοις πρὸς τὰ μέλλοντα κακὰ.

647. *μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι*, non *e re mea dicenti*. Vide Κορινθίων ad Corinthum p. 44.

650. *πρυφδοῖς*. Perperam in binis codd. *τραγυδοῖς*. Vide ad Nub. 296.

652. *ἡμέτεροι*. Ultima producitur ante literas *κ*, anapæstorum licentia.

653. *διδάξεις*. Solæce vulgo *διδάξης*. Vide supra ad v. 190.

654. *τιθῆξει*. Sic A. Vulgo *τιθήσει*. Hoc tanquam Atticum enotavit Suidas, sed prava libri sui scriptura deceptus, ut videtur. In Nub. 1436. *οὐ δ' ἴσχανὼν τιθήξει*, codd. non variantibus. In Acharn. 590. posthabita Suidæ auctoritate, reposui etiam *τιθήξει* ad meliorum codd. fidem. *τιθήσεται* nullibi occurrit, & est plane barbarum. — *καὶν χρηῖ*. Male vulgo *χρηῖ* in indicativo. Vide ad Lys. 133. — *σπλάγχων ἀπ᾽ ἰσθμοῦ*. Schol. *ὅτι οἱ ἀνδροφόνου οὐ μεταλαμβάνουσι δυσίῳν*. Vide Peritum ad Leg. Att. p. 612. §. VI.

661. *τοῖς δικασταῖς ἐναιυτοῦ*. Perperam vulgo *τοῦ ἐναιυτοῦ*. In B. non melius *τοῦ ἐναιυτοῦ*. In A. vulgatum est: sed voci *την* subposita quatuor puncta indicant eam delendam esse, ita ut librarii iudicio hic versus sic legendus esset:

ἀπὸ τούτων μισθὸν κατὰ μέρος τοῖς δικασταῖς τοῦ ἐναιυτοῦ.

Hujusmodi correctoribus suæ ineptiæ relinquendæ sunt.

665. *δὴ ἔπειτα*. Perperam vulgo *δ' ἔπειτα*, quod plane nihil est. Piget me vitiosam illam scripturam in Apollonio passim reliquisse, tamen si monuerat Clarkius ad Il. ο'. 163. *ἔπειτα* vox græca non est. In *δὴ ἔπειτα* non *η* eliditur, sed *ε* sequentis vocis.

672. Dele comma post *σῆς* male positum. *τοὺς ἀργυλόφους*. Schol. *τὰ περιτὰ καὶ ἀχρηστὰ. ἀργυλόφοι γὰρ τῆς μηλοτῆς οἱ πόδες, οὓς ποδῶνας καλοῦσι καὶ οὕτω ἀχρηστοί.*

674. *λαγαρυζόμενον*. Sic bene A. ut etiam apud Suidam scriptum est. Vulgo *λαγαριζόμενον*. Vide Hesychium in *λαγαριζόμενον*.

675. *Κόννου ψῆφον*. Proverbium erat in hominem nihili nulliusque momenti, *Κόννου θρίον*, ortum a malo citharædo, cui nomen Connus. *ψῆφον*, quia de iudice loquitur, facete posuit pro *θρίον*.

676. *ῥρχας, εἶπεν*. Aliter hic legebat Pollux, qui ad hunc locum respexit VI. 14. *Εἰ δὲ καὶ Αἰσίοφαντος ὠνόμασεν ῥρχας εἶπεν, διὰ*

μὲν ἡ λῆξις τὸ προσωποποιεῖ τῷ βίῳ κεράμιον. Sed proba non est illa lectio. Diverſæ res hic significantur. Suidas e Scholiaste: ὕρχας, κεράμια ἀγυῖα ὑποδεσνικὰ ταρίχων, δύο ὡτία ἔχοντα.

678. σὺ δὲ γ', ὦν ἄρχεις. Sic libri omnes, optime. σὺ δὲ nominativus est solutus, tu vero, id est, quod vero ad te adinet. Ordo est: σὺ δὲ γε πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὕγρῃ πιτυλεύσας, οὐδεὶς ἐκίμων, ὦν ἄρχεις, οὐδὲ σοὶ δίδωσι σκοροῦδου κεφαλὴν. Nemo non perspicit pronomen σοι eleganter suppressum esse, & suppleri debere. Jam vide quam lepide hunc locum corruperit Berglerus. Edidit σοὶ δὲ γ', ὦν ἄρχεις, & sic commentatus est: Σὺ δὲ γ'] *Lego potius Σοὶ δὲ γ' propter δίδωσι. Vs. autem 684. pro Σοὶ δ' legi etiam possit Σὺ δ'.* Ex unica hac nota liquet hominem illum ab Aristophane manus abstinere debuisse. Qui enim anapæstorum legem ignorat, nec digitis versum dimetiri didicit, quantumvis alias eruditus sit, is impudens est, si poetam edere audeat:

684. σοὶ δ' ἦν τις γε διδῶν τρεῖς ὀβολούς. Sic A. optime. In B. corruptis numeris: σοὶ δ' ἦν τις διδῶν τοὺς τρεῖς ὀβολούς. In primariis editt. σοὶ δ' ἦν τις γε διδῶν τοὺς τρεῖς ὀβολούς. Recentiorum lectionem invexit Ant. Fracinus, σοὶ δ' ἦν τις δῶν τοὺς τρεῖς ὀβολούς. Articulus bene hic omittitur, ad contemptus ἐνέργειαν.

689. πρῶ. Male vulgo πρώτῳ.

694. ὡς πρίων. Sic bini codd. Nec aliter legi potest, salva metri lege.

698. τοίνυν ὡς. Vulgo insertam particulam neuter agnoscit codex.

701. ἀκαρεῖς. Vulgo ἀκαρῆ. Sincerum illud quod dedi suppediat Suidas in voce.

703. Vulgo sic legitur hic versus:

βούλονται γὰρ σε πίνῃτ' εἶναι, καὶ τούτων ἔναι ἔρρωτο.

Postrema verba licet ne Sibylla quidem quid sibi velint divinare potuisset, eorumque sensum haud se capere professus fuisset Florens, Berglero tamen illa moram non injecerunt. Sic locum vertit: *Id enim volunt, ut tu sis pauper: quapropter valeas, ut cognoscas blandum illum nutrimentum.* Præter absurditatem quæ est in verbis,

unde nihil sani elici potest, metri etiam vitium satis indicat *grassarum* hic fuisse librariorum stuporem, & poetæ manum indagandam esse. Corruptos numeros esse vidit etiam Florens: sed nihil præterea. Satiùs tamen hoc erat, quam pessimum versum in exemplum trahere metricarum legum, quæ nunquam exstiteret, quod fecit ille, cujus memini adv. 349. In A. scriptum καὶ τούτων εἶναι ἐρῶ σοι. In B. καὶ τούτων εἶναι ἔμωσο. Vides depravationis progressum. Prior scriptura ad verum propius accedit, quod certa, ni fallor, conjectura adsecutus sum:

βούλονται γὰρ σὶ πίνῃ· εἶναι· καὶ τοῦδ', ὣν οὐκ, ἐρῶ σοι.

Idque qua gratia velint dicam tibi.

705. ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τῇ — Sic bene A. In B. ut in vet. edit. ἐπὶ τὸν ἐχθρόν τῇ, manifesta menda, quam dudum correxerat Henr. Stephanus Thef. T. II. col. XI. ubi de verbo ἐπισίζῃ agit, quod significat κυνηγετικῶς παρορμᾶν. Eodem sensu verbo simplici σίζῃ usus est Theocritus Idyll. VI. 29. juxta præclaram Ruhnkennii emendationem: σίζῃ δ' ὕλασι δύνειν καὶ τὰν κύνα. Adfinis est significationis sequens participium ἐπιμήύας. Hefychius: ἐπιμήύειν κύνας, ἐπιφείναι, καὶ παρορμᾶν.

708.

ἢ τις προσέτατ' ἐκείῃ,

δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔζων ἂν πᾶσι λαγώοις.

Sic optime locum hunc constituit Dawesius. Male vulgo legitur *πρὸς ἐταξεν*, contra temporum rationem, quum præcesserit *εἰ ἐβούλοντο* — *βαδιδον ἦν ἂν*. Male etiam in altero versu legitur *ἔζων ἐν πᾶσι*. Non quod *ἔζων ἐν λαγώοις loquendi sit ratio a nemine usurpata*. Nam sic alibi loquitur ipse Comicus. Agricola boves suos ab hostibus abactos flens, Acharn. 1085. ait:

καὶ ταῦτα μέντοι, νῆ Δί', ὥπερ μ' ἐτρεφέτην

ἐν πᾶσι βολίοις.

Sed ideo mendosa est vulgata lectio, quod, quum sententia flagitet *viverent in omnibus delitiis*, verba dant *vivebant in omnibus delitiis*. Nam *ἔζων* nude nihil aliud significare potest, quam *vivebant*; nullo autem pacto *viverent*. Hoc acute vidit Dawesius, cui præcepta

judicium, erroremque inde ortum circa loquendi formulam ἔζων ἐν λαγώσις, nemo æquus est rerum æstimator, qui non lubens condonet, eo etiam magis, quia nullum omnino ad constitutionem hujus loci momentum adfert. Nam etiam si alibi in similibus formulis recte adhibeatur præpositio ἐν, hic tamen certo certius est eam particulæ αὖ, quam prorsus requirit sermonis indoles, loco cedere debere. Sagacissimi Britanni emendationem plane confirmat codex A. e quo jam tot eximias lectiones protuli. In eo perspicue scriptum ἔζων αὖ πᾶσι λαγώσις. Sed quid ego imprudens dico, curve tantis laudibus commenta eveho, quæ optimus græci sermonis arbiter e cathedra sua exhibilavit, CLARISSIMUS PROFESSOR REGIUS? Vide quo ille supercilio in nota, cujus memini ad Conc. 255. & 772. Dawesii conjecturas in Morboniam amandet. *Itaque recte se habet locus Aristophanis in Vespis v. 704. (706.) & seq. ubi nimium quàm multos errores CUMULAVERIT vir eruditus, idem Cl. Dawes Miscell. crit. p. 274. Nam primò quidem sensum orationis necessarium nullo modo perspexit. Non enim si quis nunc imperet, jam nunc vivant, sed si quis olim imperavisset, deinde vixissent.* Opus non erit, mi homo, ut testes advoces (vide not. ad Aj. 887.) qui fidem faciant te latina ista Adriano Turnebo, vel Dionysio Lambino non surripuisse, qui fuere etiam olim Professores Regii, sed qui non isto modo latine scribebant. Dilucide & ornate rationes emendationum suarum expederat ingeniosus Britannus: tu, qui cumulum illius errorum tuæ eruditionis flatu disjicere & dissipare meditaberis, saltem curare debebas, ut ne puteret status ille. Quid tibi vis tandem? ἐβούλετο, ἢ, ἔζων, tempus præteritum hic notare, non per imperfectum, sed per plusquamperfectum reddi debere: proinde locum hunc sic vertis: *Singulis earum si quis imperasset vicanos cives alere, bis decem millia Plebejorum in omni alimentorum copia vixissent, & in omni genere coronarum, &c.* Atqui ista cum præcedentibus non cohærent. Versionem meam cum tua conferant eruditi & judicent. Gallicis exemplis uti soles: en tibi gallicum exemplum

proponam. *Si la bonté paternelle du Roi supprimoit les Aides & la Gabelle, le peuple vivroit dans l'abondance.* Dicesne solœcam istam phrasin esse, sic cavillans? Non; *le peuple ne vivroit pas, si le Roi supprimoit: mais si le Roi avoit supprimé, alors le peuple vivroit.* Nonne ludibrium deberes iis qui te sic disputantem audirent, vel, ut tecum loquar, *audivissent*? Et hic quidem subsistere possem: satis enim te confutatum arbitror. Sed, ne tironibus fraudi sint tuæ ineptiæ, aliquid dicendum est de exemplis quæ profers e solutæ orationis scriptoribus. Quum mihi ad manum non sint editiones, quibus uteris, ea non excutiam. Sed quocunque tandem modo ea intellexeris, nihil tamen illa poëtas tractantem juvant. Quid enim ex illis colligas? Particulam *ἀν* abesse. Quis hoc infitiantur? Sed rectene, an secus absit, iudicione scriptoris, an librarii socordia, hoc quæritur. Vides imperitos illos librorum exscriptores millies in poëtis contra metri rationem particulam illam omisisse: quidni idem contigisse credas in solutæ orationis scriptoribus? Similia exempla multa tibi indicare possem: uno defungar. Æschines c. Tim. p. 174. editionis Reiskii: ταῦθ' ὃ γέρον, ὃ ἐν παιδὲς στενοφρονῆτως, παρρησι τοῖς ἰαυλοῦ πολίταις. ταχὺ γὰρ AN Τίμαρχον, ἢ τὸν κίναidon Δημοσθένι εἶπαι πολιτεύεσθαι. Ad quem locum Taylorus hæc notat: *Istud ἀν restituit cum Wolfio H. Stephanus. A codd. vero abest.* Tu procul dubio, si Æschinem edas, illud delebis, sicque committes, ut, quod ille voluerit, nemo possit intelligere. Sic enim soles, & ut quæque sunt absurdiora, ita tibi placent illa magis, maxime si ex iis occasionem arripere possis doctis aliquibus viris obloquendi, quibus ne dignus quidem es tu, qui matulam porrigas. Sic quod in Conc. v, 954. ineptissime legebatur:

παρελθε, καὶ ξύνεινός μου

τὴν εὐφροσύνην ὅπως ἔστι.

quia Dawesius in præclara ad eum locum nota ostenderat τὴν εὐφροσύνην legendum esse, quod ita manifestum est, ut id etiam Berglerus viderit; tu in nota ad Ajac. 1184. loco alienissimo multus es, ut illud tuearis, lectionisque ineptiam tuæ explicationis ineptiis cumules,

Os tibi, ut opinor, comprimet codex Regius, in quo *εὐφρόνη* scriptum esse breviter monui. Et quum sic eruditissimis viris obloqueris, eorum existimationi satis te tribuere puras, si singulorum nominibus præfigas *Cla. Cli. Clo.* cujus prædicati tam liberalis es, ut Moschopulum etiam in nota ad Aj. 504. appelles CL. MOSCHOPULE. Scilicet in Nunnesii nota ad Herodiani fragm. post Phrynichum editum p. 207. legeras: *Moschop. in Sched. futurum μαχοῦμαι ὑστάτιος ait esse, quam μαχίσσεται.* Nec auctorem, nec opus noveras: sed fucum lectoribus tuis facere voluisti, virque videri πολυμαθὴς & πολυήσως, in eaque, quam dixi, nota ais: *Et sic esse testatur Cl. Moschopule ad Herod. locum supra citatum.* DOMINUM MOSCHOPULE Germanum aliquem eruditum esse credidisti, aut Batavum, viventem adhuc forte, aut qui non ita pridem e vivis excessisset. Discas velim, ô bone, MANUELEM MOSCHOPULUM hominem fuisse Byssantinum, qui post captam urbem sæculo XV. in Italiam profugit. Hujus exstat opus *περὶ Σχεδῶν*, Nunnesio indicatum hoc literarum compendio *in Sched.* quod pulcherrimis typis excusit Rob. Stephanus Lutetiæ 1545. in 4. ubi pag. 134. hæc verba leguntur: οἱ γὰρ ἀριστοὶ τῶν Ἑλλήνων τῷ μαχοῦμαι χρώνται. τὸ μαχίσσεται δὲ, οἱ τοῦ πλίδους.

710. καὶ πυρίτη. E prioribus editt. me imprudente & invito remansit foedissima hæc menda. Repone καὶ πυριάτη. Sic distincte scriptum est in A. ut legebant H. Stephanus & Casaubonus, ille Theauri T. III. col. 608. B. hic ad Athenæum p. 910. l. 58. Pollux VI. 54. πῦρον, πυριάτη. Ad quem locum vide interpretes. πυριάτη, a πῦρ deductum, si græcum sit, hic tamen stare non possit, quia primam, ut πῦρον vel πῦρος, unde originem ducit, producere omnino debet. Formam hanc agnoscit Eustathius ad Odyss. p. 1626. l. 3. Σημειῶσαι δὲ, ὅτι ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς παλαιοῖς πῦρος ἀρσενικῶς καὶ τῇ προσψιδίᾳ, Φαεῖν, ὡς τυρεῖς, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὴν ὀρόν. ἔστι δὲ Φαεῖ πῦρος τὸ πρῶτόν μιν γὰρ καὶ νοσημιώτατον κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὃ τις πῦρ Φαεῖν. ἡ χηρὴς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Εἰρήνῃ (1150.) εἶπεν Φαεῖ καὶ πυριάτης, τὸ πύριφθον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος.

λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄγαν ἡδέων ἢ λίξε. Sed mendosam esse scripturam apud Eustathium credo & legendum πυμάτης, & mox πυρίφθον. Vide Hesychii interpretes ad glossam πυμάτον. Latine colostrata, quæ vox etiam in amatoris blanditiis adhibetur. Plautus Pœn. I. 2. 154.

Meum mel, meum cor, mea colostrata, meus molliculus caseus.

712. τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι. Id est παρέχοντι. Verbum simplex pro composito. Vide quæ notavi ad Æschyli S. Th. 878. In Pace 547. παρὰρδεν est pro καταπαρὰρδεν. Sic γελᾷν apud Sophoclem occurrit pro καταγελᾷν, Philoc. 1125.

καὶ σου πολὺς
· πότρου θνήσκει ἐφήμετος
γελᾷ μου.

718. Hic versus vulgo in duos divisus est, qui recte in A. coalescunt.

719. ὣν οὐκ'. Perperam vulgo εἴπεκ'.

727. σκίπωνας. Sic scriptum in B. In A. erat primo σκίμπωνας, ut in impressis; sed μ litura inductum. Vide quæ notavi ad Euripidis Hecubam 65.

730. ἄγαν, ἀτιράμων. Insertam in impressis particulam neuter agnoscit codex.

731. ὤφελον. Perperam vulgo ὡ παραγωγικὸν omissum, quod superne inter lineas repositum in A.

733. νῦν δ' αὖ παρὼν τις ἐμφανὴς σοι τῶν θεῶν. Sic numeros huius versus restituiimus: senarius est, ut duo præcedentes. Vulgo sine ulla metri forma legitur:

σοι δὲ νῦν τις τῶν θεῶν παρὼν ἐμφανὴς.

In A. τις θεῶν, omisso articulo. In B. νῦν δὲ νῦν τι θεῶν παρὼν.

735. σὺ δ' αὖ. Sic bene impressi, ad metri normam. In binis codd. σὺ δὲ παρὼν. Sæpiissime δὲ & δ' αὖ a librariis commutantur, quod observavi ad Av. 579.

740. Hi anapæsti pessime vulgo distincti sunt.

744. οἷα γὰρ ἐμαίνετ' ἀρτίως, ἔγνωκε νῦν. Sic ad sententiæ &

metri præscriptum reconcinnavimus versum, quem impressi corruptissimum sic exhibent :

οἷς ποτ' ἐπιμαίνεται. ἔγνωκε γὰρ ἀρτίως, ὅτι.

In B. 'οἷς τ' ἐπιμαίνεται' — &c in fine ἔτι omissum. Sic etiam A. Scripta quidem in eo vox ὅτι; sed subducta minio linea indicat eam delendam esse. E vulgata lectione nullus legitimus elici potest sensus.

749. πιδέμενός τε σὺ γ'. Sic ad metri legem scriptum oportuit. Male vulgo πιθόμενος. Vide ad Av. 1011.

751. Ex Euripidis Hippolyto priore seu *Velato*. Vide Valckenarium ad Hippol. v. 230.

756. ποῦ μοι ψυχῇ; Sic ambo codd. recte. Invenuste vulgo ποῦ μου ψυχῇ;

757. πάρες ὧ σκιερὰ. Male vertitur *ades*, *δ caliginosa*. Veri debuit: *sine me transire*, *δ caliginosa*. πάρες, *α παρήμι*, *permittite*, *dimittite*. Transumpta sunt verba ex Euripidis Bellerophonte, cujus plenior locum profert Scholiaſtes :

πάρες, ὧ σκιερὰ Φυλαῖς, ὑπερβῶ
κηναῖα νάπη· τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς
αἰθέρ' ἰδέσθαι σπεινῶν, τὴν ἔχει
εἰλάσιν εὐοδίας.

Hujus fragmenti sensum explanavit Cur. Nov. in Suidam pag. 120. Toupius, cui facem prætulera Florens. πάρισ' Berglerus excudi volebat pro πάρισσο, *α παρήμι* adsum. Quod ille non primus excogitavit. In codd. scriptum πάρες. At in A. manu multo recentiore docti nescio cujus viri, qui codicem illum trivit, literæ *ς* superscriptum *ς*. Sed præstat id verbum accipi eo sensu, quo apud Euripidem erat.

760. Personæ in libris omnibus admodum confusæ sunt: eas in ordinem perite restituit Berglerus in versione, quod & ego in Græcis feci.

767. πάντως γε. Sic optime A. Vulgo διέ.

772. ἡλιάσει. Jocus ex ambigua significatione verbi ἡλιάζεσθαι, *apricari*, & *judicem esse in Heliaea*. Qui plura cupit H. Stephani

οὐ περιδραμαίνεται σφῶν ταχέως δεινῶν ἄτερος;
Sophocles Aj. 1109.

εἴτε μὴ σὺ φῶς,

εἰδ' ἄτερος σφραγιστός.

Euripides Phœn. 1394.

εἰ δ' ὅμμ' ὑπερχὸν ἵπτος ἄτερος μάδοι.

Idem Hercule Fur. 1407.

θῦγος δὲ φίλων ἄτερος δὲ δυστυχίας.

Mirror Heathium ad illum versum sic notantem: *Lege ὡς ἴτερος, i. e. ὡς ἴτερος*. Tam illi hac in re auscultandum est, quam quum in hoc Sophoclis Trach. versu, qui est, aut erit olim 1245.

δαίμων, ὡς εἰς πολλὰ τ' ἀπορεῖν ἔχω.

edicat scribendum esse τ' ἀπορεῖν. Hujus crafteos pauca e millenis exempla protuli, in fine notarum ad Nubes. — φησὶν — sic emendate scriptum in A. Male vulgo, titubante versu, φησί.

844. τοῦτ' εἰς ἴσι; Sic excudi debuit: corrige typothetæ errorem. — χοιροκαμειῶν. Vide ad Lyf. 1073.

846. Adludit ad proverbium *ab ipso Lare*, ἀφ' Ἐστίας ἄρχων, de quo videndus Scholiastes.

848. σανίδες sunt tabellæ, in quibus, postquam ex urnis calculos effuderant, eosque numerarant, si damnatorii plures essent, judices longam illam lineam ducebant, de qua supra v. 106. quamque judex noster ungue ducere solebat. At alii illam *stylo*, ἐξικνεῖσθαι, ducebant, ut docet Pollux, cujus locum protuli in nota ad v. 167. Simile quid post σανίδας inferri debuisse videtur. Quam bene autem Scholiastes vocem γραφάς exponat *stylum*, alii dixerint: γραφάς δὲ νῦν, ἀντὶ τοῦ τὸ γραφεῖν, ἐν ᾧ ἔγραφον. Nullibi, quod sciam, nomen γραφή ea significatione occurrit. Scripseratne καὶ τὰ γραφία, vel τὰς τὴ γραφίδας? Nihil decerno: sed vulgatum, quod codd. fide retinui, minime probo.

852. εἰς κέρκαας tantumdem hic valet, ac alibi sæpius τὸ δεινόν.

857. δειόμεθα. Sic B. Vulgo δειόμεσθα. — κλεψύδρας. Quis clepsydraz usum ignorat in foro Attico. Vide Maussacum ad Harpocr.

ἐν διαμετρημένη ἡμέρᾳ, & Valesium ad notas p. 108. Perperam hoc, Florens accipit de fonte, cujus mentio in Lys. 913. sed totus est in, describendo Scholiasta.

858. ἥδι, nempe ἡ αἰὼς; *matula*, quam ei filius adrulerat, supra 807. Scholiastes: μήποτε τὸ αἰδοῖον αὐτῷ δείκνυσιν ὁ πρὸς αὐτῷ; ὅτι οὐρεῖ ὡς ἡ κληψύδρα. Longius hoc petitum videtur.

863. Hi rursus anapæsti perperam vulgo digesti sunt.

875. In fine hujus versus duas voces addunt libri omnes, πρὸς πύλας. Spurias illas esse, sola metri ratio evincit. Illatæ autem videntur in locum genuinæ vocis, cui olim interpretamenti vice supercriptæ fuerunt. Nam nullus dubito, quin hic versus juxta sequentes tetrameter esse debeat. Scripserat forte Comicus:

ὦ δῖσπορ' ἄναξ, γυῖτον Ἀγνέῃ, τοῦ μοῦ προδύρου Προπύλαι.

In arcis introitu Mercurii statua erat a Socrate facta; Mercuriusque ille Προπύλαιος appellabatur. Plautus Bacch. II. 1. 3.

Saluto te, vicine Apollo, qui ædibus

propinquus nostris accolis, veneroque te.

Ad illud προπύλαιος glossa erat πρὸς πύλας ἰδρυμένη. Hinc lectionis depravatio.

877. στυφνὸν ἦθος, *rigidos mores*. De significatione nominis στυφνός vide Ruhnkenum in aureolo commentario ad Timæi Lexicon pag. 169.

878. ἀντὶ σιραίου. Verti debuit *pro sapa*. Diversum est enim quod Latini *defrutum* appellabant. Plinius T. I. p. 719. Siræum, quod alii hepsēma, nostri *sapam* appellant, ingenii, non naturæ opus est, musto usque ad tertiam partem mensuræ decocto: quod ubi factum ad dimidiam est, *defrutum* vocamus.

888. ἡσθόμεθα. Sic recte scriptum in A. ut metri ratio flagitat. Perperam vulgo ἡσθόμεθα.

894. ἀκούει' ἤδη τῆς γραφῆς. ἐγράψατο. Vulgo τῆς γραφῆς, ἢ ἐγράψατο, syllaba extra numerum excurrente: cui malo remedium adferre voluit librarius in A. scribendo ἢς γράψατο. Sed illud ἢς plane delendum erat, quod nemo non videre poterat, & perire;

ostendit Dawesius. Erat olim in v. 907. ubi a nobis repositum fuit : inde male huc a librario retractum fuit.

896. κατήσθαι. Supra 838. κατεδήδοκε.

907. ἥς ἰγραψάμην. Vulgo ἥν. In A. superscriptum ε, quo melior nostra lectio indicatur. Vide ad Thesm. 835. Pl. 1128. In Conc. v. 665. ἀπὸ τῆς μάχης, ἥς σιτῖται. Av. 271.

οὗτος οὐ τῶν ἡθάρων τῶνδ', ὅν ὁρᾷς ὑμεῖς αἶψ'.

914. καὶ μετίδωκε — Infulsissime vulgo Philocleoni continuatur hæc verba, quæ manifesto sunt caussidici pro cane accusatore loquentis.

925. τὸ σκίρρον, τὸ ῥηπῶδες τὸ ἐπὶ τῷ τρυφῇ. τὸ σκληρόν. In binis codd. scriptum τὸ σκῖρον. At Suidas, qui hunc locum protulit in nota cuius partem excerpti, legebat τὸν σκίρρον, quod verum esse puto. Idem paulo post : σκίρρος, ὁ γύψος. Idem nomen ὁ σκίρρος & crustam casei, & gypsum notat; qua ex ambiguitate petitus lusus in seq. versu. Vide Hesychii Interpretes ad glossam σκίρραι. Faceta est accusatio, cuius acumen in eo consistit, quod crimina cani objecta fere omnia in Lachetrem cadunt, quem respicit Comicus, ut supra observatum fuit.

928. κλέψα δύνε. Sic emendate B. Perperam vulgo δύνε. Vide not. ad Ran. 1405. Nub. 483. Pro λόχη, quod exhibent ambo codd. in primariis edit. est λόχη, quod, licet absurdissimum, quum sit in edit. Farrei, miror a Berglero revocatum non fuisse: procul dubio id non animadverterat. Sincerum λόχη primus edidit Anton. Fracinus.

929. κελάσχω. Vulgo κελάσκω. Bini codd. κελάσχω. Genuinam formam reposuimus: κλάζω, κλάξω, κέκλασχα, unde verbum κελάσχω.

940. In præcedentibus, ubi personas aliter posui, quam vulgo factum, quia nihil in lectione mutavi, annotandis his emendationibus, quæ semetipsæ probant, lectorem non moratus sum. Hic vero monendus est, vocem οὐδέπω, quæ vulgo personæ hac sigla notatæ ΘΕ. continuatur, in A. diversæ personæ tribui, cuius nomen

non

non præfixum ; nominis loco ducta minio lineola : in B. vero diserte Philocleoni, cujus nomen præfixum. Proinde pro καὶ καθίζεις, rescribi debuit, flagitante sententia, καὶ καθίζεις. Vide infra ad v. 1002. In B. sequens versus Philocleoni continuatur : in A. præfixam habet Philocleonis personam, quæ ante οὐδέπω scribi debuerat. Miserum in modum omnia ista in vulgaris libris perturbata erant.

950. διαβεβλημένου. Sic bene A. Hoc recte Berglerus e Francofurtana editione adsumsit, cujus non major est auctoritas, quam Florentis, qui sic legendum esse monuerat. Aliæ editiones habent διαβεβλημένους.

970. ὁ δ' ἕτερος. His Cleonem innuit Lachetis accusatorem. οἰκουρὲς est in libris omnibus : mendosum tamen esse censeo. Scribendum, solita Atticis scriptoribus constructione :

ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρεῖν μόνον.

Harpocratio, quem descripsit Suidas : Οἷός ἐστι, καὶ οἷός τε ἐστὶ τὸ μὲν χάρις τοῦ τε, σημαίνει τὸ βούλει, καὶ προήγησαι τὸ δὲ σὺν τῷ τε, τὸ δύνασαι. ἀμφοτέρους ἔχρησάτο Λυσίας. Exemplum e Lysia profert Suidas : ἰδιαζέτο τε γὰρ, καὶ οἷός ἦν ἐξευρεῖν τὴν θύραν. aliudque ex incerto auctore : ὁ δὲ ἐπολυπραγµόνησε πάντα. ἦν γὰρ οἷος μὲν μήτ' ἀνθρῶπιον, μήτε θεῖον ἀδιδρευνήτων ἔαν.

977. κνυζούμενα. Sic bini codd. ut edidit Ant. Fracinus. Mendose in primariis editt. erat κνυζόμενα. Henr. Stephanus Thef. T. II. col. 283. locum hunc citans in κνυζάω legit κνυζώμενα. κνυζίσθαι vox canum propria, de vagitu infantium etiam adhibetur. Theocritus in Pharmaceutria 109.

κνυζῶνται φωνεῦντα φίλων ποτὶ ματίγα τέκνα.

ubi minus caute lectionem codd. aliquot adscivi κνυζῶντα φωνεῦντα. Nam forma hujus verbi activa præterquam apud Grammaticos in usu non est. Conferri dignus est locus facetissimus Gallicæ Comœdiæ ex hoc Aristophanis adumbratus :

L'INTIMÉ.

Venez, famille désolée,

venez, pauvres enfans, qu'on veut rendre orphelins, .

Tom. II.

Q

ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλεσθ'. ὑ-
μῖς δέ γε ταχίως, ὡς μυρι-
αδὲς ἀναρίθμητοι, νῦν —

1014. καὶ πρὸς ὑμῶν, & vobis non convenit. Vide not. ad Phæ-
tum 355.

1015. προσέχτε. Vide duplicem notam ad Nub. 916. Hic in A. scriptum πρόσχετε, quod magis Atticum esse statuit Bentleius ad Nub. 575. ubi pro προσέχτε legi volebat πρόσχετε. Illius emendationis, qua nihil magis inutilius, cuique nullus addidit codex, ne meminisse quidem operæ pretium duxi. Plerisque in locis in hac forma προσέχτε consentiunt codd. Nec ulla est ratio cur minus Attica, quam altera, videri debeat. προσέχιν τὸν νοῦν plene apud Comicum occurrit rursus Equit. 503. Pl. 113. 151. προσέχιν τὴν γνώμην, Conc. 600. Multo rarius προσέχιν simpliciter, per ellipsin substantivi. Quod Thomæ M. observatum fuisse credo, eumque impulisse, ut hanc notam scriberet: προσέχω σοι τὸν νοῦν κάλλιον, ἢ προσέχω σοι μόνον. Falsum esse hoc decretum ostendunt interpretes.

1017. φησὶν ob metrum. Sic recte A. Male vulgo φησί.

1025. οὐδὲ παλαίστρας περιχωμαίνειν περὶ αὐτῶν. Vulgo legitur περιῶν, metro repugnante, nec valde bona sententia. Quid enim addit participium illud præcedenti verbo? Quid differunt περιῶναι περιχωμαζών, & περιχωμαζέω περιῶν? Inepta ταυτολογία est. Certissimam emendationem ipse suppeditavit Comicus in parabasi Patris, v. 762.

καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν, ἐν ᾧ παλαίστρας περιεσφῶν
παῖδας ἐπείρων· ἀλλ' ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς ἐχώρουν.

1027. οὐδενὶ πώποτε φησὶ πιδέσθαι. Quis non videt ita emendari debuiffe? Sic etiam scriptum est in utroque cod. Vulgò φησὶν πιδέσθαι. Supra v. 1017. ubi metrum requirebat φησὶν, ediderant φησί: hic in contraria abierunt. Solemnis est permutatio formarum πιδέσθαι & πιδέσθαι, etiam in hac fabula observata v. 749.

1028. αἶσιν χρῆται. Perperam vulgo αἶσι.

1031. τῷ κερχαρόδοντι. Cleonem innuit, quem in Equitibus exagritaverat.

1033. οἰμωξομένηων. Sic recte edidit Berglerus, ut est in parabasi Pacis, ubi hi versus repetuntur: & ita hoc loco scriptum est in B.

1038. Nubes innuit quas anno ante infelici successu primum docuerat.

1044. πέρυσιν obmetrum, & sic emendate excusum est in vet. edit. Perperam recentiores πέρυσι.

1046. καίτοι σπένδων πόλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνυσιν τὸν Διόνυσον. Sic bini codd. nisi quod in ὄμνυσιν paragogicum v male in iis omissum. At vulgo fœde corruptis numeris legitur:

καίτοι σπένδων πόλ' ἐπὶ πολλοῖσιν ὄμνυσι τὸν Διόνυσον.

Metrum vel novitius tiro restituere poterat: socordiam editorum satis mirari nequeo, ejusmodi sordes lectoribus identidem obijcientium.

1050. εἴπερ ἐλαύνων. Fœda menda, quam reliquisse me pudet. Sic quidem est in libris omnibus. Nihilo tamen segnius repone εἰ παρελαύνων. Nec aliter Scholiastam legisse ex illius interpretatione liquet: νικῶσας, Φησὶ, τοὺς ἀνισπάλους, τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἀπώλεσι. Vide not. ad Conc. 513.

1053. καινόν τι λέγειν. Sic bini codd. recte. Vulgo καινόν. In Nubium parabasi dixerat v. 547.

ἀλλ' αἰὲ καινὰς ιδέας εἰσφέρειν σοφίζομαι.

1060. Adlusio ad proverbium, quod existat in Pluto 1002. & 1075.

1062. καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γὰρ μαχιμώτατοι. Versus hic est, ut esse debet, tetrameter trochaicus, cujus in impressis corrupti sunt numeri ad hunc modum:

καὶ κατ' αὐτὸ δὴ τοῦτο μόνον ἄνδρες μαχιμώτατοι.

1071. φύσιν hic *speciem*, *figuram* significat. Vide not. ad Nub.

504. Malo verterat Interpres: *Si quis vestrum novit meum ingenium.*

1073. ἢ τίς ἐστὶν ἢ πίνουσι. Perperam vulgo inseritur pronomen ἡμῶν, quod sensui inutile, metrum prorsus respuit.

1078. ἦνικ' ἢ λθ' ὁ βάρβαρος. Sic ambo codd. Vulgo ἢ λθ' ὁ βάρβαρος.

1081. ξὺν δορί, ξὺν ἀσπίδι. Pessime vulgo ξὺν δουρί, quod utique emendasset, quivis editor, qui leges trochaici metri cognitas

habuisset. Suidas: δορί, τῷ δόρατι. Auctor Etymol. M. legebat ἐν δόρει, ἐν ἀσπίδι. Vide eum in δόρει p. 284. Minime recipi debuit hæc lectio.

1083. σταῖς ἀνὴρ παρ' ἀνδρ' — Sic optime A. In B. ταῖς — Vulgo παῖς ἀνὴρ, quod nauci non est, & manifesto depravatam. Jamdudum restitui potuisset hæc lectio, quæ apud Suidam exstat. Sic ille: χιλύνη, τὸ ἄνω χεῖλος. Εἰς τὴν ὑπερφάνη χιλύνην οἰεῖτο Μιθραῖος ἐνθῆκετο. καὶ αὐθις· Σταῖς ἀνὴρ παρ' ἀνδρ' ὑπ' ὀργῆς τὴν χιλύνην ἐσθίει.

1086. διέπλιτο. Scr. διέπλιτο.

1100. τὸν φόρον. Male vulgo καὶ τὸν φόρον. Nullus hic locus est copulæ, quam sententia non magis admittit, quam metrum. Recte abest in B. Versus est dimeter trochaicus cataleſt. In antithetico 1069. duæ primæ syllabæ nominis νεανῶν in unam coalescunt.

1107. ξυμείγους. Sic libri omnes: sed mendose. Lege ξυμγίγους.

1108. ὑπὲρ ὤρων. Vulgo sine articulo Ἀρχων. Vide ad 1441.

1111. κύτταρος. ἢ ἐν τοῖς κηρίοις τῶν μελιστῶν πυελὶς καὶ κατὰ τραπεζας. Suidas, apud quem alias significationes vide.

1117. τοῦτο δ' ἐστὶ ἀλγιστὸν ἡμῖν, ἢ τις — Sic legi debere manifestum est. In binis codd. est ἡμῶν, quod e seq. versu huc male retractum. Pejus in impressis ὑμῶν.

1120. ἔμβραχυν. Suidas: ἀπλῶς, ὅλως, συντόμως. Vide ad Theſm. 390.

1127. ἐμπλήμενος. Vulgo πεπλησμένος. Hoc quidem habet A. in contextu; sed superscriptum est illud, quod prætulimus. In B. ἐμπλησμένον. Vide not. ad Conc. 56.

1132. χλαῖναν ἀναβαλοῦ. Sic recte A. Infra 1152. οὐκ ἀναβαλεῖ; Perperam vulgo & hic & tertio abhinc versu ἀναλαβοῦ. Altero in versu emendate etiam cod. A. exhibet ἀναβαλοῦ. Nihil frequentius hac literarum inſersione. Similem mendam ſuſtollendam esse monuimus in Conc. v. 536. Consuli poteſt Ferrarius de Re Vestiaria P. II. p. 179.

1133. παῖδας. Sic primus edidit Ant. Fracinus. Bini codd. &

primariæ editæ. habent παῖδα. Melius est illud, ob emphasin pluralis numeri.

1137. Hunc versum citat Pollux VII. 59.

1138. Θυμοτιδα. Sic quidem libri; sed descriptorum errore. Legendum Θυμοιδα. Vide Meursium de Pop. Att. in Θυμοιδαίαι.

1141. τοῖνον· ἀτάρ. Sic B. sine particula quæ vulgo inseritur.

1144. Quia læna, qua filius patrem volebat amicire, e molli, villosa & crispa lana erat, pater comparans illos villos intortis implicitisque intestinis, percontatur an Echatanis intestinorum in modum lænæ pararentur, seu an fierent intestina ex lana.

1145. πότην; Negatio morata. Vide not. ad Ran. 1455.

1148. ἐριώλην. Facetissimus jocus. ἐριώλη proprie significat *vehementis venti turbinem*. Hic autem, tanquam si compositum esset ab ἔριον & ὄλουμε, lænam illam, quæ tantam vim lænæ absumerat, non καυνάκην, sed ἐριώλην appellari debuisse dicit Philocleo. De hujus nominis scriptura opportunior erit dicendi locus ad Acharn. 1177.

1154. φέρε, ἀλλ'. Sic bini codd. Perperam in impressis φέρε, ἀλλ' —

1162. εἶδες ποῖδ', ὦ τὰν, κᾶτα βαῖν' ἔρρωμένως. Perperam editæ, omnes & cod. etiam A. habent ποτ' pro ποῖδ'. In primariis est: ὦ τὰν κατὰβαιν' ἔρρωμένως. In A. ὦ τὰν καὶ κατὰβαιν', e prava librarii emendatione. Melior non est illa quam invexit Ant. Fracinus κατὰβαιν'. Nec composito ἀποβαίνειν, nec κατὰβαίνειν ullus hic locus est. In B. hic versus omissus. κατὰβαιν' e librarii errore est, qui scribere debebat κᾶτα βαῖν'. Menda non infrequens est, cujus exempla enotavimus ad Theſm. 482. Ran. 951. 1440. Pl. 69. Conc. 682. Nub. 1076. Av. 825.

1169. διασαλακῶνισον. Schol. ἄβρως καὶ μαλακῶς σπαντὸν διακλίνησον. ἀπὸ τίνος Σαλακῶνος τρυφηλοῦ. Simul autem adludit ad nomen Λάκων, tanquam si diceret: τρυφερόν τι διακλίνει τὰς Λακωνικάς.

1176. τίνας δὴτ' ἂν λέγοις; Sic A. In B. τίνα, ut edidit Ant. Fracinus. In primariis editæ. erat τί δὴτ' ἂν —

1178. ὡς ὁ Καρδοπίων. Sic bini codd. Perperam vulgo omittitur articulus, quem reponendum esse jam monuerat Toupius Addend.

in Theocritum p. 389. Additurus erat pater ἐσπόμεν, ἐκένει, vel simile quid, ni ejus sermonem abruptisset filius.

1181. ἐγφδε. Sic scriptum in binis codd.

1183. Θισγενής. Sic libri. Vera tamen nominis scriptura esse videtur Θισγενής. Sæpe apud Comicum occurrit. Qui hic perstringitur, idem esse videtur, cujus mentio in Pace 928.

1187. Θισοι apud Athenienses appellabantur, qui publica auctoritate ad sacrificia exterorum, ad oracula consulenda, ad feda, sacra certamina, aliosque conventus mittebantur, quibusque stipendium e publico dabatur. Vide Hesychii Interpretem ad glossam Θισοί. Sacram se legationem semel tantum, in Parum missum, obisse dicit Philocleo, accepto duorum obolorum in singulos dies stipendio. Hic autem false Athenienses perstringit Comicus, qui harum legationum munus sæpe in homines abjectissimos conferebant, quales erant Andrôcles & Clisthenes.

1188. ἐγὼ δὲ — Male in A. ἔγωγε.

1198. ποῖον ἂν λείξει δοκεῖς; Perperam in A. δοκῆς. Vide not. ad Av. 355.

1206. Illustis Athleta fuit Phayllus Crotoniata, de quo videndus Pausanias p. 818. In eum exstat verus Epigramma:

Πέντ' ἐπὶ πιντήκοντα πόδας πῆδησε Φαῦλλος.

δίσκευσσε δ' ἐκάλον, πέντ' ἀπολειπομένων.

Facetus hic jocus est in ambiguitate vocum εἶλον διώκων, quas significatione forensi adhibet senex judiciis adsuetus.

1210. πῶς οὐν καλακλινῶ; Sic excudi debuit, ut perspicue scriptum est in A. utque jam scribendum esse monuerat Berglerus. Est aor. 2. subjunctivi passivi, cujus secundo ante hunc versu participium occurrit καλακλινείς.

1215. κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον. Neminem novi e veteribus Grammaticis, qui vocem illam κρεκάδια interpretatus fuerit. Solus e recentioribus Comici Interpretibus eam declarare aggressus est Bisetus. Quia nomen istud hoc unico in loco occurrit, Lexicographisque pratermissum fuit, non idonea causa est cur ei controversia moveatur,

depravationisque in suspicionem veniat: nihil variat in scriptura codices. Biseri conjecturam, reponentis καὶ ἰκρίδι' αὐλῆς, eo minus admittendam esse censeo, quo magis absurdum videtur in aula privata domus tabulata existisse, qualia struebantur in publicis locis, siquando ederentur spectacula, ut populus in iis sedens commodius spectaret. Nec magis κρεκάδι' αὐλῆς accipi posse credo de *concentu instrumentorum, quæ pulsarent citharistæ in aula stantes*. Ab hac significatione prorsus abhorret loquendi formula. Præterea in convivii inducebantur citharoedi, tibicines, saltatrices solummodo,

Postquam exempta fames epulis, mensæque remotæ,
& ultima libatione facta, ut infra declaratur:

ἤδη σπένδομεν.

αὐλητῆς ἐνεφύσησεν.

Ergo de musico concentu ne quidem hic cogitandum est. Bergleri autem *crepitacula*, quid illa sibi velint, equidem nescio, nec ipse, ut opinor, dixerit. Casauboni commenta vide in Animadv. in Athenæum L. IV. cap. 27. Non aliunde derivari posse videtur nomen κρεκάδιον, quam a κρέκω. Hoc autem verbum non solum de pulsatione instrumentorum chordis instructorum adhibetur, sed & de telæ pulsatione & densatione, quæ pectine textorio fit, ut in his Sapphūs versibus:

γλυκεῖα μάτερ, οὐ τι δύναμαι κρέκειν τὸν ἰσθόν,
πόθω δαμῆσαι παιδός, βραδινὰν δι' ΑΦροδίταν.

Proinde nihil probabilius afferri potest, quam κρεκάδια hic posita esse pro ἰσθουργήματα, παραπίλυσμα, & intelligi de *aulæis*, seu *velis*, quibus aula tam ornatus gratia, quam arcendo vento, pulveri, aut si quid aliud nocere poterat, obtendebatur.

1217. ἀπονειμίμεθ' ἤδη σπένδομεν. Sic distinctum est in A. melius, quam vulgo post ἤδη.

1221. Vulgo legitur ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκίστιρος. Berglerus verterat: *Hospes alius quidam prope caput πυρρὸς Acesterus*, πυρρὸς non est in græcis, neque suppleri potest. Levi scripturæ menda obscuratus est hic locus, cujus acumen prorsus perierat. Scribi

debuit *Ἀχιλλεύς*. *Hospes alius nescio quis ad caput Acestoris*, quod tantumdem valet, ac si dixisset: *Æschines, Phanus, Cleo, Acestor*, alterque ad hujus caput peregrinus quidam. Perstringitur hic Acestor, cui barbaros natales & peregrinitatem exprobrarunt Comici, ut e scholiis ad hunc locum & ad Av. 31. docemur. Idcirco peregrinum alterum convivam, qui non nominatur, Acestoris ad caput sedere ait Comicus, quia, ut ait ille,

— αἰτὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει δὲς ὡς τὸν ὁμοῖον.

Similis se simili applicat. ἑτερος proprie hic adhibetur, *alter e duobus.*

1224. ἐγὼ εἶσομαι. In unam syllabam coalescunt *ω ε*, ut supra v. 416. ἐγὼ οὐ dissyllabum est. Sophocles Phil. 585.

ἐγὼ εἰμ' Ἀγρεΐδαις δυσμενής· οὗτος δ' εἰμὶ —

1228. Vulgo sic legitur hic locus:

τοῦτ' ἐν δ' ἄσσεις; παραπολεῖ βοώμενος.

Φήσει γὰρ ἐξαλεῖν σε.

Quæ partim depravata sunt, partim male interpuncta. *δράσεις* a sententia alienum est. Marklandus ad Euripidis Suppl. 932. sensum adsecutus est, duabus tantum literis a genuina scriptura aberrans. Sic ille reponendum censet:

τοῦτ' ἐν δ' ἄσσεις; παραπολεῖ. βοώμενος.

Φήσει γὰρ —

Sed, ut bene observat Kœnius ad Corinthum pag. 49. qui futurum medium ἄσομαι posuerat v. 1231. eum loco tam vicino ἄσεις scripsisse, probabile non est. Non displiceret τοῦτ' ἐν γ' ἄδεις, quoniam præsens tempus est & v. 1225. ἄδω δὲ πρῶτος. Verissima est hæc emendatio. Nam activa forma futuri a verbo ἄδω Comicus noster non utitur, sed media duntaxat ἄσομαι, quod sagaciter observavit Dawesius ad Pacis v. 1297.

ἐν πράγματ' ἄσει· σὺ φρονος γὰρ εἰ πατρός.

Vulgo ibi legebatur ἄσεις. Finale *ς* e sequente voce adhæsit, quod agnoscit etiam Kœnius loco laudato.

1232. Ineptissime vulgo Scolion hoc, quod Philocleo canit, Choro tribuitur, cujus nullæ hic sunt partes. Ad fidem codicis A,

personas in ordinem reposui, quod & absque illius ope quivis facere poterat.

1236. πρὸς ποδῶν. Sic ambo codd. Mendosam impressorum lectionem, vel metro ipso flagitante, quivis corrigere poterat, πρὸ ποδῶν. Sic supra 1221. πρὸς κεφαλῆς.

1237. ἄδῃ. Solæce vulgo ἄδει.

1240. ᾠδικῶς ἰγώ. Sic ambo codd. optime. In vet. editi. excusum ἄδικός ἰγώ, vel ἄδικός, omisso in quibusdam, subscripto. Kusterus multo pejus edidit ἄδικος ἰγώ. Berglerus verterat, *injurius ego*: quod profecto est longe absurdissimum. In nota autem imperitiam suam metricarum legum turpiter prodit. *Aldina, Juntina & Brub. ἄδικός cum jota subscr. Forte ᾠδικός.* Immo, ὁ bone, ᾠδικῶς: nam istud, quod suades, versum pessundat, pyrrichio in quintam sedem illato.

1248. πολλὰ δὴ — Sic bene uterque cod. Perperam in impressis πολλὰ δὲ —

1250. Hic versus & duo seqq. usque ad μηδαμῶς recte in binis codd. filio continuantur. Ita in impressis confusæ sunt personæ, ut vix cum magno labore se quis ex hoc diverbio extricare possit.

1259. Vide Hesychium in Συβαριτικοὶ λόγοι, & Fabricium Bibl. Gr. L.II. cap. IX. §. 5. & 6.

1268. ῥοᾶς. Minus bene vulgo ῥοιᾶς.

1272. Hic & sequens versus male vulgo in unum coaluerunt. Dimetri sunt duo jambici. Decem hujus cantici sunt versus, quorum quatuor tetrametri trochaici, reliqui omnes jambici.

1282. φύσιος. Perperam vulgo φύσιως metro reclamante. Versus hi sunt tetrametri pæonici, constantes omnes e tribus pæonicis primis & cretico. Rationem hujus metri declarat Hephæstio pag. 42. Ultimus utriusque Semichori versus tetrameter est trochaicus.

1286. καὶ με καίσιαις ἔκνισι. Sic optime Florens. Vulgo legitur pessundato metro, καίσιθαις.

1287. οἱ ἄδῃς — Sic scriptum in A. & excusum in primariis editionibus. Perperam in posteriori Basileensi οἱᾶδῃς, unde in Kuste-

rianam transit. Mendam correxit Berglerus. In B. omisso articulo *ἐνδύς*.

1289. *ἐπεχλῶ*. Perperam. vulgo *ἐπεχάλλω* contra metri legem & temporum rationem.

1293. *τοῦ ὡς ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς*. Sic A. ut impressi. In B. pronomen prorsus omissum, versu in *πλευραῖς* desinente. Vertitur tanquam si suppressa esset praepositio *παρά*. Sed illa in comparatione *πρὸς* significans cum quarto casu constructur, nec suppressi solet. Florens legendum censet *πλευραῖς ἐαῖς*, ut ad testudines referatur. Sed poeticum *ἐαῖς* nescio an in senario comico locum tueri possit. Subaudi videtur *μαῶν*, cujus frequens est ellipsis, haud tamen fere aliter, quam sequente particula *ἢ*: vel nomen comparativum *κρείττους*, *σπυγανώτερου* aut simile quid, ea constructione: *ὡς χελῶναι μακκίμω, καὶ τρισμακκίμω ἔνεκα τοῦ ὑμείρου δέματος, κρείττους τοῦ ἐπὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς*.

1295. *ὥστε τὰς πληγὰς σίγειν*. Sic recte in contextu A. superscripta alia lectione *πλευρὰς*, quam habet B. ut primariae edit. Ant. Fracinus e vitioso cod. edidit *ταῖς πλευραῖς*, quod librarius e secundo ante hunc versu repetiit. Unice verum est, quod dedimus, *τὰς πληγὰς*, ut etiam apud Suidam est in *σίγειν*.

1297. Confer similem formulam Thesm. §82.

1305. *ἐνῆλκετ'*. Sic bini quidem codd. sed mendose. Alias res agebam, quum hoc adfcivi, nam barbarum est. Priorum edit. menda sublata fuit in Kusteriana, ubi recte editum *ἐνῆλκετ'*, in imperfecto ab *ἐνάλλομαι*, quod tempus melius etiam huc quadrat. Aoristus vero est *ἐνῆλκετ'*, unico λ, ut Ran. 39. Nub. 147. Reponat itaque lector *ἐνῆλκετ'*.

1312. *τὰ θρία τοῦ τρίβανος*. Sic scribi debuit. In A. ut in vet. edit. *τὰ θρία γε τοῦ* — In B. *γε* omissum. Inserta fuit illa particula a male sedulo librario, qui primam in *θρία* corripi credebat. Atqui producit Conc. 707. ubi *θρία* excudi debuerat, Eq. 954. & alibi.

1323. *ἢν τις αὐτῷ ἐντύχη*. Sic bene A. Vulgo *ἐντύχη*, solace, quod jam emendaverat Toupius ad Suidam I. 134.

1329. ὅν, εἰ μὴ ῥήσιθ', ὕμας. Versus est dimeter trochaicus, cuius vulgo corrupti sunt numeri prava lectione, ῥήσιεθ'.

1330. ὦ πομπροί, ταυῖνι τῇ. Idem metrum ac in superiore versu. Pessime vulgo ταύτη τῇ.

1331. δαδί — Sic ubique noster: perperam vulgo δαῖδι.

1339. ταδί μ' ἀρίσκει. Hoc modo si legas, versus est jambicus: si, ut vulgo, τὰδε, erit trochaicus. Sed probabile non est trochaicum sic medios inter jambicos poetam inseruisse.

1340. οὐκ ἄπειτε γάρ; Perperam vulgo, corrupto prorsus metro, οὐκ ἄπεισι γάρ.

1345. ὄρα δ', ἐγὼ σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην. Vulgo, ὄρα, ἐγὼ σ' ὡς — In A. ὄρα, ἐγὼ σ' ὡς — In B. ὄρα, ἐγὼ δ' ὡς — Posterior lectio a nostra non differt, nisi literarum ordine.

1347. ὦν οὐκ — Perperam vulgo εἶνεκ'.

1348. οὐδὲ Φιαλεῖς. Sic A. juxta impressos. In B. ἀλλὰ Φιαλεῖς, mendose quod' ad priorem vocem. Φιαλεῖς tuetur etiam Suidas in hac voce, ubi inter alia hæc prostant: Φιαλεῖν δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ ἀρχιστάει πρᾶγματος. Hoc sensu occurrit rursus hoc verbum in *Pace*, v. 432.

ἄγε δὴ σὺ ταχίως ὑπείχε τὴν Φιάλην, ὅπως
ἔργῳ Φιαλοῦμεν, εὐχόμενοι τοῖσιν θεοῖς.

Utroque in loco Φιαλοῦμεν & Φιαλεῖς futura sunt, quæ nescio qua ratione a themate Φιαλέω formari queant. Proinde melior videri possit Eustathii lectio οὐδ' ἐΦιαλεῖς, & ἔργῳ Φιαλοῦμεν. Archiepiscopi verba apponam e Commentario in *Odyss.* p. 1403. Ἰστέον ὅτι τὸ ἰάλλειν φιλοῦνται. ὁ δὲ Ὀμηρικὸς ἐΦιαλτῆς ὑποβάλλει νοεῖν, ὡς καὶ δασύνεται, ἀπὸ τοῦ ἡμι. βοηθεῖ δὲ τῇ ἐνταῦθα δασείᾳ, καὶ ἐκ τῶν τῆς Κωμωδίας τέ, Αἰ οὐκ ἀπειδώσεις, οὐδ' ἐΦιαλεῖς, οἷδ' ὅτι. ἀντὶ τοῦ ἐπειθαλεῖς, ῥημῆσις. καὶ εἰ μὲν οὕτως ἡ γραφὴ συναλίφεται, ἔχομεν τὴν ἀνάλογον δασείαν τοῦ ἰάλλειν. εἰ δὲ κατὰ τὸν Σουίδα οὐκ ἐστὶ τετρασυλλαβὸς ἐΦιαλεῖς, ἀλλὰ τρισυλλαβὸς Φιαλεῖς, ἀπὸ τῆς Φιάλης, ἀντὶ τοῦ, μετ' εὐχῆς ἔξη τοῦ πρᾶγματος, κατὰ τὸ, Ταχίως ὑπείχε τὴν Φιάλην, ὅπως ἔργῳ Φιαλοῦμεν· τοῦτο μὲν χρήσιμον ἔσται εἰς τὸ νοεῖν, ὅτι ἐκ τῆς Φιάλης καὶ ῥημαῖ ἐστὶ τὸ Φιαλέω — καὶ μὴ ἄλλως οὐκ ἀντι-

εἴησαν, ὅτι ἐν τῷ, ἔργῳ φιλοῦμεν, τὸ τοῦ ἐφικλῆν ἔστιται ἥμαρ. διὸ καὶ γὰρ, ὥσπερ ἀντιλαμβάνεται ὁ λόγος ἐν τῷ, τῷ ἐμῷ, τῷ μῷ, οὕτως αἴτις κατὰ συναλωφὴν καὶ τὸ, ἔργῳ φιλοῦμεν, ἀπὸ τοῦ ἐφικλῆν καὶ ἐπιβαλοῦμεν ἔργῳ ἢ κατὰ τὸ χιῆας ἰάλλειν κρέσσον, οὕτω καὶ ἔργῳ ἐφικλῆν ἢ, τὸ ἐχρησάσθαι πράξει τῷ. Inde liquet librorum nostrorum lectionem Eustathio non aliunde, quam e Suida, innotuisse, ipsumque in libro suo legisse οὐδ' ἐφικλῆς, quod sincerum esse credam, donec me quis doceat, quomodo a πικλῶ oriatum futurum πικλῶ.

1358. *πρὶ μου*. In A. *πρὶ μου*. Plene in B. *πρὶ ἐμοῦ*.

1364. *ὦ οὗτος, οὗτος*. Sic bini codd. Pronomen, quod ad metri integritatem, non sine sermonis venustate reperti debuit, semel tantum exstat in impressis. Quid deesset, acute vidit Florens, cuius conjectura recipi poterat. Confer not. ad Conc. 998. — *εὐφραδανί*. Sic bene Suidas. Codd. nostri, ut impressi, habent *εὐφραδανί*. Vide Toupium in Suidam III. 142.

1405. *εὐφροσὶν ἂν μοι δοκοῖς*. Sic bene A. In B. *δοκῆς*. Vulgo *δοκῆς*. Utrumque solœcum. Particula *ἂν* ad infinitivum *εὐφροσὶν* non pertinet; cogitandi verbum hic afficit, præcedente conditione: *scilicet sapere mihi videreris*. Vide not. ad Av. 355. Vulgatæ lectioni mendam subesse vidit, sed non recte collineavit Florens, conjiciendo *μοι δόκεις*, pro *μοι ἰδοῖς*. Præcedente *si* cum optativo, alterius membri verbum cum *ἂν* itidem in optativo esse debet, quod jam sæpius adstruximus.

1414. Allusio ad Euripidis Inonem, quod drama, quum ad nos non pervenerit, difficile dictum est, quo Comicus respexerit. Utique in scena non exhibebatur Ino in mare se dejiciens.

1417. KATHIGPOΣ. Quia paulo ante mentio facta fuerat Euripidis, ineptus librarius illius nomen his versibus præposuit: &, quamvis idem semper homo loquatur, qui primum erat *Euripides*, postea *accusator* appellatur. Nullæ in hac fabula partes sunt Euripidis, cuius nomen in personarum syllabo conspici non debebat. In B. huic versui præfixa persona *ἀνὴρ τις*, sequenti vero *Εὐριπίδης*: postea ubicunque homo ille injuriam passus & poenas repetens loquitur,

persona est κατήγορος. In A. post v. 1370. nullæ amplius personæ adscriptæ.

1420. προσίστομαι. Sic bene A. ut legendum esse Berglerus vidit. Male vulgo προίστομαι.

1428. κατέαγη τῆς κεφαλῆς. Thomas M. in καὶ αὐτῶν: ἰστίον, ὅτι κατέαγα τῆς κεφαλῆς Ἀττικοὶ λέγουσι, οὐ τὴν κεφαλὴν ἤγουν κατὰ τῆς κεφαλῆς τὴν πλῆγην ἰδεξάμεν. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι, (p. 161.) κατέαγα τοῦ κρανίου. Utroque sane modo loquuntur Attici; sed prior ille elegantior est.

1431. Proverbialem hunc versum Ciceronis verbis reddidi in Tuscul. I. 18. Opportune, ut opinor, illum citavi in nota ad Thesm. 56. In utroque cod. particula ἄν male omissa est. In B. pro εἰδὼν, εἰδοίην.

1434. οἷ' ἀπεκρίνατο. Vulgo ἄ' ἀπεκρίνατο. In B. neutrum exstat: claudicat versus deficiente syllaba, αὐτὸς ἀπεκρίνατο. Quod loquendi ratio flagitat, reposuimus, οἷ'. Nullus enim hic locus est particulæ ἄν.

1441. ὦ' ῥων. Male vulgo ἄ' ῥων, omisso contra linguæ indolem articulo. Sic supra 304. vulgati etiam libri ὦ' ῥων exhibent.

1443. ἀλλ' ἀράμενος ἔγωγε. Vulgo ἀλλ' ἀράμενος εἶσω σε. Notam lectionem longe elegantiolem præstat A. in quo post ἀράμενος inficere inserta particula γε. Hæc verba dicens filius sublimem medium patrem abripit: hic incertus, quid filius in animo habeat, sermonem illius abruptens percunctatur τί ποιεῖς; respondet ille, εἶσω φέρω σ' ἐντιῦθιν, unde liquet eum jam ante dicere non debuisse, εἶσω σε.

1451. οἷ μετίσθη. In binis codd. mendose μέτισθη. Ante hæc verba plene distingui debuit.*

1454. Vulgo sic leguntur hi versus:

ἢ μεταπέσσει' ἐπὶ
τὸ τρυφερόν καὶ μαλακόν.

Contaminatam esse hanc lectionem sola metri ratio evincit, siquidem prior versus anistrophico minime congruit. In B. scriptum:

ἢ μέγα τι πείσεται
ἐπὶ τὸ τρυφερόν καὶ μαλακόν.

Unde sinceram poetæ manum elicuisse mihi videor :

ἢ μέγα τι πείσεται
τρυφερόν τε καὶ μαλακόν.

1458. φέστος, ἢ ἔχουσας αἰεῖ. Male in binis codd. scriptum φέστος metro reclamante.

1461. μεταβάλλοντα. Sic bene ambo codd. Vulgo μεταβάλλοντα contra temporum rationem. Hoc emendatori debetur, qui syllabas apotheticorum versuum exæquare voluit. In choriambicis lege solutis, quales sunt hi versiculi, locum habent pæones & Jonici. Hic pæon est quartus, cui respondet jonicus a minore.

1464. τυχὼν ἄπεισιν. Sic bene A. ita ut pes secundus, ut in strophico versu, choriambus sit. Vulgo ἄπεισι.

1466. παῖς φιλοκλέωνος. In A. ut in impressis, παῖς ὁ φιλ. In B. ὁ παῖς ὁ φιλ. Utrumque articulum admittit græca phrasis: neutrum metrica ratio. In vulgata scriptura binorum sibi correspondentium versuum, non quadrant numeri.

ἢ μίλαπαι | σιτ' ἐπί.
παῖς ὁ φιλο | κλέωνος οὐ —

Juxta Scholiastam sunt hi versus dimetri acatalecti. Plumbeus in re metrica fuit ille homo, aut aliter eum legisse necesse est. In nostra lectione examuffum quadrant versiculi :

ἢ μέγα τι | πείσεται.
παῖς φιλοκλέ | ωνος οὐ —

1475. εἰσκηκύνκλινεν. Sic bene edidit Berglerus, Scholiastæ more. In alijs editt. ut in A. est εἰσκήκλινεν. At in B. εἰσκηκύνκλινεν ipsissima nostra est lectio, solemnī describentis errore. ἢ pro u. Reponere eam poterat Kusterus e Suida, qui profert in εἰσκηκύνκλινεν, εἰσκηκύνκλινεν.

οὐδὲν πένεται. Sic legendum esse luculenter ostendit Bentham. phalaridea differt a Tragœdiæ, quæ omnino adeunda

adeunda est ad hujus loci intelligentiam , ex summi viri sententia a nobis constituti.

1481. τοὺς νῦν. Sic Bentleius optime. φησὶν ἀποδείξαι κρείτους τοὺς τραγῳδοὺς τοὺς νῦν. Vulgo ineptissime τὸν νῦν. — διορχησόμενος. Subauditur αὐτοῖς, nempe τοῖς τραγῳδοῖς. Paulo infra senex Tragicos ad saltationem provocans eodem composito utitur, ἐμοὶ διορχησόμενος, *mecum saltatione certaturus*. Præpositio studium notat, quo alter alterum vincere contendit.

1487. ὑπὸ βώμης. Sic optime B. Vulgo ὑπαί, e prava librarii sedulitate ignorantis proprietatem literæ ρ, de qua vide notata ad Plut. 1065.

1490. πλήσσει Φρύνηχος. Sic e certissima Bentleii emendatione edidi. Vulgo absurde πλήσσει. Saltationis admodum studiosus fuit Phrynichus, quod restatur proverbium, cui occasionem dedit, σχῆμα καὶ τριώβολον, de quo videndus Eustathius ad Iliadem p. 951. l. 50.

1507. οὐδὲν γ' ἄλλο. Sic quidem codd. Præstaret οὐδὲν ἄλλο, omissa particula, quæ mox idoneo loco recurrit. V. seq. αὐ τῶν, duæ voculæ, in Kusteri edit. operarum errore in unam vocem αὐτῶν coaluere.

1509. Xenocles hic innuitur, unus e Carcini filiis, tragoediarum malus poëta, cujus meminit Noster Thesm. 171. 440. & Ran. 86. Corpore erat exiguo & gracili, ob quod vitium irridetur etiam in Pace, ubi Carcini filii παννοθεῖς appellantur. In quæstione ἐξ ἧ φάλαγγ, idem est schema, quod Av. 1203, ubi Pisthetærus Iridem rogat:

ὄνομα δέ σοι τί ἐστὶ, πλοῖον, ἢ κυνῆ;

Sic res dissimillimas jungere solent, quum mira & insolita oblata specie, quo eam nomine appellare debeant hæsitant. De cancro, qui *pinnoteres*, vel *pinnophylax* appellatur, videndi, ne plures memorem, Plinius L. IX. p. 528. Athenæus L. III. p. 89. E. & Opiarius Halieut. II. 186.

1515. ἢ ἐγὼ κρατῶ. Sic bini codd. recte. Operarum errore manifesto in quibusdam edit. excusum ἢ —

1517. βεμβηκίζωσι. Sic bene uterque cod. Prava est impressorum scriptura βεμβηκίζωσι. In Callimachi Epigr. XXXVII. cujus distichon profert Scholiastes, editiones exhibent βέμβικας, non βέμβηκας. Eadem mox v. 1531. recurrit in impressis menda, βέμβηκας, quo in loco itidem codd. nostri habent βέμβικας.

1526. ἰδόντες ἄνω σκέλος. Sic plane scriptum in A. ut emendandum esse viderat Bentleius. Absurde vulgo legitur ἄδοντες, ita ut voces ἄνω σκέλος nihil habeant quo referri possint. Vim linguæ fecerunt interpretes, qui ea cum ἐκλακισάτω struxerunt. Verterat Berglerus: *Et Phrynichi more aliquis crus sublime jacet, ut cantantes, δ, exclament spectatores.* Itaque juxta eum cantandi partes a Choro ad spectatores transferuntur.

1537. τραγῳδῶν. Male in utroque cod τραγῳδῶν. Vide not. ad Nub. 296. Sex primos hujus Semichori versus distinxi ad fidem cod. A.

FINIS NOTARUM IN VESPAS.

ADDENDA notis in Aves.

V. 102. πότερον ἔρνις ἢ ταῶς; Aristophanis ætate rari erant admodum Athenis, magis adhuc in reliqua Græcia, pavones. Vide quæ Athenæus p. 397. ex Antiphontis oratione περὶ ταῶν inscripta excerpfit, unde discimus singulis noviluniis pavones populo spectandos Athenis exhibitos fuisse. Citatur eo in loco hic versus cum altero ex eadem hac fabula, ad confirmandum pronuntiandi morem, qui olim Athenis obtinuit, juxta quem ultima syllaba nominis ταῶς asperabatur, ita ut scribi oporteret ταῶς. Aspiratio in literam v mutata in latino nomine *Pavo*.

946. Dubium non est, quin ξυνήμ' glossema sit, quod in locum genuinæ vocis, cui olim superscriptum erat, inulit librarii aliqujus stupor. Scripserat Comicus:

ξυνῆχ', ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν.

Nihil certius hac emendatione.

1494. Quæ de profodia nominis τάλας ad hunc versum dixi, indicta vellem. Nihil erat causæ cur metuerem, ne optimis codd. incaute obsecutus fuisset. Nescio quæ mihi e memoria exciderat solemnis illa apud Tragicos senariorum clausula, ὃ τάλας ἐγώ. Illius duo satis fuerit protulisse exempla. Unum suppeditat Euripides in Hippol. v. 884. Alterum Sophocles in Philoc. v. 744.

διέρχεται. δύσλητος, ὃ τάλας ἐγώ.

Quin in Comici vulgaribus exemplaribus τάλας occurrit ultima longa multis in locis. In Eq. 858.

οἱμοι τάλας· ἔχουσι γὰρ πορπακας; ὃ πονηρέ.

887. οἱμοι τάλας, οἷσις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις.

Quos versus non aliter exhibent tres a nobis collati codd. In Pace 257. duobus etiam consentientibus codd.

ὡς δριμύς. — οἱμοι μοι τάλας· ὃ δέσποβα.

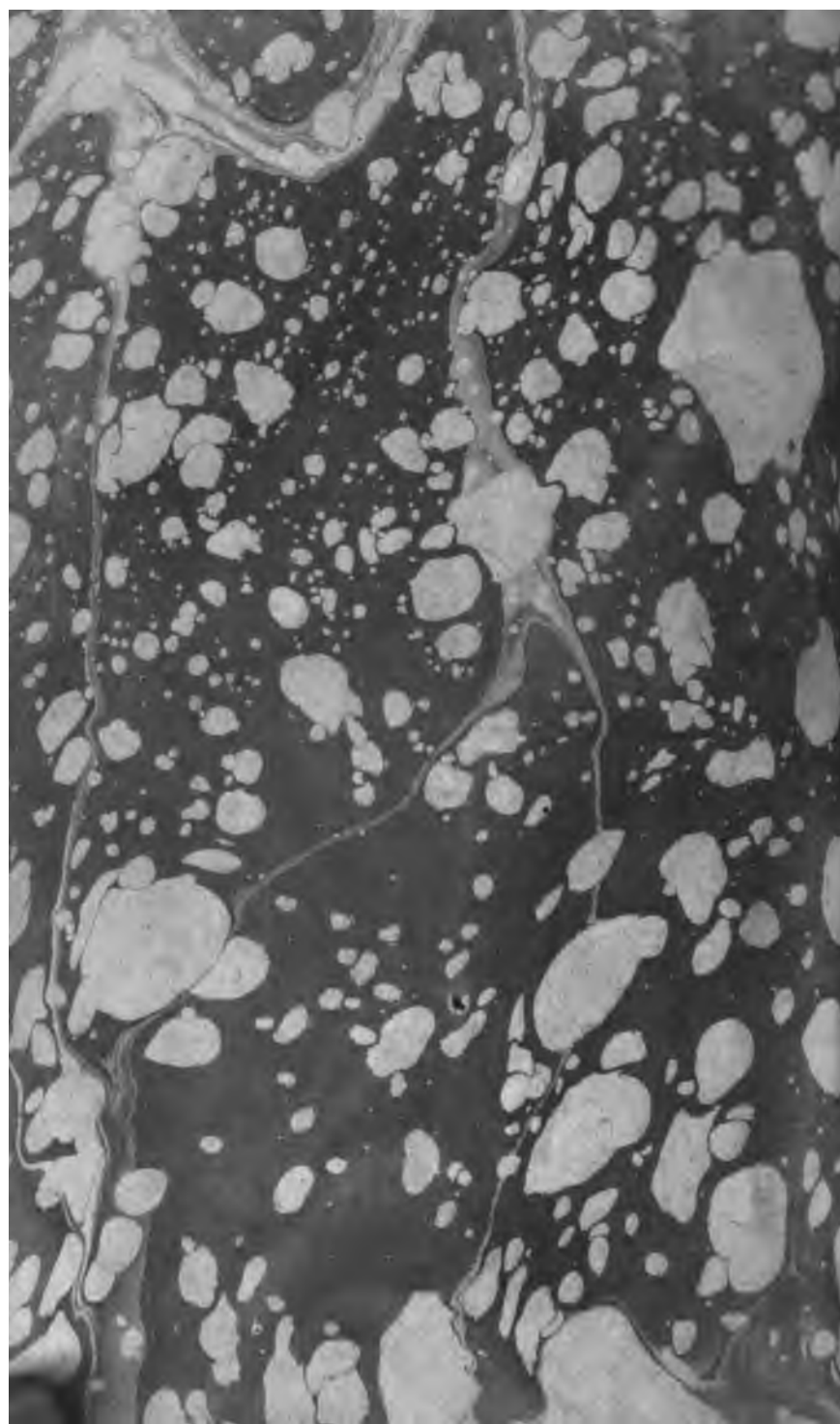
ADDENDA notis in Vespas.

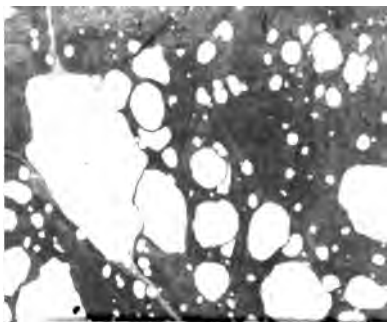
V. 419. προέσθικεν ὑμῶν. Ex vi sententiæ Florens & Berglerus verterunt, tanquam si legissent ἡμῶν, quod in textu reponi debuit, eoque fidentius, quod sic plane scriptum est in B. Frequens in horum pronominum permutatione librariorum est lapsus.

675. Vide not. ad Eq. 534.

3 9015 06301 641

BOOK CARD

AUTHOR Antisthenes

TITLE: 3010021403

39-534

SIGNATURE

ISS'D

RET'D

Form 1st

